YASMINE GALENORN

GECE AVCISI

Serinin beşinci kitabında D'Artigo kardeşlerin başı yine türlü türlü dertlere giriyor. Kardeşler bu kez üçüncü ruh mührünü çalan, kana susamış bir şeytanla savaşmak zorundalar.

Delilah'nın bazı problemleri vardır. Saf kan insan erkek arkadaşı rüyasında başka bir kadının adını sayıkladıktan bir süre sonra ortadan kaybolur. Şeytanlarla savaşmak mı yoksa erkek arkadaşı Chase'i neyin rahatsız ettiğini bulmak mı daha zor, bir türlü karar verememektedir. Savaşın ve aşkın dozu arttıkça, işler daha karmaşık hale gelir, yepyeni tehlikeler baş göstermeye başlar.

"Baştan sona, kesinlikle muhteşem. Yasmine Galenorn'un bu fantastik öyküyü anlattığı sayfalarda yarattığı dünyaya bayılıyorum. Karakterler, o eşsiz özellikleriyle, sayfaların arasından çıkıp canlanıyorlar…Yasmine Galenorn, en sevdiğim yazarlar listesinde…"
Night Owl Romance

"Galenorn'un baştan çıkarıcı perisi, olağandışı bir dünyada aksiyonu arttırıyor… Bayıldım!"
Patricia Rice

"Sürprizlerle ve büyülerle dolu eğlenceli bir kitap."
Linda Winstead Jones

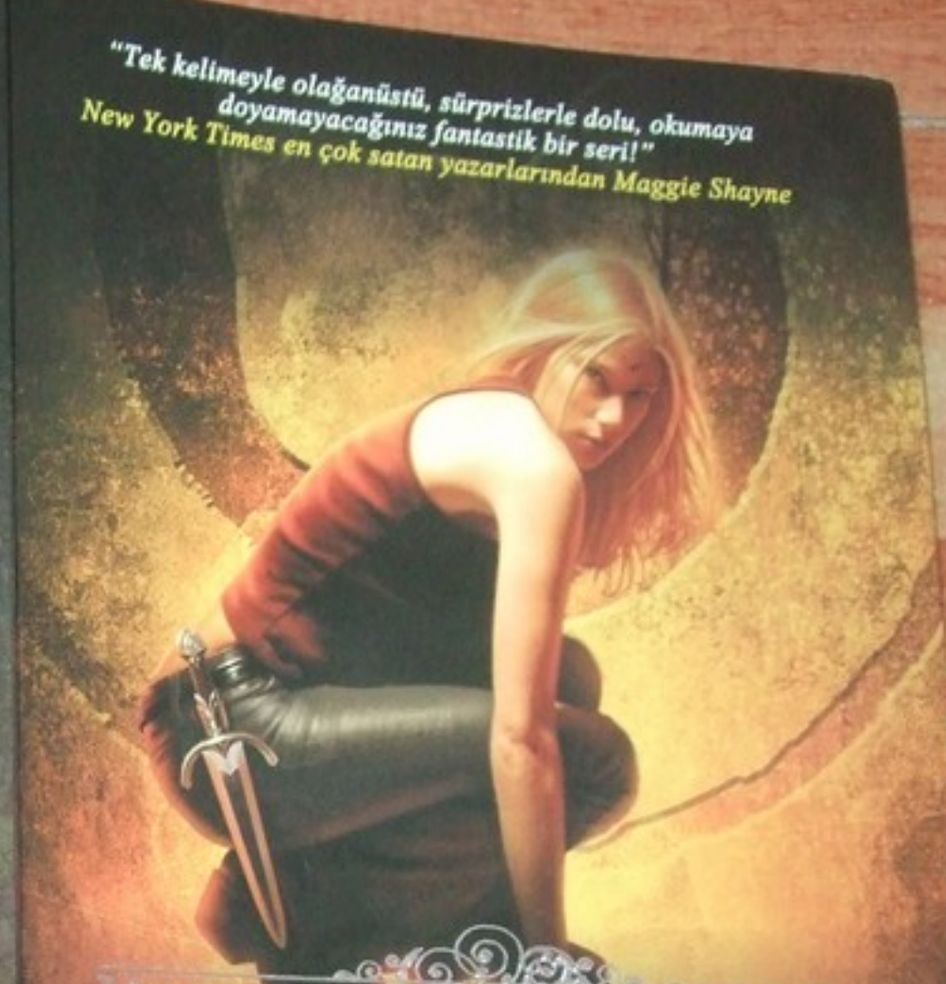
"Eğlence ve sihirle dolu, harika bir seri."
Mary Jo Putney

MARTI

ISBN 978-605-4335-73-2
9 786054 335732
www.martiyayinlari.com

YASMINE GALENORN
GECE AVCISI
MARTI

"Tek kelimeyle olağanüstü, sürprizlerle dolu, okumaya doyamayacağınız fantastik bir seri!"
New York Times en çok satan yazarlarından Maggie Shayne

YASMINE GALENORN

GECE AVCISI

MARTI

dylann

Bölüm 1

Nisan sonu mevsim normallerinden daha sıcaktı. Pencereyi hafif aralık bırakmıştım. Temiz havanın birazcık içeri girmesine yetecek kadardı sadece. Yatağımdan, parıldamakta olan yarım aya baktım. Bir dizi bulut, ayı mürekkepli uzun parmaklarıyla boyayarak geçti. Bulutlar, gökyüzündeki aydınlatılmış silüetler gibiydiler. Çarşafların arasından süzüldüm ve yavaşça pencereye doğru gittim. Iris'in küçük bir ikinci el dükkânından bulduğu çizgili kilimin üzerinden yavaşça yürüdüm.

Kafamı dışarı çıkarabileceğim kadar pencereyi kaldırdım ve avludaki gölgelere baktım. Kız kardeşim Camille, biri tilki cin diğeri ejderha olan kocaları Morio ve Dumanlı'yla

kalmak için çıkmıştı. Dumanlı'nın höyüğünün yakınındaki ormanda kalacaklardı. Bizden birini eve geri döndürmek için bir çeşit tören yapıyorlardı. Camille'nin ilk sevgilisi Trillian kayıptı. Canlı olduğunu biliyorduk ama tek bildiğimiz buydu. Ortadan kaybolmuştu ve söylenene göre bir cüce cin grubu onu Öteki Dünya'ya kaçırmıştı. Bu, muhtemel bir felaket demekti… hem Trillian için hem de bizim için.

Diğer kız kardeşim Menolly, işten yeni dönüyor olmalıydı. Wayfarer Bar & Grill'i işletiyordu. Penceremden araba yolu görünmüyordu, o yüzden arabası park yerinde mi göremiyordum.

Yatağa geri döndüm. Chase bu gece burada kalıyordu. Yatağa yayılmış mışıl mışıl uyuyordu, battaniyeyi kenara atmıştı. Adam sıcakkanlıydı. Geceleri battaniyeye sarılıp onu çıplak bıraktığım zamanlarda hiç sorun çıkarmıyordu. Çıplak demişken… Chase'in gördüğü rüyadan memnun olduğu açıkça belliydi. Ya da rüyasında bir güneş saati olduğunu görüyordu. Dudaklarımı yaladım. Özel bir şekilde uyanmanın tam zamanıydı. Eğer dikkatli olursam…

Yavaşça yatağa tırmandım ve dikkatli bir şekilde eğilip uyarılmış yerlerinde gezdirdim dilimi.

"Erika?" diye mırıldandı.

Kaşlarımı çatıp durdum. Dilim hâlâ tenindeydi. Kimdi bu Erika?

"Delilah, çabuk gel."

Kapı adiden açıldı. Chase sıçrayınca sendeledim ve sivri dişlerim, Chase'in teninde 3 santim uzunluğunda jilet kesiği

gibi derin bir yara açtı. Yaradan sızan kanlar, ince kırmızı bir şerit oluşturdu. *Lanet olsun!*

"Sen ne halt ediyorsun?" diye bağırdı Chase. Toparlanırken sesi normaldekinden daha yüksekti. *Yüzündeki* ifade, kesinlikle benim beklediğim ifade değildi.

"Chase! Üzgünüm–"

"Ah, Tanrım!" Ayağı yorgana takıldı ve yatağın kenarına yuvarlandı. Okkalı bir küfür savurarak küt diye yere düştü.

Hemen yanına gittim. Menolly kapının yanında durmuş kahkaha atıyordu. Koridordan gelen ışık etrafını sarmıştı. Kan, burnundan akıp dudaklarına iniyordu.

"Acaba bir daha ki sefere kapıyı çalmayı akıl edebilir misin?" Başımı iki yana sallayarak dik dik baktım. "Güzel bir gece içkisi almışsın herhâlde?"

Menolly öksürdü. Gözlerindeki parıltıyı gördüm. Bütün içgüdülerime tersti ama yine de kahkahamı zor bastırdım. Acı çekmesine neden olduğum için Chase'e üzülmüştüm ama kendimi, aptal planlarından birini uygularken yakalanan dizi karakteri Lucy Ricardo gibi hissediyordum.

Tabi Chase'in gülümsediğimi görmesine izin vermeyecektim. Dedektifim birkaç gündür yoğun bir dönemden geçiyordu ve espri anlayışı yürüyüşe çıkmıştı. İşi–ya da işleri–onu deli ediyordu.

Daha önce bir kez yattığım puma adam Zachary Lyonnesse'den bahsetmiyorum bile. Zachary beni sürekli baştan çıkarmaya çalışıyordu. Chase'in çoğu gece buraya uğrayamayacak kadar meşgul olduğunu öğrendiğinden beri, yani

dylann

geçen aydan beri etrafta çok fazla gezinmeye başlamıştı.

Chase çok sinirliydi ama ültimatom vermenin işe yaramayacağını biliyordu. Zach'den hoşlanmıştım ve gittikçe gelişen Doğaüstü Varlıklar Topluluğu için dernek kurarken birlikte çalışmıştık. Chase'e kendisini sevdiğimi ve onunla konuşmadan asla onu terk etmeyeceğimi defalarca anlatmıştım. Ama son altı haftadır yalnızca dört kez birlikte olduğumuz da bir gerçekti ve bu gerçek işleri hiç kolaylaştırmıyordu. İkimiz de duygularımızı bastırmıştık, sinirliydik ve bozuktuk.

Menolly, odanın ortasına yığdığım kıyafetlerimin üzerinden zarifçe geçti. Dolabımın üzerindeki kutudan bir kâğıt mendil aldı ve burnunu sildi. Bakışı tekrar bize dönünce solgun mavi–neredeyse gri–gözleri loş ışıkta parladı. Hiç utanmadan Chase'e bakıyordu. Dilini çıkarıp dudaklarını yaladı.

Tam ne var ne oluyor diyecektim ki, Chase'in yasak bölgelerine bakmadığını fark ettim. Hayır. Chase'in kanının kokusunu almıştı. Menolly bir vampirdi ve kendini kontrol etmeyi iyi beceriyordu. Ama afalladığı zaman, duygularının üzerindeki sert örtü biraz kayabiliyordu.

Benimle aynı anda Chase de Menolly'nin ilgisini fark etti. "Olduğun yerde kal!" Chase hemen yatağa gitti ve çarşafı çekip kasıklarını örttü. "Eğer o sivri dişlerini benim şeyime... içime–herhangi bir yerime–geçirmeyi düşünüyorsan, karşılığını görürsün!"

Menolly toparlandı. "Üzgünüm, bakmak istememiştim. Sadece..."

"Menolly... nerede olduğunu hatırla," dedim, yavaşça ayağa kalkarak.

Önce bana baktı sonra, Chase'e ve başını iki yana salladı. "Gerçekten, kabalaşmak istememiştim. İyi misin, Chase?" Cevap beklemeden bana döndü. Kocaman bir gülümseme yayıldı yüzüne. "Aşağı gelmeniz gerekiyor yoksa kaçıracaksınız!"

"Neyi kaçıracağız?" Pijamamı aradım ve giyindim. "Neler oluyor? Kıyafetlerimi giyinmem gerekiyor mu? Kötü cinler mi avluda? Cüce cinler mutfağımıza mı girdi? Başka bir tek boynuzlu at mı ziyarete geldi?" Bizdeki şansı biliyordum, çoklu seçenekler olmalıydı. İstediğini seçebilirdin, hepsi olabilirdi, hiçbiri de. Ya da daha kötüsü de olabilirdi.

"Hayır, bu gece kavga yok." Ellerini çırptı. "Eve daha yeni geldim. Iris ayakta–Maggie ilk sözcüklerini söyledi. Şu anda uyanık ve konuşup duruyor. Çoğu saçma sapan şeyler ama gerçekten birkaç şey söyleyebiliyor! Iris kameraya alıyor. O yüzden acele edin."

Menolly kapıyı kapatınca, Chase ayağa kalktı. Bir an sendeleyince yatağın kenarına oturdu ve penisine baktı. Kan durmuştu ama ince bir kızarıklık sivri dişlerimin parçaladığı yerde bir hatıra olarak duruyordu.

Kıyafet yığınının arasından terliklerimi ararken durup yüzümü buruşturdum. "Canın biraz acıyacak."

Chase bana baktı. "Öyle mi? Bir erkeği önceden uyarmayı denedin mi hiç? Bu oyunları daha önce zaten denedik, bunu kanıtlayan yaralarım var sayende." İçini çekti. "Bu iş-

dylann

ten vazgeçmek benim için sorun değil. O yüzden, Delilah, tatlım neden bunu tekrar denemeye kalktın?" Başını iki yana sallayarak yaralı gururunu dikkatle inceledi.

Hafifçe inledim. "Bu kadar sert davranmana gerek yok. Sana oral seks yapacak değildim. Ufak bir gece eğlencesi yapsınız diye seni uyandırmaya çalışıyordum. Neredeyse hiç–" Yüzündeki tek bir bakış düşüncemi unutmama neden oldu. "Üzgün olduğumu söyledim. Dur merhem getireyim." Odamın sağ tarafındaki banyoma girdim ve bir merhem aldım. Chase yumuşadı ve merhemi sürmeme izin verdi.

Gözlerinin içince bakınca eğildi ve beni öptü. Maggie'nin ilk sözcüklerini yarın sabah kameradan duyabilirdim. Bakalım ona daha fazla zarar vermeden ne kadar ilerleyebileceğiz, diye düşünürken Chase geri çekildi.

"Hadi, giyinelim." Bordo bir boxer şort ve benim odamda duran kadife bornozunu giyindi. "Ne zamandır aldığımız tek iyi haber bu. Kaçırmak istemeyiz."

Ben terliklerimi bulup giyinene kadar Chase kapıdan çıkmıştı. Yetişebilmek için ben de aceleyle çıktım. Chase'in Maggie'ye taptığını bilirdim. Ama böyle bir şey için seksi ertelemesi… bunun altında bir şeyler olmalıydı. Ve bu her neyse, *benim* bilmemi istemediği açıktı.

Iris'in elinde kamera vardı ve Menolly, Maggie'nin yanında diz çökmüştü. Menolly, küçük orman gargoylemizi ka-

nadının altına almıştı ve elinden geldiğince anne rolü oynamaya çalışıyordu. Bu küçük veledi hepimiz seviyorduk ama vampirle gargoylenin arasında özel bir bağ oluşmuştu. Belki ikisi de doğal hâllerinde olamadıkları içindi. İkisi de dünyada gezinen kötü cinler yüzünden sürüklenmişlerdi.

Maggie, yaramaz bir çocukla büyük bir kedi arası bir şey gibi görünüyordu. Kısa, yumuşak, patiska rengi tüyleri vücudunu kaplamıştı. Benekli kulakları ve kedi bıyıkları vardı. Kanatları onu destekleyecek kadar büyük değildi ve bu yüzden henüz uçamıyordu.

Bebek gargoyle, aslında çok az yürüyebiliyordu. Birkaç ay önce ilk adımlarını atmıştı. Maggie'nin uzun bir kuyruğu vardı ve o da tüyle kaplıydı. Menolly'nin yardımıyla kuyruğunu dengesini sağlamak için kullanmayı öğrenmişti. Şimdi, sehpaya yaslanmadan birkaç dakika ayakta durmayı başarıyordu. Ama yürümeyi denediğinde kanatları sağa sola sallanıyordu ve çoğu zaman poposunun üzerine düşüyordu.

Önünde diz çökünce, sarı yakut gözleriyle bana baktı. İngilizce mi konuşacaktı? Aramızda sık sık kullandığımız peri lehçesini mi? Yoksa başka bir şey mi? Merak ediyordum.

Iris'e baktım. "Eee?"

Iris, bizimle birlikte yaşayan bir Talon-haltijaydı. Başını iki yana salladı. "Sanırım biraz ara verdi. Yemin ederim, tek bir sözcük söylediğinde açılıyor ve hiç durmadan gevezelik ediyor. Sizi rahatsız edeyim mi emin olamadım. O yüzden Menolly eve gelene kadar bekledim." Kamerayı tekrar kaldırdı ve ben Maggie'ye uzanırken kamerayı yakınlaştırdı.

dylann

Maggie başını iki yana salladı. "Hayır!"

Çok şaşırmıştım. Yerime geri oturup bekledim.

"Oturma yok. Oturma yok. Deeyaya üzerime oturma yok."

Kahkaha attım. Maggie, alay konusu olabilecek her şeye duyarlı olduğunu kesinlikle kanıtlamıştı. "Sanırım biraz yavaş öğreniyor ama kesinlikle konuşuyor. Orası kesin."

Menolly, sehpanın kenarına oturdu. "Evet. Ayrıca, hepimizin isimlerini de biliyor. İçeri girdiğimde, bana Menny diye seslendi."

"Menny!" Maggie kendiyle son derece gurur duyuyormuş gibi görünüyordu. "Menny, Deeyaya, Camey? Camey neyde?" Kafası karışık bir hâlde etrafına baktı.

"Camille birazdan gelecek," dedi Menolly. Ellerini Maggie'nin kollarının altından geçirdi ve Maggie'yi kucağına aldı. "Bu ne?" diyerek Chase'i gösterdi. Chase, Maggie'ye bakmak için çok zaman harcamıştı.

Maggie kıkırdadı ve ellerini çırptı. "Himen! Himen!"

Chase'e baktım. "Ne demeye çalışıyor, *adam* mı?"

"*Himen!*"

Chase kulaklarının ucuna kadar kızardı. "Sanmıyorum."

"O zaman ne… ah ulu tanrılar, ona adının *Himen* olduğunu mu öğrettin?" Gözlerini kaçırınca kahkahayı bastım.

"Şey, o zamanlar iyi bir fikir gibi gelmişti." Yardım istemek için Iris'e baktı ama Iris dudaklarını hoş bir gülümsemeyle birbirine bastırıp başını iki yana salladı. "Tekrar etmesini bir yana bırak, hatırlayacağını bile düşünmemiştim."

Menolly tek kaşını kaldırdı. "Sırrını bulduk, Johnson. Süper kahramanı oynamak istiyorsun. En azından, Maggie'nin normal bir şekilde büyüdüğünü öğrendik. Kötü cinler ona çiftlik hayvanı gibi davranmış olabilirler ama şimdi basit kavramları öğrenebildiğini gördük…" Arkadan bir çarpma sesi yankılanınca durdu. Ses bir kez daha geldi, bu seferki daha yüksekti. "Delilah, benimle gel. Chase, Iris–burada bekleyin." Başka bir şey söylemeden Maggie'yi Iris'e verdi ve oturma odasından çıktı.

Arkasından mutfağa gittim. Eliyle sus işareti yaptı ve arka kapıyı yavaşça açtı. Kedimsi doğam sayesinde, onun kadar sessizce ayakucumda yürüdüm ve arkasına geçtim. Dinlemek için verandada durduk. Bir kez daha yankılandı–başka bir çarpma. Sanki büyük ağaç dalları eğilip kırılıyordu.

Omzuna vurarak geri çekilmesini işaret ettim. Menolly geri çekilince, günün çoğunda gizli kalan özüme yoğunlaştım. Ben kendime dönüşürken, dünya bükülmeye başladı ve gölgeler gri tona geçti. Ciğerlerim ve bedenim yeniden şekillenmek için birbirlerine karışıp ayrıldılar. Dönüşüm canımı acıtmazdı ama bu söylediğime kimse inanmıyordu. En azından, doğru düzgün dönüştüğümde hiç acıtmıyordu. Eller ve ayaklar pençelere dönüşüyordu, bedenim küçülüyordu ve omuriliğim uzuyordu. Hepsi, bir değişim ve dönüşüm keşmekeşiydi. Başımı geriye attım. Sihir dalgaları vücudumda dolaşıp beni başka bir şekle soktuğunda oluşan hissin tadını çıkarıyordum.

Bir sisin, uzaklardaki bir şenlik ateşinin kokusu vardı.

dylann

Ama şimdi Panter'in zamanı değildi. Efendim, Sonbaharın Efendisi sakin ve sessizdi. Hayır, şimdi küçük kedinin ortaya çıkma vaktiydi. Altın sarısı tüylerim rüzgârda titredi, kuyruğumu salladım ve göz kırptım. Sonra kedi kapısından çıktım.

Kedi halimdeyken, bizim sınırlarımız içindeki koruda kargaşa yaratan kişiyi–ya da şeyi–uyandırmadan neler olduğunu öğrenebilirdim. Sessiz toprağa ayak basınca, bahar sonunun kokusu duyularımı karıştırabileceğini işaret etti. Kediyken içgüdülerime hâkim olmak çok zordu. Kanat çırpan bütün böcekler aklımı çeliyordu. Akşam yemeği ya da oyuncak olabilecek her kokunun peşinden koşup ne olduğunu bulmak istiyordum. Kendime bir görevim olduğunu hatırlattım. Ama bir örümcek görünce onu tek pençemle çabucak ezmeden edemedim. Örümceği kokladım ve mideye indirdim. Sonra kulaklarıma çarpan sese doğru koşmaya başladım.

Yarı peri yarı insan hâlimdeyken, ses duyulacak kadar yüksekti. Şimdi, neredeyse sağır ediciydi. Kendimi av moduna soktum ve sessizce yürüdüm. Gölgelere sığınıyordum ve rüzgâr yönünde gidiyordum. Bu yüzden, keskin bir koku alma duyusu olmadığı takdirde o şey beni fark etmeyebilirdi.

Karnımın üzerinde, çimenlerin arasından sürünürken yakınlarda bir varlık hissettim. Tanıdığım bir şey. Bir tür arkadaşlık kurduğum fare Misha'ydı bu. Onu hâlâ kovalıyordum ama sadece eğlence içindi. Misha, bunun onu tetikte ve canlı tuttuğunu söylüyordu. Kışın kuyruğum dulavrat otlarının arasına sıkıştığında kurtarmıştı beni. İçgüdülerimizi aşıp garip ama güvenilir bir ittifak kurmuştuk.

Şimdi, deliğinden çıkmış bana doğru koşuyordu. "Delilah, arazide olmaması gereken bir şey var."

Kedi hâlimdeyken hayvanlarla konuşabiliyordum ve onları anlayabiliyordum. Kadın hâlimdeyken kullandığım gibi bir ses tonuyla konuşmuyordum, ama hayvanlar arasında yaygın olan bir konuşma vardı. Vücut dili ve seslerin bir birleşimiydi.

Hafifçe başımı salladım. "Biliyorum ama ne olduğundan emin değilim. Henüz bir koku alamadım. İncelemeye gidiyordum."

Ürperdi. "İğrenç bir şey. Çok iğrenç bir şey. Büyük ve karanlık. Fareleri, kemirgenleri ve diğer küçük yaratıkları yiyor, o yüzden dikkatli olsan iyi olur. Karanlık ağzına alıyor ve çeviriyor da çeviriyor."

Durdum. Bu işe kedi hâlimle bulaşmak pek de iyi bir fikir değildi belki de. "Daha önce bunun gibi bir şey gördün mü?"

Misha etrafı kokladı. "Hayır, hiç görmedim. Korkunç bir yaratık. Salyaları akıyor. Gri renkli. Sanki iki bacağı kırıkmış gibi. Çok uzun da değil çok geniş de. Ama çirkin ve sırtında kıllar var. Göbeği yağlı ve davul gibi şiş. Tüyleri var ama normal yerlerde değil. Bu şey *dost değil*."

Deliğine doğru hızla ilerledi. Durdu ve bana baktı. "Dikkatli ol. Bu yaratık seni küçük bir dal gibi parçalar." Sonra, topraktan yapılmış yuvasına kaybolup çocuklarının yanına döndü.

Misha, güvenle yer altına inene kadar bekledim. Sonra

dylann

ilerlemeye başladım. Her seferinde bir pençemi atıyordum. Eğer bu şey küçük hayvanları yakalayıp yiyebiliyorsa, dikkatli olmalıydım. Kedi hâlimdeyken, iki bacağımın üzerinde yürüdüğüm zamankinden çok daha kolay öldürülebilirdim. Huşsuyu Gölü'ne giden yol üzerindeki dönemece geldiğimde, tek ayağım havada durdum. Bu dönemeç beni koruya görecekti. Hışırdayan çalıların ve kırılan dalların sesi tepemde yankılandı. O şey her neyse, öncekinden daha yakındı.

Sesin kaynağına yaklaştığımda, rüzgâr esti ve iğrenç bir koku geldi burnuma. Gübre, pislik ve çürük meyve gibi kokuyordu. Yoğun ve miskli bir testosteron kokusu da vardı. *Bu* muhteşem karışımın da üzerinde acı vermeyi seven birinin kokusu geliyordu. Hayvanlar, yaratıkların ve insanların niyetlerini anlayabilirlerdi, ben de bu yaratığın zalim ve işkenceden zevk alan biri olduğunu hissedebiliyordum. Misha haklıydı. O şey her neyse, çok tehlikeliydi.

Kendimi gizlemek için önüme uzun bitkileri çektim ve yapraklarının arasından sessizce baktım. Sindiğim yerden, ufak bir açıklık görebiliyordum. Ay ışığı, bulut kümelerinin arasından sızarak yere vuruyordu. Bu kargaşanın kaynağını görebilmem için vadiyi yeterince aydınlatıyordu.

Hemen hemen bir buçuk metre boyundaki yaratık, yerdeki iki ağaç gövdesine pençeleriyle vuruyordu. Ağaçlardan biri, diğerinin üzerine düşmüştü. Ağaçların arasından bir inilti geliyordu.

Dur bir dakika–bu sesi tanıyordum. Komşumuzun basset hound cinsi av köpeği Speedo'ydu bu. Sık sık kaçar ve

bizim arazide gezinirdi. Nerede olduğunu anlamaya çalıştım. Kendini ağaçların arasındaki bir boşluğa sıkıştırmıştı ve kaçamıyordu. Bu odundan kafes aynı zamanda onun hayatını kurtarıyordu. Çünkü kötü cin olduğundan şüphelendiğim yaratık, deliğe yetişemiyordu. Yaratık, uzun ve eğri ellerini açıklığa soktuğunda, Speedo yaratığın ulaşamayacağı bir yere çekiliyordu.

Yaratığın üstteki ağacı kaldırınca aradaki şeye ulaşabileceğini anlaması uzun sürmeyecekti. Onun gözünde, Speedo ulaşamadığı güzel bir öğündü. Bu şey çok akıllı değildi ama kötü cinlerin en aptalı bile bu kadar açık bir şeyi göremeyecek kadar aptal olamazdı. Eğer bir şey yapmazsam, zavallı yaşlı Speedo ölecekti.

Rakibimi ölçüp biçtim. Kedi olarak ortaya çıkmam bir işe yaramayacaktı. Eğer beni yakalarsa, bir lokmada yutardı. Kendi hâlime dönersem, onu yenebilirdim. Ama hızla değişmeliydim. Dönüşümün ortasındayken hiçbir şey yapamazdım. O anda kötü cin beni yakalarsa, normal hâlime dönüşmeden önce işimi bitirirdi.

Sessizce, köknar ağaçlarının yanındaki baldırıkara otlarının ve yaban mersininin olduğu yere saklanabilecek kadar geri çekildim. Dönüştüğüm zaman yaban mersininin dikenleri batacaktı ama daha kötüsü de gelmişti başıma. Tanrılara şükür ki dolunayda değildik. Yoksa sabaha kadar kedi hâlimde kalmam gerekirdi.

Derin bir nefes alarak iki bacaklı hâlimi gözümün önünde canlandırdım. Altın sarısı, havalı kesim saçlar, uzun, atle-

dylann

tik bir vücut, son birkaç aydır girdiğimiz kavgalar yüzünden oluşan birkaç yara, tıpkı kedi hâlimdeki gibi zümrüt yeşili gözler…

Görüntüye odaklanınca, dönüşmeye başladım ve değişimin hızlı olmasını diledim. Bu sefer, vücudum bana itaat etti. Baş döndürücü bir hızla yere çarptım ve kıyafetlerime geri döndüm. Çok hızlı değiştiğim için biraz canım yanmıştı ama baş edemeyeceğim bir şey değildi. Lastik çekiçle kıçıma şaplak yemek gibi bir şeydi. Tamamen değiştiğimden emin olur olmaz, yaban mersininden kurtuldum ve vücuduma batmış olan dikenleri çıkardım.

"Defol git buradan, seni maymun!" Son hızla Speedo ve kötü cine doğru koştum. Kavgaya hazırdım. Tamamen değişince korkum, *çok sinirlendim, geri çekilsen iyi olur,* moduna geçmişti.

Kötü cin döndü ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktı. Tabi şaşkınlığı çok uzun sürmedi. Pençelerini kaldırıp bana saldırdı. Saldırısından zor kurtuldum. Çirkin yaratık, göründüğünden çok daha hızlıydı. Neredeyse yakalanıyordum.

"Yeni pantolonumu yırtabileceğini sandın, öyle mi?" Daha geçen gün en sevdiğim mağazadan üç tane en havalısından düşük bel pantolon almıştım ve henüz yırtılmaları için çok erkendi. "Tekrar düşün, dostum."

Tek ayağımı kaldırdım ve o iğrenç suratının tam ortasına hızla indirdim.

"Kahretsin!" Yaratığa dokunur dokunmaz bacağım titre-

di. Tuğladan bir duvara vurmuş gibi hissettim. Tamam, belki tuğla değildi ama ona yakın bir şeydi. Kötü cin kolay lokma gibi görünüyordu ama çok sağlamdı. Sandığımdan daha zor bir mücadele olacaktı. Endişelenmiştim ama bir kez daha saldırdım. Bu sefer midesine vurdum, ancak ayağım yine geri tepti.

"Dikkat et!"

Bu beklenmedik uyarıyla ürperdim ama kavga hâllerine alışıktım ve söyleneni yapıp takla attım. İşe yaradı da. Çünkü tam görüş alanından çıktığım anda yaratık ağzını açtı ve ateş püskürttü. Kurumuş bir ağacın çatırtısını duyunca, ayağa kalkıp etrafa baktım.

Yere düşmüş kütüklerden birinin kalıntıları ateş almıştı. Kütüğün yanında solgun tenli, siyah saçlı, uzun bir adam duruyordu. Deri bir toz önlüğü giyinmişti.

Kötü cin, iki rakiple birden savaşmanın çok da iyi bir fikir olmadığını düşünmüş olacak ki kuyruğunu çevirdi ve korunun içine daldı. Bizim araziyle korunaklı bataklık arazileri ayıran sınır çizgilerinden birine doğru gidiyordu.

"Roz, dikkatli ol! Bu yaratığı öldürmek zor," diye bağırdım, yaratığı kovalarken.

"Biliyorum, seni aptal," diye karşılık verdi Roz, beni geçerken. Çok az yaratık, beni ve kız kardeşlerimi geçebilirdi. Roz–Rozurial–bunlardan biriydi. O bir karabasandı, yani teknik olarak kötü bir cindi. Ama hafif gölgeli etik bölgede dolanmaktaydı ve hepimiz son zamanlarda o bölgeye girmiştik. Kesinlikle bizim tarafımızdaydı ama sakın yanlış anlaşılma-

dylann

sın sapına kadar karabasandı.

Dünya'yı ve Öteki Dünya'yı ele geçirmeye çalışan kötü cinlerin efendisi Gölge Kanat'a karşı bize yardım ediyordu. O yüzden, genç ve seksi kızlarla flört etmesine, onları baştan çıkarmasına göz yumuyorduk. Seksi kadınlara da. Ve seksi olmayan genç kızlara da. Roz, her çeşitten, her yaştan, her boyuttan ve renkten kadınlardan hoşlanırdı. En büyük zevki, içgüdülerini tamamen kontrol ettiğini sanan kızları baştan çıkarmaktı. Güçlü kadınların ona teslim olmasını seviyordu. Görünüşe göre, yaptığı şeyde iyiydi de. Ama bunu deneyimlemeye hiç niyetim yoktu.

Yanmış bit ağaç kütüğünün yanından geçtim. Arkamızdaki yangının yayılmamasını umuyordum. Sonra, karşımıza devrilmiş ağaçlardan oluşan bir engel çıktı. Roz hiç tereddüt etmeden geçti bu engeli. Yosun kaplı ağaçların üzerinden zarifçe geçerken önlüğü arkasında uçuşuyordu.

Bir süre sonra, olduğu yerde durdu ve orman altı bitkilerine dikkatle baktı. "Onun kokusunu alamıyorum artık. Sedir ağacının kokusu çok yoğun."

Havayı kokladım. Evet. Sedir kokusuydu. Sedir, köknar ve yağmurdan ıslanmış toprağın kokusu vardı. Kulaklarımı dikip bir şeyler duymaya çalıştım. Yarı insan yarı peri hâlimde o kadar olmasa da bir kedi kadar iyi duyabilirdim. Uzun otların arasında küçük yaratıklar koşturmaktaydı. Bir jet uçağı karanlıkta tepemizden süzüldü, uzaklardan Huşsuyu Gölü'ndeki dalgaların sesi geliyordu. Rüzgâr çıkacağı belliydi. Ama kötü cinin sesi soluğu yoktu.

"Kahretsin, kaybettik." Bir kez daha etrafıma baktım. Takip etmeye değer mi karar vermeye çalışıyordum. Muhtemelen çoktan gitmişti. Geri dönebilirdi de dönmeyebilirdi de. Hiç şüphesiz ki Camille'nin sihirli çitlerini kırıp içeri girmişti. Ama Camille bizi uyarmak için burada değildi. Bu konuda bir şeyler yapmalıydık. Camille dışarıdayken geldikleri zaman bizi uyaracak bir güvenlik sistemine ihtiyacımız vardı.

Tiksinerek başımı iki yana salladım. "Basit bir kötü cini bile öldüremedim. Giderek yumuşuyorum," diye mırıldandım.

Roz kolunu omzuma atmaya yeltendi ama bakışımı görünce durdu. Kuralları biliyordu. Ellerini Camille'nin ve benim üzerimden uzak tuttuğu sürece evimize girebilirdi.

Camille üzerindeki emellerine Dumanlı'yla yaşadığı bir tartışma ile son vermişti. Camille'nin kalçasına yanlışlıkla koyulmuş bir el Dumanlı'nın çıldırmasına yetmişti. Bir ejderha olarak Dumanlı, Roz'u tek nefeste kızartabilirdi. Ama bu boyda ve bu kadar muhteşemken, insan hâlinde bile karabasandan daha güçlüydü. Kötü cini ensesinden yakaladı ve dışarı sürükledi. Eşek sudan gelinceye kadar dövdü Roz'u. Roz, Dumanlı'nın dayağını, ancak iki haftada ve bol miktar buzla atlatabilmişti.

Roz, Menolly'le de sürekli flört ederdi. Menolly de onunla flört ediyor sayılırdı. En çok önemsediği yerlerini ısırırım diye tehdit edene kadar, elini birkaç kez benim külotumdan içeri de sokmaya çalışmıştı. Şimdi, yalnızca bir dost olarak yaklaşıyordu bana.

dylann

"Kendine yüklenme. O bir şişkarındı. Yardım olmadan onu öldüremezdin. O göbekleri, sıska görünen kol ve bacaklarıyla bile ışık hızındadırlar." Yolu işaret etti. "Hadi, gidip yangın sönmüş mü bakalım. Sonra eve dönüp neler olduğunu anlatırız."

"Bir *şişkarın* mı? Bir tür kötü cin mi?"

Roz başıyla onayladı. "Evet. Çoğunlukla hırlayan cinsinden. Her zaman Dünya'da kalmayı istemişlerdir. Yer altı Ülkeleri'ne giden kapılar kapatıldığında bunlardan çoğunun yuvası saklanmıştı. Görünüşe göre hâlâ yaşıyorlar. Ama genellikle derin mağaralarda ya da mağaralardaki kimsenin uğramadığı geçitlerde bulunurlar. O yüzden, burada ne halt ettiğinden emin değilim."

Halt doğru kelimeydi. "Güzel, çok güzel," diye düşündüm. Adını daha önce duymadığım başka bir canavar ortaya çıkmıştı ve hâlâ ortalarda geziniyordu. Ne istiyordu peki?

Roz'un aksine benim şüphem yoktu. Şişkarın buraya gönderilmişti. Ya başka bir Cehennem Casusu içeri girmişti, ya da kötü cinlerin efendisi Gölge Kanat benekli kuyruğuyla başka bir şeyin peşindeydi. Her iki durumda da, tavşan deliğine geri düşmüştük.

Bölüm 2

Eve dönerken, Roz'la birlikte araba yolunun etrafına ve bahçelere göz attık. Evin yakınlarında hiç kimsenin saklanmadığından emin olmak istiyorduk. Etrafta gezinen farelerden, rakunlardan ve hayvanlar âleminin diğer sakinlerinden başka bir şey bulamadık.

Eve dönünce, Chase'in yanına attım kendimi. Roz, Menolly'nin yanındaki sandalyeye tünedi. Iris, Maggie'yi yatağa götürmüştü. Şimdi de mutfakta bize çay hazırlıyordu.

"Ziyaretçimiz, bir kötü cinmiş. Roz, adının şişkarın olduğunu söyledi. Bizden ne istediği hakkında hiçbir fikrim yok ama Speedo'yu mideye indirmek istediğini biliyorum. Kışlık deri kadar sert bir derisi var bu yaratığın. Maalesef, onu kay-

dylann

bettik." Koltuğa iyice gömüldüm. "Bitkilerin arasında kayboldu. Bu arada, ateş püskürtebiliyor. Hoş, değil mi?"

"Şişkarın mı?" Chase yüzünü ekşitti. "İsmi kadar kendisi de iğrenç mi?"

"Daha da iğrenç." Menolly'e baktım. "Daha önce hiç duymuş muydun isimlerini?"

Menolly başını iki yana salladı. O anda, Iris mutfaktan döndü ve, "Şişkarın mı? Vay canına, bir şişkarın görmeyeli epey zaman oldu. Kuzey topraklarında çok yaygındılar. Finlandiya'ya taşındığımızda, orada da epey şişkarın görmüştüm," dedi ev perisi.

"*Kuzey torakları* mı?" Menolly ve ben aynı anda bağırdık.

"Sen de Dumanlı gibi Kuzey topraklarında mı yaşadın?" Iris hakkında bilmediğimiz bir sürü şey vardı. Finli Tanrı Undutar'ın rahibesi olduğunu öğrenmemiz altı aydan fazla sürmüştü. Yine de, o konu hakkında konuşmayacağını–konuşamayacağını–söylemişti.

Iris başıyla onayladı. Bakışlarıyla konunun kapandığını ve kilit altına alındığını anlattı bizlere. "Evet, gençliğimin epey bir kısmını orada geçirdim. Kuusis için çalışmaya başlamadan önce, genç kızlık çağımın bitiminden sonraydı. Şişkarınlardan, leprikonlardan ve diğer karanlık cinlerden sürüyle vardı oralarda. Yer altı Ülkeleri'nden başka yerlerde de bolca bulunabilirler. Yani Gölge Kanat'la bir bağlantısı olmayabilir."

"Sanmıyorum," diye mırıldandım. "Bir süredir yaşadıklarımıza, neye karşı geldiğimize bakarsak, bunun da bir keşif görevi olma ihtimalini göz ardı edemeyiz."

"Belki de, ama Karvanak zaten bizim arazilerimizi araştırdı ve bu işleri kendi yapmayı tercih ederdi hep," dedi Menolly. "Gölge Kanat, ruh mühürlerinden birini ele geçirdi. Üzerimize bu homurdanan hayvanı göndermesine gerek olmadığını kabul edelim."

Herkes bir anda sustu. Gölge Kanat'ın generallerinden Karvanak–son görevimizi berbat eden bir Raksasa'ydı–üçüncü ruh mührünü çalmayı başarmıştı. Bu iyi bir şey değildi. Hem de hiç iyi bir şey değildi. Gölge Kanat'ın tek bir mühürle ne yapabileceğinden emin değildik ama savaşımız artık daha tehlikeli bir hâl almıştı.

Dokuz ruh mührü vardı. Dokuz değerli taş aslında tek bir taneydi. Çok ama çok eskiydi. Ruh mührü önce güçlendirilmiş, sonra kırılmıştı. Bu kırılma, Büyük Bölünme'yi temsil ediyordu. Evrenleri birbirinden ayıran ve kötü cinlerin hem Dünya'ya hem de Öteki Dünya'ya girmesini zorlaştıran bir bölünmeydi bu.

Eğer dokuz mühür tekrar birleşirse, dünyaları ayıran kapılar açılacaktı. Bu durumda dünyalar büyük bir tehlikeyle karşılaşacaktı, çünkü yine eskisi gibi geçiş serbest olacaktı. İki ruh mührünü bulup güvenli bir yere saklamıştık ama diğerlerini bulmak için zamanla yarışıyorduk. Yer altı Ülkele-

dylann

ri'ni yöneten kötü cinlerin efendisi Gölge Kanat da onların peşindeydi. Kapıları açıp ordularını hem Dünya'ya hem de Öteki Dünya'ya göndermeyi planlıyordu. İki dünyayı da mahvedip kendi cehennemine çevirecekti.

Bir tek kız kardeşlerim, ben ve birkaç arkadaşımız ona engel olmaya çalışıyorduk. Ön saflarda durmuş şeytanla yüzleşiyorduk.

Dünya'ya ilk geldiğimizde, bu görevin bir sürgün olduğunu düşünmüştük. Öteki Dünya Haber Alma Ajansı, işlerimizde iyi olmadığımızı gayet net belirtmişti. Yarı insan, yarı peri kanımız güçlerimizi azaltıyordu. Bu yüzden, üstlerimiz bizi kovmadan oradan uzaklaştırmanın bir yolunu buldular.

Ama biz Dünya'ya geldikten birkaç ay sonra, Gölge Kanat harekete geçti. O sıralarda, bizim ülkemizde de bir iç savaş patlak verdi ve babamız ortadan kayboldu.

Şu anda hayatımızı yöneten tek şey karmaşa. Burada kalıp milyonlarca insanı ve periyi yok edebilecek bir güce karşı savaşmak zorundayız. Çünkü kendi ülkemiz olan Y'Elestrial'daki afyon bağımlısı kraliçemiz bizim başımıza ödül koydu ve bu yüzden eve dönemiyoruz. En azından kendi *şehrimize* dönemiyoruz. Müttefiklerimiz çok az ve çok güçsüz. İnsanlardan, perilerden, cinlerden, Kriptolardan ve bir ejderhadan oluşan garip bir takımız. Guruptakilerden hiçbiri diğeriyle iyi anlaşamıyor.

Ve bir de kız kardeşlerimle ben varız.

Yarı insan, yarı periyiz ve en uygunsuz takımız. Bir süredir Seattle'ın kenar mahallelerinden biri olan Belles-Faire'de yaşıyoruz.

Camille, kendini Anne Ay'a adamış bir cadı. Seksi ve ihtiraslı biridir. Kısa bir süre önce, Dumanlı adında bir ejderhayla ve Morio adındaki dünyalı tilki cinle evlendi. Ayrıca, Trillian'a da sihirli bir seks bağıyla bağlı. Trillian gizemli ve çekici Svartanlardan biriydi ve babamızı aramak için birkaç ay önce ortadan kaybolmuştu. Camille'nin güçleri bazen kusurlu olabiliyor. Genellikle büyüleri geri tepiyor. Ama en büyüğümüz olduğu için bize o bakıyor ve iş bu garip takımımızı organize etmeye gelince dizginleri ele alıyor.

İkinci kız kardeşim Menolly'e, tarihteki en kötü vampirlerden biri işkence yaptı ve onu bir vampire dönüştürdü. O pisliğin icabına baktık ama Menolly'nin vücudundaki yaralar sonsuza dek geçmeyecekler. Menolly, Dünya'da yaşayan periler ve vampirlerle ilgili siyasete aktif olarak katılmaya başladı son zamanlarda. Ayrıca, bölgedeki kan emici faaliyetleri kontrol etmek üzere bir yer altı polis birimi kurmaya çalışıyor.

Ve bir de ben varım, Delilah D'Artigo. Doğuştan kedi kadınım, altın sarısı tekir kedi hâlim doğduğumdan beri benimle. Ama ikinci ruh mührünü ararken, yolum ölümsüzlerden biriyle çakıştı. Sonbaharın Efendisi diye bilinen Doğanın Efendileri'nden biriydi. Bir Hasatçı'ydı ve Ölüm'ü çağrıştırırdı. Yardım karşılığında, Ölüm Kızları'ndan biri olmamı istedi. Dönüşümümden kısa bir süre sonra, başka bir şeklim çıktı ortaya: Kontrol edemediğim bir siyah panter.

Önce, bu yeni şeklimin Sonbaharın Efendisi yüzünden

dylann

ortaya çıktığını sandım. Ama sonra başka bir fikir geldi aklıma. Doğumda ölen bir ikizimin olabileceğini düşündüm. Belki de onun güçleri miras kalmıştı bana. Camille bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu ve babamız ortada olmadığı için ona da soramıyorduk. O yüzden, bu düşüncemi bir süreliğine askıya aldım. Ama bazen, merak etmeden duramıyorum–acaba bir ikizim var mıydı? Eğer vardıysa, ikizime ne olmuştu? Neden ölmüştü?

"Bir sonra ki adımımız ne?" dedi Menolly.

Chase esnedi. "Sizi bilmem ama benim bir iki saat uyumam lazım. Troller, Devins'i öldürdüğünden beri, boş vakti bırak nefes almaya bile vakit bulamıyorum. Ayrıca, Peri İnsan Olay Yeri İnceleme Ekibi'nde onarım çalışmaları var ve organize olabilmeleri için orada olmam gerekiyor." Peri İnsan Olay Yeri İnceleme Ekibi, Chase'in parlak buluşuydu. O birimden Chase sorumluydu. Ülke genelindeki bütün Peri İnsan Olay Yeri İnceleme Ekipleri, Seattle'deki model temel alınarak kurulmuştu.

"Hadi yukarı çık," dedim ve hafif bir öpücük kondurdum dudaklarına. Ben kucağına eğilirken, gözlerime baktı ve gözlerinde bir şüphe parıltısı gördüm. Birden endişelendim. Chase'i kendime çektim ve öpmeye devam ettim. İkinci bir tereddütten sonra, öpücüğüme karşılık verdi ama kendini geri çekiyordu. Bir şeyler olduğunu hissettim. Hem çok yor-

gun hem de çok endişeliydim. Neler olduğunu soramadım bile. Sadece, "Birazdan ben de gelirim," diyebildim.

Koltuktan kalkdı. Benimle aynı boydaydı. Ben ne kadar sarışınsam, o da o kadar esmerdi. Kıvırcık saçlarını geriye doğru yatırmıştı. Saçlarını uzun kullanamıyordu, zaten uzun saç onun tarzı değildi. Ama siyah gözleri ona tehlikeli bir hava katıyordu. Vücudu çok düzgündü ve hep formda tutardı kendini. Bıyık ve keçisakalı bırakmaya başlamıştı ve bu yeni hâli çok hoşuma gidiyordu. İnanılmaz derecede derli toplu biriydi. Tasarım kıyafetleri ve parlak ayakkabıları severdi. Birçok yönden farklıydık ama bu farklılıklarımız ilişkimize ayrı bir tat katıyordu. Ya da öyle düşünmek hoşuma gidiyordu.

Chase merdivenlerden çıkarken, ben diğerlerine döndüm. "Camille ile konuşmam lazım. Sihirli çitleri kırıldığı zaman bir şekilde bizim haberimiz olmalı. Belki Morio ve ben bir şeyler yapabiliriz. Dünyalıların teknik zımbırtılarının bazılarıyla aram gayet iyi. Morio da bunları sihirle birleştirmede çok usta."

"Vanzir sabah dönecek," dedi Menolly. "Birkaç gündür etrafta araştırma yapıyordu. Siz evde yokken aradı. İlgilenmemiz gereken bir şeyler bulduğunu söyledi. Camille ve kocalarına ihtiyacımız olacak, çünkü bu işte ben size katılamayacağım. Onlarla çarpışmak için en uygun zamanın gündüz saatleri olduğunu söyledi Vanzir. Artık *onlar* her kimse. Camille'yi yeni cep telefonundan aradım ve mesaj bıraktım."

Vanzir bir rüya avcısıydı. Daha önce, Karvanak adındaki Raksasa'ya hizmet ediyordu. Vanzir son anda taraf değiştirdi

dylann

ve bize katıldı. Dünyayı savunan gruplara katılmaya hiç uygun değildi ama Gölge Kanat'ın Dünya'ya sızmasını istemiyordu. Nedenini tam olarak bilemiyordum ama rüya avcısının sebepleri olduğu kesindi. Iris'e, bana ve kız kardeşlerime bir yeminle bağlanmıştı. Eğer bize ihanet ederse, ölecekti.

"Ben de biraz daha uyusam iyi olacak sanırım. Şişkarının tekrar gelmeyeceğinden ve eve girmeye çalışmayacağından nasıl emin olabiliriz?" Gerinirken ürperdim. Her yanım acıyordu. Sanki bir sürü kafein almış ve günlerdir uyumamış gibiydim. Aslında her ikisini de yapmaya hiç uygun biri değildim.

Menolly merdivenleri işaret etti. "Git uyu, Kedicik. Sen de, Iris. Roz ve ben gündoğumuna kadar evi bekleriz. İyice dinlenin. Buna ihtiyacınız olacağını hissediyorum."

Iris yatağına giderken, ben de merdivenleri tırmandım. Vanzir'in bizi bu sefer neyin içine soktuğunu merak ediyordum. Son birkaç ayda, şehirde kol gezen kötü cinleri, vampirleri ve canavarları bulup epey bir kısmını öldürmüştük.

Bununla uğraşmak yetmiyormuş gibi, kapılardan bazıları kendi kendilerine açılmaya başlamıştı. Öteki Dünya sakinlerinin hiç habersiz bu tarafa geçmelerine olanak sağlıyordu bu kapılar ve geçenlerin hepsi de dost değillerdi.

Bunlara ek olarak, Dünyalı Peri Sarayları da yeniden canlanıyordu. Tahtlarda Titania, Morgaine ve Aveal vardı. Ayrıca, Öteki Dünya'daki perilerle bu Dünya'dakiler arasında bir gerilim vardı. Taraflar birbirlerine tam olarak güvenmiyordu. Seattle'da da bir iç savaş çıkmaması için dua ediyordum.

Eğlenceli ve sıradan bir hayatımız yoktu artık. Birbiri ardına gelen kâbuslara dönüşmüştü her şey. Üçüncü kattaki odama varınca, iç çektim. Geri dönüş yoktu. Bunu net olarak biliyordum. Eve geri dönemezdik, hem mecazi anlamda hem de gerçek anlamda. Böyle düşününce ağlamak istedim.

Altıya çeyrek kala uyandığımda, Chase gitmişti. Kısa ve yüzeysel bir not bırakmıştı bana ama hoşça kal demek için uyandırmamıştı beni. Kaşlarımı çattım. Bu kadarı fazlaydı. Chase'in hoşuna gitsin ya da gitmesin, konuşmamız gerekecekti.

Aşağı inince, herkesin hazırlık hâlinde olduğunu gördüm. Camille, Morio ve Dumanlı'yla birlikte mutfakta oturuyordu. Kocaları garip bir çiftti. Morio kısa kenardı. Uzun ve düz bir atkuyruğu vardı. Gri ve siyah giyen bir Japon'du. Gözlerinde hiç sönmeyen bir parıltı vardı ve kötü cinlerle olan savaşımıza kendini adamıştı.

Öte yandan, Dumanlı neredeyse albino sayılacak kadar beyazdı ve uzun boyluydu. Bileklerine kadar inen gri saçları kendi kendilerine hareket edebiliyorlardı. Bakışları kaynar suları bile dondurabilirdi ve Camille'ye olan sevgisinde samimiydi. Bize yardım ettiği doğruydu ama arada Camille olmasaydı bize hiç yüz vermeyeceğini hissediyordum.

Üçü birlikte kahvaltı masasına oturmuşlardı. Kısık sesle ne yapacaklarını ve nasıl yapacaklarını tartışıyorlardı.

dylann

Menolly ininde uyuyordu, tabi ki. Maggie ise çocuk kafesinin içinde şekerleme yapıyordu. Roz, Iris'in kahvaltıyı hazırlamasına yardım ediyordu. Köşede durmuş, eski haritalara benzeyen bir yığın kâğıtla boğuşan ise Vanzir'di.

Rüya avcısı, insanlara çok benziyordu. Platin sarısı saçlarını düzgün bir biçimde yana yatırmıştı, yüzü çok inceydi. Altmışlı yılların serseri tiplerine benziyordu ama gözlerinde ki ateş köklerini ele veriyordu. Kot pantolon ve kazak giyinmişti. Derisinin altında boynunu çevreleyen boyunluk, bizlere bağlandığını gösteriyordu. Eğer yeminini bozarsa, bu boyunluk onu kızarmış ekmeğe çevirecekti.

Kendime bir bardak süt doldurdum ve kenara çekildim. Roz bir tabak gözleme ve pastırma götürüyordu masaya. Iris yumurta tabağını taşıyordu. Sandalyeme oturdum ve uzanıp Vanzir'in dizine hafifçe vurdum. Ondan tam olarak hoşlanmıyordum ama sözüne sadık biri olduğunu kanıtlıyordu son zamanlarda. Yok olma korkusundan mı değil mi bilemiyordum ama sözünü tuttuğu için elimden geldiğince kibar olmaya çalışıyordum.

"Neler oluyor?"

Bana şöyle bir baktı. "Senin uyanmanı bekliyordum."

"Tamam, ben uyandım. Hadi başlayalım," dedim ve gözlemelere uzandım. Iris tepeleme doldurmuştu tabağı. Epey de pastırma kızartmıştı. Biz kahvaltımızı bitirince, hiçbirinden eser kalmayacaktı.

İki erkeğinin arasında oturan Camille, gözlemesine yağ ve reçel sürdü. Göğüslerine reçel damlatmamak için iyice eğildi masaya. Göğüsleri tepsi gibi duruyordu.

"Yeni sutyen mi aldın? Bugün daha bir havai duruyorsun." Göğüslerini işaret ettim ve kahkaha attım. "Dürüst olmam gerekirse, bunlarla etrafta gezinirken yanında iki erkeğin olması iyi oldu!"

"Üç," dedi otomatik olarak. Yüzü gölgelendi birden.

"Üç," dedim yavaşça. "Üzgünüm. İnan bana, Trillian'ı hiç unutmadım."

"Ben de," diye fısıldadı.

Şaka yapmaya çalışmıştım ama tam bir faciayla sonuçlandı şakam. Hafifçe öksürdüm ve Vanzir'e döndüm. Nazikçe ağzını siliyordu. Çok az yerdi. Doğal beslenme tarzını çok merak ediyordum ama sormaya cesaret edemedim. Cevaptan hoşlanmayabilirdim.

"Devam et. Dinliyoruz."

Masanın etrafındaki herkes başını sallayınca, "Tamam, bir zehircin yuvası tespit ettim. Buraya nasıl geldiler bilmiyorum. Genellikle sadece Yer altı Ülkeleri'nde olurlardı. Tam bir baş belalarıdırlar."

Kahretsin. Zehircinler–Yer altı Ülkeleri'nin zehirli ve şeytani kurt sinekleri. Neredeyse kafam kadardılar ve o boyutlar için gereğinden fazla hızlıydılar. İğnelerini kullanarak, kan dolaşımına büyük miktarlarda zehirli sıvı enjekte ederlerdi. İnsanı birkaç saniyede felç eden bu zehrin dışında, yumurtalarını da gönderiyorlardı. Bunlar yirmi dört saat içinde yumurtadan çıkıyorlardı ve kurbanı içerden kemirmeye başlıyorlardı.

dylann

"Lanet parazitler." Camille yüzünü buruşturdu. "Parazitlerden nefret ederim."

Camille'nin buklelerinden birini düzeltmek için yavaşça eğildi Dumanlı. "Sana zarar vermelerine izin vermem," dedi ve kahvaltısına geri döndü.

Camille kaşlarını kaldırdı ve bana dönüp sırıttı. Eğer Dumanlı amacına ulaşırsa, Camille ejderhanın ininde hem istenmeyen ziyaretçilerden hem de diğer sevgili adaylarından korunmuş olacaktı. Bazen istediklerimizi elde etmek için, istemediklerimize de katlanırız. İşte böylece yaptıklarımızla en ufak bir ilgisi olmasa da, Dumanlı bizim serüvenimize katıldı. Onun tek ilgilendiği, o sırada zihninden geçenlerdi. Eğer yeterince ödeme yaparsan, ejderhalardan süper paralı asker olurdu. Görünüşe göre, Camille ile evlenmek bize yardım etmesi için yeterli olmuştu.

"Lanet olsun," dedim. "Onların kökünü kazımamız lazım. Koruma altındalar mı, yoksa kendi başlarına mı hareket ediyorlar?"

Vanzir başını salladı. "Ne yazık ki, bir muhafızları var. Ne olduğundan tam olarak emin değilim–hayalet ya da benzer bir yaratık olabilir. Hangisi olursa olsun, muhafız çok güçlü ve Yer altı Ülkeleri'nden değil."

"Ah harika." Bir parça daha gözleme aldım. "Ne hoş şeyler duyuyorum–" Telefon çalınca, konuşmam bölündü. Hemen fırladım ve telefonu açtım. "Alo?"

"Chase Johnson'la görüşecektim." Sesi tanımadım ama huzursuz edecek seviyede kibar ve seksi birinin sesi olduğu

açıktı.

Bir an, ahizeye bakakaldım. Sonra, "Sarah?" dedim ama o olmadığını çok iyi biliyordum.

"Ben Erika. Chase Johnson'ı arıyorum ve bu numaradan bulabileceğimi söylemişti." Yine o puslu, boğuk ses. Seks, özel tasarım elbiseler ve konyak kokusu yayıyordu sesi.

Bir saniye bekle–*Erika*? Dün gece Chase'in uykusunda sayıkladığı isim değil miydi bu? Ben dişlerimi geçirmeden önce söylemişti. *Ne halt…* ?

Bir süre bekledim ve ne söyleyeceğimi düşündüm. "Üzgünüm. Chase burada değil. Muhtemelen iş yerindedir. Notunuz varsa alabilir miyim?"

Kadın kahkaha attı. İnsanın aklına seksi yaz gecelerini getiriyordu kahkahası. "Yok, iş yerinin nerede olduğunu biliyorum." Sesinde ani bir değişme oldu. "Sanırım sen Delilah'sın. Chase'in *arkadaşısın* değil mi?"

Nefesimi tuttum ve üçe kadar saydım. "Kız arkadaşıyım. Ben Chase'in kız arkadaşıyım. Siz kimsiniz?"

Konuştuğu andan beri, Erika'nın sesi ilk kez berraklaştı. "Ben Chase'in eski sevgilisiyim. Nişanlıydık eskiden. Neyse, ben birazdan ulaşırım ona."

Ve telefon kapandı.

Ahizeyi yavaşça yerine koyarken, boş gözlerle bakıyordum telefona. Chase daha önce nişanlandığından hiç bahsetmemişti bana. Geçmişteki ciddi ilişkilerinden hiç bahsetmemişti. Ben kıskanmazdım. Ben yarı periydim ve babamın kanı beni kıskançlıktan tamamen uzak tutuyordu. Ama işte

ikon
dylann

kıskanıyordum, midemde yavaş yavaş kaynamaya başlıyor. du bir şeyler. Küçük bir kurt, Erika'yı bulmak ve gözlerin oynak istiyordu. Ve ne halt etmeye rüyasında onu görüyordu Chase? Erika'yı daha önce de görmüş ve bana söylememiş miydi? Yoksa sadece tesadüf müydü? Kaderin bir oyunu ol. ması da muhtemeldi.

Ne olursa olsun, şu anda bu konuya kafa yoramazdım. Uğraşmam gereken zehircinler vardı. Bana *ciddi ciddi* ezıyet etmeye başlayan, içimdeki yeşil gözlü canavara teslim olmadan önce, onlarla ilgilenmeliydim.

Bölüm 3

"Iris, Henry bugün dükkâna bakacak mı?" diye sordu Camille. Hepimiz çatışmaya hazırlanıyorduk. Yani işimize yarayacağını düşündüğümüz her şeyi silah olarak yanımıza alıyorduk.

Henry saf kan insandı. Camille ve Iris olmadığı zamanlarda, Camille'nin kitapçı dükkânı Çivit Hilâl'e bakması için işe alınmıştı.

Öteki Dünya Haber Alma Ajansı'nın bizim için uydurduğu hikâyelerin bir parçası olarak, Dünya'ya ilk geldiğimizde belli işlere girmiştik. Camille'nin Çivit Hilâl adlı bir kitapçısı vardı görünürde. Ben düşük bütçeli bir özel dedektiflik işi yürütüyordum. Menolly ise bir barın gece vardiyasında barma-

idlik yapıyordu.

Şu sıralarda, Camille gerçektende kitapçının sahibiydi, benim dedektiflik işlerim gayet iyi gidiyordu ve Menolly barın yönetimini üstlenmişti. Eğer Öteki Dünya Haber Alma Ajansı'nın İnsan Kaynakları Departmanı eski şaşalı günlerine dönerse ve Dünya'da neler olduğuna tekrar bir bakarsa, epey şok yaşayacaktı.

Talon-haltija başıyla onayladı. "Evet. Bütün gün dükkânda kalmasını söyledim. Senin sihirli çitlerini bir şişkarın kırdığına göre, etrafa bir göz atıp neler yapabileceğime bakmak istedim. Şişkarınları ve akrabalarını uzak tutacak doğal kaynaklar biliyordum. Ama Kuusis'in arazilerini korumamın üzerinden çok vakit geçti. Neleri kullanabileceğimi hatırlayamıyorum. O yüzden, kütüphaneye gidip araştırma yapacağım. Maggie'yi de alıyorum."

Periler için Seattle'da kurulan en yeni kuruluşlardan biri Alysin te VArden Kütüphanesi'ydi. Portland'da öldürülen bir cücenin adı verilmişti kütüphaneye. Özgürlük Melekleri'ne üye bir grup ona tecavüz etmiş ve dövmüştü. Sonra da ölüme terk etmişlerdi. Ve Alysin ölmüştü. Kuzenimiz Shamas, katilleri bulmayı başarmıştı. DNA örnekleri suçlu olduklarını kanıtlamıştı. Ama adamlar daha mahkemeye çıkmadan önce, hapishanede gizemli bir şekilde öldürülmüşlerdi.

Kütüphane ortak bir yatırımdı. Öteki Dünya'dan üç peri, yeniden canlanan Peri Sarayları'nın üç üyesi ortaktı. Onlara ek olarak, Puma Sürüsü'nün iki üyesi ile Elliott Körfezi Deniz Ejderhası Sürüsü'nün iki üyesi de bu çalışmaya katılmıştı.

Elliott Körfezi Deniz Ejderhası Sürüsü, doğaüstü güçleri olan en yeni dönüşüm topluluklarından biriydi. Normal hâllerinin dışında bir de katil balinalara dönüşüyorlardı. Benim başını çektiğim, Dünya'da yaşayan doğaüstü varlıklar topluluğu projesinde ortaya çıkmışlardı. Sadece kendilerini göstermekle kalmamış, Puget Sound sularını temizleme işini de üzerlerine almışlardı.

Koyların ve körfezciklerin kirletilmesi konusunda hükümet artık sessiz kalamıyordu. O denizlerde canlı varlıkların yaşadığını herkes öğrenmişti. Tabi, doğa karşıtı aşırı sağcı kanattan insanlar, Bekçi Köpekleri ve Özgürlük Melekleri gruplarına akın akın üye olmuştu. Ama bu beklenen bir şeydi zaten. Sarkaç her sallandığında, eşit ve karşıt bir tepki kaçınılmazdı.

Periler ve dünyada yaşayan periler birleşmiş ve ırklarıyla ilgili kitaplardan oluşan bir kütüphane kurmuşlardı. Bu kitaplardan bazıları yüzlerce–hatta bazen binlerce–yıldır gizli bölmelerde saklı kalmıştı. Ciltler yeninden basılıyor ve dağıtılıyorlardı.

Özgürlük Melekleri kitaplarımızı yakmaya devam etse de, bu kütüphane fikri ülkenin önemli kentlerinde yayılmaya devam ediyordu.

"İyi fikir," dedi Morio. "Oradayken hayaletlerle ya da heyulalarla ilgili bir şeyler bulabilecek misin bak bakalım.

Eğer zehircinleri koruyan muhafız büyük bir cinse ve onunla baş edemezsek, bilgiye ihtiyacımız olabilir." İnce muflonlu bir ceket giyindi ve saçlarını düzeltti.

Camille gayet sade bir kıyafet giyinmişti. Zehircinleri gereksiz yere cesaretlendirmek istemediğini tahmin ediyordum. Siyah külotlu çorap, diz hizasında siyah etek ve balıkçı yaka kazak giyinmişti. Parlak kırmızı bir kemer takmıştı kazağının üzerine. Bacağının alt kısımlarını kapatmak için bağcıklı büyük anne çizmelerinden giyinmişti. Dumanlı, Camille'nin yanındaydı. Her zaman ki beyaz pantolonunu, soluk mavi gömleğini ve bileklerine kadar inen beyaz trençkotunu giyinmişti. Bir şekilde, kirlenmemeyi başarıyordu bu adam. Kavga ne kadar pisliğin içinde, iş ne kadar kanlı olursa olsun fark etmezdi.

Benim üzerimde kalın pantolon, motorcu çizmesi, uzun kollu örgü bluz ve deri ceket vardı. Roz her zaman ki siyah önlüğünü ve pantolonunu giyinmişti. Vanzir ise kalın bir deri ceket almıştı pantolonunun ve tişörtünün üzerine. Savaş için donatmıştık kendimizi ve gitmeye hazırdık.

Sırt çantamı ve arabamın anahtarını alırken, "Peki, yuva nerede ve kaç tane zehircinle uğraşmamız gerekecek?" diye sordum.

Vanzir başını iki yana salladı. "Kaç tane olduklarını bilmiyorum. Kesin bir sayı alamadım. Ama en az on beş tane vardır. Boeing civarlarında, terk edilmiş bir evde yuvalanıyor. Birkaç dönüm arazi üzerine kurulmuş ev. Uzun zamandır satılıkmış."

İç çektim. "Bu iş hiç hoşuma gitmedi. Kaç tane rakibimiz olduğunu, neler yapabileceklerini ve kimlerin emri altında olduklarını bilmeden, tehlikeli bir işin içine giriyoruz."

Camille sırıttı. "Yani, her zamanki işimiz."

"Komik kadın… komik kadın! Tamam, hadi, gidip bu işi bitirelim." Uzun gümüş bıçağımı, bacağımdaki kılıfa yerleştirdim. "Iris, sen kütüphaneye taksiyle mi gideceksin?" Iris araba kullanamayacak kadar kısaydı. Onun boyutlarına uygun bir araba sipariş edememiştik henüz. Ama yapılacaklar listemizdeydi.

Iris başını iki yana salladı. "Siobhan alacak beni. Bir kova midye getirecekmiş bize. Ben de biraz marulla körpe havuçlardan vereceğim ona."

Siobhan Morgan arkadaşlarımızdan biriydi. İnsanların arasına karışmış bir fok kadındı. Diğer tarafla arası çok iyiydi ve perilere ya da doğaüstü varlıklara verilmeyen bilgiler konusunda bize çok yardımcı olan bir müttefikti. Hamileydi ve bu durumdan çok memnundu. Siobhan gebe kalabildiği için, Balina Sürüsü'ndeki büyükler, Mitch'in–o da bir fok adamdı –Siobhan'la evlenmesine izin vermişlerdi. Haziran'da evlenmeyi planlıyorlardı ve bebekleri Kasım'da doğacaktı.

"Tamam. Dışarıdayken gözlerini açık tut. Siobhan'a da göz kulak ol. Çitler hâlâ kırık; araziye her şey girebilir."

Camille iç çekti. "Eve dönünce, çitleri tamir edeceğim," dedi. "Ama Morio ve benim dışımda birileri de kırıldıklarını anlamadıkça, çitler pek işe yaramayacaklar. Şişkarın o çitleri kırabildiğine göre, ya bu yaratık çok güçlü ya da başkaların-

dan destek alıyor. Aksi takdirde, içeri giremezdi."

"Bence destek alıyor," dedi Morio. "Çitler çok güçlü."

"Evet, bence tamir işini daha fazla ertelemeyelim. Tek boynuzlu atın boynuzunu getirecek misin?" diye sordum. Camille'ye çok ender rastlanan sihirli bir alet hediye edilmişti. Başa çıkabilmek için elinden geleni yapıyordu Camille.

"Evet," diye onayladı Camille. "Ama mecbur kalmadıkça kullanmak istemiyorum. Sadece hilâl zamanı şarj edebileceğimi düşünürsek, baş edebileceğimiz bir savaşta gücünü tüketmek istemiyorum."

"Tamam, o zaman. Vanzir, sen ve Roz benimle gelin. Dumanlı ve Morio, siz Camille ile gidin. Elinizde bir harita var mı?"

Vanzir, Camille'ye bir harita verdi. Camille ise hemen Morio'ya uzattı haritayı. Yönler hakkındaki detaylarla hep Morio ilgilenirdi. Arabalara binmek için çıktık. Camille ve kocaları arabaya binerken el salladım. Ben de kendi arabama bindim. Roz yanımda oturuyordu, Vanzir ise arka koltuktaydı.

Belles-Faire, Seattle'ın kuzey eteklerindeydi. Trafik olmadığı zaman, şehir merkezine kısa sürede varırdık. Yoğun saatlerde ise, saatlerce sıkışıp kalırdık trafikte. Neyse ki, sabahın bu saatinde yoğunluk bitmek üzereydi.

Otobana saptım. Güney Seattle'a gitmek için en kısa yol buydu. Georgetown'dan–demiryolu raylarının ve yük vagonlarının mezarlığından–geçip Sanayi Bölgesi'ne girecektik. Bir zamanlar Elliott Körfezi'nin dibinde yatan atıkların ve üzeri

örtülmüş çöplerin üzerine kurulmuştu. Bu yüzden, çözülmeye çok yatkındı ve binalar depremlerde kolayca hasar görüyordu.

Caddeden aşağı inerken, batı tarafına baktım. Fırtına bulutları yaklaşıyordu. Sonbahar yağmurları iyice artmıştı. Kaçık meteorolog Mandy Tor bu öğleden sonraya kadar sağanak yağış beklediklerini açıklamıştı. Camille'nin ve Iris'in hava tahminlerine bu adamınkilerden daha çok güveniyordum. Ve ikisi de bu tahmini doğrulamışlardı: ikindi çayına kadar sırılsıklam olacaktık.

"Vanzir, tekrar anlat bana," dedim. İki büyük tır kamyonu arasında sürüyordum arabamı. Bir tanesi benzinliydi, diğeri mazotlu. Kaza sırasında harika bir birleşim olurdular. Büyük bir patlama. Büyük bir şenlik ateşi. "Zehircinler hakkında ne söylemiştin? Zayıflıkları nelerdi?"

Vanzir tüm bunları evde anlatmıştı bize ama Erika'nın telefonu beni o kadar etkilemişti ki ancak yarısını dinleyebilmiştim. Öne doğru eğilip dirseklerini Roz'un koltuğuna dayadı. "Zehircinler oldukça tehlikelidirler ama önemli bir zayıf noktaları vardır. Buza ve kara karşı dayanıksızdırlar. Eğer çok soğuk olursa–diyelim ki sıfırın altında–uçamazlar. Soğuk onları hantallaştırır. Eksi onun altına düşerse, ölürler."

"Yani bu... ne deniyordu… Fahrenhayt mı?" Yavaş giden bir aracı solladım. Camille hemen arkamdaydı. Arabası, çelik rengi bir gölge gibiydi.

"Doğru."

"Harika! Dumalı'nın güçleri Kuzey topraklarından ge-

liyor. Babası beyaz ejderha, annesi ise gümüş. Elektrik saldırıları, kar ve buz karışımı tehlikeli bir miras devralmış. Bizim tarafımızda olması çok iyi," dedim.

"Iris'i de getirmeliydik," diye ekledi Roz. "O da kar ve buz büyüsünde usta."

Kahretsin, neden aklıma gelmemişti bu? Ya da Camille neden düşünmemişti bunu? Iris'i eve göz kulak olması için geride bırakmaya o kadar alışmıştık ki, kavgada ne kadar yararlı olabileceğini unutuyorduk. "Evdeyken neden söylemedin, ahmak?"

Aynadan bana göz kırptı karabasan. "Hiç kimse sormadı ki." Ben öfkeyle bakınca kahkaha attı. "Hemen kızma. Bir şey söylemedim, çünkü Iris'in şu anda yaptığı şey de çok önemli. Ejderha bizim yanımızda zaten. Trillian kaybolduğundan beri, etrafta pek insan gücü yok. O yüzden elimizde olan imkânları ve kişileri iyi kullanmalıyız."

İrkildim. Haklıydı. Şeytanlarla savaşmaya ilk başladığımız zamankinden daha çok müttefikimiz vardı ama savaş gücümüzü dağıtacak olaylar bitmek bilmiyordu. Kuzenimiz Shamas bizimle gelemiyordu, çünkü Chase'in iş yerinde ona ihtiyacı vardı. Bize katılmaya sıcak bakan doğaüstü varlıklar kendilerini Doğaüstü Varlıklar Topluluğu'nun işlerine adamışlardı. Onların da kendi dertleri vardı.

Vampirlere gelince, Wade'le ve Vampir Anonimle birlikte Seattle bölgesinin kontrolünü ele almaya ve oluşabilecek beslenme çılgınlığını durdurmak için çalışıyorlardı. Kan emici birkaç kulüp onlara karşı geliyordu, özellikle de Do-

minick ve Fangtabula Kulüpleri. Bu gerginliğin sonunda kaçınılmaz bir güç gösterisi olacağı konusunda Menolly uyarmıştı bizi.

Onları tam olarak suçlayamıyordum. Ne de olsa, vampirlerin ve doğaüstü varlıkların çoğuna şeytanlardan bahsetmemiştik hâlâ. Etrafta serbestçe dolaşmamız önemli bir haber değildi. Ama eğer insanlar Gölge Kanat tehlikesini duyarsa, herkes paniklerdi ve sonra toplu karmaşayla baş etmemiz gerekirdi. Bu sefer, ordu işin içine girerdi, hem de yapabilecekleri pek bir şey yokken. Ellerindeki silahlar fazla bir işe yaramazdı.

Bazı şeytan sürüleri için nükleer silahlar bile yeterli değildi. Hükümeti otomatik silahlarını bırakıp gümüş kılıç almaya ikna edene kadar akla karayı seçmiştik.

Seattle'ın sanayi bölgesine giderken, tam zamanında dönüşler yaparak yoğun trafikli üç caddeyi atlatmayı başardım.

Şehrin bu bölgesinin durumu fenaydı. Binalar gökyüzü kadar griydi. Çıplak beton ve metaldi hepsi. Binlerce aracın bulunduğu otoparklarla doluydu etraf. Yapbozlar gibi, her yerden tren rayları çıkıyordu. Bu yolu izlemeye devam etseydik, Seattle'ın alt kısmındaki limanların oradan tekrar kuzeye dönerdik. O kadar ileri gitmeden önce, güneye dönmemiz gerekiyordu. Finley Avenue'ya gelene kadar, dar caddelerden geçtik.

Sanayi Bölgesi gece göründüğünden daha farklı görünüyordu gündüzleri. Günışığı altında, boyasız ve metal rengi her şey bunaltıcı görünüyordu yalnızca. Geceleri ise bölge

lülerin
acakaranlığı
Neil Hartley
n yazarı bütün övgüleri
r.
Booklist
na yeni bir bakış açısı
ir misyon yüklüyor ve
nın dışına çıkartarak,
ler olduğunu eğlenceli
Chicago Tribune
mpirler, orklar, elfler,
a ne arasanız var.
New York Times
en iyi kitaplardan biri.
eceksiniz.
Publishers Weekly
Ölülerin Alacakaranlığı
Neil Hartley

çok korkunçtu. Pasifik Kuzeybatı'daki en popüler vampir ku-
lüplerinden biri olan iğrenç Fangtabula'nın da içinde olduğu
bir grup doğaüstü varlık kulübünün bu bölgede olması da
bunda etkiliydi.

Roz parmağıyla kulüp binasını işaret etti. Siyah ve be-
yaz kalın çizgiler vardı üzerinde, bir sığınak kadar sağlam
görünüyordu. "Menolly kesin hoşlanmıyordur bu kulüpten."

"Haklı sebepleri var. Sahibi tam bir baş belası." Başımı
iki yana salladım. "Terrance, geleneklerine bağlı vampirler-
den biri değil–siyah pelerin işine girmiyor–ama Vampir Ano-
nim'e üye olabilecek kadar iyi değil."

"Neden?" Gece kulübünün yanından geçerken, gözlerini
kırpıştırdı karabasan. Hiçbir hayat belirtisi yoktu, karanlık
olmadan da olamazdı.

"Terrance, uçlarda yaşamayı seviyor. Menolly, Terran-
ce'le ilgili garip bir şeyler hissettiğini söyledi. Bin yıl içinde
yeni bir Dredge olabilir diyor. Kulübün, fahişelerin kanlarıy-
la beslendiği hakkında dedikodular var ama kanıt yok. Onları
kapatmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Eğer kanun-
suz bir şeyler yapıyorsa da, izlerini çok iyi saklıyor."

"Yanlış bir şeyler döndüğünü neden düşünüyorsun?" di-
ye sordu Roz.

Dudağımı ısırdım. Neredeyse bir aydır Fangtabula'yı iz-
liyorduk. "Reşit olmayan genç kızlarında katıldığı garip par-
tilerle ilgili hikâyeler dolaşıyor ortada. Tecavüz ve kan şen-
likleriyle ilgili fısıltılar dolanıyor ama kimse detayları hatır-
lamıyor. Resmi bir şikâyet olmadan Chase de bir şey yapa-

mıyor. Vampirler, gizli polislerin kokusunu bir mil öteden alır-
lar ve her şeyin üstünü örttüklerinden emin olurlar. Bu yüz-
den, Menolly ve Vampir Anonim, dedikoduları can kulağıyla
dinliyor ki, elimizde bir kanıt olsun."

Finley Avenue'ya girdim. Camille de arkamdan sağa dön-
dü. Vanzir tekrar öne eğildi. "Üç blok sonra sola. Kahverengi
süslü, boyası yıpranmış, iki katlı pembe ev. Zehircinler, ha-
yalet muhafızlarıyla birlikte oradalar."

Bu köhne mahalledeki yıpranmış evlerden herhangi biri
olabilirdi bu ev. Ama caddenin diğer tarafındaki kaldırımın
yanına çekince arabayı, tüylerim diken diken oldu. Zehircin-
lerden haberim olmasa bile, etrafta şeytansı bir şeylerin gez-
diğini vücudum bana söylerdi. Cephedeki yer yer dökülmüş
pembe boyaya bakarken, gri renkli kalın perdelerle kaplı cam-
ların ardından izlendiğimiz hissine kapıldım.

Ben arabadan inerken, Camille arabasını tam arkama
park etti. Roz ve Vanzir'le birlikte, Camille'nin arabasına doğ-
ru gittik. Onlar da arabadan inip bize doğru gelmeye başladı-
lar.

Camille evi işaret etti. "Kötü. Çok kötü. Hayatımda hiç
zehircinle karşılaşmadım ama hissettiğim kadar kötü oldukları-
nı düşünmüyordum."

Vanzir başını iki yana salladı. "Değiller. Yani, kötüler
ve ölümcül olabilirler ama bu… bu daha büyük bir şey. Belki
de diğer ruhtan geliyordur. Onu tanımlayamıyorum. Kendi-
mizi en kötüsüne hazırlasak iyi olur."

"En kötüsü Gölge Kanat olurdu ve bu enerji onunkinin

dylann

lülerin
acakaranlığı
Neil Hartley
n yazarı bütün övgüleri
r.
Booklist
na yeni bir bakış açısı
r misyon yüklüyor ve
ın dışına çıkartarak,
er olduğunu eğlenceli
Chicago Tribune
pirler, orklar, elfler,
ne arasanız var.
New York Times
iyi kitaplardan biri.
eksiniz.
Publishers Weekly
Gölgeli Ayaklanma
Neil Hartley

yanında hiç kalır," dedi Camille.

"Şey, bu bizim lehimize bir şey." Roz arabaya yaslandı. "Ama içeride bela olduğunu hissediyorum."

Camille başıyla onayladı. "Ben de."

Dumanlı ve Morio, Camille'ye baktılar. "Savaş düzenimiz nedir?"

Camille beni işaret etti. "Sen benden daha iyi savaşıyorsun. Büyü yapmak için belli bir boşluğa ihtiyacım var benim. Morio'nun da öyle. O yüzden, onunla ben aynı tarafta durmalıyız."

Başımla onayladım. "Ben Roz'la sol tarafı alırım. Sen ve Morio sağı alın. Vanzir ve Dumanlı siz peşimizden gelin. İkiniz de çok hızlısınız, gerekirse bizi kolayca geçebilirsiniz."

"İyi fikir," dedi Roz. Deli bir işportacı gibi sürekli üzerinde taşıdığı cephaneliğini kontrol etmek için önlüğünü açtı. Bir metal detektöründen nasıl geçtiğini çok merak ediyordum. Yürüyen cephanesinin iç ceplerini araştırdı ve birkaç tane beyaz küre çıkardı. Golf topuna benziyorlardı. "Bunlar buz bombaları. Bizden önce, buz dalgaları gönderecekler. Zehircinlerle karşılaşınca, bir tanesini kullanacağım. Bize biraz süre kazandırır; büyü altmış saniye sürüyor ve tekrar toplanmaları da epey zaman alır."

"Hava soğuk ve yağmur çiseliyor. Dondurucu yağmur büyüsü yapabilirim. Morio?" Camille gözlerini kapadı ve ay büyüsünü harekete geçirmeye hazırlandı.

Morio başını iki yana salladı. "Ben karışıklık dalgası göndereceğim. Araya biraz karmaşa katar."

"Sanırım hazırız." Dumanlı ve Vanzir'e baktım. "Ben her zamanki gibi gümüş hançerimi kullanacağım. Roz'un silahları var. Dumanlı, senin nasıl kavga ettiğini biliyorum; sormama bile gerek yok. Yine de buz konusunda yapabileceğin bir şeyler varsa, işimize yarar. Vanzir, senin de bize katılacağını tahmin ediyorum."

Vanzir başıyla onayladı. "Ben küçük ateş büyüleri yapabilirim, şeker gibi yerler bu büyüleri."

Söyleyecek başka bir şey yoktu. "O zaman, hazırız. Gidelim mi?" Ben ve Camille öne geçtik. Caddeyi geçmeye başladık. "Ön kapı gayet iyi görünüyor," diye mırıldandım.

Camille kahkaha attı. "Zili çalıp Avon satıcısını oynamamız gerekmediğine göre iyi tabi. Makyaj sırlarımı cehennemden gelen böceklere vermek hiç işime gelmez."

"Plastik kap satmaya ne dersin?" Endişeli bir kahkaha attım. Verandaya gelmiştik, dikkatlice eve yaklaştık. "İzlendiğimizi hissediyorum," diye mırıldandım.

"İzlendiğimize eminim," dedi Camille. "Bizi karşılamaya hazır olduklarına iddiaya bile girebilirim. O yüzden, hemen oraya girip köklerini kazımayı öneriyorum."

Verandaya gelince, erkeklere baktım. "Gidelim mi, beyler?" Herkes başıyla onayladı. "O zaman gidip yok edelim şunları."

Camille haklıydı: Oraya gideceğimizi biliyorlardı, biz de *bildiklerini biliyorduk*. O yüzden gizeme gerek yoktu.

Merdivenleri hızla çıktım ve kapıya gelince döndüm. Motorcu çizmelerim ağırdı, tabanları sertti ve topukları çelik

dylann

kaplanmıştı. Savaş çığlığı atarak, kapıya ayağımla vurdum. Kilidin etrafındaki tahta yerinden çıkınca sırıttım. Kapı açı-ınca, bir toz bulutu hücum etti üzerimize. Vay canına! Jim-nastik salonundaki karate derslerim epey işe yarıyordu.

Hızla içeri daldım ve ışığımı etrafa yaydım. Burun delik-lerim titreşiyordu. İğrenç bir koku vardı içeride. Camille de içe-ri girdi ve erkeklerin geçebilmesi için yolu açtı. Birden, oda ışıkla doldu. Camille perdelerden birini yakaladı ve hızla çekti. Perde yırtıldı ve dışarıdan parlak bir ışık huzmesi girdi odaya.

Oturma odasına girmek isteyen vampirlerin icabına ba-kardı bu. Işığa duyarlı diğer yaratıkların da tabi. Geniş bir odaydı, yerler parkeyle kaplanmıştı. Duvardaki resimler eğri duruyordu ve yer yer delinmişlerdi. Arka duvarın her iki ya-nına da uzanan koridorlarla odadan çıkılıyordu.

Köşede kırık bir koltuk vardı. Masanın üzerinde o kadar çok çöp vardı ki, neredeyse kahvaltımı çıkaracaktım. Berbat kokuyorlardı ve bazılarının üzerinde kurtlar geziniyordu. Kö-tü kokuyu yaratan tek şeyin bunlar olmadığını kestirebiliyor-dum. Aklıma çok iğrenç bir şey geldi, bu konunun üzerine git-mek istemiyordum. Ama düşüncemi silemezdim.

Camille ve diğerleri odaya baktılar. "Burada hiçbir şey yok," dedi Camille. "Hadi dağılalım." Dumanlı ve Morio'ya işaret etti. "Biz sağdaki koridoru alıyoruz. Delilah ve beyler, siz sola gidin."

Sol koridora girdik. Vanzir ve Roz hemen arkamdaydı-lar. Giriş tarafındaki duvara iyice yaslanarak Camille ile aynı şeyleri yapıyordum. Köşeden kafamı uzatınca, uzun bir hol

gördüm. Boştu. Her iki tarafında da bir sürü kapı vardı.

Camille de aynısını yaptı, sonra geri çekildi ve başını iki yana salladı. "Mutfak," dedi. Hepimizin kulakları keskin olduğu için normal bir tonda konuşuyordu. Maalesef, şans ve keskin hisler bizim karşımızdaydılar. "Boş görünüyor. Tek bir kapı var. O da muhtemelen verandaya açılıyordur."

"Dağılmak istemiyorum," dedim Camille'yi işaret ede-rek. "Hadi gel, bu işi birlikte yapmamız lazım." Tuzaklara kar-şı temkinliydim.

"Bu arada, zehircinler ne kadar iyi duyabiliyor?" diye sordu Camille.

Vanzir kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Kahretsin, kulakları var mı ya da *duyabiliyorlar* mı onu bile bilmiyorum. Ama hayalet ya da heyula ya da her neyse, o burada olduğumuzun farkındadır kesin."

"Birlikte gideceğiz." Camille'ye baktım. Genelde o ön-cülük ederdi ama bu konuda garip bir önsezim vardı ve haklı çıkmak istemiyordum. Camille kaşlarını çatınca, "Lütfen, bu seferlik beni dinle," diye ekledim.

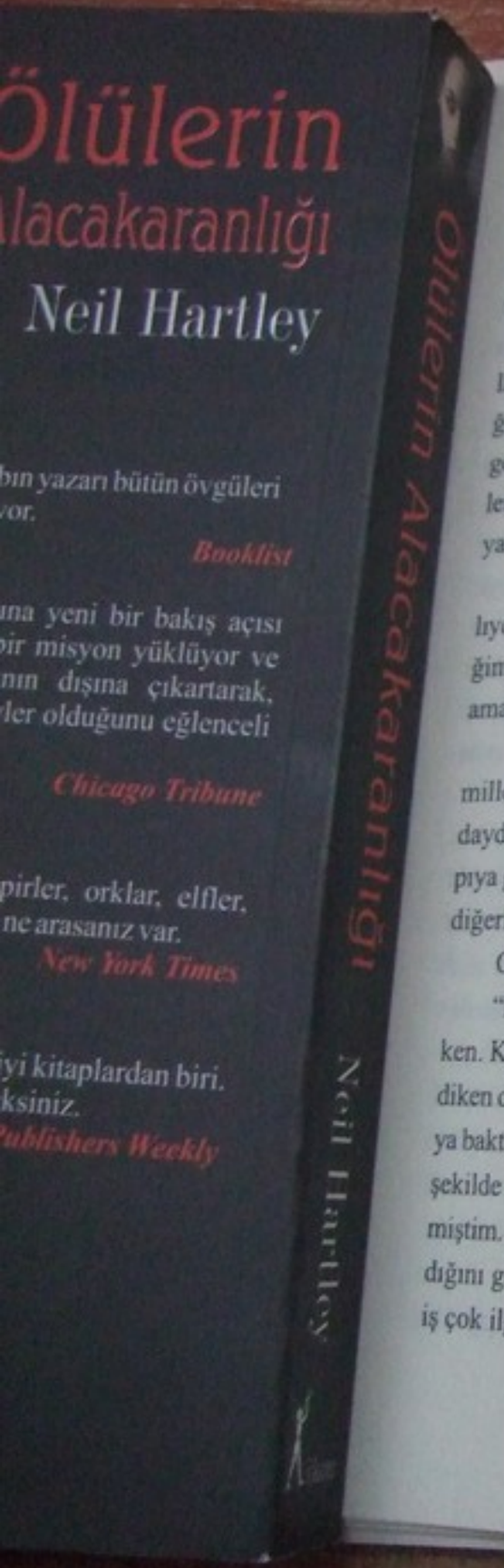
Yavaşça başını salladı. "Nasıl istersen, Kedicik. Bu ür-kütücü yerde pek öne geçmek istemiyorum. Yukarıdan ge-len garip bir enerji hissediyorum. Ya sen, Morio? Dumanlı?"

Morio gözlerini kapadı. "Garip. Enerji kıvranıyor gibi. Bütün mekâna yayılmış ama tam olarak belirleyemiyorum."

Dumanlı dikkatle duvarlara baktı. "Kötü cin kokusuyla birlikte, Ölüler Diyarı enerjisi var burada."

Ölüler Diyarı enerjisi. Bu olanları açıklıyordu. Hayalet-

ölülerin
acakaranlığı
Neil Hartley
yazarı bütün övgüleri
Booklist
yeni bir bakış açısı
nisyon yüklüyor ve
dışına çıkartarak,
olduğunu eğlenceli
Chicago Tribune
r, orklar, elfler,
asanız var.
ew York Times
taplardan biri.
z.
hers Weekly
Ölülerin Acakaranlığı
Neil Hartley

ler ve heyulalar Ölüler Diyarı'ndan gelirdi. Ölüler Diyarı'nın Yer altı ile bağlantısı olsa da ikisi arasında çok büyük bir fark vardı.

Yer altı–kasvetli de olsa–huzurlu bir yerdi. Ölümlü hayatlarını tamamlayan bir grup ruh Yer altına seyahat ederdi. Diğer yandan, Ölüler Diyarı başıboş ruhlar, sinirli ölüler ve genellikle öfkeden kudurmuş cinlerle doluydu. Tabi, vampirlerin ve hortlakların da içinde olduğu zombiler de Ölüler Diyarı'nda yaşardı. Ama kötü cinlerle takılırlardı.

Kimlerin nerede olduğuyla ilgili bir el kitabı yazılmalıydı. Aslında, Öteki Dünya'daki eğitimimde bunları öğrendiğimi gayet net hatırlıyorum. Bu konuyla ilgili bir ders vardı ama ben hiçbir şey hatırlamıyordum.

"Bu da bize gösteriyor ki, birlikte kalmamız gerek." Camille'ye işaret ettim ve hole geçtik. Roz ve Morio arkamızdaydılar. Vanzir ve Dumanlı en arkadan geliyorlardı. İlk kapıya gelince, korkumu yuttum ve kapı kolunu tuttum. Dönüp diğerlerine baktım.

Camille başıyla onayladı. "Yap şunu."

"Bir şey çıkacağını sanmıyorum," dedim, kapıyı açarken. Kapıyı açınca, serin bir rüzgâr esti üzerime ve tüylerim diken diken oldu. Her şeye hazırlıklı olduğumu düşünerek odaya baktım ama bu tahminlerimin de ötesindeydi. Hayır, hiçbir şekilde bir geçiş kapısıyla karşı karşıya olduğumu düşünmemiştim. Kapıyı tamamen açınca, bir buzulun tam ortasına açıldığını gördüm. Etrafında garip bir enerji vardı. Ah, evet, bu iş çok ilginç olacaktı.

Bölüm 4

"Lanet olsun, hangi cehenneme çıkıyor bu kapı?" dedi Morio.

Dumanlı hafifçe öksürdü. "Önce Kuzey topraklarına sandım ama enerjisi temiz değil. Kirlenmiş. Ölüler Diyarı olduğunu sanıyorum."

"Kahretsin," dedi Vanzir. "O zaman en iğrenç yaratıkların istilasına açık bir yerdeyiz. Zehircinlere bile emredebileceklerini sanıyorum. Ama burada böyle olur mu bilemiyorum."

"Harika." Parıldayan enerjiye baktım. Dokunduğum anda bana nasıl büyük bir kuvvet verebileceğini merak ettim. "Yani, ruhlar dünyası da Dünya'daki yerini almaya karar ver-

dylann

dı."

Camille kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve endişeyle kapıya baktı. "Bu kapının izlenmesi için kise başvuracağız? Ölüler Diyarı'nın sakinleri üzerinde etkili olabilecek pek fazla kişi tanımıyoruz. Kafasına hızla vurunca icabına bakacağın trollerle ya da cüce cinlerle aynı şey değil bunlar. Ruhlar çok daha tehlikeli olabilirler."

Gözlerimi kısarak, yardımcı olabilecek birilerini düşündüm. "Ayın Çocuğu Venus'den yardım isteyebilirim. O birilerini tanıyordur." Puma Sürüsü'nün şamanı, inanılmayacak kadar güçlü bir puma adamdı. Hayaletlerle ve hortlaklarla nasıl başa çıkabileceğini bir tek o bilirdi. Gençken çok iyi eğitilmişti. Cehenneme birden fazla kez gidip geldiğini hissediyordum.

"İyi fikir," dedi Morio.

"Bu arada biz de zehircinleri ve onları koruyan sürüngeni bulalım. Bu kapının açıldığı yeri düşünürsek, şey… onları koruyan yaratık her şey olabilir." Hole baktım. "Zehircinlerin yer altında olduklarına iddiaya girerim. Eğer şeytani bir böcek olsaydım, bodrum katına saklanırdım."

"Her konuda mükemmelsin, bebek," dedi Roz ve bana göz kırptı. "Alt kata inen merdivenleri bulalım şimdi."

Ona aldırmadım, şakalaşacak hâlde değildim. Başka bir kapı, uğraşmamız gereken başka karmaşalar demekti. Ölüler Diyarı bir eğlence parkı değildi. Hayır, orada korkunç ruhlar vardı. Ruhunu yutup geri tükürebilirlerdi, hem de boş ve kapkara bir hâlde.

Roz'un yanından geçip Camille'ye işaret ettim. "Sen holün sağını al; ben solu alacağım. Kapılara göz at ve eğer bir şey çıkmaya çalışırsa, hemen kapat. Herkes tetikte olsun. Bir ruh ciniyle karşılaşabiliriz."

Vanzir ürperdi. "Bir ruh cini olabilir. Beni ne kadar korkuttuklarını anlatamam ve *ben* bir rüya avcısıyım. Bazıları, yollarına çıkan her türlü psişik enerjiyi yiyebiliyor. Yani Morio ve Camille, siz daha çok dikkat edin ve her an kaçmaya hazır olun. Eğer bir ruh cini çıkarsa, ne yaparsanız yapın size dokunmasına izin vermeyin."

Camille şaşırdı. "Neden?"

"Eğer size dokunursa, ruhunuza yapışır ve çıkarmak için akla karayı seçersiniz. Onlar bu şekilde beslenirler. Psişik sülükleri diyebiliriz onlara. Tabi, bir bataklıkta bulabileceğin tüm sülüklerden daha akıllı ve daha ölümcüldürler."

Elimi kaldırdım. "Bu durumda, Roz, sen Camille ile yer değiştir. Camille ve Morio önde durmasın. İkinizden birini ruh cinine kaptırmak istemiyorum." Camille itiraz etmeye yeltendi ama elimi sallayarak susturdum. "Dinle, canlı hâlin işimize daha çok yarar, ölü hâlin değil. Anladın mı?"

Camille sırıttı. "Anladım, Generalim. Tamam, beklerken Morio'yla birlikte enerjileri tanımlamaya çalışabiliriz. Eğer bir ruh ciniyse, enerjimizi hissedip ortaya çıkabilir."

Vanzir gözlerini devirdi. "Kızlar, cinlerle ilgili hiçbir şey bilmiyor musunuz siz?" Biz boş boş bakınca, Vanzir başını iki yana salladı. "Hepimizi öldürmek mi istiyorsunuz? Bir cin öldürülebilir evet ama ona saldırmanın en kötü yolu sihir kul-

lülerin
cakaranlığı
Neil Hartley
azarı bütün övgüleri
Booklist
veni bir bakış açısı
nisyon yüklüyor ve
dışına çıkartarak,
olduğunu eğlenceli
Chicago Tribune
r, orklar, elfler,
rasanız var.
ew York Times
itaplardan biri,
iz.
shers Weekly
Ölülerin Alacakaranlığı
Neil Hartley

lülerin
cakaranlığı
eil Hartley

zarı bütün övgüleri

Booklist

eni bir bakış açısı
syon yüklüyor ve
ışına çıkartarak,
duğunu eğlenceli

hicago Tribune

orklar, elfler,
sanız var.
w York Times

olardan biri.

ers Weekly

Ölülerin Karanlığı
Neil Hartley

lanarak saldırmaktır. Ruh cinleri, büyüleri şeker gibi yer. Benzin görevi görürler. Gümüş her zaman işe yarar. Fiziksel düzlemde saldırabilirsin onlara ve gümüş bir silahın varsa kolayca etkilenirler. Ve yeterince deneyimli olan bir cadı onları tuzağa düşürebilir–"

"Tabi ya!" Morio parmaklarını şaklattı. "Yılan büyüsü. Eğer bu büyünün içine girerlerse, enerji bir bariyer yaratır ve ruh cinleri bu enerjiyi ememezler. Üstelik kendilerini kurtaramazlar da. Bir ağ böceğinin, örümceği kendi ağıyla tuzağa düşürmesi gibi tıpkı. Örümceğin gergi tellerine takılıyorlar, sonra da paralel bir ağ örüyorlar."

Morio'ya bakakaldım. "Örümcekler mi? Örümceklerle ilgili bir şeyler düşünmek istemiyorum."

Morio sırıttı. "Bu fikir seni telaşlandırıyor, değil mi?"

Ürperdim. Birkaç ay önce, bir sürü örümcek adamla savaşmıştık. Serseri örümcek adamlardı tabi. Yerde gezinen siyah bir örümcek gördüğümde, hâlâ ürperiyordum. Neyse ki, Kraliçe Asteria'nın sihirbazının evimize yaptığı örümcek kovma büyüsü hâlâ işe yarıyordu. Cücelerin Kraliçesi nasıl yardım edeceğini iyi biliyordu.

"Evet," dedim. "Peki, ağ böceği nedir? Daha önce hiç duymamıştım. Öteki Dünya'da öyle bir böcek yok."

Dumanlı açıklamaya başladı. "Ağ böcekleri, Dünya'ya da ait değildirler. Nereden geldiklerinden kimse tam olarak emin olamıyor. Ama çok eski peri höyüklerinde bulunabildiklerini duydum."

"Doğru," dedi Morio. "Ağ böcekleri, örümcek yiyiciler-

dir. Peygamber böceği ile kırkayak arası bir şeydir. Tıpkı örümcekler gibi, kıçlarıyla ağ örerler. Genellikle, örümcek ağlarının yanına örerler kendi ağlarını ve pusuya yatıp beklerler. Örümcek o ağların kendi ağlarıyla bağlantılı olduğunu sanır ve oraya doğru gider. Her şey gayet güvenli görünüyordur ama örümcek diğer ağa dokunduğu anda, bom, kapana kısılmıştır."

Camille duvara yaslandı. "Yani, Yılan büyüsü ağ böceğinin ağı gibi. Ruh cinin yiyebileceği bir büyü enerjisi gibi görünüyor ama ruh cini enerjinin ortasına daldığında, ne dokunabiliyor ne de kurtulabiliyor. Sonunda, kolay hedefe dönüşüyor."

"Doğru," dedi Morio. "Böylece, onu hemen yakalayabiliriz."

"Sen bu büyüyü yapabilir misin?" Camille kaşlarını çatarak düşündü. "Nasıl yapıldığını çok az hatırlıyorum. Bir büyünün tam olarak nasıl yapıldığını bilmiyorsam, asla o işe girişmem. Nasıl yapıldığını bilsem bile çok dikkatli olmam gerekir.

Morio uzun bir iç çekti. "Teorik olarak nasıl yapıldığını biliyorum. Yardımına ihtiyacım var ve bu holde yapamayız büyüyü. Ayrıca çabucak bitiremeyiz. Sessiz bir yere gidelim ki, iyice konsantre olabileyim."

"Oturma odası olur mu?" Camille eğilip koridora baktı. "O hayaletleri çağırabilmek için, perdeleri de yerine tekrar asarız."

Youkai başıyla onayladı. "Hadi gidelim–"

dylann

"Durun!" Hızla engel oldum onlara. "Grubun oy birliği olmadan kimse bir yere gitmiyor. Bir ruh ciniyle karşı karşıya olup olmadığımızı bile bilmiyoruz daha. Ya yanılıyorsak? Ya o şey etrafta geziniyorsa ve siz tam büyüye konsantre olmuşken sizi avlarsa?"

"Ya haklıysak ve bu yaratıkla başa çıkabilmenin başka yolu yoksa?" diye sordu Camille.

Ani bir patırtı tartışmamızı böldü. "Kahretsin, o da neydi?" Koridorun sonundaki kapıdan ikinci bir ses gelince dönüp etrafıma baktım. Kapı titredi. Arkasındaki şey epey büyüktü. O sırada, kapıyı tutan asma kilidi fark ettim. Kapı hole açılıyordu–menteşeleri çok rahat sökülebilirdi.

"Kilit çok matah bir şey değil. Belki kapının ardındaki o kadar da güçlü değildir."

"O kadar emin olma," dedi Camille. "Kilit sihirli."

Lanet olsun. Eğer kilit sihirliyse, kapının ardında ne olduğunu asla tahmin edemezdik. Ama kapının arkasındaki her neyse, dışarı çıkmak istiyordu ve menteşelerin sallantısından anladığım kadarıyla istediğini elde etmek üzereydi. Holde koşmaya başladım.

"Hadi! O şey dışarı çıkıyor. Hazırlanın." Roz ve ben öne geçtik. Morio ve Camille'ye büyü yapabilecekleri kadar yer bıraktık. "Bu arada, ruh cinleri neye benzer?"

Vanzir iğrenç görünümlü bir Malezya palası çıkardı. Kemikten sapı vardı palanın. Eğer değdiği şeyi parçalamazsa, korkunç bir yara bırakırdı.

Yüzümü ekşittiğimi gördü ve kahkaha attı. "Ne? Benim

de gümüş kullanmamı mı bekliyorsun? Yoksa havalı bir sapı olan cici hançerlerden mi? Öyle görünmesem bile, ben bir cinim, kızım. Alış buna." Bakışlarımız karşılaştı. Bir kaleydoskop gibi döndü gözleri ve vahşi bir hal aldı. Her zaman ürpermeme neden oluyordu bu bakışlar.

"Cevap ver," dedim. Kapıdaki sesler devam ediyordu. Ya dostumuzun bakıcısı evde değildi ya da bize saldırmak için özgür kalmadan önce kısa bir moral konuşması veriliyordu kendisine.

"Ruh cini. Bakalım. Bir hayaletle ruh cinini ayırt etmenin en iyi yolu gözleridir. Ruh cinlerinin ateş renginde, parıldayan gözleri vardır. Kalbinin olması gereken yerde bir boşluk–daha doğrusu bir girdap–vardır. Dönen bir sis tabakasına benzer bu delik ve küçük bir karpuz boyutlarındadır. Enerjiyi çektiği yer orasıdır. Bu delikten sülükler çıkar ve kurbanın enerjisine yapışır. Lanet olsun, bu seferki epey şiddetliydi." Kapı sarsılınca Vanzir sıçradı.

Kapının ardındaki her neyse, çıkmak üzereydi. Kapıyı kırıp üzerine atlamayı düşündüm ama bir bubi tuzağı olmadığını kim bilebilirdi ki? Kilidi kırmak için yaklaşınca, tehlike bölgesine girecektim. Dağın bize gelmesini beklemek, dağa gitmekten farklı değildi.

Ama görünüşe göre Camille öyle düşünmüyordu. Kapıya yaklaştı. "Hadi şunun icabına bakalım."

"Olduğun yerde kal," dedim. Camille dönüp bana bakınca, "Ne zaman bir şeyin üzerine atlanacağını, ne zaman oturup bekleneceğini biliyoruz. Sabırlı ol. Zor olduğunu biliyo-

ülerin
akaranlığı
il Hartley
ı bütün övgüleri
Booklist
bir bakış açısı
n yüklüyor ve
na çıkartarak,
unu eğlenceli
ago Tribune
klar, elfler,
ız var.
ork Times
rdan biri.
Weekly
Ölülerin Karanlığı
Neil Hartley

Ölülerin
Alacakaranlığı
Neil Hartley

itabın yazarı bütün övgüleri
diyor.
Booklist

yatına yeni bir bakış açısı
ni bir misyon yüklüyor ve
larının dışına çıkartarak,
şeyler olduğunu eğlenceli
Chicago Tribune

vampirler, orklar, elfler,
apta ne arasanız var.
New York Times

ş en iyi kitaplardan biri.
neceksiniz.
Publishers Weekly

rum ama hislerim önce bizim saldırmamamız gerektiğini söylüyor. Hiç kimsenin kilidi açmamasının ve bizi içeri almalarının bir nedeni olmalı."

Söylediklerimin doğru olduğunu biliyordum. Kapının ardındaki şey o kadar iğrençti ki, sahibimin ona yaklaşmak gibi bir niyeti yoktu. Vanzir'e baktım. "Dün buraya geldiğimde, hiçbir şey görmediğinden emin misin?"

Başını iki yana salladı. "Buranın tehlikeli havası olduğunu biliyordum, ama böyle bir şey hiç aklıma gelmemişti. Yalnızca zehircilerle ve muhafızlarıyla karşılaşacağımızı düşünmüştüm," diye mırıldandı. Bu durum için hazırlanmamış olmanın canını sıktığını görebiliyordum, bu yüzden muhtemelen yalan söylemiyordu. Ve bizi tuzağa düşürmemek için yemin etmişti. Eğer yalan söyleseydi, şimdiye kadar ölmüş olurdu. Ortakyaşar boyunluğu onu boğardı.

O anda, kapı korkunç bir gürültüyle kırıldı. Yaratık içeri dalınca, hepimiz sıçradık. İki metreyi rahat geçerdi boyu. Üç tane kafası vardı ve Rottweiler mutandı gibi görünüyordu. Bizi gördü ve kafalarından birini kaldırıp uludu.

Üçüncü kafa hırıldarken, "Sakın gelmeyin," dedi ikinci kafası.

"Cehennem tazısı!" Kendime hâkim olmaya çalıştım. Kedicik kaçmamı istiyordu, panter ise o yaratığı parçalamayı. Dönüşmemek için kendimi kontrol etmeye çabalıyordum.

"Kahretsin!" Morio hemen çantasını yana attı ve geri çekildi. "Gerçek hâlime dönüyorum. Cehennem tazısına karşı büyü yapamayacağım."

Morio dönüşürken, Camille bağırdı. "Cehennem tazıları soğuk da sevmez!"

Dumanlı, Camille'nin yanından geçti hızla. Ben kendime hâkim olmaya çalışırken, Dumanlı da dönüşmeye başladı. Tırnaklarının yerine uzun pençeler vardı şimdi. Ejderha, yaratığın üstüne atladı ve o elleriyle korkunç bir yara açtı cehennem tazısının sırtında. Dumanlı ısırılmamak için yana kaçınca, hançerimi kaldırıp attım.

Bize geri çekilmemizi emreden kafasıyla ısırmaya çalıştı beni. Kaçmayı başardım ama o kahkaha attı ve, "Çocuklar için taze et," dedi.

"O kadar iğrençleşme, köpek surat!" Tam atılacakken, Morio'nun hızla geldiğini gördüm. Kendi hâline döndüğünde iki buçuk metre kadardı boyu. Gözleri altın topaz renginde parıldıyordu. Parlak bakır rengi bir kürkü vardı.

Morio'nun yüzü hemen hemen aynıydı. Sadece burnu genişlemiş, siyahlaşmış ve parlamıştı. Burun deliklerinden duman çıkıyordu. Ağzını açınca, bir dizi keskin diş parıldıyordu. Tilki cin pençeleri üzerinde değil, ayakları üzerinde yürüyordu. Elleri hâlâ insan gibiydi. Tabi onlar da kürkle kaplıydı. En sevdiğim vibratörümün boyutlarında bir cinsel organı vardı.

"Lanet olsun," diye bağırdı Vanzir. "Keşke *ben* de bunu yapabilseydim!" Elindeki palasıyla harekete geçti ve cehennem tazısının kalçalarında yaralar açmaya başladı. Her seferinde birkaç santimlik yaralar açıyordu bıçağıyla.

Morio, cehennem tazısının üzerindeydi. Tazı arka ayak-

dylann

larının üzerinde duruyordu, Morio'yla baş edebilmek için. Camille çığlık attı ve hızla koştu. O da hançerini hazırlamıştı.

Fırsatı değerlendirip tam cehennem tazısının ayağının dibine gittim. Arka sağ ayağına iyi bir darbe indirdim. Ben uzaklaşırken, sağ başı korkunç bir ses çıkardı. Youkai ve cehennem tazısı ölümüne bir savaşa girişmişlerdi. Cehennem tazısının boyu, Morio'ya yakındı. Güçleri de yakın sayılırdı.

"Yoldan çekil, kızım!" Dumanlı beni kenara itti. Pençelerinden birini cehennem tazısının sol tarafına indirdi ve beş tane kanlı çizik bıraktı. Dumanı tüten kanlar damladı yere. Tahtanın üzerine düşen damlalar yanık izi bırakıyorlardı.

"Kanı asitli," diye bağırdım. Kaçacak bir yer aramak için etrafıma bakınıyordum.

Camille çığlık atarak geri çekildi. Hançerini tam olarak saplayamamıştı ve eli yaratığın kanına değmişti. Bıçağı bıraktı ve inleyerek öne eğildi. "Lanet olsun, demirden bile beter."

Cehennem tazısı dikkatini Camille'ye verince, Dumanlı öyle bir hırladı ki bütün ev sallandı. Dumanlı'nın kırılma noktasını fark ederek hepimiz geri çekildik. Bir tek Morio çekilmedi. Öne atıldı ve Camille'yi geri çekti.

Dumanlı başını geriye attı. Uzun saç örgüsü, bir yılan gibi dolanıyordu omuzlarında. Gözlerinde buzullar oluşmuştu, güneşin uzun zaman önce unuttuğu tundralar vardı bakışlarında. Kollarını kaldırdı ve bir şeyler mırıldanmaya başladı. Ne dediğini anlamak mümkün değildi ama önemli oldukları her hâlinden belliydi.

Birkaç saniye içinde, odanın sıcaklığı neredeyse otuz derece düştü. Dumanlı'nın elleri titriyordu, pençeleri buz saçakları gibi parıldıyordu. Dumanlı ellerini uzatıp cehennem tazısının ortadaki kafasını tuttu. Tazı, Camille ve Morio'yu bıraktı. Yüzünü buruşturdu. Kafa dondu–bir buz kütlesine dönüştü–ve öldü.

Cehennem tazısının diğer kafaları da çığlık atmaya başladılar–acıdan mı yoksa şaşkınlıktan mı bilemedim–ve tazı geri çekildi. Ortadaki kafadan donmuş bir asitli kan gölü kaldı. Ama Dumanlı bir kez sinirlenince, siniri kolay kolay geçmezdi. Ya dikkatini dağıtacak bir şey ona sinirini unutturacaktı ya da yeterince zarar verdiğinden emin olacaktı. Ejderha hakkında bu kadarını öğrenmiştik. Ve birileri Camille'yi incitirse, kaçma şansları yoktu.

Dumanlı, yaratığın üzerine uçtu–beyaz ve gümüş bir karaltı gibiydi. Hemen yanına indi yaratığın. Sonra kahkaha attı, gözleri zevkle parıldıyordu. Cehennem tazısının derisini kesti ve bağırsaklarını çıkardı.

Cehennem tazısı son bir kez uludu ve karnından dumanlar çıkmaya başladı. Birkaç saniye içinde, yaratık ve sakatatları kaybolup gittiler.

Cehennem tazısının az önce durduğu yere baktım, sonra da Dumanlı'ya. Gözlerindeki zevk ve savaş neşesi geldikleri gibi hızla yok olmuşlardı. Hemen Camille'nin yanına gitti. Ben de yanlarına koştum. Morio, Camille'nin elini kontrol ediyordu.

Camille yere çökmüştü, Morio yarasına bakarken dişle-

ilerin
karanlığı
Hartley
tün övgüleri
Booklist
bakış açısı
üklüyor ve
çıkartarak,
eğlenceli
Tribune
elfler.
r.
Times
biri.
kly
Ölülerin Alacakaranlığı
Neil Hartley
dylann

birçin...

diniz de üç katını hak
nız zaman da üç kez
köle olun; hayatın
atıyla döner. Birine
ermiş oluruz.

ısız insanın bana
gibi olmasından
atı artık bir sona

niyordum, ama
m gerekiyordu,

R NO.3
ekleyin...

. Petrus
eal Frost ©
Bora Ülke

rini sıkıyordu. Asit, kemiğe kadar yakmıştı elinin ufak bir yerini. Dumanlı, Camille'nin saçlarını okşarken, ben bağır tılarını yatıştırdım.

"Lanet olsun. Özür dilerim," dedi. Sinirinden ağlıyordu. "Iskaladım ve elim o yaratığın kesiklerinden birine değdi."

"Ulu Anne, ne korkunç bir yara. Burada kalamazsın. Başka bir gün gelmemiz lazım–" diye söz başladım ama Camille başını iki yana salladı.

"Hayır, tekrar toparlanmalarına izin veremeyiz. Yaramı saracak bir şey bulun bana. Ben geride kalırım." Roz'a baktı. Roz önlüğünün ceplerini karıştırıyordu. "Yanında taşıdığın merhemden biraz daha var mı?"

Roz küçük bir kavanoz çıkardı. "İşte burada," dedi. Kavanozu açtı ve bir kaşık kadar sürdü yaranın üzerine. "Acının büyük bir kısmını alır şimdilik ve iltihap kapmanı önler. Elini kirletmemeye çalış." Diğer ceplerinin birinden sargı bezi çıkardı ve Camille'nin elini sarmaya başladı.

"Sen sadece yürüyen cephanelik değilmişsin, yürüyen bir hastaneymişsin de." Gülümsememi engelleyemedim. "O ceketin altında sakladığın her şeyi görmek istiyorum bir gün."

Uzun uzun baktı bana. "Her şeyi mi?" dedi yavaşça. Sonra sırıttı.

"Beni kızdırma. Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun." Uzun uzun iç çektim. Bir karabasan, hep karabasandı. Asla değişmeyecekti. Bizim tarafımızda olduğu için şanslıydık. "Tamam, plan değişti. Camille, sen Dumanlı'yla arkada dur. Başka bir devasa yaratık çıkarsa karşımıza, seni en iyi Du-

manlı korur. Morio, sen benle öne gel. Roz ve Vanzir, siz ortada kalın."

Vanzir, cehennem tazısının çıktığı açık kapıyı işaret etti. "Tamam, sanırım yuvayı bulduk. Burası bodrum kapısıdır. Öyle görünüyor, yani. Merdivenlerden yukarı kötü cin enerjisi geliyor."

Merdivenlere göz attım. Işık epey loştu. Alttaki merdivenler tamamen karanlıkta kalıyordu. Hayvan gübresi, çürümüş et ve ekşi süt kokusu geliyordu yukarı doğru.

"Vay canına, ne iğrenç bir koku. Midem bulandı," dedim ve merdivenlere doğru ilerledim. "Sanırım aşağı ineceğiz, değil mi?"

Vanzir başıyla onayladı ve köşede bulduğu bir süpürgeyi uzattı bana. "Gittiğin yeri test etmek isteyebilirsin. Tuzak ya da kırık merdiven olabilir. En son istediğimiz şey, merdivenlerden yuvarlanıp boynunu kırman."

Bunları düşünerek, süpürgeyi aldım ve adım adım bodruma inmeye başladık.

dylann

Bölüm 5

Bir elimde hançerim, diğer elimde süpürge, merdivenlerin tepesinde durdum. Süpürgenin ucuyla ilk merdiveni kontrol ettim dikkatlice. Işık titreşiyordu. Ampul eskiydi ve her an bitebilirdi. Hemen arkamdan gelen Morio'ya baktım.

"Eğer bu ampul biterse, yapabileceğin bir ışık büyüsü var mı? Karanlık sulara dalmak istemiyorum." Aslında, bodruma inmeyi hiç istemiyordum. Öncelikle, Camille beni endişelendiriyordu. Ve de zehirli böceklerle uğraşmak hiç ilgimi çekmiyordu. Özellikle de birkaç ay önce Ay Avcıları Klanı ile olan çatışmamızdan sonra hiç çekmiyordu. Üçüncü olarak da, çok açtım. Midemde fırtınalar esiyordu o anda, düşüncelerimi engelliyordu, sanki. Düşünmemeye çalıştım.

Morio başıyla onayladı. "Tilki ateşimi kullanabilirim. Ama eğer ışık sönerse, herkes olduğu yerde kalsın. Merdivenlerden yuvarlanırken büyü yapamam."

"İyi fikir." Boğazımı temizledim ve başımı çevirip baktım. "Tamam, burada bir şey yok." İlk merdivene adımımı attım. Hafif bir gıcırtı geldi ama korkacak bir şey yoktu. Nefesimi topladım ve ikinci merdivene indim. Sonra üçüncüye. Dördüncüye. Tam beşinciye adım atacaktım ki, ışık aniden söndü. Ampul patlamıştı.

"Herkes olduğu yerde kalsın," dedi Morio karanlıkların içinden.

Bir uçurumun kenarında duruyormuşum gibi hissettim. Bodruma gitmek için en az on beş merdiven daha inmemiz gerekiyordu. Işık varken o kadarını görebilmiştim. Karşımıza başka bir kapı çıkabilirdi, ya da bir koridor, belki de aşağılarda gezinen bir muhafız vardı. Tehlikeyi sezinlemeye çalıştım ama bütün hislerim aşırı yüklüydü.

Morio bağırdı ve karanlık kuyuda yeşil fosforlu bir ışık belirdi. Elinde tuttuğu, ayak uzunluğundaki bir çividen geliyordu ışık. Her şey garip bir tona bürünmüştü ama bu ışık öncekinden daha iyi aydınlatıyordu etrafı. Menolly'le birlikte izlediğimiz korku filmlerini hatırlayınca yüzümü ekşittim. Karşı karşıya kaldığımız şey, filmlerdekilerden on kat daha korkunçtu ama yine de hiçbir koruma olmadan yer altı mezarlarına inen genç ve seksi kadınların görüntüleri beni korkutuyordu.

Geri kalan on merdiveni inerken, alçak kirişlere çarp-

mamak için başımı eğmem gerekti. Dumanlı'nın ve cin hâlindeyken Moiro'nun dışındaki en uzun kişi bendim burada. Neredeyse kirişlerden birine çarpacaktım. Roz benden beş santim kadar kısaydı. Camille ve Vanzir ondan da kısaydılar.

"Başlara dikkat edin," diye bağırdım arkamdakilere. "Alçak kiriş var. Dikkat edin." Kirişten kaçmaya çalışırken, bir örümcek ağı çarptı omzuma ve boynumu gıdıkladı. Savunmasız yakalanmıştım, hafif bir çığlık attım.

"Lanet olsun. *Örümcekler*. Burada ne halt ediyorlar? Örümceklerden nefret ederim." Aslında, örümcek fobisi oluşmaya başlamıştı bende.

"Ne tür ağlar?" dedi Camille.

"Yanlış türde olanlardan," dedim sertçe. "Serseri örümceklere karşı tetikte olun."

Morio homurdandı. "Burası tam onların takılacağı bir yer. Ay Avcıları Klanı'ndakilerin çoğunun öldüğünü sanmıştım."

Bir grup örümcek adamla çatışmamızın üzerinden uzun süre geçmemişti. Köklerini kazımaya çalışmıştık ama tabi bazıları kaçmayı başarmıştı. Bizimle mutlu olmaları pek mümkün değildi.

"Emin olamayız. Gözlerinizi açık tutun."

Daha aşağı inince, başka merdivenler çıktı karşımıza. Merdivenlerin sonunda bir kapı bekliyordu bizi. Kapının yanında küçük bir bölüm vardı. O bölmeden gelen çürümüş et kokusunu alabiliyordum. Şekline ve boyutlarına bakılınca, cehennem tazısının evi olduğu anlaşılıyordu. Bölmedeki ka-

dylann

lın zincir, cehennem tazısının bekçi köpeği olarak kullanıldı.
ğını gösteriyordu. Zincir düzgündü. Halkaları sağlam ve sıktı.
Bizim peşimizden gelebilmesi için, biri zincirini açmıştı. Zin-
ciri açan her kimse, yukarı çıkıp kapıyı açamamıştı. Onun da
cehennem tazısından bizim kadar korktuğu anlaşılıyordu.

Kapı da zorlanmış gibiydi. Kapıya yaklaşınca, enerji yü-
züme bir tokat gibi çarptı. Lanet olsun. Kapının içinde demir
alaşımı vardı ve bizim için hiç güvenli değildi.

"Kahretsin. Demir. Dokunamıyorum kapıya. Camille de
dokunamaz. Morio, ya sen?" Merdivende durdum. Ne yapa-
cağımıza karar vermeden daha fazla ilerlemek istemiyordum.

Morio kapıya baktı. "Benim demirle sorunum olacağını
sanmıyorum. Dumanlı?"

"Beni durdurabilecek demir parçasını görmek isterdim,"
dedi Dumanlı kısık sesle.

Bir an ona bakakaldım. "Kendinden çok eminsin, değil
mi?"

Dondurucu bir bakış attı bana. "Beni sorguluyor mu-
sun?"

Geri vites zamanı. "Hayır, hayır… öyle değil." Camil-
le'nin kocası olsun olmasın, hâlâ küçük–ya da büyük–ked-
leri ezebilecek gücü vardı. Sabrını sınamaya hiç niyetim yok-
tu. Bütün öğleden sonra sinirim bozulmuştu zaten. Roz'a
döndüm. "Ya sen?"

"Ben demirden hiç hoşlanmam ama beni kızartamaz
demir. En azından şimdilik kızartamaz," dedi Roz. Yanımda
geçti ve kilidi incelemeye başladı.

Vanzir'e döndüm. Başını iki yana salladı. "Kötü cinler demirden hoşlanırlar. Aslında, Yer altı Ülkeleri'nde çok fazla demir kullanırız. Demir, kurşun, uranyum…"

"Ne?" diye şaşkınlıkla bağırdı Dumanlı. "Aşağıda uranyumunuz mu var?"

Vanzir omuzlarını silkti. "Bazı cinler için uyuşturucu gibidir. Enerjisini zevkle kabul ederiz ama ben pek özlediğimi söyleyemem. Çoğumuzun zararlı etkilerine karşı bağışıklığı vardır. Bazıları uranyum bağımlısıdır. Büyücülerin metalden elde ettiği doğal uranyum bile var."

Gözlerimi kırpıştırdım. Doğal uranyum? Harika, Dünya'da ihyacımız olan tek şey buydu: Doğal uranyumun etrafta gezinip insanları zehirlemesi. "Ne güzel… ne güzel."

Roz birden ayağa kalktı. "Bu kilidi havaya uçurabilirim."

"Evi tepemize yıkmaz mı bu patlama?" Bu gün gittikçe güzelleşiyordu.

"Patlayıcıları doğru miktarlarda koyarsam bir şey olmaz. Ama arkanızı dönmenizi öneririm. Biraz duman ve biraz da şarapnel olacak. Aslında, biraz yukarı çıksanız daha iyi olabilir." Önlüğünü açtı ve iki küçük şişe çıkardı. Bir tanesi siyah tozla doluydu diğer kırmızı. "Myocian barutu ve alostar karışımı," dedi bakışlarımı görünce.

Herkese yukarı çıkmalarını işaret ettim hemen. Morio'yu iterek, "Biraz yukarı çıkın," dedim. Myocian barutu ve alostar karışımı, Öteki Dünya'daki Nebelvuori Dağları'nda yaşayan cüceler tarafından yapılırdı. Normal barutun bütün

dylann

özelliklerine sahiptiler. Doğru oranlarda karıştırıldıklarında bile, oldukça değişkendiler. Kalem büyüklüğündeki bir çe kiçle hafifçe vurmak bile, patlamaya neden olabilirdi.

Küçük bir kızken, myocian mayınıyla iki bacağını kay betmiş bir cüce görmüştüm. Cüce cinler, bu barutu cüceler karşı savaşmak için kullanıyorlardı. Cüceler, cüce cinleri kafataslarını toplamaya başlayınca, cüce cinler geri çekilmiş ti. Daha sonra, mayınlar madencilik alanında kullanılmaya başlandı.

"O şeyi nereden buldun sen?" dedi Camille. Dumanlı' nın omzuna yaslanmıştı. Acı çektiği belliydi ama işimiz bi tene kadar gitmeyi kabul etmeyeceğini biliyordum.

"Terial'daki küçük bir madencilik dükkânından aldım Mağaraları keşfetmek için atıldığın macerayı tamamlamak için bulmayı umduğun her şeyi satıyorlar." Roz kahkaha att ve yakıcı bir bakış attı Camille'ye. "Mağaraları incelemeyi severim, eğer ne demek istediğimi anladıysan–" Dumanlı ter ters bakınca, Roz başını çevirdi. "Ah… neyse, boş ver."

"Böylesi daha iyi," dedi Dumanlı. Arkasındaki merdivene oturdu ve Camille'yi kucağına aldı. Biraz rahatlamıştı. Başını Dumanlı'nın omzuna koyarken, acıyla yüzünü buruşturdu Camille.

Roz birkaç damla siyah tozdan damlattı kilidin üzerine sonra dikkatlice kırmızıdan ekledi azıcık. Kalem uzunluğunda, ince bir sopa çıkardı. Sopayı sallayınca bir metre kadar oldu boyu. İnce ama sertti. Roz merdivenlere doğru gerileyi ve uzanıp anahtar deliğine dokundu sopayla.

"Anladım," dedim. "Ne yaptığını anladım."

"Evet, tamam. Herkese başını çevirmesini öneriyorum. Patladığı zaman bu tarafa bakmak istemezsiniz." Roz yüzünü merdivenlere döndü. Metalin metale sürtündüğünü duyduk. Birden sessizlik oldu, sonra büyük bir patlama. Merdivenler yağlı ve karanlık bir dumanla kaplandı.

Öksürerek döndüm. "Öf… iğrenç." Dumanın tortusu üzerimize sinmeye başladı. Yağlı bir balçık bırakıyordu duman. Ama kapının kilidi açılmıştı ve kapı açıktı. Dumanlı'ya baktım. Lekesizdi. Her zaman ki gibi. "Bunu yapmayı nasıl başarıyorsun?" diye sordum.

Şaşkınlıkla baktı bana. "Neyi?"

"Ceketin, pantolonun, gömleğin… hiçbir zaman kirlenmiyorsun. Asla çamurlu, tozlu, kirli ya da görünüşe göre yağlı görmedim seni. Nasıl bir çamaşır deterjanı kullanıyorsun sen?" Eğilip kendi pantolonuma baktım. Bir sürü sevimli yağ lekesi vardı üzerinde. "Ben de o deterjandan istiyorum."

Dumanlı sadece sırıttı. Camille'nin kalkmasına yardım ederken hiçbir şey söylemedi. Merdivenlerden inmeye başladılar. "Sence neden arkamızdan kimse gelmedi?" diye sordu. Gülümsemesi kaybolmuştu. Bir grup sarhoş Vikingliden bile daha çok ses yaptık."

"Ve o cehennem tazısı ne halt ediyordu?" diye soracaktım ama Vanzir başını iki yana salladı ve elini kaldırdı.

"Dumanlı haklı. Burada bizi durduracak birilerinin olduğunu sanmıyorum. Sanırım, zehircinleri koruyan ve yumurtlamalarını izleyen bir hayalet ya da heyula var. Bir üreme

dylann

odasına girdiğimizi tahmin ediyorum. İçeri girmek isteye
leri cehennem tazısının durduracağına güveniyorlardı." Va
zir koridora baktı. "Azgın bir nehir gibi şeytani enerji geliyo
koridordan."

Camille gözlerini kapadı, sonra ürperdi. "Vanzir hakl
Dalga dalga yayılıyor. Aşağıda kötü cin enerjisi var."

"O zaman harekete geçsek iyi olur. Eğer haklıysan
dedim rüya avcısına bakarak, "zehircinlerin muhafızı yol
sonunda bizi bekliyordur. Zehircinlerin kendileriyle birlik
hem de."

"Unutmayın yumurtadan yeni çıktıklarında bile tehlike
lidirler. Kurtçukken yumurtalarını enjekte edemezler am
yine de büyük zararlar verebilirler," dedi. "Soğuma büyüle
yapabilenler önce geçsinler."

"Camille'yi korumasız bırakmak istemiyorum," de
Dumanlı.

Morio, Dumanlı'ya döndü. "Ben ona dikkat ederim. Sa
na ihtiyaç var." Dumanlı tereddüt edince, Morio ekledi, "Be
de onun kocasıyım. Hayatım pahasına onu koruyacağımı b
liyorsun."

Camille iç çekti. "Sen Delilah'la git, mankafa. Morio ba
yardım edebilir." Dumanlı kıpırdamayınca, ekledi. "Ben iy
yim. Yaralıyken öne geçecek kadar aptal değilim ama kend
mi kaybetmiş de değilim. Evet, elim cehennem gibi yanıy
ama ölecek değilim."

Dumanlı teslim oldu ve Morio ile yer değiştirdi.

"Mankafa mı?" dedim. Koca bir gülümseme vardı sur

tımda.

Dumanlı kahkaha attı. "Ne diyebilirim ki. Camille'yi bilirsin."

Birden, Chase'in bizimle olduğu zamanları özledim. İlişkimizin rahatlatıcı etkisini istedim yanımda. Dudağımı ısırdım. Her çiftin zor zamanları olurdu; Camille ve sevgililerini izlerken öğrenmiştim bunu. Ama şu anda, Camille'nin rahatlığını ve güvenini kıskanıyordum. Ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum ama çift olma fikri hâlâ yeniydi benim için.

Kahretsin, *ben* kendime de yeniydim hâlâ. Sonbaharın Efendisi'ni ziyaret ettiğimizden beri, hayatımdaki her şey allak bullak olmuştu. Başımı her çevirdiğimde kurallar değişiyormuş gibime geliyordu. Ama bir şey kesindi. Zehircinler karmaşası bitince, Chase'le ciddi bir konuşma yapacaktık ve Erika konusunu da konuşacaktık.

Sinirimi bastırarak, diğerlerine döndüm. "Hazır mıyız?" Herkes başıyla onayladı. "O zaman harekete geçelim."

Vanzir demiri itti ve kapıyı sonuna kadar açtı. Hepimiz içeri girince, kapıyı arkamızdan kapadı ve öne geçti.

Yürüdüğümüz koridor karanlıktı. Ama Morio ve tilki ışığı sayesinde, koridorun sağa döndüğü yeri görebiliyorduk. Buranın sıradan bir bodrum olmadığını fark etmiştim. Ana bina yapıldıktan çok sonra eklenmiş, bir tünel ağı gibi görünüyordu. Muhtemelen, Gölge Kanat'ın gözcülerinden biri burayı satın almıştı ve casusları burada saklanıyordu. Peşinde

dylann

odasına girdiğimizi tahmin ediyorum. İçeri girmek isteyenleri cehennem tazısının durduracağına güveniyorlardı." Vanzir koridora baktı. "Azgın bir nehir gibi şeytani enerji geliyor koridordan."

Camille gözlerini kapadı, sonra ürperdi. "Vanzir haklı. Dalga dalga yayılıyor. Aşağıda kötü cin enerjisi var."

"O zaman harekete geçsek iyi olur. Eğer haklıysan," dedim rüya avcısına bakarak, "zehircinlerin muhafızı yolun sonunda bizi bekliyordur. Zehircinlerin kendileriyle birlikte hem de."

"Unutmayın yumurtadan yeni çıktıklarında bile tehlikelidirler. Kurtçukken yumurtalarını enjekte edemezler ama yine de büyük zararlar verebilirler," dedi. "Soğuma büyüleri yapabilenler önce geçsinler."

"Camille'yi korumasız bırakmak istemiyorum," dedi Dumanlı.

Morio, Dumanlı'ya döndü. "Ben ona dikkat ederim. Sana ihtiyaç var." Dumanlı tereddüt edince, Morio ekledi, "Ben de onun kocasıyım. Hayatım pahasına onu koruyacağımı biliyorsun."

Camille iç çekti. "Sen Delilah'la git, mankafa. Morio bana yardım edebilir." Dumanlı kıpırdamayınca, ekledi. "Ben iyiyim. Yaralıyken öne geçecek kadar aptal değilim ama kendimi kaybetmiş de değilim. Evet, elim cehennem gibi yanıyor ama ölecek değilim."

Dumanlı teslim oldu ve Morio ile yer değiştirdi.

"Mankafa mı?" dedim. Koca bir gülümseme vardı sura-

tında.

Dumanlı kahkaha attı. "Ne diyebilirim ki. Camille'yi bilirsin."

Birden, Chase'in bizimle olduğu zamanları özledim. İlişkimizin rahatlatıcı etkisini istedim yanımda. Dudağımı ısırdım. Her çiftin zor zamanları olurdu; Camille ve sevgililerini izlerken öğrenmiştim bunu. Ama şu anda, Camille'nin rahatlığını ve güvenini kıskanıyordum. Ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum ama çift olma fikri hâlâ yeniydi benim için.

Kahretsin, *ben* kendime de yeniydim hâlâ. Sonbaharın Efendisi'ni ziyaret ettiğimizden beri, hayatımdaki her şey allak bullak olmuştu. Başımı her çevirdiğimde kurallar değişiyormuş gibime geliyordu. Ama bir şey kesindi. Zehircinler karmaşası bitince, Chase'le ciddi bir konuşma yapacaktık ve Erika konusunu da konuşacaktık.

Sinirimi bastırarak, diğerlerine döndüm. "Hazır mıyız?" Herkes başıyla onayladı. "O zaman harekete geçelim."

Vanzir demiri itti ve kapıyı sonuna kadar açtı. Hepimiz içeri girince, kapıyı arkamızdan kapadı ve öne geçti.

Yürüdüğümüz koridor karanlıktı. Ama Morio ve tilki ışığı sayesinde, koridorun sağa döndüğü yeri görebiliyorduk. Buranın sıradan bir bodrum olmadığını fark etmiştim. Ana bina yapıldıktan çok sonra eklenmiş, bir tünel ağı gibi görünüyordu. Muhtemelen, Gölge Kanat'ın gözcülerinden biri burayı satın almıştı ve casusları burada saklanıyordu. Peşinde

dylann

oldukları şey her neyse, onun için burayı kullanıyor olmalıydılar.

Koridorun duvarları rutubetliydi ve küf yüzünden kaygan laşmıştı. Tünelin kendisi ısıtılmamıştı ama ileride bir yerlerden sıcaklık geldiğini hissettim. Koridorun sonuna yaklaşınca, herkese durmalarını işaret ettim. Dikkatlice kenara gittim ve köşeye göz attım.

Dört metre kadar sonra, tünel bitiyordu. Tünelin en sonunda bir kapı vardı. Bu kapı da demirdendi. Sıcaklık buradan geliyordu. Köşeyi döndüm ve diğerleriyle birlikte kapıya doğru gittik.

Vanzir elini demirin üzerine koydu. Ben ürperdim ama o gayet iyiydi. "Kapının arkasında–zehircinler oradalar."

"Roz, sen bizi bu kapıdan geçireceksin. Hayaletle ya da zehircinleri koruyan her neyse onunlar karşılaşınca dikkatli olun. Sıradan bir hayalet bizi rahatsız etmezdi, o yüzden daha kötü bir şey olması lazım. Ölüler Diyarı'na açılan kapıyı da düşünürsek, iğrenç bir şey olacaktır muhafız. Cehennem tazısı, Yer altı Ülkeleri'nden de gelmiş olabilir, Ölüler Diyarı'ndan da. O yüzden…"

Roz, Dumanlı'ya baktı. "Üzerlerine atlamanın bir yolu var aslında. Ama Dumanlı ister mi bilemem. Ben bir deneyeceğim–ama yine de, neyin içine girdiğimizi bilmiyoruz."

"Ne demek istiyorsun?" Ejderhaya baktım, kafam karışmıştı. "Neden bahsediyor bu?"

Dumanlı soğuk bir bakış attı Roz'a. "Şaka yapıyor olmalısın. Ucunda ne olduğunu bilmeden, onları erimiş lav gö-

lüne düşürebiliriz ya da kolayca saldırıya uğrayabilecekleri bir tırtıl yuvasına."

Camille derin bir soluk aldı. "Demek bu şekilde bu kadar hızlı hareket edebiliyorsun," dedi Roz'a. "Dumanlı'yı biliyordum ama… sen nasıl…"

Dumanlı, Camille'nin sözünü kesti. "Yeter. Böyle bir şeye kalkışmıyoruz. O yüzden şimdilik unutun bu fikri." Tam bir şey söyleyecektim ki, Dumanlı başını iki yana salladı. "Sorularınızı sonraya saklayın. Rozurial, kapıyla ilgilen. Eğer açamazsan, engelleri ben ortadan kaldırırım."

Roz başını salladı. "Çok kendini beğenmişsin. Boşver!" Dumanlı bir adım öne çıkıca, Roz elini kaldırdı. "Kapıyı ben hallederim. Sorun değil. Merak etme." Myocian barutu ve alostar karışımını çıkardı yine.

"Benden bir şeyler saklamışsın," diye fısıldadım Camille'ye. "Sonra anlatmaya ne dersin? Yani, buradaki karmaşadan kurtulmayı başardığımız zaman."

"Tabi. Şimdiye kadar anlatmaya fırsatım olmamıştı." Acıyla yüzünü buruşturdu ve elini tuttu. "Kahretsin, çok acıyor. Sadece şu böceklerin icabına bakıp bu cehennemden çıkmak istiyorum."

Roz'a baktım. Geri çekiliyordu ve sopası elindeydi. "Amacına ulaşacak gibi görünüyorsun. Savaş düzeni: Dumanlı ve ben, Roz ve Vanzir, Morio ve Camille."

O sırada, bir patlamayla sarsıldık.

"Kenara çekilin," diye emretti Dumanlı. Kapıyı sonuna kadar açtı. Sesinde ciddi bir ton vardı. Hepimiz kenara çekil-

dylann

dik. Ani bir rüzgâr esti koridorda ve Dumanlı'nın peşinden odaya girdik. Keskin bir çığlık duyduk ve ozon kokusu doldurdu her yanı. Kapının önüne düşen kar taneleri gördüm.

Dumanlı'nın peşinden gittim. Bir tür donma büyüsü yapmış olmalıydı. Çünkü odaya girer girmez, yerdeki yuvaların üzerini kaplayan karı ve buzu gördüm. Gelişiminin çeşitli evrelerinde olan zehircinlerle doluydu yuvalar. Bazıları, okyanusun derinliklerinden gelen dev boru kurtları gibi kıvrılan kurtçuklardı. Diğerleri tamamen olgunlaşmış kelebeklerdi. Kafam kadar olduklarını görebiliyordum. Ama hepsi de ağır ağır hareket ediyorlardı. Bazıları uçmaya çalışıyordu ama yükselecek kadar çırpamıyorlardı kanatlarını.

Derin dondurucuya girmişim gibi, bütün vücudum ürperdi. Dumanlı'nın büyüsü, dereceyi eksi otuzlara kadar düşürmüş olmalıydı. Zehircinleri yavaşlatmayı başarmıştı. Ne kadar süreceğini bilemiyordum. Az zamanımız olduğunu hissediyordum ama şimdilik avantaj kazanmıştık.

Dönüp odaya baktım. Masif çelikten yapılmış, büyük bir odaydı. Odanın tam ortasına yerleştirilmiş granit levhadan gelen ışıkla aydınlatılmıyordu. Turuncu bir ışık geliyordu ve dokunduğum anda elimin kızarmış ekmeğe döneceğini biliyordum. Levha erimemişti ama çok fazla dayanmayacağı belliydi. Soğuk üstesinden gelmişti ama sıcaklık yine de hissediliyordu. Etraftaki buzu eritmeye çalışıyordu.

Granitin yanına dar bir çukur kazılmıştı. Çukurun içinde karmakarışık kalıntılar vardı. Neyin–ya da *kimin*–olduklarını bilmiyordum. Bir tenis ayakkabısı kemiklerin yanında duru-

yordu. Kemikler hâlâ etle kaplıydı ve kasları yerinde duruyordu. Başka kıyafet kalıntıları ve başka kemikler de vardı– bazıları tertemizdi, bazıları ise hâlâ etli. Midemi boşaltmamak için epey uğraştım.

"İştahım kaçtı," diye mırıldandım.

Işık değişimi dikkatimi çekti ve hançerimi kaldırarak döndüm. Bir adam silüeti bize doğru geliyordu. Neredeyse görünmezdi ve eğer kenara geçerse görünmeyecekti. Morio'nun tilki ateşi sayesinde, az da olsa o simsiyah yüze bakabildim. İskelet, donmuş bakışlarla tam bana bakıyordu.

"Ulu Anne Bast. Bu bir hayalet!" Geri çekilirken, bütün Kedi türlerinin Annesi'ne beni koruması için dua ettim. Hemen arkamda duran Roz'a çarptım.

Dumanlı ofladı. "Soğuk onu durdurmaz. Buz onun için hoş bir değişikliktir sadece."

Nadir görülen hayaletler Ölüler Diyarı'nda ya da Dünya'da Öteki Dünya'dakinden daha fazla gezinirlerdi. Ama ne olduklarını ve nasıl bir karmaşa yaratacaklarını biliyordum. Hayaletin tek bir dokunuşu, saf kan bir insana kalp krizi geçirtmeye yeterdi. Perilerin üzerinde aynı etkiyi yapamazlardı ama ciddi zararlar verebilirlerdi.

Camille önce bana, sonra gölgeye baktı. "Ne yapacağız?" diye fısıldadı, korkudan sesi titriyordu. Morio'ya baktı. Morio, Camille'nin elini tuttu. "*Reverente destal a Mordenta.*"

Camille başıyla onayladı ve yaralı elini eteğinin cebine koydu. Tek boynuzlu atın boynuzunu mu arıyor diye merak

dylann

ettim. Ama Morio kısık sesle bir şeyler mırıldanırken, Camille de ona eşlik edince, bir tür ölüm büyüsü yaptıklarını anladım.

Dumanlı, Camille'yi geri çekmeye hazır görünüyordu. Ceketinin kolunu tuttum. Dönüp ters ters baktı bana. Gölgeyi işaret ettim. "Mümkün olan bütün yardımlara ihtiyacımız var. Bir şeyler yap–herhangi bir şey! Benim yapabileceğim hiçbir şey yok. Bu tür şeylere karşı iyi değilim."

Roz deli gibi önlüğünü karıştırıyordu. Vanzir, hayaletle arama girdi. "Beni çok fazla incitemez," dedi başını çevirerek. "Benim arkamda dur."

Zehircinler buzlardan kurtulmadan önce, hayaletten kurtulabilmeyi dileyerek iç çektim. Hepsiyle aynı anda savaşmak felaket olurdu.

Yuvaları işaret edince, Dumanlı bana baktı. Bir tanesi kardan çıkmıştı ve neredeyse kendini kurtaracaktı. Dumanlı başını iki yana salladı. "Bu büyüyü bir süre için tekrar yapamam. Hava büyüsü çok yorucu bir büyü, özellikle de insan hâlimdeyken. Bu tarafa gelirse, ben ona saldırırım."

Endişeliydi. Ejderhayı bir şeylerin kokutabileceğini daha önce hiç düşünmemiştim. Ama yüzüne bir kez bakınca, kendisi için değil bizim için korktuğunu anladım. Ve *bu* beni çok korkuttu.

O anda, Vanzir döndü ve beni itti. Odanın diğer tarafına kadar gittim. Ne bok yiyordu bu? Dönünce, hayaletin ona saldırdığını gördüm. Beni yakalamak için uğraşıyordu. Vanzir, hayaletin üzerine atıldı ve kolları hayaletin içinden geçti.

Ruh onun etrafından dolandı ve yine benim üzerime gelmeye başladı.

Kahretsin! Kendimi toparladım ve kaçabileceğim bir yer aradım. Bu arada, neden benimle bu kadar ilgiliydi ki? Beni özel kılan neydi? Dumanlı öne atıldı ve hayalete saldırdı. Ama onun pençeleri de hayaletin içinden geçti. Ve ben hayaletle yüz yüze geldim–Ölüler Diyarı'ndan bir yaratıktı. Tam bana uzandığı anda, Camille'nin çığlık attığını duydum. Her şey bulanıklaştı. Bana bir şeyler oluyordu. Oda dönmeye başladı. Vücudum büzüştü, kendi kendine büküldü, kıvrıldı, eridi ve yeniden şekillendi. Yeni kemikler, yeni kaslar ve yeni güçlerim oldu.

Ve sonra, kendimi dört ayağımın üzerinde buldum–dört büyük kara ayak, dört ipeksi ve tüylü bacak. Bu soğuk odada nefesim ağırlaştı ve donmaya başladı.

Ve *o* benim arkamda duruyordu. Simsiyah saçları omuzlarına dökülüyordu. Parlatılmış akçaağaç yapraklarından örülmüş bir çelenk gibi parlıyordu başının etrafında. Gözleri tam hatırladığım gibiydi: siyah kadifeden bir duvar halısındaki iki elmas. Rengârenk yaprak ve ateş desenleriyle kaplı pelerini, siyah botlarının etrafında uçuşuyordu. Topuklarından buzlar düşüyordu. Mezarlık tozunun, eski kitapların ve çatırdayan şenlik ateşinin kokusu beni sarmaladı. Gümüş bir zinciri tutuyordu sıkı sıkı, zincirin bir boyunluğa bağlı olduğunu fark ettim. *Benim boyunluğuma*.

Sonbaharın Efendisi, hayalete döndü. Hayalet onu görünce sinmişti. "Defol, köpek," dedi. Sesi odayı sarstı. "Be-

dylann

nim Ölüm Kızlarım senin gibiler için değildir."

Ruh geri çekilince, efendime baktım. Efendim eğildi "Delilah, canım benim. Senin için bir görevim var. Mezarda kaçmış hiçbir heyula buna karışamayacak." Kabaca kahkaha attı ve elini salladı. Gölge çığlık atarak yok oldu.

Bölüm 6

Bir iş mi? Hislerimi sersemleten baş döndürücü kokular arasında, bu sözler yankılandı kulaklarımda. Sonra, tekrar dönüştüğümü hissettim. Birkaç saniye sonra, dumanların ve sislerin arasındaki Sonbaharın Efendisi'nin önünde duruyordum. Diğerlerini göremiyordum ama daha önceki deneyimlerimden orada olduklarını biliyordum. Başka bir boyuta geçmiştik.

Pantere ve insan hâlime aniden dönüşmenin şokunu atlatınca, Sonbaharın Efendisi'ne baktım. Doğanın Efendileri her zaman uzundular, benim boyumda birini bile epey geçiyorlardı.

Bin yaşındaki şeytani örümcek adam şamanı Kyoka'yı

dylann

yendiğimden beri Sonbaharın Efendisi'ni görmemiştim. Tabi rüyalarımın haricinde. Diz çöktüm. Kendi isteğimle olmasa da, Sonbaharın Efendisi benim yeni efendimdi. Siyah bir turpan şeklinde bir dövme vardı alnımda. O dövme bizi bağlıyordu. Ona saygı duymam gerekiyordu.

"Size nasıl hitap etmem gerektiğini bilmiyorum," dedim.

Bana baktı. Yüzünde garip bir ışık dans ediyordu. Benim baktığım açıdan yakışıklı görünüyordu. Garip bir biçimde çekiciydi. Nefesim kanat çırpıyordu içimde. Öldükten sonra ona hizmet eden Ölüm Kızları bu yüzden mi onun karısı oluyorlardı? Karizması vardı. Ama o kadar Öteki Dünya'ya aitti ki yakışıklı mı değil mi anlayamamıştım bile.

"Hiç kimse benim adımı bilmez. Sizin ki gibi bir adım yok benim ama sana kullanabileceğin bir isim söyleyeceğim. Sadece senin dudakların, benim kulaklarım için bir isim." Bana doğru eğildi, kulağıma fısıldadı. Garip bir korku geçti içimden, neredeyse tahrik olmuştum. "Bana Hi'ran de," dedi. Sonra parmakları dudaklarımı okşadı.

Soğuk nefesi vücuduma kıvılcımlar gönderirken, zar zor nefes alabiliyordum. "Hi'ran," diye tekrar ettim. Dokunuşuyla büyülenmiştim. Ağzımı azıcık açtım. Parmaklarını içeri alacak kadar sadece.

"Sus ve dinle. Yaşayan hiçbir canlıya, ölüye ya da mezarından çıkanlara ismimi söylemeyeceksin. Benimle bağlantın bu ve sadece ikimiz arasında kalacak."

Konuşurken, parmaklarından bir sis kümesi çıktı ve du-

daklarımdan içeri girdi. Ağzımda sislerin döndüğünü hissettim. Sigara, duman, brendi ve kıvılcım tadı vardı. Ciğerlerime çektim dumanı, enerjisi bütün vücudumda gezindi, bütün duyularımı canlandırdı. Kollarına atılmak istedim, dudaklarını dudaklarıma yapıştırmak. Çok yabancıydı, bir o kadar da çekiciydi. O sis boğazımdan geçince, dilime değince anladım, efendimin adını yüksek sesle hiç kimseye söyleyemeyecektim. Yazamayacaktım ismini, düşüncemle başkasına aktaramayacaktım. O bizim sırrımızdı–ve sadece bizimdi–ve hayatımın geri kalanında saklı kalacaktı.

Sonra, geri çekildi. Benimle aynı arzuyu hissetti mi bilemiyordum. Ama bakışlarını yavaşça vücudumda gezdirdi, sonra tekrar yüzüme baktı. "Sana bir görev vereceğim. Anavatanına geri döneceksin–Darkynwyrd Ormanı'na–ve orada panterin azıdişini bulacaksın."

Panterin azıdişi mi? Darkynwyrd mı? Kaşlarımı çattım. Kulağa hiç de eğlenceli gelmiyordu. Darkynwyrd, Öteki Dünya'daki vahşi bir ormandı. Hiç de hoş olmayan yaratıkların eviydi. Ölmeden önce görmem gerekenler listesinde adı yoktu.

"Panterin azıdişi nedir?"

Hi'ran bana nazikçe gülümsedi. "*Panteris phir*. O ormana özgü bir bitki. Yanında getireceksin ve bahçene ekeceksin. Ona bakacaksın, büyüteceksin ve ayda bir kez, hilâl zamanı bitkinin çayını yapıp içeceksin. Bitki senin sistemine yerleşince, pantere dönüşmeni kontrol edebileceksin." Geri çekildi. "Gelecek hilâlden önce yapmalısın bunu. Ve unutma,

dylann

Delilah. Sen bana bağlısın. Yaşayan elçilerimin ilkisin sen."

Bunları söyledikten sonra, kayboldu. Diğerlerinin arasında buldum kendimi. Zehircinlerle savaşın ortasındaydılar. Kapının yanında duran Camille birden bağırdı, "Kendine geldi!"

Tam bir şey söyleyecektim ki, sağ tarafımda bir vızıltı duydum. Döndüm ve yetişkin bir zehircinle yüz yüze buldum kendimi. Yüzümün tam yanında duruyordu. Karın kıvrımını görebiliyordum, iğnesi hazırdı, göğsümü hedef almıştı.

Lanet olsun–Hi'ran gölgeyi kovmuştu ama görünüşe göre zehircinlerin icabına kendi başımıza bakabileceğimizi düşünmüştü. Kavga zamanıydı.

Hançerimi elime aldım ve bağırarak indirdim. Zehircinin kuyruğuna sapladım. Lanet olası kan emici dayanıklıydı ama açtığım yara at sineğini yere yuvarladı. Sağır edici bir çığlık attı ve bir kez daha bıçakladım onu. Bir tanesinin işi bitmişti ama etrafıma bakınca haklamam gereken bir sürü olduğunu gördüm. Tam zamanında dönüp bir tanesinin daha icabına baktım.

Göz ucuyla diğerlerine baktım. Şeytan yuvasında savaşırken, gübre ve bağırsaktan bir yol oluşturmuşlardı.

Bir kurtçuk yuvasına doğru hızla gitti Dumanlı. Solucan gibi kıvrılan kurtçuklara sert bir darbe indirdi pençeleriyle. Dumanlı hepsini parçalayınca, o kadar yüksek sesle haykırdılar ki sesleri caddeden duyuldu mu diye merak ettim.

İkinci zehircin öne arkaya gidip geliyordu. Üzerime atlamaya çalışıyordu. Sinirlenmiştim, hançerimi bir elimden

ötekine geçirip duruyordum.

"Hadi, kan emici, gel ve beni al!"

Görünüşe göre, zehircinleri kışkırtmak hiç de zor değildi. Çünkü taktik değiştirdi ve dümdüz saldırdı bana. İçgüdülerim galip geldi, hançerimle saldırmak yerine sağ ayağımı kaldırdım ve böceğin suratına vurdum. Geri çekildi ama yaralanmamıştı–sadece afallamıştı. Hançerimle üzerine atıldım ve yaratığın diyaframına sapladım. Bir kutu sinek ilacı yemiş bir sinek gibi yere düştü.

"Delilah, bana yardım et!"

Dönüp Morio'ya baktım. Camille'ye ulaşmaya çalışan iki yetişkin zehircinle savaşıyordu. Camille enerjiyi aşağı çekmeye çalışıyordu; yüzündeki ifadeden Anne Ay'a dua ettiğini anlayabiliyordum ama acısı odaklanmasını engelliyor gibiydi.

"Soldan geliyor," diye bağırdım kavganın ortasında. Et sinekleri ve kurtçuklar birer birer nalları dikerken çığlık atıyorlardı. Morio'nun solundaki zehircini hedef seçtim. Morio da sağındakine verdi dikkatini. Kısa sürede işlerini bitirdik.

"Kaç tane daha olabilir ki?" diye sordu Camille. Büyüyü bırakmıştı. Perişan görünüyordu. Odadan çıkmasını ve güvende olmasını o kadar çok istiyordum ki.

Odayı işaret ettim. "Hâlâ çok fazlalar."

Vanzir, yarı yetişkin zehircinlerin yuvasında boğuşuyordu. Vanzir yuvaya vurdukça, sağa sola düşüyorlardı. Vanzir'in gözleri ateş saçıyordu, testere dişli çelik hançerler vardı iki elinde, botlarından çıkarmıştı hançerleri. Onlarla saldırı-

yordu. En küçük zehircinleri topuklarıyla eziyordu.

Roz, bir kurtçuk yuvasını korumaya çalışan üç tane yetişkin zehircinle uğraşıyordu. Roz onları uzakta tutuyordu ama biz kaybeden tarafta gibi görünüyorduk.

Dumanlı'nın yanına koştum. Yuvadaki en son kurtçuğun da işini bitiriyordu. "Bir şeyler yapmamız lazım. Hâlâ bir sürü var–"

Çabucak odaya baktı ve başıyla onayladı. "Herkesi buraya topla. Ben icabına bakarım. Ama hemen merdivenlerden çıkmanız ve evden uzaklaşmanız lazım. Beni anladın mı?" Başımı salladım ve tam Roz'un yanına gidecektim ki, Dumanlı bileğimden yakaladı. "Ve kız kardeşinin güvende olduğundan iyice emin ol. Duydun mu?"

Buzullarla ve ayazla kaplı gözlerine baktım. Camille çok değerliydi. Dumanlı'nın yüzünde bunu görebiliyordum. Dumanlı ona sahip olmuştu. Kız kardeşimi sevdiğinden hiç şüphem yoktu. Ve Dumanlı'nın istemediği biri ona dokunursa, bağıra bağıra öleceği de şüphesizdi.

"Bırak gideyim, Dumanlı. Onu koruyacağımı biliyorsun, aptal şey." Boğazımda büyüyen yumruyu yuttum. Beni sindirmesine izin veremezdim. Camille bununla başa çıkamazdı, Menolly de. Ben de baş edecek değildim.

Bıraktı beni. "Tabi ki bunu biliyorum. Git şimdi. Bu karışıklığa bir son vereceğim."

Roz'un yanına koştum ve kolunu tuttum. "Hadi." Bir şey sormadı, sadece döndü ve peşimden geldi. Bize doğru gelmekte olan zehircinlerden kaçınıyordu. Vanzir koştuğumu

gördü ve Dumanlı'ya bakınca o da peşimizden geldi. Morio, koridorun girişindeki merdivenlerin yanında Camille'yi koruyordu. Kapıdan çıkınca, dönüp içeri baktım ve bir girdabın içinden bizi seyreden soğuk gözleri gördüm. Ama duracak zamanımız yoktu. Dumanlı her ne planlıyorsa, işe yaracaktır, diye düşündüm. Dumanlı'nın *kim* olduğunu düşününce, iyi ve muhtemelen bol patlayıcılı bir plan olmalıydı. Ya da her *neyse* işte.

Hayal kırıklığına uğramadık. Merdivenlerin tepesine ulaştığımızda, ayağımızın altındaki yer, dalgalar hâlinde kıvrılmaya başladı. Sanki Deprem Vadisi'ndeymişiz gibi sallanıyordu ev. Aslında öyleydik de–jeolojik olarak bu bölge durağan değildi. Etrafta bunu kanıtlayacak bir sürü yanardağ vardı–ama bunun gerçek bir sallantı olmadığını biliyordum. Evet, ejderha depremiydi.

"Hemen kapıya," diye bağırdı Morio, ejderhanın yarattığı gürültü yüzünden.

Camille tökezlemeye başlamıştı. Acı ve sallantı yüzünden dengesini toparlayamıyordu. Morio, Camille'yi kucağına aldı. Dumanlı'nın ne kadar ileri gideceğini merak ediyordum. Çatı kirişlerine kadar yerle bir edecekmiş gibi duruyordu.

Roz ve Vanzir arkamızdan geldiler. Hepimiz ön bahçeye çıkmıştık. Roz, Vanzir'i bizim yanımıza kadar getirdi. Sonra geri koşmaya başladı. "Ben yardıma gidiyorum."

"Aptal olma! Ezilirsin içeride." Başımı iki yana sallayarak yanımı işaret ettim. "Hemen buraya gel, Roz!"

"Benim için endişelenme. Kız kardeşine göz kulak ol."

dylann

Tekrar içeri girdi. Tam peşinden gidecektim ki, Camille kolumu tuttu. Bayılmak üzere olan biri için gayet güçlüydü.

"Bırak onları. İkisi de yeterince hızlı kaçabilirler." İnledi. Yaranın olduğu elini tutuyordu. Camille'nin yanına oturdum. Yer hâlâ sallanıyordu. Ama bizim oturduğumuz yerdeki sarsıntı daha azdı. Dumanlı'nın yaptığı şey toprakla ilgiliydi anlaşılan.

Roz'un sardığı bandajı açtım. Merheme rağmen, yara iltihap kapmıştı. "Mikrop kapmışsın. Eve dönmemiz lazım. Aslında seni Peri İnsan Olay Yeri İnceleme tıp merkezine götürmeyi de düşünüyorum. Cüceler bu yarayı Iris'den daha hızlı iyileştirebilirler."

Yaraya daha yakından baktım. Evet, kemiğe kadar inmişti ve iğrenç görünüyordu. Tanrılara şükür ki, zehircinler bu yaraya bulaşamamıştı. Yoksa bir sürü iğrenç zehircin yumurtası olurdu Camille'nin.

"Bu konuda ne dersen yapacağım," dedi. Bandajı tekrar sararken, acıyla yüzünü ekşitti.

"İkisi de yeterince hızlı kaçabilirler derken ne demek istedin? Benim bilmediğim ne biliyorsun?" Camille'ye baktım. Kızardı. Evet, benden bir şeyler saklıyordu. "Söyle, yoksa Dumanlı'ya Roz'u öptüğünü söylerim." Sadece şaka yapıyordum ama Camille'nin rengi attı.

"Ah Ulu Anne, sakın bunu yapma! Dumanlı onu öldürür! Ve sonra da o… şey… neyse."

O kadar hızla geri çekildi ki, bir şeyler olduğunu anladım. Ama korkmuş görünmüyordu. Daha çok utanmış mıydı? Ca-

mille kolay kolay utanmazdı. Demek ki Dumanlı onu kontrol etmenin bir yolunu bulmuştu–kolay iş değildi. Konuyu kapatmaya karar verdim.

Sonunda, Camille iç çekti. "Sakın bir şey söyleme. Bu bilgi onlara karşı kullanılabilir. Bir gün gizli bir taktiğe ihtiyacımız olabilir. Dumanlı, Ionyc Denizi üzerinden seyahat ediyor. Bu yüzden çok hızlı hareket edebiliyor. Görünüşe göre, Roz da Dumanlı'nın ne yaptığını biliyor ve kendisi de aynı şeyi yapabiliyor. Dumanlı'nın bizi demir kapının içinden bu şekilde geçirmesini sağlamak istedi."

"Ionyc Denizi mi? Her şey onun sayesinde mi? Hiçbir fikrim yoktu. Korkutucu bir… dur bir dakika! Ah Ulu Anne, Dumanlı seni Ionyc akıntıdan mı geçirdi?" Yıldızlar âleminde bu şekilde gezinmenin düşüncesi bile beni korkutmuştu. Enerji o kadar değişkendi ki, kara mayınlarıyla kaplı bir patikada yürümek gibiydi.

Ionyc Denizi tam olarak yıldızlar âleminde değildi ama yıldızlar âlemini, eter âlemi ve diğer birçok var oluş alanını bir arada tutuyordu. Ayrıca, tampon bir bölge oluşturarak bu alanların birbirlerine karışmasını engelliyordu. Eğer bu farklı enerji alanları çakışırsa, kara delik yaratacak kadar büyük bir patlamaya neden olabilirdi, ya da–eğer yeterince büyük bir enerji çakışırsa–evreni bir kara delik hâline getirebilirdi. Maddeler ve madde karşıtları birleşirse… Kaptan Kirk'e göre ve dinleyerek büyüdüğümüz ilkel büyücülere göre hiç iyi olmazdı.

Ionyc Denizi çok haşindi, sadece birkaç yaratık üzerinde

seyahat edebilirdi. Buzun ve karın güçleriyle donatılmış olan lar etraflarında bir bariyer yaratarak bu denizde yüzebilirlerdi bile. Bu şekilde zamanın dışına çıkabilirlerdi.

Camille başıyla onayladı. "O kadar da kötü değildi. Aslında, daha çok ilginçti. Dumanlı çok dikkatliydi. Endişelenecek bir şey yoktu."

"Peki, Rozurial da Ionyc Denizi'nden geçebiliyor, öyle mi? Garip bir şekilde mantıklı geliyor kulağa." Kaşlarımı çattım. Bizim harika erkeklerimizin başka neler yapabildiklerini merak ediyordum.

"Evet, ama bunu nasıl becerebildiğini bilmiyorum," dedi Camille ve omzuma yaslandı. Kolumu beline doladım ve sıkıca sarıldım. "O bir cin–bir karabasan. Ionyc Denizi hakkında yeterince bilgi sahibi değilim. Bu kadar güçlü olmasına neyin sebep olduğunu bilemiyorum–"

Ani bir gümbürtü, Camille'nin lafını kesti. Ev olduğu yere çöktü. Gözümüzün önünde, duvarlar ve çatı aşağı indi. Evin etrafındaki toprak açılınca, bütün ev derin bir yarığın içine düştü. Ayağa zıpladım ve Camille'yi kaldırdım. Vanzir ve Morio ile birlikte caddeye, arabalarımızın yanına koştuk. Tozla kaplı boşluğa bakıyorduk. Bir saniye sonra, yangın patlak verdi ve gökyüzüne kadar çıktı alevler. Ana gaz boruları patlamış olmalıydı ya da en azından sızıntı yapmışlardı.

"Dumanlı!" diye bağırdı Camille. Ama ben sıkıca tuttum onu. Yangına doğru koşmak istiyordu.

"Ben buradayım. Endişelenme," dedi Dumanlı, arabanın arkasından çıkmıştı. Bir saniye önce orada değildi ve Roz da

orada yoktu. Ama şimdi o da ejderhanın yanında bitmişti. Dumanlı kollarını açtı. Camille'yi yavaşça kucağına çekti. Ceketinin içine sardı Camille'yi–her zaman ki gibi temiz ve düzgündü–ve başını kibarca öptü. "Benim için endişelendin mi?" diye fısıldadı.

Camille başıyla onayladı ve anlayamadığım bir şeyler mırıldandı. Evden geri kalanlara bakmak için dönünce, Roz yanımda bitti.

"Keşke benim için de birileri bu şekilde endişelenseydi," dedi. Sırıtıyordu.

"Tekrar mı deniyorsun, yalancı? Sen istikrarlı bir ilişki için yaratılmamışsın," dedim, ama ben de ona gülümsedim. "Peki, kapı ne oldu?"

"Geçici bir mühür vurduk üzerine. Ana gaz borularına doğrulttuk ve fitilledik. Ölüler Diyarı soğuktur–buz gibi soğuktur. Gazdan çıkan ateş şey yaptı… şey… dağladı mührü. Çok dayanmaz ama şimdilik, kapı kapandı." Dumanlı'ya baktı. "Tanıyınca anlaşılıyor, koca sersem hiç de fena değil," diye ekledi.

Burnuna vurdum. "Evet, karısını almaya çalışmadığın sürece, güvendesindir." Etrafa son bir kez baktım. Siren sesleri giderek yaklaşıyordu. Arabaları işaret ettim ve, "Hadi, çıkalım bu cehennemden. Peri İnsan Olay Yeri İnceleme'ye gidiyoruz. Camille'nin elini kontrol etmelerini istiyorum. Herkes geliyor, yani hiçbiriniz bir yere kaçmaya çalışmayın."

Oradan uzaklaşırken, zehircinlere kapıyı kimin açtığını hâlâ bilmediğimizi fark ettim. Ama bu kavga sayesine yeni

dylann

bir görevim daha olmuştu. İhmal edemeyeceğim bir görevdi. Öteki Dünya'ya gidip kendim için *Panteris phir* bitkisi bulmalıydım. Ne büyük bir zevkti. Doğuştan bahçıvan olanlardan değildim ama belki Iris bana bitkiyi büyütürken yardımcı olabilirdi.

Dikiz aynasından baktım. Morio'nun bizi takip ettiğinden emin olmak istiyordum. Bir parıltı oldu–kısacık bir an– ve Sonbaharın Efendisi'ni gördüm. Sonra yine caddeyi ve Camille'nin arabasını gösterdi ayna.

Hi'ran zorlu bir efendi değildi. Ama benim efendimdi, ben istesem de istemesem de. Buna alışsam iyi olacaktı. Ölüm yayanlar hayır kelimesini cevap olarak kabul etmezlerdi genellikle. Ama Hi'ran… Dudaklarımı okşayan parmaklarının hatırası… Dilimi bağlayan sisin tadını hâlâ alabiliyordum. Bir kez daha, kollarına atılma düşüncesi geldi aklıma ama geri ittim bu düşünceyi. Ölümü gönül eğlendirmeye davet etmeden de yeterince sorunum yok muydu zaten?

Bölüm 7

Peri İnsan Olay Yeri İnceleme ofislerinin park alanına gelene kadar, Sonbaharın Efendisi'ni hayal etmeyi bıraktım ve Camille için yardım getirmeye odaklandım. Binaya doğru yürümeye başladık. Yarı yolda, Camille yere çöktü. Ben de yanına diz çöktüm, elimi alnına götürdüm.

"Ateşi var. İçeri taşıyın hemen!"

Dumanlı kucağına aldı ve koşar adım binaya girdi. Morio'yla birlikte hemen arkasındaydım. Ön girişten hızla geçtik. Kısa bir süre önce teğmenliğe yükselen İsveçli Yugi gördü bizi. Camille'ye bakınca, yanımıza koştu.

Morg bodrum katındaydı. Üç kat alta inmek gerekiyordu. Ama kontrol odaları giriş katındaydılar. Tıbbi kısma gi-

den köşeyi dönünce, resepsiyonist gördü bizi. Saf kan bir insana benzeyen, genç bir kızdı. Ama birkaç kuşak öncesinde ki, atalarından biri Dünyalı perilerdendi. Bir düğmeye bastı ve Sharah'ı çağırdı. Sharah dinlenme odasından koşarak çıktı.

"Muayene odası bir," dedi Sharah. Önümüzden koşuyordu. Odaya doğru gittik peşinden. Soluk yeşile boyanmıştı. Sakinleştirici bir etki yapması bekleniyordu ama beni biraz bunaltıyordu.

Dumanlı, Camille'yi masaya uzattı. Sharah ellerini yıkadı ve lateks olmayan eldivenlerinden taktı. Lateks, cücelerin çoğunda olduğu gibi Sharah'ın da cildine zarar veriyordu. "Ne oldu?"

"Cehennem tazısına saldırıyordu. Yaratığın kanı eline geldi. Eli kemiğine kadar yandı," dedim endişeyle. "Ben onu geri çektim ama bütün karmaşa bitmeden ayrılmadı yanımızdan."

Sharah bana baktı. "İyi yapmışsın," dedi ve bandajı açtı. Yara ciddi şekilde enfeksiyon kapmıştı ve derin yarıktan irin sızıyordu. "Anne Arachne, şuna bak."

"İyileşecek mi?" diye sordu Dumanlı. Masanın ucunda duruyordu. Kollarını kavuşturmuştu, yüzünde üzgün bir ifade vardı. Morio da yanında duruyordu.

"Muhtemelen acıdan bayılmıştır. Yaraya bakınca, ne kadar kötü olduğunu tahmin edebiliyorum. Cehennem tazısının kanındaki asidin Nebelvuori Dağları'ndaki cüceler tarafından ne için kullanıldığını biliyor musunuz? Sihirli kılıçlarının

üzerine desen yapmak için kullanıyorlar." Dönüp bize baktı. "Oralarda epey pahalı bir şeydir. Yaratık yok olmadan önce kanını toplayabilseydiniz, bir servet yapabilirdiniz."

"O sırada para düşünmüyorduk," dedim sessizce.

Sharah yarayı temizlerken, Camille hareket etmeye başladı. Yaralı eli geniş bir kabın içine koymuştu Sharah, kabın içinde köpüren bir çözelti vardı. Yaraya değdikçe beyaz dumanlar yükseliyordu. "Seni duyabiliyorum," dedi. "Enfeksiyon yüzeysel. Kanına karışacak kadar derine indiğini sanmıyorum. Camille şanslı bir kadın," diye ekledi bana bakarak. "Yarım saat daha geçseydi, ölürdü. Ve çok acılı bir ölüm olurdu bu."

Birden başım döndü ve duvara yaslandım. Yaranın ölümcül olabileceğini hiç düşünmemiştim. Acılı olduğunu düşünmüştüm. Bir de biçimsiz olduğunu. Ölümcül hiç aklıma gelmemişti. Dumanlı bembeyaz oldu. Morio nefessiz kalmıştı.

Sharah, Camille'nin elindeki derin yarığı incelerken, kız kardeşim kıpırdandı ve inledi. Gözlerini açtı. Şaşırmış görünüyordu.

"Sakin ol," dedi Sharah. "Acıdan bayıldın ama iyileşeceksin. Şimdi, üzerine titreyen kocaların ve kız kardeşine söyle defolsunlar buradan. Omzumun dibinde olmazlarsa, sana daha iyi bakabilirim." Bize dönüp sırıttı ama kapıyı işaret etti. "Kımıldayın. Camille iyileşecek ama bir süre eli sargıda olacak. Korkunç bir yara kalabilir elinde, yine de iyi olacak."

Ben yanına gidemeden, Dumanlı gitti ve uzun ama ki-

dylann

barca öptü Camille'nin dudaklarını. "Hemen dışarıda olacağım," diye mırıldandı. Altta kalmamak için, Morio da aynısını yaptı.

Kocaları çıkınca, Camille'nin saçını yüzünden çektim ve alnını öptüm. "İyileşmene bak. Ben Chase'i bulacağım. Birazdan dönerim." Kapıdan çıkarken ekledim, "Eğer yaramazlık yaparsa, Sharah, bana haber ver."

Sharah kahkaha attı. "Sorun değil. Git şimdi. Chase ofisinde sanırım."

Camille'ye son bir kez daha baktım. Atlatmış görünüyordu. Odadan çıktım ve bekleme salonuna geçtim. Hastanelerde her zaman karşınıza çıkan rahatsız ve alçak sandalyelerde oturuyordu Dumanlı ve Morio. Fısıltıyla konuşuyorlardı. Onlara her şeyin yolunda olduğunu işaret ettim ve Chase'in ofisine giden koridor labirentlerine girdim.

Camille'nin iyi olacağını düşününce, moralim yerine gelmişti. Chase'le uzun bir konuşma yapmaya hazırdım. Onu rahatsız edenin ne olduğunu konuşacaktık. Daha önce hiç ilişkim olmamıştı, tabi kedi hâlimdeyken diğer kedilerle yaşadığım ilişkiler dışında. Kedi ilişkileri tamamen başka bir evrendendi. Saf kan bir insanla ilişkim olduğunu düşünürsek, işleri gayet iyi idare ediyordum. Menolly'nin hiç şansımız olmadığını düşündüğünü biliyordum. Camille ne düşündüğünü kendine saklıyordu.

Chase'in kapısı kapalıydı ve çoğu zaman yaptığım gibi kapıyı çalmadan içeri girdim. "Selam aşkım, sürpriz!"

Gördüğüm şey kanımı dondurdu. Terlemeye başladım,

elim hâlâ kapı tokmağındaydı. Esmer bir kadın oturuyordu masasında. Narin yapılı, büyük göğüslüydü ve bir tasarımcının elinden çıktığı belli olan şuh kıyafetler giyinmişti. Kadının bacakları iki yana açılmıştı ve Chase o bacakların arasında duruyordu. Sol kolunu kadının beline dolamıştı, sağ eli kadını klitorisini okşuyordu. Pantolonu bacaklarına inmişti. İlişkiye girmek üzereydiler. Ben girince şaşırıp o kadar sert yaslandı ki, kadın hafif bir çığlık attı.

"Ne bok yiyorsunuz?" Bir şey söylediğimin bile farkına varmadan çıkmıştı kelimeler ağzımdan.

"Aman tanrım, geliyorum!" Kadın başını geriye attı ve uzun uzun inledi. Chase toparlanmaya çalışıyordu, gözleri korkuyla kocaman açılmıştı. Kadın daha sıkı tuttu onu ve kıvrandı.

Chase hemen çekti kendini. Kendini düzeltmeye çalışıyordu. Penisi ortadaydı. Hâlâ sertleşmiş olduğu açıkça görülüyordu.

"Kim bu kadın? Çabuk söyle!" Ben ileri atılınca, kadın masadan atladı. Eteğinin kenarı masaya takıldı. Kadın eteğini düzeltti ama çıplak kalçasını gördüm. O anda hiç de ihtiyacım olmayan bir görüntüydü. Bana tatminle gülümsedi.

"Bu sandığın…" diye başladı Chase, sonra durdu. "Sana yalan söylemeyeceğim. Tam da göründüğü gibi bir şey. Bu Erika. O… biz beş sene önce nişanlıydık."

Chase bana daha önce hiç ciddi bir ilişki yaşamadığını söylemişti. Görünüşe göre bu küçük gerçeği unutmuştu. O yüzden, bir numaralı yalanı buydu.

dylann

Öfkeliydim, ne diyeceğimi bilemiyordum, sadece bakakaldım ikisine. Erika saçlarını düzeltti. Canı sıkkındı ve hafifçe sinirlenmişti. Chase bana bakıyordu, gözleri cin gibi ve parlaktı.

Yanlarına koşup kollarımı Chase'in boynuna dolamak istiyordum. Erika'yı güzelce dövmek istiyordum, hakkım olanı almak istiyordum. Ama doğrusu, bunu yapmaya hakkım yoktu. Zachary ile yatmıştım. Ama Chase onun için yeterli olduğumu söylemişti. Başka birini istediğinden hiç bahsetmemişti. Bana yalan söylemişti. Ve yalancılardan nefret ederdim.

Bir süre sonra, tekrar konuşmaya başladım. "Ne kadar zamandır sürüyor bu?"

Chase masasının yanındaki sandalyeye çöktü. Erika'ya bakıyordu. "Gitsen iyi olur. Delilah'la konuşmam lazım."

Erika küstah bir bakış attı bana, sonra çantasını aldı ve kapıya gitti. "Akşam yemeği için hazır olunca beni ara," dedi arkasına bakarak. Benimle konuşmadığını biliyordum.

Kapıyı kapatana kadar bekledim. Sonra Chase'e döndüm. "Bunu bana ne zaman söyleyecektin?"

Chase kıvrandı. "Bilmiyorum. Belki hiçbir zaman. Ay sonunda gidecek. Bu şekilde öğrendiğin için üzgünüm, balım."

"Beni *ballama*," diye fısıldadım. Annemle babamın başına da bu gelmiş miydi diye merak ediyorum. Babamızın sadık olduğunu sanırdık hep. Annem ondan şüphelenmemizi gerektirecek hiçbir şey söylememişti. Ama çok acılı bir ders

almıştım hayatla ilgili ve bu ders inandığım her şeyi sorgulamama neden olmuştu.

Babam saf kan periydi ve periler çok ender tek eşli kalırlardı. Anne babam da kıskançlık krizleri geçirmiş, baştan çıkarılmışlar mıydı? Babam yakışıklı bir adamdı, başka bir kadının onu baştan çıkarmaya çalışmadığını düşünmek pek mümkün değildi.

Chase yutkundu. "Erika birkaç hafta önce geldi. Beni aradı. Onu yıllardır görmemiştim. Bir yemek yeriz sonra ayrılırız diye düşünmüştüm. Ama beni terk ettiği için pişmandı. Beni özlemişti. Seninle ilişkim olduğunu söyledim *ona*. Ertesi gün öğle yemeğine geldi… ve… beni kışkırttı."

Sesimi kontrol etmeye ve sakin kalmaya çalıştım. "Onu seviyor musun?"

Başını kaldırdı Chase. "Onu *sevmek* mi? Hayır… hayır. Erika'ya duyduğum bütün sevgi uzun zaman önce bitti. O sadece… ben o kadar şehvetliydim ki ve sen…"

"Ve ben ne? Elinin altında değil miydim? Öğle yemeğinde bir kaçamak yapmak için beni buraya çağırmak aklına gelmedi mi hiç? Biliyorsun ki gelirdim." O anda çıldırmıştım. Düzgün bir özrü bile yoktu.

Chase cevap vermeyince, elimi duvara vurdum. Bir çukur açmamaya dikkat ettim. "Beni aramak çok zahmetli olduğu için mi onu becerdiğini söylüyorsun, öyle mi? Arabayla buraya gelmemi bekleyemeyecek kadar azmış mıydın? Hadi be sen de!" Gözyaşlarım akmaya yeltenince, başımı iki yana salladım. Böyle bir şeyi umursadığım için kendime kızıyor-

dylann

dum. Gözyaşlarımı geri iteledim. "Ben en azından Zachary'le yattıktan hemen sonra sana söyleme cesaretini gösterdim. Ve onunla olmaya devam etmedim."

Chase ayağa fırladı, gözleri parıldıyordu. "Bir daha asla olmayacağına söz vermedin–"

"Bir kez daha olursa, ilk sana söyleyeceğimi söylemiştim. Bununla baş edip edemeyeceğine karar verme şansı verdim sana. Senin arkandan bir şeyler çevirmedim asla–"

"Saçmalık!"

"Ne?" Masanın yanına gittim. Aramızda birkaç santimetre kalmıştı. "Ne diyorsun sen? Bana yalancı mı demeye çalışıyorsun?"

"Gerçekçi ol, Delilah. Sen ve kız kardeşlerin benden bilgi saklıyorsunuz. Ya da ne bildiğinizi bana söylemeyi hep unutuyorsunuz. Sizin süper kahramanlardan oluşan küçük grubunuzun yanında kendimi nasıl hissediyorum sanıyorsun? Camille ve azgın erkekleriyle, Menolly ve gözünü kan bürümüş arkadaşlarıyla. Hepiniz kendi kurallarınızı koyuyorsunuz, ben ne zaman itiraz etsem, "İstersen biz eve gidelim, kötü cinleri sana bırakalım," ya da, "Ah, büyü ve bununla baş etmeyi öğren, Chase," gibi şeyler duyuyorum. Bana *gerçekten* bir şey danıştın mı hiç? Bu dünya için en ufak bir sevgi var mı içinde? Yoksa sadece başınıza ödül konulduğu için mi burada kalıyorsun?"

Kulaklarıma inanamıyordum. Bu söylediklerine gerçekten inanıyor muydu? Bu adamla altı ay nasıl geçirmiştim de şu anda yüzüme kusttuğu kızgınlığı hiç fark etmemiştim? Bu

gerçekler şimdi yüzeye çıkıyordu. Sözleri öfke ve kırıklıkla doluydu. Cevap bile veremiyordum. Sadece baktım ona. Bir an, dönüşeceğimi sandım. Ve bu dönüşümü gayet hoş karşılardım. Ama orada öylece kaldım ve hiçbir şey olmayacağını fark ettim.

Chase gözlerini kapadı ve masasına yaslandı. Yavaş yavaş geçiyordu öfkesi. "Üzgünüm. Çok ileri gittim. Dünyayı önemsediğini biliyorum. Siz kızların zor bir dönemden geçtiğini biliyorum... ben sadece..." Uzun bir iç çekti ve, "Bir özrüm yok, Delilah. İşlerin bu şekilde gitmesi sinirimi bozuyordu. Her şey çıldırmıştı ve bunun sizinle bağlantısı varmış gibi görünüyordu. Ben sandım ki Erika... o bana daha sakin zamanları hatırlattı. Buradaydı, istediydi ve ben onu istedim. Bu yüzden, onu becerdim."

Uyuşmuştum, anlayamadığım bir şekilde sadece utanıyordum. Söyleyecek bir şeyler aradım ama sözcükler dağılmıştı ve toparlayamıyordum. Sonunda, başımı çevirdim.

"Buradan çıkmam lazım," dedim. "Eğer bir şey olursa, Menolly seni arar. İstediğin zaman Camille'yi ya da Iris'i arayabilirsin. Ben... ben sadece... ben gidiyorum. Bir süre seninle konuşmak istemiyorum."

"Delilah, gidemezsin. Bunu konuşmamız lazım." Yanıma geldi ve elimi tutmak için uzandı. Ama ben geri çekildim. Bana dokunmasını istemiyordum, elini tenimde hissetmek istemiyordum. "Gitme. Lütfen kal. *Üzgünüm.* Sana söylemediğim için üzgünüm."

Başımı iki yana salladım. Belki gerçekten üzgündü ya

dylann

da belki de yakalandığı için üzgündü. Her ikisi de umurumda değildi. Şu an için değildi. Belki de sonsuza kadar olmayacaktı. "Bu kapıdan çıkıp gideceğim. Lütfen beni takip etme."

"Delilah–hayır!"

Kapıya gittim ve durdum. Bakışlarından kaçtım. "Bu arada, Camille revirde. Bir cehennem tazısıyla savaşırken az daha ölecekti. Ve sadece bilgin olsun diye söylüyorum, eğer annemizin dünyasını ve insanlarını sevmeseydik, çoktan çekip gitmiştik. Acı çekerek, yaralanarak ödedik cezalarımızı. Dışarı her çıkışımızda ölümle burun buruna geliyoruz biz."

"Delilah…"

Fısıldaması sinirimi geçirdi. Döndüm ve ona baktım.

"Eğer burayı sevmeseydik, cehennem tazılarının, kötü cinlerin ve kaçıkların caddelerde gezinmesine izin verirdik. İnsanları bir daha incitmesin diye Menolly sapıkları yakalıyor. Senin ve adamlarının yakalayamadığı sapıkları. O yüzden, canın cehenneme, Chase Johnson. Kendine güvensizliğinin ve yalanlarının da canı cehenneme. Açık bir ilişki mi istiyorsun? Güzel! Ben karşı çıkmam biliyorsun. Ama hilesiz ve dürüst olmasını istiyorum. Babamın insanlarının en azından yeni birini sevdiklerini söyleyecek kadar onurları var. Sen aynı şeyi söyleyebilir misin?"

Chase elini kaldırdı. "Delilah, lütfen… sadece konuşamaz mıyız?"

Son damla taşmıştı. Erika'nın mı yoksa diğer yalanlarının mı beni daha fazla rahatsız ettiğini bilemiyordum. Aklımdakileri yok etmenin biraz zaman alacağının farkında-

dım. Eğer bir şansımız olacaksa, ara vermemiz gerekiyordu. Başımı iki yana salladım.

"Belki bir ya da iki hafta sonra. Ama şimdi, biraz uzaklaşalım. Bir ara verelim. Dediğim gibi, eğer resmî işlerle ilgili bir şey söylemen gerekirse, diğerlerini ara. Ama benimle bağlantı kurma. Düşünmem lazım. Senin de öyle." Bunları söyledikten sonra, kapıyı ardımdan kapadım. Salona giden yol boyunca ağladım.

dylann

Bölüm 8

Elimi yüzümü yıkayıp kendimi toparladım. Camille, Dumanlı ve Morio ile birlikte bekleme odasında oturuyordu. Chase arkamdan gelmedi. Gelmesini beklemiyordum ama bir yanım gelmesini istiyordu.

"Hazır mısınız? Buradan çıkmamız lazım." Sanki etrafta çok duman varmış gibi ya da bütün geceyi dışarıda komşu kedilerle miyavlayarak geçirmişim gibi sesim boğuk çıkıyordu. Ama onun dışında normal görünüyordum. Öyle olmasını istemiştim. Camille iyileşince neler olduğunu anlatırdım ona. Ama Chase'le olan durumu Dumanlı'nın ve Morio'nun yanında açmak istemiyordum.

Camille bana baktı ve gözlerini kıstı. "Sorun ne –"

dylann

Ah ulu tanrılar, ondaki bu sezgi. Yalvaran bir bakış attım ona. Ne demeye çalıştığımı anlamasını umdum.

Camille boğazını temizledi. "Ben hazırım. Bir hafta bandajlı kalacak elim ama Sharah iyileşeceğimi söyledi. Tabi repertuarıma bir yara daha eklemiş olacağım. Ve bu seferki pek de hoş olmayacak."

"Yaralı olsan da olmasan da güzelsin," dedi Morio ve ayağa kalkmasına yardım etti.

Dumanlı onu tanışmak isteyince, Camille reddetti. "Ben işe yaramaz değilim. Bacağımı kırmışım gibi oradan oraya taşınmaktan bıktım. Daha önce yardıma ihtiyacım vardı ama Sharah yarayı temizledi ve merhem sürdü. Ayrıca, ihtiyacım olan enerjiyi zaybarz hâlinde verdi.

Zaybarz… mmm… lezzetli cüce kurabiyesiydi. Sistemin ihtiyacı olan enerjiyi sağlıyorlardı ama kısa süre etki gösteriyorlardı. Savaş sırasında yorgun düşmeye birebirdi. Acaba Sharah bir tane ayırmış mıdır diye merak ettim ama gereğinden fazla kalmak istemiyordum o binada. Chase'e tekrar rastlamamaya çalışsam iyi olacaktı.

Dumanlı hemen kabul etti ve geri çekildi. Camille sendeleyerek bina kapısına yöneldi. Dumanlı hemen birkaç adım gerisindeydi ve buna sinirim bozuldu. Camille benim kız kardeşimdi; yanında ben olmalıydım, o değil. Dumanlı'ya iğrenerek baktım ve o anda Morio'nun göz ucuyla bana baktığını gördüm. Yanımda yürümek için geride kalmıştı.

"İyi misin, Delilah? Dumanlı seni kızdıracak bir şey mi yaptı?" dedi. Sesi zar zor duyuluyordu.

Kaşlarımı çattım. Sonra derin bir iç çektim. "Hayır, hayır. Bir şeyler oldu–Dumanlı'yla, seninle ve hatta Camille ile ilgisi olmayan şeyler. Sinirimi çıkaracak bir yer arıyorum, sanırım." Gözyaşlarımı yuttum ve hafifçe omuz silktim. "Sinirlerim bozuk. Camille'yle konuşmaya çok ihtiyacım var ama o da zor durumda. Daha da kötüleşmesini istemiyorum."

Tilki cin başını salladı. Kara gözleri anlayışla parıldıyordu. "Camille dayanabilir. Eve gidince, Dumanlı'yla çıkıp yiyecek bir şeyler alacağız. O zaman uzun bir konuşma yapabilirsiniz Camille ile. İşine yarar mı?" Tatlı tatlı gülümsedi bana ve moralim düzeldi.

Belki Camille bir şeyler biliyordu. Belki de saf kan bir insanla çıkmamalıydım. Yarı insan olabilirdim–ya da çok fazla insan–ama peri tarafımı da anlayacak birine ihtiyacım vardı. Ya da kedi hâlimi diye düşündüm. Zachary geldi gözümün önüne. Chase ile olan ilişkimin bana sıkıntı getireceğini o da tahmin etmişti. Ama ben kıskançlıktan böyle düşündüğünü sanmıştım. Şimdi acaba kalbimin kırılmasını mı engellemek istedi diye merak ediyordum.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirmeyi başardım. "Teşekkürler, Morio. Camille şanslı bir kadın. Umarım bunun farkındadır."

Gözlerini kıstı ve kahkaha attı. "Ah, kesinlikle farkında. İnan bana. Trillian'a, Dumanlı'ya ya da bana asla vitrin dekoru gibi hissettirmiyor. Dünyanın geri kalanına göstermeyebilir ama inanılmaz romantik bir yanı var."

Başımla onayladım, sonra derin bir nefes aldım ve hızlı

dylann

adımlarla Camille'ye yetiştim. Dumanlı bana baktı. Konuşmamızı mı duydu, yoksa ihtiyacımı mı fark etti bilemiyorum ama geri çekildi. Park yerine giderken kız kardeşime destek olabilmem için beni yalnız bıraktı.

Arabaya binmesine yardım ederken, Camille bana baktı. "Bir şeyler olmuş. Anladım ben. Konuşmak ister misin?"

"Evet," dedim, "ama burada değil. Eve gidince Morio ve Dumanlı yiyecek bir şeyler almaya çıkacaklarmış. Belki o zaman konuşabiliriz. Eğer istersek, o zaman konuşuruz, olur mu?" Bazen hâlâ ablamın tavsiyelerine ihtiyaç duyuyordum. Annemiz öldüğünden beri, ben ve Menolly, Camille'ye yaslanıyorduk. Yıpranmış sinirlerimizi sakinleştirirdi; parçaları toplar ve tekrar yerlerine koyardı. Ailemizi bir arada tutan yapıştırıcıydı o. Çoğu zaman kaprislerine o yüzden katlanıyorduk belki de.

"Tamamdır," dedi. Koltuğa oturmasına yardım ettim. Acıyla yüzünü buruşturdu. "Morio'nun ehliyeti olması çok iyi. Direksiyonda Dumanlı'yı görmek hiç hoşuma gitmezdi." Koca bir gülümseme yayıldı suratına.

"Muhtemelen, parmaklıkların ardında son bulurdu yolculuğu," dedim ve kahkaha attım. Sonra ciddileştim. "Teşekkürler, bu kahkahaya ihtiyacım vardı." Arabama gitmeden önce, Camille'yi yanağından öptüm. Rozurial ve Vanzir bir çeşit oyun oynuyorlardı. Sürücü koltuğuna geçtim. Kemerle-

rini takmalarını işaret ettim ve motoru çalıştırdım.

"İyileşecek mi?" dedi Roz sessizce. Ruh hâlimi hissetmiş gibiydi.

Başıma onayladım. "Evet, iyileşecek. Ama hiç konuşacak halim yok. O yüzden, beyler, eğer sizin içinde sorun olmazsa, eve kadar az konuşsak olur mu?"

"Tabi," dedi Vanzir. Yolculuğun geri kalanını sessizce geçirdik.

* * *

Biz eve vardığımızda, Iris henüz kütüphaneden dönmemişti. Roz'a kaybolmasını söylediğimde, ne demek istediğimi anladı. Zehircinlere hükmedenlerle ilgili olduğunu sandığı bir ipucunu kontrol etmek gibi bir işi olduğunu söyledi ve giderken Vanzir'i de aldı.

Dumanlı'nın Camille'yi koltuğa yerleştirmesini sabırsızlıkla bekledim. Ancak ondan sonra Morio ile yiyecek almaya gitmeye ikna oldu. Ejderha alışverişe gitmekten nefret ediyordu ama alışmaya başlamıştı.

Onlar gider gitmez, kendimi sallanan sandalyeye attım ve Camille'ye baktım. Hemen üzerindeki battaniyeyi attı ve minderlerin üzerine oturdu.

"Sanki ölmek üzereyim," dedi. "Bu herifi seviyorum ama biraz fazla korumacı."

"Trillian'ı bulana kadar bekle." Göz kırptım. Gevezelik

dylann

yapmaya hiç hâlim yoktu. Tamamen farklı nedenlerden de olsa, o da benim kadar isteksizdi. "Morio ve Dumanlı'yle evlendiğini öğrendiği zaman çıkacak çatışmayı görmek için sabırsızlanıyorum. Ve bir de sen, onun da eğlenceye katılmasını istiyorsun."

Camille burun kıvırdı. "Trillian'ın eski kafalı olduğunu gayet iyi biliyorsun. Dumanlı da öyle."

"Ya Morio?" Zaman geçiriyordum ve bunun farkındaydım. Camille'ye Chase'den bahsedince, olaylar çok gerçekçi bir hâl alacaktı.

"Bu konu hiç açılmadı. Eğer Trillian ve Dumanlı ile çatışmaya kalkarsa, onu canlı canlı yerler. Ve hiç de hoş bir şekilde yapmazlar bunu." Omuz silkti. "Şimdi, bana neler olduğunu anlatacak mısın? Ölü gibisin."

"Aslında, iki şey oldu. İlk önce olan şeyi Menolly kalkınca tekrar konuşuruz ama şu kadarını söyleyeyim, Sonbaharın Efendisi bana bir görev verdi. Öteki Dünya'ya geri döneceğim ve pantere dönüşmemi kontrol edecek bir bitki arayacağım Darkynwyrd Ormanı'nda. Hemen yapmam konusunda ısrar etti." Bu fikre karşı gelmesini umuyordum ama gözleri parladı ve oturma pozisyonuna geçti.

"Eve mi döneceksin?" Camille'nin sesi titriyordu. "Eğer eve dönersek, Morio ve Dumanlı'yla olan bağımın bizi Trillian'a götürüp götürmeyeceğini test edebiliriz. Ruh bağını güçlendirmeye çalışıyorduk. Onlarla evlenmeyi kabul ettiğimde, bu bağlama töreninde oluşan zincirin bu kadar güçlü olabileceğini hiç düşünmemiştim. Kedicik, yanımdan fazlaca

uzaklaştıklarını *hissedebiliyorum*. Sanki bir parçam geriliyor. Dürüst olmak gerekirse, bu beni çok korkutuyor."

"Sinir bozucu olmalı. Yani bu geziye karşı çıkmıyor musun?" Camille'ye güvenebileceğimi bilmek güzeldi. Dumanlı ve Morio'nun da etrafta olacağını bilmek güven veriyordu.

"Tabi ki hayır, ben varım. Menolly gelemez muhtemelen. Darkynwyrd Ormanı'na gece gitmemeyi tercih ederim. O yüzden, Menolly burada kalacak." Camille başını ovaladı ve yastığın üzerine koydu. "Sharah'ın verdiği ağrı kesici başımı döndürüyor. Şimdi, başka neler olduğunu söyle–seni ağlatan şeyin bu olmadığı kesin."

Sesim titreyerek anlattım bütün hikâyeyi. "Bu kadar aldatılmış hissettiğime inanamıyorum. Babamızın kanı bizi kıskançlıktan uzak tutmuyor muydu?"

Camille kahkaha attı. "Ah Kedicik, hayır, tatlım. Hayır. Babamızın kanı bize yalnızca o *potansiyeli* veriyor ama bu iş sadece kanla açıklanamayacak kadar karışık. Ve düşün ki–sen yarı kedisin. Kendine ait bölgeyle ilgili sorunların var. Bu yüzden gidip birkaç tane kedicik getirmiyorum eve. Eve kedi getiremeyeceğimizi biliyorum, çünkü sen zaten etrafı dağıtıyorsun ve küçük kutun yerine salona işiyorsun. Ki yeri gelmişken, Iris bunu yapmandan yine şikâyet etti."

"Hadi ya." Gözlerimi yuvarladım. Evde arkamı toplayacak hizmetçiler vardı. Ama annem hayattayken ufak tefek ev işi yapardık, kendimize bakmayı becerebiliyorduk. Annem dışarıdan yardım almayı reddedemiyordu ama aylak aylak gezinmeye karşıydı. Boş zengin derdi öylelerine. "Öğrendiği-

mi sanıyorum ama her gün bunu yapmaya ihtiyacım yok…"

Parmağını salladı bana. "Evet, ama bu konuşmayı daha önce yaptık. Kıçını kaldırıp bugün dağınıklığını toplasan iyi olur. Yoksa bir dahaki değişiminde seni kapıya atar Iris. Bölge sorunlarına dönersek–dışarıdaki diğer kedilerle arkadaş olabilirsin ama ev senin bölgen. Tıpkı Chase'in senin bölgen olduğu gibi. Erika dışarıdan gelen biri ve sen onun kendi bölgene girmesini istemiyorsun. Chase'i işaretlememiş olmana inanamıyorum."

Gözlerimi kırpıştırdım. Bölge mi? Anladığım bir kelime söylemişti sonunda. "Bu yüzden mi çifte standart uyguluyormuşum gibi hissettim? Zach'le yattım ve Chase'in anlamasını bekledim. Tamam, anlamasını beklemedim, anlamasını istedim. Ama kendime gelince…"

"Sen gurur kraliçesisin. Eğer eşin dışarıdan birini getirirse, buna saygı duyman gerekir. Chase seni bu haktan mahrum bıraktı. Ve unutma, sana yalan söyledi. Eteğimin altına girmeye çalıştığı zamanlardan beri, Johnson'a güvenmemem gerektiğini biliyorum." Camille gözlerini kıstı. "Benim ve Menolly'nin Chase'le konuşmamızı ister misin?"

Ayağa fırladım. Eğer Menolly konuşmak için Chase'i çağırırsa, Chase'in derisini yüzerdi. Bundan emindim. Menolly bana karşı hâlâ aşırı korumacıydı. Birkaç ay önce bu konuyu konuşunca, Camille, Delilah-narin-küçük-bir-kız anlayışını bir kenara bırakmıştı. Geri çekildi ve konu aşk olunca kendi savaşımı yapmama izin verdi. Şu anda, şımartıldığım zamanlar daha mı iyiydi diye düşünüyordum. Hayattan ağır

bir darbe alınca söylenecek çok şey vardı.

"Hayır! Yani, istemiyorum. Biraz düşünmeme izin verin. Menolly, Chase ile olan ilişkimin yürümeyeceğini düşündüğünü söylemişti. O zamanlar neden diye merak ediyordum. Belki de bunun olacağını tahmin etmişti." Aslında, bu ilişkide mutsuz olacağımı düşündüğünden emindim.

Camille iç çekti ve geri yaslandı. Gözlerini kapadı. "Lanet olsun, elim hâlâ acıyor. Bu cehennem köpekleri tam pislikler. Ama en azından artık ne olduklarını biliyoruz. Gelecekte karşılaşırsak, işimize yarar bu bilgiler."

Bana baktı. "Dinle, Kedicik. Chase'in seni üzmesine izin verme. Gençsin, tutkulusun, bir adamın isteyebileceği tüm özelliklere sahipsin. Bu adam ya aptal ya da kalbi yerine önce şeyini düşündüğü için işleri berbat ediyor. Güzel bir yüz ve hoş bir vücut görünce, erkeklerin kanlarının daha hızlı aktığını biliyoruz. İki ihtimali de düşünebilirsin–hangisini kabul edeceğin *sana* kalmış."

"Sanırım," dedim, tekrar düşünerek. "Biraz ara vermemiz lazım. Aramıza biraz mesafe koymalıyız. Ne düşünüyorsun?"

"Pekâlâ, ama biz onunla çalışmak zorundayız. Bu yüzden, ikinizin medeni davranması lazım." Camille sırıttı. "Eğer gerçekten ne düşündüğümü bilmek istiyorsan, daha bizden birileriyle biraz zaman geçirmen lazım. Belki o zaman, saf kan bir insanla çıkmanın sana göre olmadığını anlayabilirsin. Ya da belki Chase'i gerçekten sevdiğini anlarsın ve bugün olanları kabullenmenin bir yolunu bulursun. So-

dylann

nucu ne olursa olsun, kanındaki iki ırka da bir şans borçlusun. Hemen dibinde bekleyen istekli ve muhteşem bir adam var, biliyorsun."

Zachary'den bahsediyordu. Zachary Lyonnesse beni hâlâ istediğini gayet açık bir şekilde ortaya koymuştu. Midemde bir şeyler oluştu. Chase'le aramıza bir uçurum açmalı mıydım? Yoksa o uçurum hep oradaydı da bu hasara o mu neden olmuştu? Zachary ile daha iyi anlaşabilir miydim? Chase'le hiçbir zaman çıkamadığımız bir seviyede anlaşabilir miydik? Zachary'nin gururu, insan kanım yüzünden beni gerçek bir kedi kadın saymasa da, ikimiz de dönüşebilen varlıklardık. Mutfağa doğru gittim.

"Nereye gidiyorsun?" Camille battaniyesini yeniden üzerine aldı ve uykulu gözlerini kapadı.

"Bir telefon görüşmesi yapmaya," dedim. Camille haklıydı. Seçenekleri gözden geçirme zamanı gelmişti.

Bölüm 9

Sesimi duyunca şaşırdı Zachary. Ama Pazar günü akşam yemeğine çıkmayı teklif ettiğimde, hemen kabul etti.

"Ya Chase? O karşı çıkmayacak mı?" diye sordu.

Ahizeye baktım, ne cevap vereceğimi düşünüyordum. "Chase ve ben görüşmüyoruz artık." Bugün olanları Zach'e anlatmaya hiç niyetim yoktu ama ben ne olduğunu anlayamadan bütün hikâye döküldü dudaklarımdan.

Zach kısık sesle ıslık çaldı. "İşleri berbat etmiş. Seni en çok ne üzdü?"

Camille bile bunu sormamıştı bana. Bir süre düşündüm. "Sanırım, yalan. Dolap çevirme. Gizlice etrafta dolaşmalar. Bunlar beni hep çileden çıkarmıştır ve çıkaracaktır da. Ben kü-

dylann

çükken, annem beni okuldan alıp evde eğitim vermeye başla-
madan önce gittiğim okulda K'sander diye bir çocuk vardı.
Benimle arkadaş oldu ve sonra beni sırtımdan bıçakladı. Su-
dan korktuğumu anladı ve diğer çocuklara söyledi. Onlar da
beni Y'Elestrial sarayının arkasındaki havuza attılar."

"Pislikler, neden böyle bir şey yaptılar ki? Çocuklar bazen küçük şeytanlara dönüşebiliyorlar," dedi Zach. Hafif-ten hırlıyordu.

"Yarı insan olduğumuz için bize hep işkence ediyorlar-dı. İnan bana, anne babamız bizi severdi ama dışarıda pek fazla arkadaşımız yoktu. Üçümüz de birbirimize çok yakın büyüdük. Ve hep öyle kaldık. Her neyse, ben yüzemiyordum ve az kalsın boğulacaktım."

Gözlerimi kapadım. O öğleden sonra geldi aklıma. Önceden de sudan hoşlanmazdım zaten ama bu olaydan sonra ıslanmaktan bile nefret ediyordum. Günlük bir duş–ya da ender zamanlarda yaptığım bir banyo–suyla ilgili tek aktivitemdi. Yağmurla aram iyiydi ama ondan da pek hoşlanmazdım.

"Ne oldu?" diye sordu Zach. "Nasıl kurtuldun?"

"Camille kurtardı beni. Annem ölmeden önce bile Camille bize bakardı. İyi olduğumdan emin olmak için okuldan eve kadar izlerdi beni. K'sander bununla ilgisi olmadığına dair yeminler edip durdu ama gerçek ortaya çıktı. Ailesi onu cezalandırmadı bile. Onun yalan söylemesi, diğer çocukların beni havuza atmasından daha çok canımı yakmıştı."

"Tatlım, sen bundan çok daha iyisini hak ediyorsun. Se-

ni Pazar akşamı yedide alırım. Önce yemeğe gideriz. Sonra sizin evin korusunda gezinmeye ne dersin?"

"Tamamdır," dedim ve telefonu kapadım. İçim düğüm düğümdü. Az önce Zach'e randevu vermiştim. Eğer Chase öğrenirse–ama aslında, Chase'in karışmaya hakkı yoktu. Acımasızca söküp attım düşüncelerimden. Zachary ile geçireceğim akşamın tadını çıkaracaktım. Eğer Chase birine ihtiyaç duyarsa, Erika'yı istediği kadar becerebilirdi. Görünüşe göre, benden çok daha iyi hizmet veriyordu Chase'e.

Iris eve gelene kadar, Menolly uyanmıştı. Mutfakta gezinip Maggie'nin akşam yemeğini hazırlıyordu. Iris de Menolly de zehircinlerle olan savaşımızı, cehennem tazısını, gölgeyi ve Camille'nin yaralanışını anlatmamı sessizce dinlediler.

"Lanet olsun, epey iş gelmiş başınıza," dedi Menolly ve Camille'nin eline baktı. "Keşke ben de orada olabilseydim. O cehennem tazısını cehennemin dibine kendi ellerimle gönderirdim. İyileşeceğinden emin misin?"

Sıcak krema, şeker, adaçayı ve tarçın koydu bir kaba. Maggie yesin diye masanın üzerine bıraktı. Sonra Maggie'nin beslenmesi için aldığımız kıymayı hazırladı. *Orman Gargoylelerinin Bakımı ve Beslenmesi* kitabı, Maggie'nin katı yiyeceklerle tanışma vaktinin geldiğini söylüyordu.

"Yüzüncü kez söylüyorum, iyileşeceğim," dedi Camille.

dylann

Menolly'nin doğradığı eti işaret etti. "Kuzu etinden hoşlandı mı?"

Maggie–tıpkı diğer bebekler gibi–mantıkla açıklanamayacak bir damak tadı geliştirmişti. Tavuk ve hindi seviyordu ama balıktan nefret ediyordu. Sığır etini hemen mideye indiriyordu ama domuz etini görünce tereddüt ediyordu. Karaciğer ya da diğer sakatatları yemesi ise imkânsızdı.

Menolly başını iki yana salladı. "Bugüne kadar yedi ama en sevdiği yiyeceklerden olacağını sanmıyorum. Herhangi bir meyveyi ya da sebzeyi yemesi gerektiğini söylüyor mu kitap?"

Menolly'nin masanın üzerine bıraktığı kitabı aldım. Elimizde o kadar yıpranmıştı ki kitap, yakında yeni bir tane almamız gerekecekti. Bir yıldan fazladır sürekli İngilizce okuyunca, kendi dilimizde tekrar bir şeyler okumak garip geliyordu. Ama biz çocukken, annemiz bir sürü peri lehçesiyle birlikte İngilizce ve İspanyolca da öğretmişti bize. Üçümüzde birçok dilde uzmanlaşmıştık.

"Bakalım." Bölümlere göz attım. "Uyku… oyun… hey, pençelerini nasıl kullanması gerektiğini öğrettin mi? Oyun aracılığıyla basit avlanma tarzlarını öğrenmesi gerektiğini söylüyor kitap. Tabi yakın gelecekte gerçek bir ava çıkmak için hazır olamayacaktır."

Menolly omuzlarını silkti. "Denedim ama hiçbir şey için elini kaldırmaya istekli değil. Ölü bir fare kullandım ama oyun ya da yemek olarak hiç ilgi göstermedi Maggie."

İşte bu ilginçti. Gargoylelerin adı et oburluklarıyla anılırdı hep ve vahşi yaşamda bu şekilde beslenirlerdi. Beslenme bölümüne geçtim. "Bulamadım… ah işte burada–bağırsaklarının iyi çalışması için kiraz verilmesi gerekiyormuş. Ayrıca, haftada bir kez yabani tere ve ot mayası yemeleri lazımmış. Doğal ortamlarında, anneleri bunları çiğneyip bebeğin yemesi için kusuyormuş." Yüzümü ekşittim. "Bunlardan hiçbirini çiğnemek ya da çiğnediklerimi Maggie'ye vermek istemiyorum. Kediyken istemediğim şeyler yemiş olabilirim ama bu yediklerimden hoşlandığım anlamına gelmez."

Camille kahkaha attı. "Mutfak robotları işte bu işe yarıyorlar. Dünya'da bu bitkilere en yakın ne var?"

Iris üzerine battaniye almış, elinde bir bardak bitki çayıyla sallanan sandalyede oturuyordu. "Çimen olabilir, sanırım. Bir daha markete gidince alırım. Sokaklarda ve meyve bahçelerinde kullanılan kimyasallar ve böcek ilaçları yüzünden kendim yetiştiremiyorum."

"Doğru," dedim. O sırada telefon çaldı.

Menolly ellerini kuruladı ve telefonu açtı. Ben ve Camille sırayla birer kaşık kıyma veriyorduk Maggie'ye. Menolly bir şeyler fısıldadı. Sonra telefonu aldı ve salona geçti. Vampir Anonim'in başkanı Wade olmalıydı. Bir süre çıktıktan sonra, arkadaş kalmaya karar vermişlerdi. Menolly, özellikle kendisini dönüştüren kişiyi yok ettikten sonra, bölgesel vampir siyasetinde son derece aktifti. Ama yaptıklarını onaylamayan birçok vampir olduğunu biliyordu.

"Dumanlı ve Morio akşam yemeği getirecek mi demiştiniz?" dedi Iris. Saate bakıp kaşlarını çattı. "Ne getirecekle-

rini biliyor musun? Çorba kâselerini, yemek çubuklarını ya da tabakları çıkartsam mı bilemedim."

"Eğer iş Dumanlı'ya kalırsa, pizzaya hazır olun," dedi Camille başını iki yana sallayarak. Geçen aydan beri pizzaya takmıştı ejderha ve eve yemek getirmek ne zaman ona kalsa pizza yemek zorunda kalmıştık. Çin yemeği, hamburger ve hatta balıkla patates kızartması getirmesi yönündeki bütün önerileri bir kenara bırakmıştı.

O anda, kapı açıldı ve Vanzir ile Roz içeri daldı. Vanzir patlamaya hazır görünüyordu. "Adamım, size ne bilgiler getirdim–" diye söze başladı ama sessiz olmasını işaret ettim.

"Menolly telefonu kapatana kadar bekle. O sırada, gidip ceketlerinizi çıkarın." Büyük aile yemeği gibi kalabalık akşam yemekleri yemeye başlamıştık. Iris'in hoşuna gidiyordu bu ama ben birkaç ay önceki özel yaşantımızı özlüyordum arada. Chase, Dumanlı, Morio, bir süre öncesine kadar Trillian, iki tane cin ve arada Iris'in erkek arkadaşı Bruce'la birlikte akşamlarımız hararetli yuvarlak masa tartışmalarıyla geçer olmuştu. Eğlenceliydi ama şu anda hiç sosyal hissetmiyordum kendimi.

Tam izin isteyecektim ki, Morio ve Dumanlı girdiler içeri. Tahminlerimizin aksine, pizza kutuları yoktu. Morio, Chang'ın Altın Sarayı'ndan alınmış büyük bir paket taşıyordu. Caddenin aşağısındaki Çin restoranından almışlardı yemeği. Kısa bir süre önce açılmıştı ve ne zamandır yemeklerini denemek istiyordum.

"Yemek hazır," dedi Morio.

"Tanrılara şükür, pizzadan başka bir şey almaya ikna edebilmişsin," dedi Camille. Iris yemek çubuklarını ve tabakları çıkardı. Vanzir ve Roz masanın hazırlanmasına yardım ettiler. Menolly mutfağa geri geldi ve ahizeyi yavaşça yerine bıraktı.

Bana döndü. "Pekâlâ, bana ne zaman söylemeyi planlıyordun?"

"Neyi söylemeyi?" Menolly'e baktım, dilinin altından bu sefer hangi baklayı çıkaracağını merak ediyordum.

"O uçkur düşkünü erkek arkadaşının şeyini nerelere kadar soktuğunu. Arayan Chase'di. Olanları anlattı. Bunu ona ödetirim–o yüzden yalan söylememesi gerektiğini bilir. Demek erkek arkadaşın kendi türüne ilgi duymaya başlamış? İyi atlatmışsın." Tavanda geziniyordu ve gözleri tehlikeli bir ışıkla parıldıyordu. "Belasını vermemi ister misin?"

Dumanlı gözlerini kırpıştırdı. "Chase yolunu mu şaşırmış? İzin istemeden mi?"

Camille, Dumanlı'ya bakmak için başını çevirdi. "Onlar evli değiller, dostum. Sakin ol, bu bizim ilişkimiz değil."

"Evli değiller ama Chase'in ses tonundan anladığım kadarıyla işleri berbat ettiğinin farkında," dedi Menolly. Tavana tünemişti.

Iris boğazını temizledi. "Yemek hazır. Delilah'ın işine burnumuzu sokmamayı öneriyorum. Vanzir'in bize söyleyecekleri var sanırım."

Ah evet, gece gittikçe güzelleşiyordu. Iris'e minnetle baktım ve bir sandalye çektim. "Teşekkürler, Iris. Bunu bir

dylann

kez ve sadece bu gece söyleyeceğim. En son istediğim şey bir sürü işe yaramaz tavsiyeydi. Bunu kendi yöntemlerimle halledeceğim ve bu yöntemlerimin içinde tokat atma, kızarmış ekmeğe çevirme, kasıklarını tekmeleme ya da diğer saldırılardan yok. Bırakın kendi ilişkilerimi kendim halledeyim. Ben hazır olunca–ya da eğer hazır olursam–Chase'i ararım. O zamana kadar, eğer beni ararsa, müsait olmadığımı söylersiniz. Acil bir durum olursa, tabi ki işimizi yaparız ama şimdi özel hayatımdan uzak durun. Hepiniz."

Camille kahkaha atana kadar herkes sessiz kaldı. "Akıllı kız," dedi ve tabağını yemekle doldurdu.

Menolly bana baktı. "Kedicik, bana her şeyi anlat. Benden sır sakladığına inanmıyorum. Chase'in sana böyle davranmaya hiç hakkı yok–"

Ayağa fırladım. "Gördün mü? İşte bu yüzden sana söylemedim. Camille'ye söyledim. Tamam mı? Son zamanlarda, benim kararlarıma saygı duyuyor ve bunu çok takdir ediyorum. Ama sen hâlâ beş yaşımdaymışım gibi davranıyorsun. Eğer hatırlarsan, ben senden büyüğüm–ah boşa konuşuyorum."

Yüzündeki ifadeyi görünce, durumun umutsuz olduğunu anladım. Sandalyeme çöktüm ve en yakınımdaki yemek kutusunu aldım. "Asla dinlemeyeceksin. Unut gitsin, tamam mı? Vanzir, bize ne söyleyecektin? Erkek arkadaşlar, aşk ya da seks hakkında olmasa iyi olur."

Vanzir anlayışla gülümsedi bana ama gözlerindeki ışık soğuktu. Bazen sadece bir saniyemi alırdı onun kötü cin ol-

duğunu hatırlamam. İnsan değildi, peri değildi, kısa bir süre öncesine kadar insanların rüyalarına giren ve o rüyalardan beslenen bir rüya avcısıydı. İnsanları zayıf bir hâlde ve kâbuslar içinde bırakıyordu bu ziyaretleri.

"Kanlı Cin'in oralarda geziniyordum. Birilerinin Karvanak'tan bahsettiğini duydum," dedi.

Yüzümü ekşittim. Kanlı Cin, karanlık müşterileri hoş karşılayan vampir barlarından biriydi. Dominick ve Fangtabula gibi, Wade ve Menolly'nin yaydığı, Vampir Anonim'in amaçlarına uymayı reddediyordu.

Ve Karvanak bir Raksasa'ydı–İranlı bir cindi. Son büyük savaşımız sırasında, üçüncü ruh mührünü çalmıştı bizden. Vanzir o savaş sırasında bize katılmıştı ama yine de mührü kaybetmiştik. Yapabileceği fazla bir şey olmasa da, Camille kendini suçluyordu. Raksasalar büyük cinlerdi ve bizden çok daha fazla güce sahiplerdi.

Kara tek boynuzlu atın boynuzuna rağmen–Camille'nin Dahns Tek boynuzlu atlarından aldığı bir hediyeydi bu–Camille kötü cinin isteklerine karşı koyamamış ve mührü kaybetmişti. Gölge Kanat bir artı puan kazanmıştı. Bunun tekrarlanmaması için elimizden geleni yapmaya kararlıydık.

"Peki, ne duydun?" dedi Menolly, daha da yaklaştı masaya.

Vanzir uzun uzun ve inceleyerek baktı Menolly'e. Menolly geri çekildi, Vanzir'e hâlâ tam olarak güvenmediği belliydi. Hiçbirimiz güvenmiyorduk.

"Bir cüce cin, Karvanak'ın çok değerli bir taş hakkında

dylann

en ufak bir ipucuna bile iyi para vaat ettiğini söyledi. Bir yüzük ya da öyle bir şey olduğunu düşünüyor cüce cin. Ama her şeyin üzerine iddiaya girerim ki, Karvanak dördüncü ruh mührünü arıyor. Çatal bıçak çekmecesini açtı. "Çatal isteyen başka kimse var mı? Ben yemek çubuklarını kullanamıyorum."

"Ben alayım," dedim elimi kaldırarak. Dumanlı da istedi. Menolly yemeklere baktı. Hem açlıktan ölecekmiş gibi bakıyordu hem de her an kusabilirmiş gibi. Masada oturmuş, bir daha asla dokunamayacağı yemekleri yememizi izliyordu. Zor olmalıydı ama katlanmak zorundaydı.

"Bunun bize ne yararı olacak ki?" dedi Iris.

Vanzir, bana ve Dumanlı'ya çatal verdi, sonra geçip yerine oturdu. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "İşimize yarayacak, çünkü Karvanak'ın bir zamanlar işe almayı düşündüğü madencilerle de konuştum. Karvanak için dağları aramaya istekli değillerdi, yardımlarını isteme nedenini anlatmaktansa, geri çevrilmeyi kabul etmiş ve gitmelerine izin vermiş."

"Madenciler mi?" dedim. "Cascade Dağları'nda çok vakit geçirmişler mi?"

Başıyla onayladı ve gülümsemesi iyice yayıldı. "Ah evet ve bugün kolay para kazanmaya çok istekliydiler. Özellikle de Rozurial büyüsünü kullandıktan sonra. Bir sürü ilginç şey öğrendik, özellikle de adamlardan birinin birkaç hafta önce rastladığı bir mağara çok ilginçti. *Hayaletli* bir mağaraymış. Adam mağaradan kaçmadan önce, bir grup hayalet tarafından korunan bir kolye görmüş. Sarı yakutmuş. Hazi-

randaki ateşböcekleri gibi parıldıyormuş."

Yakut mu? Camille'ye baktım. "Ruh mühürlerinden bi-" Başıyla onayladı. "Yakut mu? Evet. Adam mağaranın nerede olduğunu hatırladı mı? Daha da önemlisi, Karvanak'a bundan bahsetmiş mi?"

Vanzir başını iki yana salladı. "Evet ve hayır. Bir daha bu konuda ağzını açamayacak."

"Siz sakın–" Iris nefesini tuttu. Neredeyse sandalyesinden düşecekti. "O zavallı adamı öldürmediniz, değil mi?" diye sordu, kendini toparlamaya çalışarak.

Roz boğazını temizledi. "Rahatla, güzel bayan. Hayır, Vanzir adamı öldürmedi. Ben de öldürmedim ama öldürmeyi düşündük. Karvanak ölü bir adamdan bilgi alamazdı ne de olsa. Ama ben adamı büyüledim ve uykusunu getirdim. Vanzir ise adamın rüyasına girdi ve hatırladıklarını yedi. Adamın söyleyecek bir şeyi kalmadı, yani yeterince güvende. Ve biz de öyle."

Tabağıma baktım. İştahım geri gelmeye başlamıştı. "Bu da demek oluyor ki, biz dördüncü ruh mührünün nerede olduğunu biliyoruz ama Karvanak'ın hiçbir şeyden haberi yok. Ruh mührünü alıp Kraliçe Asteria'ya gönderebiliriz."

"Hayır, Sherlock," dedi Vanzir. Gözlerini kıstı ve o soğuk ateş bir an kayboldu. "Bu sefer Gölge Kanat'ın ordusundan öndeyiz. Böyle devam ettiğinden emin olmamız lazım."

Birden acıktım. Planlarımızı yaparken tabağımı doldurdum ve yemeğe gömüldüm. Bu gece çok yorgunduk ve yarın Öteki Dünya'ya bir gezi yapmam gerekiyordu. Ama yarın

dylann

gece, dağlara gidecektik ve mağarayı arayacaktık. Ve–ufacık bir şansla–mağarayı önce biz bulacaktık.

Bölüm 10

Uzun zaman sonra ilk kez yatağa yalnız giriyordum. Chase bir daha bu yatağa girecek mi onu bile bilemiyordum. Önce, bütün yorgunluğuma rağmen dönüp durdum ve uyuyamadım. Kalkmayı ve Menolly işe gitmeden önce oturup gece yarısı televizyon programlarını izlemeyi düşündüm. Ama bana hâlâ sinirliydi ve o anda Chase'le ilgili soruları cevaplamak istemiyordum. O yüzden pencerenin yanına gittim ve kedi hâlime dönüştüm. Yastıklı sofanın üzerine atladım ve bir topla oynayarak ayı izleyeme başladım.

Bazen kedi hâlimdeyken hayat daha mantıklı geliyordu. Hâlâ kendimdim, duygularım devam ediyordu ama iki bacaklıyken hayat daha önemli ve daha acılı gibiydi. Derin bir nefes

dylann

aldım ve yavaşça mırladım. Chase işleri berbat etmişti. Ne vardı, yani? Uzun vadede bir sorun olur muydu? Kötü cinlerle çetrefilli bir savaşın içindeydik. Bir yıl kadar sonra bu-ralarda olabileceğimiz ne malumdu? Hepimiz ölebilirdik. Ya da ben ve kız kardeşlerim Öteki Dünya'ya geri çağrılabilirdik. Hayat haritamda ufacık bir nokta olarak kalabilirdi Chase.

Ayağa kalktım, gerindim ve en rahat pozisyonu bulabilmek için üç ya da dört kez döndüm. Tam kafamı pençelerimin üzerine koymuş, en çok ihtiyaç duyduğum şey olan uykuya dalacakken, kapıda hafif bir takırtı oldu. Sonra kapı açıldı ve Menolly oraya çıktı. Etrafa bakındı, kafası karışmıştı. Sonra beni gördü.

"Kedicik? Hey, Kedicik, ne yapıyorsun orada?" Sessizce geçti odadan ve yanıma oturdu. Menolly'e baktım. Henüz değişmek isteyip istemediğimi bilmiyordum. Beni kollarına aldı. Kedi hâlimdeyken, Menolly'nin kokusuna karşı daha bir duyarlıydım. Bana Hi'ran'ı hatırlatıyordu. Mezarlık toprağının, eski kemiklerin ve uzun zamandır güneş görmemiş tozlu odaların kokusu vardı Menolly'de. Hafif tatlı kokardı, tıpkı olgun meyveler gibi. Ama o kadar azdı ki bu koku, bazı insanlar asla farkına varamazdı. Ama periler–ve dönüşebilenler–zombilerin ya da vampirlerin kokusunu alabiliyordu.

Bazen kız kardeşimin bir vampir olduğu fikri beni hâlâ ürpertiyordu. Menolly'nin ölümü ve tekrar doğuşu ailemizi derinden sarsmıştı. Yardım gelene kadar, Camille bizi bir arada tutmuştu. Babamın–ve Menolly'nin de–hiç bilmediği bir

şey vardı. Ben de oradaydım. Her şeyi görmüştüm ama kedi hâlimdeydim. Menolly kanlı bir katil gibi eve dalınca, Camille beni yakaladı ve camdan fırlattı. Kaçmamı, uzaklaşmamı söyledi bana.

Yardım getirmek için koşacaktım ama o kadar korkmuştum ki dönüşemiyordum. Camille'nin sağır edici çığlıkları getirdi yardımı. Menolly'i, cüce cinlerin ya da trollerin istilasına uğrarsak sığınalım diye babamızın yaptığı odaya götürmeyi ve kilitlemeyi başardı. Ama yine de çığlık atmaya devam ediyordu Camille.

Camille'nin ardımdan gelmediğini ve yardım getiremeyecek durumda olduğumu anlayınca, geri çekildim ve oturma odasının yanındaki ağaca tırmandım. Camille'nin kapıya koşuşunu ve çığlık çığlığa caddeyi koşmasını izledim.

Sonra, neler olduğunu anlayamadım. Ama babamın bir yığın Öteki Dünya Haber Alma Ajansı yetkilisiyle birlikte eve gelmesi uzun sürmedi. O sırada, dönüşmeyi başardım ve sanki bütün öğleden sonra dışarıdaymışım gibi eve geri geldim. Orada olduğumu ama Camille'ye yardım etmek için parmağımı bile oynatmadığımı söylemeye çok utandım. Camille bunu kimseye söylemedi ve bunun için hep minnettar kaldım. Daha sonraları, beni anladığını söyledi ama onu yüzüstü bıraktığım için ben kendimi hiç affetmedim.

Şimdi, tabi, işler epey değişmişti. Ama Menolly'i o hâlde ilk görüşüm hâlâ aklımdaydı. Bir katilin öfkeli ifadesi vardı yüzünde, baştan aşağı kana bulanmıştı–hem kendi kanı hem de gelirken katlettiklerinin kanı vardı üzerinde. Bu hâli

dylann

beynimin bir köşesine saplanıp kalmıştı. Ne kadar denersem deneyeyim, bu görüntüyü silmem imkânsızdı. Camille atlatmıştı ama ben henüz başaramamıştım. O yüzden, Menolly ile daha fazla zaman harcıyordum. Kalbimi saran korku ağından kurtulmaya çalışıyordum.

Menolly beni havaya kaldırdı ve çenemi okşadı. Endişelerimi unuttum ve kollarına yerleştim. Hafifçe okşuyordu beni.

"Kedicik, beni duyabildiğini biliyorum. Beni anlayabildiğini biliyorum. Chase birkaç dakika önce yine aradı. Kendisini aramanı istiyor; seninle konuşmak istiyor. Bir iki saat daha uyanık olacağını söyledi."

Menolly durdu, sonra derin bir iç çekti. Menolly'nin nefes almasına gerek yoktu. Sadece göstermelikti nefesleri ama bazen gözünü kan bürüdüğünde sakinleşmek için nefes egzersizlerini kullandığından şüpheleniyordum. Kulaklarını kaşıdı ve fısıldadı, "Onu araman lazım, biliyorsun. Bunu bir şekilde düzeltmelisiniz."

Açıkça görülüyordu ki, bu işin peşini bırakmayacaktı. Kucağından çıktım ve kendimi yavaşça yatağın üzerine attım. Menolly ile konuşmam lazımdı, hemen olsa iyi olacaktı. Ama değişmeye başlamadan önce, midemde bir şeyler olduğunu hissettim. Lanet olsun. Neden *şimdi*?

Kuru kuru öksürmeye başlayınca, vücudum titredi. Boğazıma bir saç teli takılmış ve tükürmeye çalışıyormuşum gibiydi. Ama parmaklarım yoktu ve ağzımda tutamıyordum teli. Geri çekildim ve öksürmeden önce bir kez yüksek sesle

miyavladım. Sonra çıktı ortaya, yapış yapış ve kalındı. Boğazımdan atmaya çalıştım, gerildim ve sertçe öksürdüm.

Menolly iç çekti. "Tüy yumağı mı? Ah, Kedicik, üzgünüm. Iris'in seni daha sık tımar etmesini sağlayacağım. Ya da istersen ben seni fırçalayabilirim. Hangisini istediğini söyle yeter." Menolly konuşurken, ben ağzımı açtım ve kıl yumağını boğazımdan çıkardım. Kilimin üzerine fırlattım. Her zaman kilime, yatak örtüsüne ya da yastığa denk gelirdi zaten. Asla yere gelmezdi. Hayır, ne kadar denersem deneyeyim, asla yere denk getiremezdim. Hâlbuki yerden temizlemesi daha kolay olurdu.

Kıl yumağı çıkar çıkmaz, dönüştüm. Bu gece şirin kediyi yeterince oynamıştım. İki ayaklı hâlime dönünce gerindim ve esnedim. Kıl yumağını benim için temizledi Menolly ve bana gülümsedi.

"Çıplakları oynuyorsun, ha?" dedi ve abartılı bir şehvetle vücuduma baktı.

Aşağı baktım. Kahretsin, çıplakken kedi hâlime dönüşmüştüm. Her zamanki tasmamı takmamış olmama şaşmamalı. "Çok komik," dedim. Pijamamın üstünü aldım ve başımdan geçirdim. Hava serindi, o yüzden mor pijama altımı da arayıp buldum ve onu da giyindim. Sonra, yatağa atladım ve bacak bacak üstüne attım. Gizli çikolatalarımı bulana kadar, komodinimin çekmecesini karıştırdım. Bir tane alıp kabını açtım ve o yapışkan şeyin tadını çıkardım. Boğazımı kaplayan çikolata tadı muhteşemdi.

Çikolataya baktım. "Annemizin insanları bazen hatasız

dylann

şeyler yapıyorlar. Ve bunu yaptıklarında gerçekten muhteşem bir şey çıkıyor ortaya."

Menolly omuz silkti. "Ben bilemiyorum. En azından şimdilik. Ama annemin seyahatlerinden birinden eve bir kutu çikolata getirmesini hatırlıyorum. Biz kaç yaşındaydık hatırlamıyorum ama çok küçüktük. Camille, Anne Ay için eğitilmeye yeni başlamıştı. Çikolataların lezzetli olduklarını hatırlıyorum, gerçi benim için fazla tatlıydılar."

"Benim için hiçbir şey fazla tatlı değildir," diye gevelerdim ağzımda. Başka bir çikolata daha aldım. "Chase konusunu kapatmayacaksın değil mi?"

Menolly başını iki yana salladı. "Onunla konuşman lazım. Bir şekilde, onunla anlaşmaya varmalısın."

"Ayrılığa mahkûm olduğumuzu söylediğini hatırlıyorum." Yorganın üzerindeki desene baktım hüzünle. Güller ve sarmaşıkların olduğu deseni seçmiştim ama şimdi Sünger-Bob'lu ya da üzerinde maymunlar olan bir şeyler almak istiyordum. Beni güldürecek, komik bir şeyler daha iyi olurdu.

"Hâlâ öyle düşünüyorum ama bu Chase'i bu şekilde terk etmen anlamına gelmiyor." Ayağa kalktı. "Ne olursa olsun, ben senin yanındayım. Ama beni bu işten uzak tutma, Kedicik. Seni seviyorum ve senin için endişeleniyorum. İğrenç bir kaltak olduğumda bile değişmiyor bu." Alnımdan öptü ve kapıya gitti. Sonra durup arkasına baktı. "Bu arada, Öteki Dünya'dan dönerken, Maggie için birkaç oyuncak getirmeye çalışın. Ona kendi dünyasını gösterecek, oynayabileceği bir şey olsun. Hem Dünya hem de Öteki Dünya kültürünü öğrenmesini istiyorum."

Gülümseyerek başımı salladım. Menolly, Maggie'nin annesi rolünü oynuyordu. Bizim annemizin izinden gidiyordu. Ama bunu ona söyleseydim, kabul etmezdi. Çikolatamı bitirdim ve ışığı kapadım. Yorganın altına girdim. Sonunda, gece yarısı gibi uykum geldi ve yorgun, rüyasız bir uykuya yuvarlandım.

Camille, Morio, Dumanlı, Iris ve ben Hydegar Parkı'ndaki kapının önünde duruyorduk. Son birkaç ay içinde açılan kapılardan biriydi bu. Kendi hâline bırakılmış küçük bir parkın köşesindeydi. Şansımıza, park çok ender kullanılıyordu ve yaşlı ama hâlâ güçlü olan bir cüce tarafından korunuyordu.

Mirela, Kraliçe Asteria tarafından gönderilmişti. Dikkat çekmemek için sokaklarda yaşayan bir kadın gibi giyiniyordu ve günlerini parkta geçiriyordu. Geceleri kapıya geçici bir mühür koyardı ama mühür hiçbir zaman uzun süre dayanmazdı; kapının enerjisi eritirdi mührü. Sabaha kadar mühür erirdi ve Mirela yeninden kamp kurardı parka. İğrenç mahlûkların geçmediğinden emin olurdu. Eğer geçerlerse cep telefonundan bizi arardı ve beş dakika içinde neyin geçtiğini öğrenirdik.

Kapı doğrudan Darkynwyrd'a açılıyordu. Problemli bir bölgeydi, çünkü Gölge Ülkeleri'nin komşusuydu bu orman ve

biraz ilerisinde Güney Çölleri başlıyordu. Eğer o bölgelerde gezinen yaratıklar bu kapıdan haberdar olursa, bu tarafa geçip ellerinden gelen bütün karmaşayı yaratmaktan zevk alırlardı.

Cüce cinlerle, trollerle ve Öteki Dünya'dan gelen bir sürü yaratıkla olan problemimiz buydu. Onlar sorun çıkardıkça, daha fazla pislik karışıyordu hayata. Kadınları da bir o kadar kötüydüler. Birkaç tane kadın cüce cinle karşılaşmıştım, onlar da en az erkekler kadar iğrençtiler.

Camille, Mirela'ya el salladı. "Biz hazırız. Bugün etrafta gezinen başkaları da oldu mu?"

Mirela başını iki yana salladı. "Kuşlardan başka bir şey yok etrafta. Onlar da normal hâllerinden daha sessizler. Bir fırtına yaklaşıyor. Şimşek ve gök gürültüsü olacak gibi. Kara bulutlar geliyor bu tarafa."

Iris, Mirela'nın oturduğu banka oturdu. "Bu konuda haklısın. Bu sabah uyandığımdan beri ben de böyle hissediyorum. Camille, gözlerini kapatıp konsantre olursan, sen de hissedebilirsin."

Iris'i de getirmeye kara vermiştik, çünkü bitkiler konusunda bir uzmandı. *Panteris phir* bitkisini kolayca bulabilirdi. Maggie'yi Menolly'nin inine koymuştuk ve eve göz kulak olması için Rozurial'ı çağırmıştık. Vanzir'i bu günlük yollamıştık. Ona güvenmediğimizden değil ama yine de dikkatli olmak istiyorduk.

Cüce, kapıyı örten iki ağacı işaret etti. Kapılar bazen iki taş anıtın arasına dikilirdi, bazen ağaçların arasına ya da mağara girişlerine, hatta büyük kayaların yanında bile olabiliyorlardı. Hydegar Park'taki kapının bir yanında meşe, diğer yanında sedir ağacı vardı. İkisi de muhafızlık yapıyorlardı. Duyarlıydılar ama konuşamıyorlardı. Ne kadar dikkatli olduklarını ve bizi gözetlediklerini hissedebiliyordum. Etraflarında olup biten her şeyi algılıyorlardı. Dünya'daki ormanlar kendi içlerine kapanmışlardı. Bizim dünyamızdaki ormanlarla karşılaştırılınca, sessiz ve bazen asık suratlı kalıyorlardı. Büyük koruları ve ağaçlıkları yok edenlere darılmışlardı.

Ağaçların arasından canlı, parlak ve yeni bir enerji geçiyordu. Kapı en az bin yıldır uykudaydı ve birkaç hafta önce tekrar açılmıştı. Ruh mühürlerinden bağımsız, yeni kapıların açılması dünyaları ayıran enerjilerde bir kırılma olduğunu gösteriyordu. Bütün ruh mühürlerini bulabilsek de, üçüncü mührü şeytanlardan alabilsek de, sistemin ne kadar daha dayanabileceğini kimse bilemezdi.

Aveal, Morgaine ve Titania–Dünyalı perilerin üç kraliçesi–Büyük Bölünme'nin bir hata olduğu konusunda ısrar ediyorlardı. Söylediklerine göre bu bölünme, dünyaları bir arada tutan enerjiyi öyle bir hâle getirmişti ki, geri tepmesi kaçınılmazdı. Belki de haklılardı.

Dumanlı ağaçları inceledi. "Enerji durağan değil. Kapı kendi kendine kapanabilir. Bu kapıdan geçmekle büyük bir risk alıyoruz."

"Başka seçeneğimiz yok," dedim. "Eğer Büyük anne Coyote'nin kapısından geçersek, Darkynwyrd'a ulaşabilmek için çok yol gitmemiz gerekir. Biz gidip gelene kadar dayanır

bu. Umarım."

Dumanlı'nın kapıyı riskli bulması beni endişelendirmişti. Dumanlı öyle kolay korkmazdı. Aslında, onu endişelendirdiğini gördüğüm iki şey vardı. Biri Sonbaharın Efendisiydi, diğeri de örümcek adamlar. Ama planlarımı değiştirecek değildim. O bitkiye ihtiyacım vardı. Hi'ran'ın doğrudan bana verdiği bir emri yerine getirmezsem ne olacağını öğrenmek istemiyordum.

Camille omuz silkti. "Denememiz lazım. Eğer orada sıkışırsak, bizi eve getirecek başka bir kapı bulabiliriz. Dünyanın sonu değil ya."

Camille'ye sessizce teşekkür ettim ve ağaçların arasındaki bağlantı noktasından geçtim. "İşte başlıyoruz," dedim ve diğerlerinin arkamdan geldiğini görünce ışıkların arasında adım attım.

Bölüm 11

Bir kapıdan geçmek, üzerine zırh geçirip iki koca mıknatıs arasında gezinmek gibiydi. Göz açıp kapayana kadar, ufacık parçalara bölünmeye benziyordu. Sonra, mıknatıslar aniden kayboluyordu ve hortum seni yine tek parça hâline getiriyordu. Bu deneyim o kadar da acılı değildi ama kesinlikle baş döndürücüydü.

Uzun zamandır eve dönmemiştim. Camille ve Menolly birkaç ay önce Aladril'e gittiklerinde çok kıskanmıştım. Şimdi sıra bendeydi. Gittiğimiz yerin Darkynwyrd olması çok kötüydü ama en azından Morio ve Dumanlı bizimleydi. Diğer türlü daha büyük bir tehlike altında kalırdık.

Havanın kokusu, ev özlemimi getirdi aklıma. Usha ağaçlarının ve çiçeklerinin gece açan khazmirin temiz kokusu var-

dylann

di. Asit yağmuru yoktu, odun kokusu dışında bir kirlilik yoktu havada.

Kapıdan geçtiğimiz anda, aklıma babam geldi. Neredeydi? Yaralanmış mıydı? Esir mi tutuluyordu? Ruh statüsü hâlâ sağlamdı, demek ki yaşıyordu. Ama bunun dışında nerede olduğundan ya da ne yaptığından haberimiz yoktu. Rythwar halamız da kayıptı.

Uyuşturucu bağımlısı Lethesanar'ın başlattığı sivil savaş ailemizi parçalamıştı. Tek yapabildiğimiz, Kraliçe'nin kardeşi Tanaquar'ın tahtı kazanmasını ve Y'Elestrial'e tekrar adalet getirmesini ummaktı. Lethesanar'ın ailemizin başına getirdiklerini düşününce, kalbimin derinliklerinde bir yerlerde, onun kafasını bir mızrağın ucuna takılmış görmek istiyordum. Bu fikri kafamdan atmaya çalıştım ama olmuyordu işte. Bu fikrin bana verdiği hissi sevmiyordum.

Kapıdan çıkınca, kendimizi sık bir otlağın içinde bulduk. Qeritan Dağları'nın alçak tepelerinin eteklerinin ve Darkynwyrd'ın arasındaydı bu otlak. Qeritan sıradağları, Gölgeler Ülkesi ile Cücelerin Ülkesi'ni ayırıyordu.

Gölgeler Ülkesi'nin doğasını–ve hemen gerisindeki Güney Çölleri'ni–düşününce, bu dağların bir bariyer oluşturması cüceler için büyük şanstı. Cüceler, yazın çok sıkı gözetlerdi dağ geçitlerini. Kış gelince tehlike ertelenirdi. Ancak birkaç kişi sağ salim geçebilirdi o yüksek zirvelerden. Elqaneve'yi ziyaret etmek için güneybatıdan gelen birinin uzun yoldan geçmesi gerekiyordu. Küçük bir eğlence arayan yağmacılar için, bu uzun ve zorlu seyahat çekilen zahmete değmezdi.

Dumanlı etrafa göz attı ve hemen burnunu karıştırdı. "Ejder kokusu alıyorum. Pis sahtekâr." Kaşlarını çattı. "Birkaç saat önce bu yöne gitmiş. Ejderler hızlı hareket ederler, o yüzden çoktan buradan kaybolmuştur. Yani, öyle umuyorum."

"Zor bir savaş istemiyorsun, ha?" dedim gözlerimi kırparak. Bana ters bir bakış atınca, yüzüme masum bir gülümseme yerleştirdim.

"Hiç savaş istemiyorum, teşekkürler." Arkamıza geçti. "Ben arkanızı koruyacağım. Morio, sen Iris'le öne geç. O ne aradığımızı biliyor. Delilah ve Camille siz ortada kalın."

Morio hiç itiraz etmeden öne geçti. Dumanlı'nın bir numaralı erkek olmasını kabul etmiş görünüyordu. Trillian'ı bulduğumuzda–ya da *eğer* bulabilirsek–bütün bu evlilik meselesinin Camille için nasıl bir hâl alacağını merak ediyordum.

Iris, Morio'nun yanına geçti. Youkai'ye başıyla işaret verdi. "Ben hazırım. *Panteris phir*'in neye benzediğini biliyorum ama bir akıntının ya da gölcüğün yanına yaklaşmadan hiçbir bitkiyle karşılaşmayacağımızdan eminim. Suların yanındaki büyük gölgelerin olduğu yerlerde yetişir. O yüzden, ormana iyice dalmamız gerekiyor." İki bacağına da tozluk takmıştı ve kalçalarına kadar inen bir tunik giyinmişti. Deri bir yelek vardı üzerinde. Dizlerine ve dirseklerine deri dizlikler takmıştı. Eski bir bisiklet başlığı vardı kafasında.

"Kaykay yapmaya hazır görünüyorsun," dedim sırıtarak.

Iris gözlerini devirdi. "Gülme. Burada işler sertleşebilir.

dylann

Yumrukla savaşmakta iyi değilim. Çok kırılgan olmasam da, yaralanabilirim. Eğer başımız belaya girerse, deriler ve başlık beni korur diye düşündüm. Camille, tek boynuzlu atın boynuzunu getirdin mi yanında?"

"Hayır," dedi Camille başını iki yana sallayarak. "Onu buraya getirmek istemedim. Boynuzu almak için beni öldürebilecek çok fazla büyücü var burada. Menolly'nin inine sakladım bugün. İhtiyacımız olmaz diye düşünüyorum. Burada kötü cin yok. En azından Dünya'daki kadar güçlüleri yoktur. Cüce cinler ve akrabaları karşımıza çıksa da onlarla baş edebiliriz."

Iris başıyla onayladı. "İyi düşünmüşsün. Pekâlâ, hadi başlayalım. Öteki Dünya'yı ziyaretlerimin hiçbirinde Darkynwyrd'a hiç gelmemiştim," diye ekledi.

"Sen Dünya'da doğmuş, orada büyümüşsün," dedi Morio. "Tıpkı benim gibi. İlk olarak ne zaman buraya geldin? Büyük anne Coyote beni Japonya'dan çağırtana kadar ben hiç duymamıştım burayı."

"Bunun cevabını duymayı ben de çok isterim. O güzel gözlerinin ardında epey sır saklıyor Iris," dedim sırıtarak.

Iris dönüp bana baktı ve kahkaha attı. "Aynen öyle, kızım. Ben senden çok daha yaşlıyım–yani, kronolojik olarak. Saf kan perilerin çoğu gibi, biz Talon-haltijalar çok uzun süre yaşarız. Birçok kez kendimi tamamen yenilemem gerekti. Yoksa hayat beni yenileyecekti."

"Öteki Dünya'ya gelince," diye devam etti Iris, sesini alçaltarak, "çok gençken öğrendim bu tarafı. Benim... çok

eskilerden bir arkadaşım beni buraya pikniğe ve ziyarete getirirdi. O burada doğmuştu. Kuzey topraklarında tanışmıştık." Iris sustu. Bakışlarını fark ettim. Bu konuyla ilgili başka bir bilgi alamayacaktık.

Ağaçların gölgesine yaklaşınca, ormana doğal bir sınır çizen çayıra sessizlik hâkim oldu. Ağaçlarda şarkı söyleyen kuşları hâlâ duyabiliyordum ama garip bir şekilde sesleri boğuk geliyordu. Sanki biri müzik setinin sesini kısmıştı.

Öteki Dünya'daki ormanların çoğu sıcak ve içten olurdu. Darkynwyrd farklıydı. Gümüş rengi köknarlar ve akçaağaçlar, söğüt, mürver ağacı, porsuk ağaçları, çam ağaçları ve bütün ağaçlar duyarlıydılar. Hepsi tetikteydi ve bu gölgeli ormanı koruyorlardı. Gövdeleri kalın ve uzundu. Pürüzlü kabuklarında yumrular oluşmuştu. Surata benziyorlardı. Biz ormana girince, bize baktılar. Ensemdeki tüylerin çekildiğini hissettim. Camille'ye iyice yaklaştım. Camille sessizce uzandı ve elimi tuttu.

Dar patikanın üzerinde ağaçlar uzanıyordu. Üzerimizde bir kafes oluşmuştu, yapraklardan ve dallardan bir örtü gibiydi. Pis, hafif bir koku geliyordu. Ağaç dallarının arasından, örümcek ağları sarkıyordu.

Bu büyük bahçede Leshi örümcekleri yetişmişti. Etrafta parlak ve şişman ağ örücüler takılıyordu gözüme. Gümüş dolar büyüklüğündeydiler. Parlak ve kaygandılar. Eklemli bacakları ve yuvarlak karınları vardı. Zehirleri, yetişkin bir adamı felç edebilirdi. Tek başına dolaşan birilerinin ormana girdiğini, patikadaki ağlara takıldığını ve cesedini çok son-

dylann

raları örümcek kozası içinde bulduklarını anlatan hikâyeler duymuştum. Büyük bir sihir gücü ya da en azından büyük bir koruma tılsımı olmayan ve tek başına gezen kişiler için Darkynwyrd hiç tekin değildi.

Ağaçların arasına serpiştirilmiş dikenli böğürtlen çalıları, kokarca otları, yung çilekleri–büyülü translarda kullanılan çilekler–ve aşk ya da şehvet için toplanan eisha çiçekleri vardı. Darkynwyrd, büyü malzemeleri açısından ve iyileştiriciler, sihirbazlar, cadılar gibi bitkisel ilaçlar yapanlar için tam bir hazineydi. Ama bu bitkileri toplamak için ormana gelmek tehlikeliydi. Leshi örümcekleri zaten yeterince kötüydüler ve orman ayrıca zehirli yılanlarla, keskin dişli büyük farelerle doluydu. Tabi bir de cüce cinler, troller ve diğer karanlık yaratıklar yaşardı burada.

Babamızın asla gitmememiz konusunda bizi uyardığı ormana girmiş olduğumuzu düşünmek bile beni korkutmaya yetiyordu. Camille'nin eline sıkıca yapıştım. Sinirlerime hâkim olmaya çalışıyordum. Camille ise gayet sakin ve kendinde görünüyordu.

Kaşlarımı çattım. "Sen korkmuyor musun?"

Camille başını iki yana salladı. "Burada bir gerilim var ama son bir yılda yaşadıklarımızın yanında hiç kalır. Kötü cinlerle yüz yüze gelmekten daha kötü olabilir mi? Dredge'le yüzleşmekten? Ya da Kyoka ile? Cüce cinler sorun çıkarabilirler ama hepsini kolayca öldürebiliriz. Ya troller? Daha bir ay kadar önce, iki tane dubba trolünü ortadan kaldırdık. Ben ölüm büyüsüne çalışıyorum. Ve kendine bir bak: Sonbaharın

Efendisi tarafından işaretlendin. Hasatçılardan biriyle yüz yüze geldin. Neden korkasın ki?" Kahkaha attı. "Buradaki tehlikelerle karşılaşmaktan çok Lethesanar'ın ordularına rastlamaktan korkuyorum."

Camille'ye bakakaldım. Her geçen gün daha çok Menolly gibi konuşmaya başlıyordu. Ama iyi bir noktaya değinmişti. Başımıza gelen onca şeyden sonra, neden basit bir ormanın beni korkutmasına izin verecektim ki? Ayrıca, Dumanlı bizim yanımızdaydı. Ejderha, Camille'ye bir şey olmasına izin vermeden düşmanı yerle bir ederdi. Karısına zarar gelmesini engellemek için bütün bir ormanı yakardı.

Kahkaha attım ve, "Haklısın. Sanırım, çocukluğumdan kalma bir korku vardı içimde. Yıllarca buraya gelmememiz, ormana asla girmememiz konusunda uyarıldık. Babam bugünlere geleceğimizi tahmin edemezdi." Birden durdum ve bir süre düşündüm. "Sence onu bulabilecek miyiz? Onu tekrar görebilecek miyiz?"

Camille ciddileşti. "Bilmiyorum, Kedicik. Umarım görebiliriz. Buna bütün kalbimle inanmak istiyorum. Tıpkı Trillian'ı bulacağımıza inandığım gibi. Eğer umut olmazsa, tüm yaptıklarımız ne işe yarar? Kalkanlarımızı indirmemeliyiz. Sevdiklerimizle bir gün tekrar birleşeceğimize dair inancımıza tutunmalıyız. Bak–kuzenimiz Shamas bizi buldu. Onun öldüğünü sanıyorduk ama o gayet iyi ve bizim tarafımızda. Eğer Jakaris'in suikastçılarından birinin hedefinde olan biri bile kurtulabiliyorsa, babam ve Trillian da bize geri dönmenin bir yolunu bulacaklardır."

dylann

Morio dönüp bize baktı. "Trillian sandığınızdan daha beceriklidir. O hayatta kalmak için doğmuş. Ne olursa olsun, o beladan kurtulur ve kontrolü eline alır. Hatırlasanıza, Svartalfheim şehri Öteki Dünya'ya tekrar yerleştirilene kadar Yer altı Ülkeleri'nde yaşamıştı."

Gölge Ülkeleri'ne ve Güney Çölleri'ne açılmadan önce iki yüz mil kadar uzanıyordu orman. Ağaçların arasında gezinirken, ormanın ritmine kapıldım. Gözlerimi kapasam, ormanın nefes alışını hissedebilecektim. Darkynwyrd'ın nabız atışlarına daldım ve Camille'nin elini yavaşça bıraktım. Camille haklıydı. Korkacak ne vardı ki? Öteki Dünya'dan ilk ayrıldığımız zamankinden çok daha güçlüydük. Çok daha tehlikeli, çok daha kuşkuluyduk. Bizi tuzağa düşürmek ya da alt etmek daha zordu.

Bazı yönlerden, biz de Dünya'da kendi karanlık bölgelerimizde yürüyorduk. Dünyada'kilerin çoğu nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya olduklarının farkında değillerdi. Ve biz ön saflara geçmiş, savaşı engellemeye çalışıyorduk. Menolly eve ilk döndüğünde, dikkatli olma duygumuzu bir kenara bırakmıştık. Dredge bizim normal hayatlarımızı sona erdirmişti.

Ve sonra, Dünya'daki göreve atanınca, kötü cinlerin arasına düşmüştük. Peri masallarını andıran hayallerimiz solup gitmişti. Buradaki gerçek tehlike bizdik. Bizi durdurmaya, işimize karışmaya, bize zarar vermeye kalkan yaratıklar için birer tehlikeydik. Omuzlarımı dikleştirdim ve yavaş ama derin bir nefes aldım.

"Suyun kokusunu aldım," dedi Iris. Sağ tarafı işaret etti. "Duyabiliyor musun?" diye sordu bana. "Sen benden daha iyi duyabilirsin."

Dinledim, Camille de dinledi. Çok uzaklarda bir su sesi olduğu kesindi. "Evet," dedim. "Bir akıntı mı yoksa gölcük mü bilemiyorum. Ama duyabiliyorum."

"Ben de kokusunu alabiliyorum," dedi Camille. "Bir akıntı değil; göl suyu gibi kokuyor."

Iris'in yanına geçtim ve geçtiğimiz yerlerdeki çeşitli bitkilere baktım. "Yapışkan otlar ve dikenli çalılar. Çok hoş. Daha da ilerleyip temiz bir patika bulmayı mı umacağız?"

Iris başını iki yana salladı. "Ne kadar gidersek gidelim, aradığımız şeyi bulmak için çalıların arasından geçmek zorunda olacağımızı hissediyorum."

Morio da aynı fikirdeydi. "Ormanın içine gittikçe daha da kötüleşecektir. Ve karanlık olduğunda burada olmak istemiyoruz. Ya da en azından ben istemiyorum." Endişeyle arkasına baktı. "Gündüz savaşmak neyse, ama gece ölü olmayanları da getirir buraya. Varlıklarını şimdiden hissedebiliyorum. Orman ruhlarla dolu."

"Tamam, o zaman. Hadi, bulalım şunu," dedim Iris'e dönerek. "Ben daha uzunum, öne ben geçeyim. Morio, Camille'nin yanına geç. Yolu ben açarım."

Gümüş hançerimi kullanarak böğürtlen çalılarını biçtim ve bir kenara ittim. Iris gayet iyi ilerliyordu; deri yeleği ve dizlikleri sayesinde dikenlerden korunuyordu. Ama dallardan bazıları gözünün hizasındaydı ve benim hatam yüzünden

dylann

Iris'in gözünün çıkmasını istemiyordum.

Arkama baktım. "Dumanlı, arkamızı iyi kolla. Dikenlerle dolu bir patikada sıkışmışken, aramıza birilerinin sızmasını istemeyiz."

Böğürtlen çalılarını ve belimize kadar gelen eğreltiotlarını keserek yol açıyordum. Dünya'daki ormanlarda da endişelendiğim geldi aklıma. Ama Darkynwyrd'la karşılaştırılınca, o ormanlar gezi parkı gibi kalıyorlardı. Camille bu vahşi ağaçlıkla ilgili korkularımı büyük ölçüde yok etmişti ama buraya gelerek karşı karşıya geldiğimiz tehlikeleri tamamen aklımdan çıkaracak kadar aptal değildim. Yanımızda bir ejderha olabilirdi ama eğer gökten bir ejder inerse, büyük bir savaşa girmek zorunda kalırdık. Ve Dumanlı da dâhil, hiçbirimiz bu savaştan sağlam çıkamazdık.

Tam çilek dallarını kesiyordum ki, uzaklarda birinin mırıldandığını duydum. İleride bir yerlerde, biri şarkı söylüyordu. Ya da… birileri büyü yapıyordu. Yavaşladım ve herkese sessiz olmalarını işaret ettim. Camille'yi yanıma çağırdım. Yanıma gelince, sesleri duyduğum yeri işaret ettim ve fısıldadım. "Nedir bu? Söyleyebilir misin?"

Camille gözlerini kapadı ve dinledi. Yıldızlar âlemine uzanıp büyüye dokunmaya çalıştığını hissedebiliyordum. Bağlantı kurmuş olmalıydı, çünkü aniden irkildi ve gözlerini açtı. Elini ağzına götürdü ve Morio'nun kollarına yığıldı. Morio, Camille'nin yere düşmesini engelledi.

Dengesi yerine gelince, delirmiş bir vaziyette fısıldamaya başladı, "Hemen buradan çıkmamız lazım. Hemen. Açık-

layacak zaman yok. Ya geri dönelim ya da diğer yola sapalım."

Kararsız kalmıştım–o kadar yol gelmiştik–sonunda sağa döndüm ve ileri atıldım. Elimden geldiğince hızlı ilerliyordum çalıların arasından. O şey her neyse, kötüydü. Çünkü Camille kolay korkmazdı.

Bir on dakika kadar ilerledik. Sonra enerji değişti ve zaten loş olan patika iyice karardı. Büyük bir gölge, güneşin önünü kapamıştı. Kafamı yukarı kaldırdım, kanat çırpan bir ejder göreceğimi sanıyordum ama hiçbir şey göremedim. Sadece gölge vardı. Aramıza bir karanlık girmişti ve gökyüzünden gelen yamalı ışık ağaçların, dalların, örümcek ağlarının arasından parıldıyordu.

"Bu da ne?" dedi Iris kısık sesle.

"Bilmiyorum," dedi Camille. "Orada… Ceset Konuşturucularla bağlantılı bir şeyler hissettim. Bir çeşit tören gibiydi. Güven bana, onların karanlık törenlerinde neler olduğunu görmeyi hiç istemezsin."

"Ceset Konuşturucular mı?" dedim ve ürperdim.

Dudak dudağa, ağız ağza
Gelir kefen konuşturucusu
Ruhu emer, konuşur sözler
Ölülerin sırlarını herkese söyler

Çocukken, öcüleri kovmak için bu maniyi söylerdik.

Çocukken söylediğimiz manilerin çoğunda olduğu gibi, efsanenin gerçek olduğunu öğrenmiştik.

Bu ırkın sadece kadınları Ceset Konuşturucu olabilirdi. Sadece kadınlar görülebilirdi. Çirkin perilerden oluşan efsanevi bir ırkın var olduğu, yer altında kemikten ve külden yapılmış bir şehirde yaşadığı söylenirdi. Ölüler adına konuşabilirlerdi ve bu hizmetlerini fahiş bir fiyat karşılığında sunarlardı. Aldıkları her bir kuruşun, ölüyle bağlantı kurabilmek için çaldıkları her kalbin hakkını verirlerdi. Her zaman uzun kaftanlar giyerlerdi. Kukuletalarından sadece kasvetli gözleri görünürdü.

"Onlardan uzak dursan iyi olur," dedim Camille'ye.

Cadılar ve Ceset Konuşturucular birbirlerine dokunmaya cesaret edemezlerdi. Eğer güçleri çakışırsa, ortaya çıkan kıvılcımlar yeryüzünde koca bir krater yaratacak kadar büyük bir patlama oluştururdu. Tabi bir de etraftakilerde epey şarapnel yarası olurdu.

Ben konuşurken, gölge daha da büyüdü, üzerimize daha da yaklaştı. Lütfen, Ceset Konuşturuculardan biri olmasın. Nasıl seyahat ettikleriyle ilgili hiçbir fikrimiz yoktu. Uçuyor olabilirlerdi, ışınlanıyor ya da bildiğimiz bütün Süpermenlerden daha hızlı koşuyor olabilirlerdi. Darkynwyrd'daki özel ayinlerinden birinde, onlarla karşılaşmak hiç iyi olmayacaktı.

Suyun sesi daha yakından geliyordu. İleride bir açıklık alan olduğunu fark ettim. Çalıların arasından çıkmak üzereydik. Tepemizde nasıl bir hayaletin gezindiğini merak ederek hızlandım. Iris'in yetişmek için çabaladığını duyabiliyordum.

O da hızlıydı ama bana yetişemezdi.

Iris homurdanarak, "Sen ne halt–"

Hemen döndüm. Iris saldırıya uğradıysa, yardım edebilmek için hançerimi kaldırdım. Ama o anda Dumanlı geçti yanımdan. Iris onun omzundaydı, şaşkın şaşkın bakıyordu. Camille beni iteledi.

"Acele et, bu ağaçlıktan çıkmamız lazım. Tepemizdeki şey bize iyilik getirmeyecek. Buradan bile söyleyebiliyorum bunu. Bizim buradan–ah kahretsin!" Camille geri sıçradı. Çünkü tepemizdeki şey pike yaptı ve hemen Camille'nin önüne indi.

O şey her neyse şeffaftı. Ama havadaki dalgalar *nerede* olduğunu anlamamıza yetiyordu. Yaratık Camille'ye saldırmadan önce, kanatlarının silik gölgesini görebildim, kuyruğunu da. Camille geri çekildi ve yaban güllerinin tam ortasında durdu.

Morio çantasını yere koydu ve değişmeye başladı. Hepimizi geçti boyu, Dumanlı'yı bile. İki buçuk metre boyundaki youkai, doğal hâline dönüşünce hiçbir şeye geçit vermezdi.

Camille kendini toparladı ve Anne Ay'ı çağırmaya başladı. Anne Ay, Camille için Dünya'da olduğundan çok daha güçlüydü burada.

Camille'nin ellerinden bir enerji akımı çıktı ve yaratığa doğru gitti. Gövdesi olması gereken yerden vurdu onu. Yaratık iki bacaklı mıydı, değil miydi tahmin edemiyorduk. Ama enerji yaratığa çarpıp sekti ve kuzeydeki kuru ağaçların ara-

dylann

sına düşüp ateş saçmaya başladı.

"Lanet olsun! Yangın!" Öne atıldım. Ama rakibimiz ortaya çıkmaya başlayınca durdum. Enerji topu, görünmezliğini yok etmiş olmalıydı, çünkü bir anda rakibimizle yüz yüze gelmiştik–ve bu epey dişli bir rakipti. Garip bir melez gibi görünüyordu. Kocaman kanatları olan bir yarı at yarı insandı. Anne babası epey karışık bir evlilik yapmış olmalıydı, diye düşündüm. İleri doğru yürüdüm. Hançerim havada ve hazırdı.

Ben sol kanadına doğru gittiğimde, Morio önden saldırıya geçmişti. Youkai kaslı kollarını kanatlı yaratığa dolamış onunla boğuşurken, ben hançerimi kahverengi ipeksi tüylerle kaplı kalçasına sapladım. Bıçağımla derin bir yara açtım. Yaratık kükredi. Tam yeniden saplayacaktım ki, sağ arka ayağının üzerinde zıpladı ve uçtu. Bağırsaklarıma sağlam bir darbe indirdi ve beni geri itti. Havaya uçtum ve bir porsuk ağacının dibine düştüm.

"Delilah, iyi misin?" Camille bana doğru döndü.

Cevap veremedim–beni sersemletmişti. Camille yanıma gelirken, Dumanlı koşarak geri geldi. Beyaz ve gümüş rengi bir karaltı gibiydi. Pençelerini çıkardı ve yaratığın sağ yanına beş tane kanlı yara bıraktı. Iris hemen arkasındaydı. Küçük bir kutuyu çıkarıp açtı ve bir şeyler mırıldandı. Kutunun içindeki şeyi yuttu ve çatışmanın ortasına doğru üfledi. Bir buz fırtınası üç adamın üzerine doğru ilerlemeye başladı, Dumanlı, Morio ve rakibimize doğru.

Morio geri çekildi. Dumanlı ise dolu fırtınasına aldırmadı bile. Sanki toz taneleri geliyordu üzerine. Ama yaratık yüksek sesle uludu ve dondu. İnce bir buz kütlesi sardı vücudunu.

Dumanlı bize baktı. Camille kalkmama yardım etti ve ciğerlerime tekrar hava dolmaya başladı. Ama balyoz öpmüşüm gibi bir his vardı midemde.

"Fazla zamanımız yok. Öldürelim mi esir mi alalım?"

Ağrılarımın izin verdiği ölçüde, hızla düşündüm. Menolly ne yapardı? Bu yarı at yarı insan bize bilgi verebilirdi, evet, ama kim olduğumuzu ya da neden burada olduğumuzu sormadan bize saldırmıştı. Göğsümden yükselen suçluluk duygusunu bastırmaya çalıştım.

"Kurtul şundan. Bizimle konuşmayacak. Öldürmek için çıkmış yola ve anlaşma yapmayacak. Anlaşma yapsa bile, bizi başka arkadaşlarıyla birlikte tekrar avlamaya çalışmayacağından nasıl emin olabiliriz?"

Dumanlı başıyla onayladı. Bu fikre katıldığı anlaşılıyordu. Camille, Morio ve Iris'de aynı fikirdeydi. Arkamı döndüm. Çok daha yaşlı hissediyordum. Tenim fazla sert geliyordu. Asker olmak işte bu demekti. Savaşta olmak böyle bir şeydi. Önce vur, sonra soru sor. Esir alma. Bir kez bunu denemiştik. Orman perilerinden Wisteria'yı esir almıştık ve işler son derece berbat gitmişti. Bizden kaçmıştı ve Dredge'i bize yollamıştı. Ve bu kötünün de ötesinde bir şeydi.

Korkumu bastırdım ve döndüm. "Bekleyin. Ben yaparım."

Hepsi bana baktılar. Camille'nin yüzünde beliren endi-

şeyi görebiliyordum. "Emin misin, Delilah?" diye sordu.

Dudağımı ısırdım. Kedi ismimle seslenmediği için memnun olmuştum. "Daha önce de öldürdüm. Ellerimde kan var zaten. Bu kadar çabuk tiksinen biri olmaktan vazgeçmeliyim. Hayatın çok daha narin olduğu, annemizin hayatta olduğu ve bütün tehlikeleri defettiği zamanlara dönemeyeceğimizi kabul etmeliyim. Sen denedin, Camille. Tanrılar senin ne kadar çok çabaladığının şahidi ama yüzleşmemiz gereken korkularla aramızda duramazsın. Sen sadece bir kadınsın… ve tehlikeler o kadar büyük ki…"

Camille uzandı ve yüzümü ellerinin arasında aldı. "Kedicik, bizim hiçbir zaman kolay bir hayatımız olmadı. Annemiz hayattayken bile olmadı. Hep dayak yedik, itelendik. Kibarlığı hiç görmedik. Bununla yüzleşmemiz lazım. Kibarlık bizim doğamızda yok. Kaderimizde de yok. O ince anlar geldiğine, onları yakalamalı, sıkıca tutmalı ve tatlarını çıkarmalıyız. Çünkü bu anlar çok kısa ömürlü ve gelip geçiciler." Dumanlı'ya yanına gelmesini işaret etti.

Morio insan hâline geri döndü ve cesaretlendirici bir şekilde gülümsedi.

Kanatlı yaratığın yanına gittim ve gözlerinin içine baktım. Hâlâ donmuş hâldeydi, Iris'in büyüsü yüzünden felç olmuştu. Beni durdurması için bir şeyler aradım, bir hata yapmış olabileceğini gösteren bir iz. Ama sonra o ışığı gördüm; karşımıza çıkan cüce cinlerin, şeytanların ve diğer karanlık yaratıkların gözlerindeki hain ışığı. Dişleri keskindi, lekeliydi. Bir iğne sırası gibi duruyorlardı. Ve o anda anladım.

Gerçekten de *ava* çıkmıştı–akşam yemeği için. Duyarlı bir canavardı ve bu ormanda–bu ağaçlıkta–ya yiyecekti ya da yenilecekti. Hançerimi boynuna yerleştirdim ve hızla yırttım derisini. Bunu yaparken çığlık atmak istedim. "Ben bu değilim!" diye bağırmak istedim ama böyle olduğumu biliyordum. *Ben buydum*.

Gümüş bıçaklı Delilah, Ölüm Kızı Delilah; Gecenin Avcısı Delilah, ayın karanlığında av peşinde dolaşırdım. Yırtıcı doğamın kenarlarında gezinirdim hep ama kedi hâlimdeyken yüzeye çıkardı bu güdülerim. Panter hâlimdeyken ise hayata geçerdi. Bunu düşünmekten ne kadar kaçınsam da, av peşinden koşmayı seviyordum. Avlamayı seviyordum.

Kanatlı yaratık yere düşünce, döndüm ve bıçağımı kot pantolonuma sürdüm. Diğerlerine baktım. Ne gülebiliyordum ne ağlayabiliyordum.

"Hadi gidelim. Gölün sesi yakınlardan geliyor, şu ilerideki çalıların ardında olabilir. Dikkatli olun. Bu ağaçlıklar tehlikeli ve ölümcül." İleri doğru giderken, tekrar tekrar yineleniyordu bir nakarat. "İşte bu sensin, Delilah D'Artigo… işte bu sensin…"

dylann

Bölüm 12

Bizim durduğumuz yerden bir yirmi mil sonra bitiyordu çalılık. Küçük bir gölün ya da büyük bir gölcüğün kenarındaki açıklık başlıyordu. Hangisi olduğundan emin değildim, hangisi olduğu umurumda değildi. Ne olursa olsun, su beni endişelendiriyordu. Yaban güllerinin ve sarmaşıkların arasından çıkınca, hafif tuzlu suyun kokusu ciğerlerime doldu. İrkildim. Kaynak her neyse, serbest akıntısı yoktu ya da öyle kokmuyordu. Camille de irkildi.

"Ulu tanrılar, ne iğrenç bir koku. Bakın–yüzeyi yosunla kaplı," dedi Camille ve suyu işaret etti.

Diğer tarafı kolaylıkla görebiliyorduk ama sağlam bir bot olmadan geçmemizin bir yolu yoktu. Öncelikle, ben yü-

dylann

zemiyordum. Yani, tam olarak. Bir de, suyun yüzü yeşilimsi yosun tabakasıyla kaplıydı. Kir tabakası vardı. Durum muhteşemdi. Ah evet, komşumuzun köpeği Speedo ile dört bacaklı bir yarış yapmayı istediğim kadar istiyordum bu pisliğin içinden geçmeyi. Speedo bütün gece havlamakla kalmaz, bilmeyi hiç istemediğim sırlarını da anlatırdı bana. Sahiplerinin, kıça şaplak atmaktan zevk aldığı gibi şeylerdi. Speedo'nun değil, birbirlerinin kıçlarına. Gereğinden fazla bilgi verdiğini söyledim. Ama düzgün davranmayı unuttuğunda ya da halıya işediğinde kendisi için ceza olan bir şeyden nasıl zevk aldıklarını bütün detaylarıyla anlatmaya niyetliydi.

Etrafa çabucak bir göz attım. Normal tehlikelerin dışında bir şey yoktu. Örümcekler, yılanlar ve diğer hırıldayan hayvanlar vardı sadece. Dumanlı ve Morio geri çekildiler. Görevi Iris'e devrettiler.

Camille ve ben bir kütüğün üzerine oturduk. Bitki toplamaya gelince hiçbir işe yaramazdık. Camille'nin de bir bitki bahçesi vardı ama o bahçe düzenli ve temizdi. Hangi bitkinin ne olduğunu biliyordu, çünkü tohumlar etiketleriyle geliyorlardı. Bitkilere gelince ben ümitsiz vakaydım. Bitki yemekten bile hoşlanmazdım. Sebzeler damak tadıma uymuyordu. Brokoli ve havuç yemem için, Camille bana rüşvet vermek zorunda kalırdı.

Morio, Iris'in yanında yürüyordu. Dumanlı ise ormanı gözetiyordu. İğrenç bir yaratığın bize sürpriz yapmasını istemiyordu. Öğle vaktine yaklaşmıştık ve çok sıcak olmasa da güneş parlıyordu. Böceklerin sessiz hareketlerini dinlerken

fark ettim ki, trafiğin sesini duymuyorduk. Ya da televizyonlardan ve müzik setlerinden gelen cızırtıları, kablolardan geçen elektriğin mırıltısını bile duymuyorduk.

"Uzun zamandır bu kadar sessiz kalmamıştık… buradan ayrıldığımızdan beri." Geri yaslandım, gözlerimi kapadım ve sessizliğin tadını çıkardım.

Camille başıyla onayladı. "Biliyorum. Ben de bunu özlemişim. Ama Dünya'daki şeyleri de özlüyorum. Eğer bir yerde yaşamayı seçmek zorunda kalırsam, çok zor karar verebilirim. Muhtemelen Öteki Dünya'yı seçerdim, tabi… ama…"

"Ama annemizin memleketi de seni etkiledi," dedim üzgün bir gülümsemeyle. "Korkarım, beni de etkiledi. Menolly de şehrin karanlık caddelerini seviyor zaten." Ayağımı bir taşa vurdum. Taşın nehre düşüşünü izledim. "Yaşamak için buraya geri gelebileceğimizi düşünüyor musun? Kalıcı olarak buraya yerleşebileceğimizi?"

Camille kaşlarını çattı. Suya baktı. O kadar yumuşak bir nefes aldı ki, yalnızca göğsünün iniş kalkışlarını görebildim. Sonunda, "Bilmiyorum, Kedicik. Açıkçası, bu yaklaşan savaştan sağ çıkabilecek miyiz onu bile bilmiyorum. Şimdiye kadar kaç kere ölüme yaklaştık ve kim bilir belki bir gün… ayağımız kayacak ve…" dedi. Sonra omuz silkti. "Bence her yeni günden zevk almaya bakmalıyız."

"Anı yaşa, ha? Senin filozof olduğunu bilmiyordum," dedim sırıtarak.

Camille yüzünü buruşturdu. "Bir yıl önce değildim. Ama başımıza gelenler yüzünden… Sadece Darkynwyrd'da gez-

dylann

mek için bile olsa, Öteki Dünya'da olduğumuz için ne kadar sevinçliyiz bugün. Yarın ise evde Maggie ile olduğumuz için sevineceğiz. Aklımızı yitirmemek için bulabildiğimiz tek yol bu."

Biraz ileride, suyun solumuzda kalan kısmındaki kalın çalılıkların arasından el salladı Iris. "Buldum! Delilah, buraya gel."

Yavaşça kalktım ve kotumun arkasındaki tozu silkeledim. "Elin nasıl? Çok yorulmuyorsun, değil mi?" diye sordum ve Camille'nin ayağa kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım.

Kendi kendine ayağa fırladı ve başını iki yana salladı. "Acıyor ama iyileşiyor. İyi olacağım, Kedicik. Benim için endişelenme. Sharah ne yaptığını bilir. Şimdi, gidip Iris'le konuş."

Camille, muhafızlık yapmak için Dumanlı'ya katılınca, Iris'in yanına gittim. Geniş bir çalılığı ayırmış, büyük bitkiyi işaret ediyordu. Yaprakları, sardunya yapraklarını hatırlattı bana. Taraklı ve kabarıklardı, parlak değillerdi. Yoğun ve boğucu kokusu miskliydi. Bitkinin sivri tepesindeki minicik mor çiçeklerden geliyordu bu koku. Bir metre kadar boyu vardı ve neredeyse Iris'in çenesine geliyordu.

"*Panteris phir* bitkisi bu mu? Itır çiçeği gibi görünüyor. Siobhan'ın balkonunda vardı bunlardan." Bitkinin yanına diz çöktüm ve incelemeye başladım. Kökleri kalın ve tel teldi. Sapının toprağa temas eden ilk kısımları odunlaşmıştı. Bitki büyüdükçe geri kalan kısımlarında odunlaşacağı belliydi.

"Evet, *Panteris phir* bu. Panterin azıdişi diye tercüme edebiliriz. Güçlü bir bitkidir bu. Bitkinin tamamını alamazsın, Delilah. Yoksa bitki seni cezalandırır. Birkaç parça alman gerekecek. Ben onlardan birinin kök salmasını sağlayabilirim. Ama bu parçalar için bir karşılık sunmalısın." Sırt çantasından bir bahçe çapası ve bahçe makası çıkardı. "Ben bunu senin için yapamam. Kendi hasadını yapman söylenmiş, o yüzden bu işi sen yapmalısın."

"Bitkiye zarar vermeden nasıl yapabilirim bunu?" Bitkiye baktım, bu işi nasıl yapabileceğimi bilmiyordum.

"Önce bir karşılık sunmalısın, bitki sana keseceğin yeri gösterecektir." Plastik bir kap çıkardı. Etrafına birkaç tane delik açılmıştı. Kutunun içinde kâğıt havlu vardı. Iris havlunun üzerine biraz su döktü ve sonra havluyu kıvırıp sıktı.

"Kestiğimiz parçaları ıslak kâğıt havluya sarmalı, sonra plastik kabın içine koymalı ve sıkıca kapamalıyız. Eve dönüp parçaları suya koyana kadar canlı kalabilirler. Ekime hazır olduklarında, bahçede onlar için özel bir yer yapmamız gerekecek. Eve götürdüğümüz bitki, mahsulünü vermeye başlayana kadar, çayına koymak için buradan yaprak da götürmelisin eve. Bir bardak suya ufacık bir parça yeter."

Bitkiyi inceledim. Bir parçasını alabilmek için nasıl bir karşılı vermem gerekiyordu? Sonra Iris'e baktım. "Kanım ve saçım mı? Böyle bir karşılığı kabul ederler mi? Ne de olsa, bir kısmını kesip yanımda götüreceğim."

Iris nazikçe gülümsedi. "Çok şey öğrenmişsin, Delilah. Evet, bu karşılıklar çok uygun olur. Köklerine bırak. Dalların

dylann

kökle olan bağlantısını güçlendirecektir. Devam et, hadi. Uygun olduğunu hissettiğin şeyleri söyle."

Hâlâ kararsızdım ama uygun olan davranışları hissedebiliyordum. Bıçağımı aldım ve bitkinin köklerine yakın bir yerden delik açtım. Saçımdaki ufak buklelerden birini aldım ve hançerimle kestim. O kadar şekilsiz kesmiştim ki, başımın sağ tarafındaki saçlarım bütünüyle şeklini kaybetmişti. Saçımı yere bıraktım, derinlere ittim ve hiç kimsenin bulamayacağını umdum. Saç ve kan, büyülü bir bağlantı yaratmakta çok güçlüydüler. Camille'den bu kadarını öğrenmiştim.

Sonra, elimi kaldırdım ve bıçakla avucumu kestim. Parmaklarımın alt kısmındaki etli kısımda küçük bir yara açtım. Derin değildi ama istediğimi yapacak kadar kan akmıştı. Elimi, deliğin üzerine tuttum ve kanı saçımın üzerine damlattım.

"Çocuklarının, vücudunun parçalarının karşılığı olarak saçımı ve kanımı sunuyorum. Umarım ikimizde bu paylaşımla güçleniriz." Aklıma başka bir şey gelmiyordu. Kulağa hoş geliyordu söylediklerim. Iris'e baktım. O da onayladı.

"Çok güzel… bunlar işe yarar."

"Birileri gelip saçlarımı bulamaz, değil mi? Saçları kullanarak insanları kendilerine bağlayan cadılar ve büyücüler olduğunu biliyorum. Bizleri ormanda kimlerin izlediğini bilemeyiz." Ormanı işaret ettim. "Kanatlı ejderden daha kötü bir yaratık şu anda bizi dinliyor ve bekliyor olabilir."

Ben deliğin üzerini toprakla örterken, Iris söylediklerimi düşündü. Sonra toprağa bir işaret çizdi ve ellerini üzerine

koydu. "Derine in. Bağlan ve korun. Bu hediyeyi kötüye kullanana lanet olsun." Ellerinden kıvılcım çıktı ve işareti doldurdu. İşaret hafifçe parladı ve sonra yok oldu. "Saçın çürüyene ve toprağa karışana kadar bu büyü işe yarar. İşte, burada. Bitkinin sapını bu şekilde tut ve çapraz bir parça kes–hayır–öyle değil. Bıçağı tutuşuma bak."

Iris beni yönlendirirken, odaklanmaya çalıştım. Ama tekrar Öteki Dünya'da olduğumuza gidiyordu aklım. Kısa bir süre sonra Dünya'ya geri dönecektik ve babamı, Trillian'ı ya da bir ikizim olup olmadığına dair herhangi bir ipucu bulamamıştık. Sonuncusu diğerleri kadar önemli değildi, tabi, ama yine de…

"Hayır! Şimdi, ne yaptığına bak," dedi Iris. Uzandı ve elimin şeklini değiştirdi. "Kesiş açının nasıl değiştiğini gördün mü?"

Başıma onayladım. "Evet, üzgünüm. Aklım bir karış havada."

"Tamam. Bu işe odaklansan iyi olur. Bir kerede bir iş yap. Böylece, bir şeyi iki kez yapman gerekmez."

Derin bir nefes aldım ve tekrar denedim. Bu sefer yaptığım işe verdim kendimi.

Öğlenden sonraya kadar işimizi bitirdik. Geri dönme vakti gelmişti. Patikadaki yoldan gitmeye başladık. Yine elime hançerimi aldım ve geçmek için yol açtım. Buradan ayrıl-

dığım için mutlu muydum, değil miydim karar veremiyordum. Darkynwyrd'ı sevmiş değildim. Bu gölgeli derinliklerden çıkınca çok sevinecektim. Ama bu ağaçlıktan geçince, Dünya'ya dönme vakti gelecekti. İşte bu düşünce kalbimi parçalıyordu.

Öteki Dünya'da biraz daha kalmayı gerçekten çok istiyordum. Rahat bir yere gitmek, geri yaslanmak ve dinlenmek istiyordum. Menolly, Maggie ve Chase geldi aklıma. O anda anladım ki, *Seattle'daki evimiz, Y'Elestrial'daki evimiz* kadar çok şey ifade ediyordu bana.

Kararsızlık baş gösterdi: *Öteki Dünya mı Dünya mı; Öteki Dünya mı Dünya mı?*

Lanet olsun. Sinirim bozuldu. Ciddi ciddi düşününce, gerçekten ne istediğimi bilmediğimi fark ettim. Her zamanki gibi. Iris bizimle yaşamaya ilk geldiğinde, kedi hâlimdeyken kapının önünde durduğumdan ve o kapıyı açana kadar miyavladığımdan yakınırdı hep. Sonra eşiğin tam ortasında durmuşum, içeri girsem mi girmesem mi karar veremezmişim. Bu yüzden, kedi girişini yaptı Iris.

Bitkilerin arasından ana patikaya çıkınca, Camille etrafına bakındı ve kaşlarını çattı. "Yoldan çıktığımız noktada değiliz. Patikanın bu kısmını hatırlamıyorum. Yolu şaşırdığımıza ve yolun daha ilerisine gittiğimize iddiaya girerim. Bitkiyi aramak için gölcüğün yanına gittiğimiz zamankinden daha derinlere daldık ormanda."

Etraftaki ağaçlara baktım. "Haklısın. Yani, dönüş yolumuz daha da uzadı. Umarım çok fazla uzaklaşmamışızdır."

İnanılmaz bir yön bulma duygusu olan Iris, doğru yolda olduğumuzu belirtti ve tekrar yürümeye başladık. Güneş ve Morio'nun saati, öğleden sonra üç olduğunu gösteriyordu. Eğer bir ya da iki milden fazla uzaklaşmadıysak, saat beş gibi çayıra ve kapıya ulaşırdık. Yani, akşam yemeği için evde olabilecektik.

Patikadaki dönemeci dönünce, Camille durdu. Patikanın yirmi metre kadar ilerisinde küçük bir kulübe vardı. Etrafı sağlam çitlerle çevriliydi. Temizlenmiş bir alandı. Diz hizasında böğürtlen çalıları vardı yanında. Bir sebze ve bitki bahçesi yapılmıştı. Büyük kristaller koruyordu kapıyı–her yanında bir tane kristal vardı–ve bu sivri uçlu kuvarsların arasında gezinen büyüyü ben bile hissedebiliyordum. Bir metre boyundaydılar, uçları gökyüzüne uzanıyordu ve her biri binlerce pound değerinde olmalıydı.

Çitlerin yanında duran biri bize bakıyordu. Hançerime uzandım ama Camille birden bağırdı ve ona doğru koştu.

"Ne yapıyorsun sen? Aklını mı–" diye söze başladım ama Camille el sallıyordu. Adam da–bir Svartan gibi görünüyordu–el salladı. Oldukça yakışıklıydı ve Trillian'dan çok daha az uygarlaşmıştı. Ama teninin rengi göz alıcı bir biçimde parıldıyordu ve gözleri Trillian'ınki gibi soluk maviydi. Saçları çok daha kısaydı, boynunu biraz geçiyordu. Bıyığı ve sakalı epey uzamıştı.

Tabi ki, Camille koşamaya başladığı anda, Dumanlı da koşmaya başladı, Morio da. Iris'e baktım, omuz silkti. Onlara yetişmek için biz de koşmaya başladık.

Freni boşalmış bir kamyon gibiydi Camille. "Darynal! Seni gördüğüme inanamıyorum." Girişin yanında durdu ve kristallere baktı. "Bilmem gereken çitler var mı burada?"

Tembel tembel gülümsedi. "Bu Trillian'ın kadını değil mi? Camille, ne kadar uzun zaman oldu, seni muhteşem kadın. Ama seni gördüğüme şaşırmadım." Çit direklerine yaslandı ve gözlerini kapadı. Kapının üzerine çizilmiş mühre sürdü ellerini. "Şimdi güvenli. İçeri gel ve arkadaşlarını da getir."

Camille bize peşinden gitmemizi işaret etti. Dumanlı hiç de memnun görünmüyordu. Açıkca söylemek gerekirse, ben de memnun değildim. Ama sessizce kapıdan geçtik ve eve girdik. Darynal kapıyı açtı ve geri çekildi. Bizim girmemizi bekledi.

Kapıdan girer girmez etrafıma bakındım. Bunun bir çeşit tuzak olduğuna dair işaretler arıyordum. Belki kız kardeşlerim beni çok fazla etkiliyordu ama Camille'nin bir yıldan fazla bir süredir görmediği birine güvenemiyordum. Ve Darynal, Camille'nin Trillian'ın kadını olduğunu biliyorsa, iki adam da son birkaç ay içinde konuşmuş demekti. Camille ve Trillian yıllar önce ayrılmışlardı ve Trillian, Dünya'da ortaya çıkınca, tekrar görüşmeye başlamışlardı.

Bu süre içinde, birçok şey olmuş olabilirdi. Bağlılıklar oluşturulmuş… ve kaybedilmiş olabilirdi.

Görebildiğim kadarıyla üç tane oda vardı. Bir mutfak, oturma odası ve muhtemelen banyoydu bu odalar. Kalın kütüklerden yapılmış kulübe katı bir his veriyordu insana. Trillian'la asla bağdaştıramadığım kaba bir havası vardı.

Duvara monte edilmiş bir dizi geyik boynuzu, çantaları ve kıyafetleri asmak için pratik bir askı oluşturmuştu. *Fonksiyonel avlar*, diye düşündüm. Odanın bir köşesinde, rengi solmuş, tıka basa dolu bir divan ve bir sandalye vardı. Kitaplık belgelerle ve kitap ciltleriyle doluydu. Görünüşe göre, Darynal okuyabiliyordu.

Mutfaktan çorba kokusu geliyordu. Ağzım sulandı. Saatlerdir hiçbir şey yememiştik. Kokladım. Havuç ve et suyu kokusu doldu ciğerlerime. Belki de Darynal o kadar da kötü biri değildi. Yani, bu kadar güzel kokan çorbalar yapabilen bir adam o kadar da kötü olamazdı, değil mi?

"Bu kokan et çorbası mı?" dedim birden. Midem guruldduyordu.

Camille bana ne kadar patavatsız davrandığımı anlatan bir bakış attı ama Darynal gülümsedi.

"Aynen öyle. Delilah'dı, değil mi? Geç kalınmış bir öğle yemeği için bana katılır mısınız?" dedi ve mutfağı işaret etti.

"Adımı nereden biliyorsun?" dedim şaşkınlıkla.

"Trillian bana sizin hakkınızdaki her şeyi anlattı," dedi.

Demek ki son birkaç ay içinde Trillian'la konuşmuştu. "Yani, Trillian'ı yakın bir zamanda gördün mü?" diye sordum.

Darynal başını salladı. "*Artanyya*'ya geri döndüğü zamanlarda, bende kalır."

Artanyya… Öteki Dünya'nın Svartan dilindeki adıydı.

"Şimdi burada değil, değil mi?" dedi ve etrafa göz attı Camille. Gözlerinde umut ışıkları vardı. Şansımızın yaver gitmiş

dylann

olabileceğini, Trillian'ın canlı olabileceğini ve en yakın arkadaşında kalıyor olabileceğini düşünüyordu.

Darynal hızla söndürdü Camille'nin umutlarını. "Hayır, üzgünüm. Şu anda burada değil. Ben çorbayı ve ekmeği hazırlayayım," dedi ve mutfağa gitti.

"Ben de yardım edeyim," dedi Iris ve peşinden gitti.

Onlar odadan çıkar çıkmaz, Dumanlı, Camille'ye döndü. Gözleri parıldıyordu. "Kim bu adam? Onunla ne bağlantın var?"

"Bunları benim sormam gerekiyordu," dedim araya karışarak. "Ona güvenebileceğimizi nereden biliyorsun?"

İkimizi de susturdu Camille. "Trillian ve Darynal kan kardeşi. Çocukken yaptıkları bir anlaşmayla bağlanmışlar. Yalnızca yemin de etmemişler. Tanrıların önünde bağlanmışlar birbirlerine. Eğer Darynal, Trillian'a ihanet ederse, kendi yemini onu boğar. Tam tersi de geçerli tabi. İleride ihtiyaçları olur diye bu anlaşmayı yaptıklarını söylemişti Trillian. Anladığım kadarıyla, Yer altı Ülkerleri'nde, kendi şehirlerinde bile, hayat kolay değilmiş. Bu yüzden, en kötü günlerinde yanlarında olacak birine ihtiyaç duyacaklarını biliyorlarmış."

Eğer durum buysa, Darynal'ın bize iyi davranması gerekirdi. Çünkü Trillian ve Camille de birbirlerine bağlıydılar. Gardımı indirdim, Dumanlı da öyle. Morio kaşlarını kaldırdı ve yavaşça odada gezinmeye başladı. Masanın üzerindeki kâğıtlara göz attı.

"Darynal bir tuzakçı, değil mi?" diye sordu. "Yirmi tane yabani tilki derisi makbuzu var." Ürperdi ve başını çevirdi.

Camille başıyla onayladı. "Üzgünüm ama evet. Sizin alışkın olduğunuz Svartanlar gidi değildir. Yalnız yaşamayı tercih eder ve tam bir dağ adamıdır. Tuzaklar kurar, avlar ve balık tutar. Yanlış hatırlamıyorsam, arı da yetiştiriyordu. Trillian, dünyadaki en iyi elma şırasını Darynal'ın yaptığını söylemişti."

"Trillian doğru söylemiş," dedi Darynal, odaya girerken. "Yemek hazır. Lütfen mutfağa buyurun."

Geniş bir odaya girdik Darynal'ın peşinden. Odundan yapılmış bir masanın üzeri yemeklerle doluydu. Bankların üzerinde yumuşak yastıklar vardı. Bacağımı bankın diğer tarafına attım ve mutfağı inceledim. Darynal'ın evinin insanı rahat hissettirdiğini fark ettim. Duvarda sarımsak örgüleri vardı. Bezelye, fasulye ve patates sepetleri, taze bol tahıllı ekmek somunları ortamın kabalığını örtüyordu.

Yemekte bol baharatlı et çorbası dolu kâseler, yumuşak ekmek ve tereyağı dolu tabaklar, hayatımda tattığım en tatlı balla dolu bir kavanoz, küçük Hindistan cevizleri ve tarçınla tatlandırılmış buharı tüten elma şırası dolu kupalar vardı. Uzun zamandır yediğim en güzel öğündü. Öteki Dünya'daki yiyecekler daha zengindir, daha lezzetlidir… Büyük ihtimalle, Dünya'yı esir almış katkı maddeleri ve kirletilmiş topraklar yüzündendir.

Yemek yerken, Camille sessizleşti. Darynal'a bakıyordu, Trillian'ı düşündüğünü biliyordum. Sonunda, Camille'nin bir türlü soramadığı şeyi sormaya karar verdim.

"Darynal, son zamanlarda Trillian'ı gördün mü? Trillian

dylann

kayboldu ve biz merak ediyoruz." Anlamlı bir bakış attım Camille'ye. "Camille delirdi."

Darynal başını kaldırdı ve kaşlarını çattı. "*Kayıp mı*? Trillian kayıp değil. Üç gün önce gördüm onu. Tabi… o zamandan sonra mı bir şey oldu?"

"Üç gün önce!" Camille ayağa fırladı. "Ne diyorsun sen? Aylardır kayıp Trillian ve korkudan aklımız çıktı!" Masadan uzaklaştı. "Cüce cinlerin onu yakalamış olabileceğinden o kadar korktuk ki…"

"Yani size söylemedi mi? Ben şeyden emindim... Ups..." Darynal'ın yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu. Trillian kayıp değildi. Trillian etrafta geziniyordu ve bilinçli olarak telikede olduğunu sanmamızı istemişti.

Camille ağlayacakmış gibi bakıyordu. Ama sonra, yanaklarıyla gözleri arasında bir yerlere kayboldu gözyaşları ve Camille öfkelenmeye başladı. Darynal doğru söylemişti: *Ups*. Camille sinirlenince *ups* olurdu. Ve Darynal da yaklaşan fırtınayı hissetmişti.

Darynal ellerini kaldırdı. "Hey, bu benim hatam değil. Neler olduğunu sana söylediğini sandım. Söylemediğinden hiç bahsetmedi."

"Umarım Trillian sana benim sinirimden de bahsetmiştir. Çünkü bana her şeyi anlatmanın senin yararına olacağını bilmen lazım. Hemen anlat. Eğer anlatmazsan…" Her kelimede bir adım öne geldi Camille. Darynal ise bir adım geri çekildi.

"Lanet olsun." Darynal masanın etrafında dolanıyordu.

"Sakin ol, kadın. Beni suçlama. Trillian'ın bunu senden saklamayı başarmış olabileceğini düşünmemiştim. Neler olduğunu ben sana anlatırım. Ne de olsa, Trillian anlatmamamı söylemedi. Bu kadar uzun zaman alacağını düşünmedi sanırım. Yoksa hemen kapımda biterdiniz. Ama lütfen o yolunu şaşırmış enerji toplarından birini üzerime salma. Lütfen!"

Görünüşe göre, Darynal, Camille'nin dengesiz sihirlerinden haberdardı.

"O zaman çıkar ağzındaki baklayı. *Hemen*! Neden Trillian cüce cinler tarafından esir alındığını düşünmemi istedi? Neden Kraliçe Asteria'dan kayıp olduğunu bana söylemesini istedi? Neler oluyor?"

Her sorunda, sesi daha da yükseldi. Iris'e baktım. Camille bize sinirlenmediği için rahatlamıştım. Iris de aynı fikirdeydi. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı.

Dumanlı boğazını temizledi. "Hanımefendi sana soru sordu. Hemen cevaplamanı öneririm. Belki anlamamışsındır ama ben bir ejderhayım. Ayrıca, Camille'nin kocasıyım–"

"Kocalarından birisin," diyerek araya girdi Morio.

"Evet, evet… kocalarından *biriyim*. Ve insanlar karıma itaat etmediklerinde, hiç kibar davranmam." Darynal kıvranırken, ejderha gülümsedi.

"Dur! Söyleyeceğim dedim. Yeter ki evimi ve beni tek parça bırak. Ulu tanrılar, Trillian haklıymış. İnsanları esir falan almıyorsun, değil mi?" Darynal banka oturdu tekrar ve Camille'ye de aynısını yapmasını işaret etti. Garip bir şekilde baktı Camille'ye. "Öncelikle, evlendiğini bilmiyordum. Tril-

dylann

lian'ın da bilmediğini düşünüyorum nedense."

"Dumanlı ve Morio ile bir ruh bağı oluşturmak için evlendim. Trillian'ı aramak için güçlerimizi birleştirmemiz gerekiyordu. Çünkü Trillian'ın yakalandığını ve tehlikede olduğunu sanıyorduk." Camille sustu ve yüzünün rengi attı. "Evlenmem için hiçbir sebep olmadığını söylüyorsun, değil mi?"

Dumanlı boğazını temizledi. "Sanırım az önce hakarete uğradık," dedi.

Morio sırıttı. "Kulağa öyle geliyor."

"Hayır, hayır–ama–" Camille başını iki yana salladı. "İkinizde çenenizi kapatın." Darynal'a geri döndü. "Tamam, şimdi hemen gerçeği söyle. Trillian nerede ve neden Dünya'yı terk etti?"

Darynal uzun bir iç çekti. "Bunu benden duymadın. Tamam mı?" Camille kabul edince, Darynal dirseklerini masaya dayadı. "Detayların hepsini bilmiyorum. Bilemem de; Trillian için çok tehlikeli olur bilmem. Bir ay boyunca Darkynwyrd'da dolaştı. Babanızın peşindeydi ama bir şey oldu. Çok kötü bir şey. Lethesanar bir şeyler döndüğünü fark eti ve Trillian'ın peşine bir ekip gönderdi."

Rengim attı. "Ah lanet olsun. Demek ki doğruymuş. Bir grup cüce cine mi yakalandı?"

"Tam olarak değil. Neredeyse yakalanacaktı ama Trillian kaçmayı başardı. Ama Trillian'ın ortadan kaybolması gerekti. Bu yüzden, babanızın peşinden gidebilmek için yer altına indi. Görünüşe göre, babanızın taşıdığı bilgi, savaşı bitirebilir–ya da savaş çıkarabilir. Hem Lethesanar hem de Ta-

naquar peşinde. Babanızın elindeki anahtar, savaşın rüzgârını değiştirebilir."

Oturduk ve konuyu uzun uzun düşündük. Sadece Camille'nin sevgilisinin değil, babamızın da içinde olduğu çok gizli bir görev söz konusuydu. Ve eğer Trillian tehlikede ise, babam daha büyük bir tehlikede demekti.

"Senin evini neden gözetlemiyorlar? Trillian senin izleneceğinden korkmuyor mu?" diye sordum.

Darynal kahkaha attı. "Hayır… beni cüce cin sempatizanı olarak tanırlar. Onlarla iş yaparım ve halkın içinde cüce cin kralını desteklerim. Trillian gece karanlıkta gelip gider buraya ve gizlenmekte ustadır. Ama siz uzun süre kalmamalısınız. Siz gelince, gözetleyenleri uzak tutmak için bir büyü yaptım ön kapıya. Ama uzun süre dayanmaz. Tabi bir de, Trillian sizi burada bulmamalı. Şu anda kafasını hiçbir şeyin dağıtmaması lazım, Camille. Görevine odaklanmalı."

Bakışları her şeyi anlatıyordu. Trillian şu anda dikkatini dağıtamazdı. Ve eğer onun peşinde olduğumuzu anlarsa, saklanmak için iki kat çaba harcaması gerekirdi.

"Eğer onu bulursak," dedim yavaşça, "düşmanların onu bulmasını kolaylaştıracağız ve babamızı daha büyük bir tehlikeye sokacağız."

"Aynen öyle. Lütfen yemeğinizi yiyin ve gidin. Bir şey olursa, size söyleyeceğime söz veriyorum. Ama eğer kapınızda belirmezsem, anlayın ki Trillian sağ ve iyi. En iyi yaptığı şeyi yapmasına izin verin." Darynal durdu, sonra uzandı ve Camille'nin çenesini kaldırdı. Öne doğru eğildi. Neredey-

se dudak dudağa gelmişlerdi. Darynal, Camille'nin gözlerinin içine bakıyordu. Dumanlı gerildi.

"Trillian seni çok seviyor. Sana tapıyor. Eğer savağın dengeleri bu kadar değişken olmasaydı, asla kaçıp senin endişelenmene izin vermezdi. İşini yapmasına izin verebilir misin? Bu işten uzak durabilir misin?"

Camille yavaşça yutkundu, sonra kabul etti. Dudaklarını ısırdı, neredeyse korkmuş görünüyordu. "Bundan nefret ediyorum. Her bir zerrem bundan nefret ediyor. Ama ona izin vereceğim. Ama… ben onu seviyorum."

Dumanlı uzandı ve sıkı ama nazik bir şekilde Darynal'ın elini, Camille'nin çenesinden çekti. "Yeter. Anladık. İşini yapmasına izin vereceğiz. Trillian dönene kadar, Morio ve ben Camille ile ilgileneceğiz. Şimdi gitmemiz lazım. Bizim burada olmamız işi tehlikeye sokuyor."

Morio ayağa kalktı. "Dumanlı haklı. Teşekkürler, Darynal. En azından içimizi rahatlattın. Gereğinden fazla şey öğrendik ama ağzımızdan bir şey kaçırmayacağımıza emin olabilirsin. Kraliçe Asteria'ya da bildiğimizi söylemeyeceğiz."

Camille'nin yanına gittim. Darynal'a teşekkür etti, sonra ona sarıldı. Darynal, Camille'yi alnından öptü, tıpkı bir ağabey giyidi. Sonra bana baktı. "Hâlâ açsın. İşte, gitmeden önce bunu iç," dedi ve çorba kâsemi uzattı.

Sırıttım. "Sen iyi bir adamsın, bu kadarını söyleyebilirim." Çorbamın geri kalanını hızla içtim ve tereyağlı ekmeğimi büyük bir minnetle yedim. Sonra, evden çıktık.

Kapıdan geçtik ve mümkün olduğunca hızla yürümeye

başladık. Camille sessizdi. Bu konuyu zihninde iyice tartıp biçtiğini biliyordum. Hazır olduğu zaman konuşacaktı. Bu sırada, Iris'e başımla işaret verdim ve öne geçtik.

"Durum çok karışık. Camille kendini bu ikisine bağladı ama hiç gereği yokmuş," dedim hafifçe sırıtarak. Dumanlı ve Morio'ya taptığım hâlde, nedenini bilmediğim bir şekilde bu evlilik beni rahatsız ediyordu.

Iris uzun bir iç çekti. "Eninde sonunda bu olacaktı. Kalbinin derinliklerinde bunu sen de biliyorsun. Seni rahatsız eden, benim tatlı kediciğim, bir şeylerin değişiyor olması. Çok uzun zamandır kız kardeşlerin sadece sana aitti. Bu bağa karışacak birilerini istemiyorsun. Ailelerin genişleyebileceğini henüz kabul edememiş gibisin. İçindeki kedi bu: belli alanların var, sana ait olan insanların hep öyle kalmasını istiyorsun. Camille'nin seni terk edeceği korkusunu bir kenara bırakman lazım. Camille hep senin yanında olacak, tatlım. İyice düşünsen, bunu zaten anlayacaksın."

Iris'e bakakaldım. Ağzım ekmek dolu olduğu için cevap veremedim. Yemeğimin geri kalanını sessizce yerken, Iris haklı olabilir mi, diye düşünüyordum. Trillian'ın geri dönmesinden nefret etmiştim. Bu nefretimin nedeni Trillian mıydı yoksa Camille'nin onu hayatına bu kadar istekle kabul etmesi miydi? Ya Dumanlı… Morio… her şeyin aynı kalmasını istiyor olabilir miydim?

Sanki aklımı okuyormuş gibi, Iris konuşmaya devam etti. "Hayatın öylece yerinde duramayacağını biliyorsun. İnsanlar ve ilişkiler değişir. Kendine bak; Sonbaharın Efen-

dylann

disi'nin işaretini taşıyorsun ve yeni yeni anlıyorsun hayatında oluşacak değişiklikleri. Doğa'yı hor görme ve değişim istediğine direnme. Her şey böyle. Ölüm bile bir geçiş, bir süreç. Her şey hareket ediyor, dönüşüyor ve değişiyor. Değişimleri kabullenmek de senin elinde, geride kalmak da."

Kafamı kaldırdım ve hızla geçmekte olduğumuz yola baktım. Iris haklıydı ama ben yine de etrafımdaki yenilikleri kabullenmek istemiyordum. En son değişim–kalbime en yakın olan–Chase ile ilgiliydi. Ne yapacaktım ben? Chase kendisini aramamı istiyordu ama ne diyebilirdi ki? Erika'yı becermekten nasıl zevk aldığını mı söyleyecekti? Ya da Erika'nın kendi için ne ifade ettiğini? Ya da Erika'nın hiçbir şey ifade etmediğini? Üçlü mü isteyecekti? Tabi bir de, Zachary ile olan randevum vardı.

Daha geniş ölçüde bakarsak, bulmamız ve kötü cinlerden saklamamız gereken bir ruh mührü vardı. İlişkileri bir yana bırak; Dünya'yı kurtarmak, duygular işin içine girmeden de yeterince zordu.

Etrafta, dört ayağımın üzerinde gezinebilmek için erkeklere aldırmadığım zamanlar hayat ne kadar kolaydı. O döneme geri dönmeyi çok istiyordum, aile dışında birilerini sevmeye *lanet olsun* demek istiyordum. Ama Iris'in sözleri zihnimde geziniyordu, eskiye dönemeyeceğimi biliyordum. O zaman bana ne kalıyordu ki?

Çayıra vardığımızda, güneş alçalıyordu ve tepemizden bulutlar geçerken, kuşlar yüksek sesle şakıyorlardı. Griler içindeki bir ordu gibiydi bulutlar, üzerimize yağmur bırak-

mak için serbest bırakılmışlardı. Bu garip düş dünyamdan çıktım ve kapıya doğru ilerledim. Eve geri dönmemiz gerekiyordu. Öteki Dünya'yı ne kadar sevsem de, Maggie ve Menolly'e dönmek istiyordum bir an önce. Ve biraz da şansın yardımıyla, Chase ile olan problemime bir çözüm bulmam gerekiyordu.

dylann

Bölüm 13

Akşam yemeği civarında eve döndük. Vanzir ve Rozurial ön avludaydı. Yaz aylarında dışarıda yemek yiyebilelim diye Iris'in getirttiği piknik masasında kâğıt oynuyorlardı. Biz avluya girince, arabanın yanına koştular.

Yanıma gelip, "Bulduk–mağarayı bulduk," dedi Roz. "Ruh mührünün nerede olduğunu biliyoruz ve kaybedecek bir saniyemiz bile yok. Karvanak adamları yakaladı. Vanzir'-in büyüsü bir süre dayanabilir ama işi şansa bırakamayız. Bu gece oraya gitmeli ve ruh mührünü almalıyız."

Kahretsin. Çok yorgundum. Herkes yorgundu. Ama Roz haklıydı. Savaş zamanı, uyku ikinci sırada gelirdi. Çatışmaları kazanma birinci sıradaydı.

"Evet, haklısın. Camille? Sen ne düşünüyorsun?"

"Senin düşündüğünü. Neden biraz uyuduktan sonra olmadı ki bu? Ama en azından Menolly de bizimle gelebilir ve bu her zaman iyidir. Eğer mağarayı yarın sabah bulurlarsa, Menolly olmadan gitmek zorunda kalırız. O yüzden, birkaç saat daha bekleyeceğiz. Menolly uyanınca, gideriz. Bu sırada biraz şekerleme yapabiliriz." Camille esnedi ve eline baktı. Hâlâ bandajlıydı eli. "Bu yara sandığımdan daha fazla etkiliyor beni. Ama biraz uyursam, kendime gelirim."

Biraz endişelenmiştim ama başımla onayladım. Yarı peri kanımız sayesinde hiçbir problem yaşamadan, çabucak iyileşirdik. Ama bu yara çok fenaydı. Aslında düşününce, hepimiz için zor bir sene olmuştu.

"İyi fikir. Iris, uyandığımızda bizi bekleyen şöyle hafif bir yemek bulabilir miyiz? Hafif ama bol proteinli ve tatlı bir şeyler?"

Yorgun bir şekilde başını salladı Iris. "Tamamdır. Nasılsa ben sizinle mağaraya gelmeyeceğim, siz gittikten sonra da dinlenebilirim. Burada, sen ekinceye kadar, aldığımız bitki parçalarına bakayım."

Roz ve Vanzir'e döndüm. "Söyleyin bakalım, neyle yüz yüzeyiz?"

"Mühür, Snoqualmie tepelerindeki mağaralardan birine yerleştirilmiş. Mağaranın perili olduğu söyleniyor. Bu söylentileri kulak ardı edemedim. Çevrede ruhani bir etkinlik var. Ama ben kötü cinleri hissetmede daha iyiyimdir," dedi Vanzir.

Oyun kâğıtlarını cebine geri koydu, sonra konuşmaya devam etti. "Karvanak bu işin peşini bırakmayacaktır. Eğer benim yaptığım hafıza mührünü kırabilirse, bilgilerin üzerine atlayacaktır. İki şekilde de zavallı çocuk ölecektir. Raksasa, çocuğun ya aklını kıracak ya da bedenini."

Ürpererek Vanzir'in peşinden eve gittim.

Iris hemen merdivenleri çıktı ve Maggie'yi almaya gitti. Sonra oturma odasına geldi ve Maggie'yi Dumanlı'ya verdi. Dumanlı kaşlarını çattı ama yine de aldı Maggie'yi.

"Ne de olsa burada oturup konuşacaksın. Sana biraz iş vereyim. Ben yemeği hazırlarken, sen bebeğe bakabilirsin." Iris itiraz kabul etmezdi. Genişleyen ailemizin diğer fertleri gibi, Dumanlı da ona itaat ederdi.

Maggie mırıldandı ve ejderhanın yanağına sulu bir öpücük kondurdu. Dumanlı gülümsedi. Saçlarının bir buklesi havalandı ve Maggie'nin çenesini gıdıkladı. Maggie, Dumanlı'nın saçlarıyla oynamayı seviyordu. Bir sicimle kedi oynatır gibi, saçlarıyla Maggie'yi oynatıyordu Dumanlı.

Kıkırdayarak mutfağa geri döndü Iris. Tencerelerin ve tavaların sesi, biz uyandığımızda yemeğin hazır olacağını belirtiyordu. Saate baktım. Bir doksan dakika sonra, Menolly uyanacaktı.

"Yatağa," dedim merdivenlerden çıkarken. Camille de arkamdan geldi. Morio da en az bizim kadar yorgun görünüyordu, o da peşimize düştü. Bana el salladılar ve ikinci kattaki odalarına çekildiler.

Ben üçüncü kata çıktım. Uykuya geçmenin en etkili yo-

dylann

lunu düşünüyordum. O kadar yorgundum ki, üzerimi çıkarmaya bile hâlim yoktu. Dönüştüm ve yatağa atlayıp tam ortasına kıvrıldım. Kediyken hep daha iyi uyurdum. Birkaç saniye içinde derin ve muhteşem bir uykuya dalacağımdan emindim.

"Delilah, Delilah? Uyanma vakti!" Bir kadın beni kucağına almıştı. Hâlâ yarı uykudaydım. Kadın başımı okşayınca mırladım. Sonra, uykum açıldı ve Menolly'nin gözlerine baktım. Hafifçe geğirince, Menolly beni yatağa attı. Ben de rahatça iki bacaklı hâlime dönüştüm.

Gerindim ve esnedim. "Ah, çok iyi geldi uyku. Ne kadar zamandır uyuyorum?"

"Camille ve sana iki saat vermelerini sağladım. Bu ekstra zaman dikkatiniz ve refleksleriniz için daha iyi gelir size. Bu gece için formda hissediyor musun?" Menolly ormanlık alana uygun şeyler giyinmişti: kot pantolon, uzun kollu balıkçı yaka kazak, deri yelek, dizlerine kadar uzanan bağcıklı botları. Dişlerini göstererek sırıttı. Dişlerindeki kan kokusunu alabiliyordum.

"Yemeğini yedin, değil mi?" Yüzümü buruşturdum ve başımı iki yana salladım.

"Lanet olsun. Yine mi nefesim kokuyor?" Gözlerini devirdi.

"Evet. Şunu al. Yanında bunlardan taşımanı öneririm."

Cep boyutundaki ağız spreylerinden bir tane attım Menolly'e. Naneliydi. *Epey* naneliydi. Tadını seviyordum, çünkü bana kedi nanesini hatırlatıyordu. Üstelik aptalca şeyler yapmama da gerek kalmıyordu. Kız kardeşlerim küçük sırrımı biliyordu: Bir insan için tekila neyse, kedi nanesi–çayı ya da bitkinin kendisi–de benim için oydu. İnsan hâlimdeyken bile bu böyleydi. Başka kimseye söylememiştim, çünkü şakacı kişiliklerin bunu kullanmasını istemiyordum.

Menolly kan dışında başka hiçbir şey yiyip içemezdi. Ama ağız spreyi onu yemekler gibi rahatsız etmezdi. Kan kokusu geçene kadar ağzına birkaç kez spreyden sıktı. Spreyi havaya kaldırdı ve sordu, "Bu bende kalabilir mi?"

Başımla onayladım ve kıyafetlerime baktım. Pasaklıydım ama gittiğimiz yerde ne giyindiğimiz önemli değildi. "Kıyafetim uygun mu? Bugün Öteki Dünya'da gayet işe yaradı. Bu gece için de uygun olur sanırım. Nasıl olsa tekrar kirleneceğim. Eminim bundan. Dumanlı ne kadar temizlik hastasıysa, ben de o kadar üşengecim. Dumanlı'nın asla kirlenmediğini fark ettin mi hiç?"

"Ah, evet ve eminim bunun nasıl olduğunu ona sormaya cesaret edersin sen."

"Ettim bile." Kahkaha attım. "Her zaman ki gibi ukala ukala sırıttı bana. Belki Camille nasıl olduğunu öğrenebilir. Dumanlı'nın ağzı çok sıkı. Sence Camille'ye gerçek ismini söylemiş midir?"

"İşte ondan şüpheliyim. Ne de olsa, o bir ejderha." Menolly sırıttı. "Hadi, Kedicik. Iris akşam yemeğini hazırlıyor.

dylann

Camille ve Morio şimdiye kadar inmişlerdir masaya."

Merdivenlerden inerken, Menolly yavaşça arkamdan geldi. Hamburgerlerin ve taze meyvelerin kokusunu alabiliyordum. Ağzım sulandı. Hemen mutfağa atladım. Birden üzerime aylaklık çöktü. Ruh mühürlerinden birinin peşindeysek ne olmuştu, yani? Biz üstesinden gelirdik. Hep geliyorduk. Tamam, her zaman gelemiyorduk ama dördüncü ruh mührünü biz bulmuştuk ve Karvanak'ın kazanmasına izin vermeyecektik.

Sandalyeme oturunca, Iris bana bir hamburger ve bir dilim ince kavun verdi. Camille ve Morio yemeye başlamışlardı bile. Dumanlı ve Roz bir haritanın üzerine eğilmişlerdi. Vanzir ise köşede oturuyordu. Menolly çocuk kafesine uzandı ve Maggie'yi kucağına aldı. Maggie bir şeyler geveledi ve kocaman bir öpücük kondurdu Menolly'nin yanağına.

"Planımız şu: Skatercreek Caddesi sapağına kadar kırk dakikalık bir sürüş mesafemiz var." Roz haritadaki rotayı eliyle çiziyordu. Ben de haritanın üzerine eğildim. "Oraya vardığımızda, derece hızla düşüyor. O yüzden, hava koşullarına uyum sağlayacak araçlara ihtiyacımız var. Senin araban iyi olur, Delilah. Camille ve Menolly, siz arabalarınızı evde bırakın."

Roz, Menolly'e bakınca, zihnimde küçük bir zil çaldı. Belki hiç kimse henüz fark etmemişti ama aralarında bir şeyler oluyordu. Ya da olacaktı. Tabi ya, Roz, Menolly'nin kalbini çalmaya çalışıyordu. Ama acaba kız kardeşim kapılarını açmaya karar vermiş miydi? Çok süper bir çift olacakları kesindi. Karabasan ve vampir.

Çenemi kapalı tutmaya karar verdim. Camille de. Çünkü bakışlarımı yakaladı ve kaşlarını kaldırdı.

"Eğer benim arabamı alırsak… kaç kişiyiz biz?" dedim. Dumanlı, Roz, Vanzir, Camille, Menolly ve ben. "Altı. Hepinizi sığdırabilirim ama biraz sıkışık oturmanız gerekir."

"Sadece benim arabayı alsak yeter," dedi Morio. O anda telefon çaldı.

Menolly telefonu almak için kalkınca, ürperdim ve başımı salladım. "Bana uyar. Zaten araba kullanmak istemiyordum."

Hamburgerimden bir ısırık almıştım ki, Menolly telefonu bana uzattı. Chase olmadığını umarak telefona baktım. Menolly ahizeyi salladı. Sonunda, ellerimi pantolonuma sürdüm ve lanet olası ahizeyi aldım.

"Evet?" Çok nazik değildim ama Chase olabilirdi ve ben cici kızı oynamak istemiyordum. Ama merak etmeme gerek yoktu; arayan Zach'di.

"Şehirdeyim ve birlikte sinemaya gidebilir miyiz diye merak etmiştim." Hoş bir şekilde gürleyen sesi, her zaman ki gibi tok ve zengindi. Ve vücudum bu sese cevap verdi.

Derin bir nefes aldım. "Gelemem. Bu gece olmaz. Peki, sen bizimle bir geziye çıkmaya ne dersin? Mümkün olan tüm yardımlara ihtiyacımız var."

Önce biraz duraksadı. Sonra hafifçe iç çekti. "Ruh mührü mü, kötü cinler mi? Yoksa her ikisi de mi?"

"Ruh mührü. Kötü cinler bunun izini bulamadı henüz. Böyle de kalması gerek bu durumun. Snoqualmie'ye kısa bir

dylann

geziye var mısın?"

Zach kahkaha attı. "Delilah, şimdiye kadar anlaman lazımdı. Eğer bir şeyin içinde *sen* varsan, ben her zaman varımdır. Sizin evden yirmi dakika uzaktayım. Mümkün olduğunca çabuk geleceğim. Ben gelmeden başlamayın."

Ahizeyi tekrar Menolly'e verdim. Kendini beğenmiş ve tatmin olmuş hissediyordum. Zachary bize yardım etmekten korkmamıştı. Zach bizi yüz üstü bırakmayacaktı. Aramıza bir kişinin daha katıldığını söyledim diğerlerine.

"Güzel," dedi Camille. Parmaklarındaki ketçapı emdi ve peçete almak için uzandı. "Iris, eğer evde kurabiye varsa, servis etmenin tam zamanı. İş üstünde olduğumuz zaman, şeker istiyor canım."

İş... Gözlerimi kırpıştırdım. "Daha önce bunu hiç düşünmemiştim ama haklısın. Bütün olan bu, değil mi? Kitapçıdan ve benim dedektiflik işimden... bardan daha önemli olan bu. *Eğer kabul ederseniz, D'Artigo kız kardeşleri, göreviniz şudur: Kötü cinlerden önce, ruh mühürlerini bulun ve ele geçirin. Eğer yenilirseniz ya da yakalanırsanız, hem Dünya hem de Öteki Dünya korkunç acılar çeker...*"

Menolly kahkaha attı. "Jim Phelps kadar şiirsel olmadı ama yine de iyiydi. Bir de farklı bir açıdan bak, Kedicik. En azından masa başında değiliz. O zaman yanardık."

Sözüne sadık kaldı Zach ve on beş dakika sonra geldi.

Rotayı belirlemeyi yeni bitirmiştik. Kapıyı ben açtım. Zach gayet düzgün ve bakımlı bir hâlde duruyordu kapıda. Uzundu Zach. Hatta Dumanlı'dan bile uzundu. Beni de geçiyordu boyu. Sarı saçları, boynunun hizasında kesilmişti. Yüzünde garip bir hüzün vardı.

Zayıf ve kaslıydı. Altın oğlanlardan biriydi Zachary. Yakışıklı, hoyrat, tam bir Amerikalı'ydı. Tabi Puma Sürüsü'ne ait bir puma adam olması dışında.

Öne doğru eğildim ve deriyle karışık cansız günışığı kokusunu içine çektim. Bir kez yatmıştık ve ben bunun bir daha olmayacağına yemin etmiştim. Ama şimdi tamamen başka bir açıyla bakıyordum ona.

Bir şeyler olduğunu hissetmişti, çünkü eğildi ve hafifçe alnımdan öptü beni. Dizlerim titredi. Dudakları, dudaklarımla buluştu. Motor gibi hızla atmaya başladı nabzım. Ellerini saçıma değdirdi ve yüzümdeki saçları zarifçe geri itti.

"Neler oluyor?" dedi. "Chase'la aranızdaki ilişki bitti mi?"

Yola çıkmaya hazırdık. Yapacak işlerimiz vardı. Anlayışlı bir konuşma için doğru zaman değildi.

"Bilmiyorum," dedim. "Şimdi, dördüncü ruh mührünü bulabilmemiz için yardım et bize. Sonra, gece yarısı yemeğine hayır demezsen, konuşabiliriz." Zachary'i çay partisine davet etmediğimi biliyordum ve *onun* da bildiğini biliyordum. Bu benim seçimimdi. Chase'in yaptığı şeyin aynısını yapıyordum. Benim kitabımda çifte standart yoktu. Eğer Chase izinsiz oynamak istiyorsa, ben de sıramı beklerdim.

dylann

Zachary yanağımı okşadı. "Sen nasıl arzu edersen."

Zachary geri çekildi. Camille geldi o sırada. Zachary'i görünce, yüzünde bir gülümseme oluştu. "Seni gördüğüme sevindim, Zach. Bize katılacağını duymak iyi geldi. Mümkün olan tüm yardımı kullanmamız gerekiyor."

Merdivenlerden indik ve Morio'nun arabasına doluştuk. Menolly, Zach'i iteledi ve, "Bin arabaya, Puma Çocuk. Önce savaş, sonra konuş. Sen de öyle, Kedicik."

Eve ve Maggie'yi kucağında tutan Iris'e son bir kez baktım. Sonra, arka koltuğa, Zachary'nin yanına bindim. O miskli teni, tenime değince ürperdim. Ah evet, çetin bir gece olacaktı.

Bölüm 14

Snoqualmie'ye daha önce de gitmiştik. Kıçıma benzeyen örümcek adamlarla ve şeytana pabucunu ters giydiren yaşlı bir şamanla savaşmıştık o gidişimizde. Bu sefer, o kadar korkunç şeylerle karşılaşmayacağımızı umuyordum. Ne de olsa, ruhlar ve hayaletler örümcek adamlar kadar korkutucu olamazlardı, değil mi ama?

Sonra, geçen günkü hayalet ve yapabilecekleri geldi aklıma. Koltuğa iyice gömüldüm. Bir yolunu bulup kavga etmeden bu işten sıyrılabilecek miyiz diye merak ediyordum.

En azından, hava Aralık'taki kadar soğuk değildi. Ve bir ruh mührünün peşinde olduğumuzu *biliyorduk*. Sadece bu bile neşemi yerine getirdi. Mühürlerin geri kalanlarını da kö-

dylann

tü cinlerden önce bulabilirsek, Gölge Kanat'ın planlarına bir son verebilirdik. İyimserliğimin tamamen kaybolmadığını görünce rahatladım. Geri yaslandım ve gözlerimi kapadım. Arabanın tadını çıkarmaya başladım.

Seattle'ın otuz mil doğusundaki Snoqualmie, Cascade Dağları'nın eteklerine kurulmuştu. Ateş ve kül vardı bu dağlarda. Rainier Dağı buradaydı. Tekrar patlayıncaya kadar zamanını bekleyen büyük bir volkan dağıydı bu. Kız kardeşi Aziz Helens Dağı, 1980'de zirvedeki yerinden inmişti. Hemen hemen altmış kişi ölmüştü. Ama eğer Rainier patlarsa, eteklerinde yaşayan halkın büyük bir kısmını öldürürdü. Pasifik Kuzeybatı'nın etrafındaki alan hareketliydi ve taşların, toprağın, ormanın altındaki katmanlar sürekli sallanırdı.

Snoqualmie'nin asıl ünü aynı isimde bir dağın daha olması ya da bir kayak merkezi olması değildi. İkiz Tepeler filminin çekildiği şehir burasıydı. Televizyonda birkaç kez izlemiştim filmi ve ciddi anlamda ürpertici bulmuştum. Her gün karşılaştığımız şeyleri düşününce, filmin neden beni bu kadar korkuttuğunu anlayamamıştım. Ama iyi bir korku filmiydi. Her zaman gördüklerimizden faklıydı.

Snoqualmie'ye gitmek için Doğu kısmına geçmemiz gerekiyordu. Redmond, Bellevue, Woodinville, Kirkland ve Issaquah şehirlerinin her biri eşsiz bir büyüye sahipti. Doğu kısmı, yüksek teknolojinin kalbiydi. Microsoft'un başı çektiği yazılım şirketleri vardı bölgede. Ve bölge hızla gelişiyordu. Bellevue'deki gökdelenler, Seattle'daki uzun kulelerle yarışır nitelikteydi. Göz alıcı bir ışık ve beton selinin arasından geçerken, bizim evimizden ne kadar farklı, diye düşündüm.

Ama yine de… yine de… Öteki Dünya'nın kendine ait bir görkemi, yüksek sarayları ve mermer binaları vardı. Öylelerini Dünya'da çok ender görebilirdik. Ve göz alıcı büyülü ışıklar da böyle parıldardı. Ama bu camdan ve çelikten yapılmış binaların içindeki ışıklar kadar güçlü parlamazlardı. Elektrik tellerindeki ve baz istasyonlarındaki sesle, büyülü enerjinin sesini değiştirsek, iki evren çok da farklı görünmüyordu.

Yavaşladık ve bir dönemeçten geçtik. Yolun iki yanındaki ağaçlar daha da uzunlaştı ve sıklaştı. Yüksek köknarlar, manzaranın üzerinde kara bir gölge gibi uzanıyordu. Yerdeki bitkiler de gürdü. Tomurcuklanmış eğreltiotlarıyla, yabanmersinleriyle, bodur çalılarla ve çimenlerle doluydu etraf.

Cascade Sıradağları ve etekleri, Washington'dan Oregon'a kadar uzanan vahşi bir bölgeydi. Dağ aslanları, ayılar ve kır kurtları vardı tepelerinde. Arada sırada şehrin eteklerine de inerlerdi. Bölge yabanıl ve sertti. Eğer alışkın değilseniz, o dağlarda birçok şekilde ölebilirdiniz. Hiçbiri de kolay bir ölüm olmazdı.

Motor hızlanınca, derin bir soluk aldım, sonra iç çektim. Son altı ayda kaç tane problemi çözmeye çalışmıştık? Birilerinin kafalarını patlatmak ve dayak yemek için kaç gece harcamıştık?

Kapıların kafasına göre açılması duracak gibi değildi. Her yanda Kriptolar ve periler geziniyordu, özellikle de Kuzeybatı'da. Yer altı Ülkeleri'ne açılan kapıları korumak zordu, çünkü Öteki Dünya Haber Alma Ajansı bütün dikkatini

Kraliçemizin ordusuna vermişti. Biz kendi başımıza çalışıyorduk.

Minnettar olduğumuz bir şey de vardı. Yer altı Ülkeleri'ne yeni kapılar açılmıyordu. Ölüler Diyarı'na açılıyordu, evet ama Yer altı Ülkeleri'ne o kadar da açılmıyordu. Görmezden gelemeyeceğimiz bir kutsamaydı bu.

Öne eğildim ve Roz'a baktım. Ön koltukta oturuyordu. Elinde harita olduğunu düşünürsek, önde oturması normaldi. "Karvanak'ın mührün kokusunu almadığından emin misin?"

Roz omuz silkti. "Bildiğim kadarıyla almadı. Tabi garantisi yok. Ama eğer bilgileri aldıysa, o zavallı adama işkence etmeye devam etmezdi. Adamı doğrudan yerdi. Raksasalar böyle yapar, biliyorsunuz. Diğer türler gibi, insanları da yerler."

Ürpererek geri yaslandım. "Evet, biliyorum ama gözümüzün önünde canlandırdığın için teşekkürler. Tam ihtiyacım olan buydu."

Yanımda oturan Dumanlı, kahkaha attı. "Ben de insanları yerim."

"O şekilde değil," dedim. "Sen etrafta gezinip masumları yemiyorsun ve biz bunu biliyoruz. Belki bazı ejderhalar yapıyordur ama onlardan biriymiş gibi davranma."

Dumanlı gözlerini kaçırdı. "Ağzın iyi laf yapıyor," dedi. Konuştuğu tondan anladığım kadarıyla bu bir iltifat değildi. Ama bana karşı çıkıyormuş gibi de durmuyordu.

Camille'ye baktım. Menolly ve Vanzir ile birlikte arkaya oturmuştu. "Tek boynuzlu atın boynuzunu getirdin mi?"

Camille başıyla onayladı. "Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz. Yanıma alsam iyi olur, diye düşündüm. Zaten elim hâlâ acıyor. İçinden enerji geçirirsem çok canım yanar."

Vanzir sabırsızlıkla ofladı. "Mührü alacağız, sonra siz onu yerine götüreceksiniz. Sonra ne olacak?"

"Beşinciyi aramaya başlarız herhâlde." Omuz silktim. "Son zamanlardaki gidiş yönümüzün bu olduğunu düşünmüyor musunuz?"

Camille başını iki yana salladı. "Sana bunu hatırlatmaktan nefret ediyorum ama kötü cinler bu konudaki tek rakibimiz değil. Aveal, Titania ve Morgaine'in de mühürlerin peşinde olduğuna iddiaya girerim. Ve eğer bulurlarsa, mührü, Kraliçe Asteria'ya vermeyeceklerine eminim. İçimden bir ses, Morgaine'in mühürleri Aveal'a vermek istediğini söylüyor."

Morgaine, Titania, Aveal. Üç muhteşem ve korkunç kraliçe. Kısa bir süre önce, Morgaine'in uzaktan akrabamız olduğunu keşfetmiştik. Ama işine yaramadığı sürece, kan bağlarına pek önem vermiyordu Morgaine.

"Dürüst ol," dedi Menolly. "Seninle oynadılar. Büyük anne Coyote'nin de bunda parmağı olduğundan eminim. Ama onlara yardım etmenin senin kaderin olduğunu söylemeye nasıl ikna ettiler Büyük anne Coyote'yi bilemiyorum."

Yutkundum. Ben de aynı şeyi merak ediyordum. Ama bunu Camille'nin yüzüne söylemeyi hiç düşünmemiştim. Öncelikle, ne olduysa olmuştu ve sonuçlarını değiştiremezdik.

dylann

Bir de Camille'nin, Aveal, Titania ve Morgaine'in müttefiklerimiz olduklarını düşünmeye o kadar ihtiyacı vardı ki, bu yüzden kandırılmaya razı olmuş olabileceğini düşünmüştüm.

Ne olursa olsun, Camille'nin yardımı ile Dünya'daki perilerin üç soylusu devrik yönetimlerini yeniden canlandırmışlardı. Bir zamanlar Seelie ve Unseelie Sarayları'nın elinde olan yönetimdi bu. Şimdi Üç Kraliçe'nin Sarayları'nı yönetiyorlardı. Ve öylece tahtlarında oturup şirinlik yapmıyorlardı.

"Bölgeye ne kadar çok Dünyalı peri akın etti, fark ettiniz mi? Dünya'da yaşayan perilerin birliği bu konuya dikkat çekiyor. Dünya'daki ve Öteki Dünya'daki periler arasındaki gerginliğin arttığına dair dedikodular geziniyor. İnsanlar bu gelişmelerden memnun ama potansiyel tehlikenin farkında değiller. Periler arasındaki iç savaşla uğraşamayacak kadar dolu tabaklarımız." Başımı iki yana salladım.

"Harika." Menolly hiç de memnun olmuş gibi konuşmuyordu. Başparmağı ile Camille'nin başına hafifçe vurdu. "Onlara yardım ederken aklının başında olmadığını düşünüyorum hâlâ."

"Bunu gayet açıkça belli ettin," dedi Camille sessizce. "Yaptıklarım yüzünden bir sürü insandan azar işittim. O yüzden, belki, bir ihtimal, kendi ailem beni *rahat bırakabilir* mi?"

Gözlerini indirdi. "Ani bir içgüdüyle mi hareket ettiğimi sanıyorsunuz *gerçekten*? Ne yaptığımı bilmediğimi mi? Ne yaptığımı gayet iyi biliyordum. Ayrıca, Öteki Dünya Haber Alma Ajansı tekrar yapılanırsa ya da başımıza konan ödül

kalkarsa, bu şekilde devam etmemize izin vermelerinin bir mucize olacağını da biliyorum. Y'Elestrial'daki savaşı kim kazanırsa kazansın, ben sürünün dışında kalacağım. Tanaquar… Lethesanar… fark etmez. Büyük Bölünme'de parmağı olan bütün hükümetler için tarih oldum ben. Ve eğer bunları Morgaine'e yardım etmeden *önce* de düşünmediğimi sanıyorsanız, asıl kör olan sizlersiniz. Kader Büyücüleri bana bir şeyi yapmamı söylerlerse, ben *yaparım*. Bu iş bizi aşar. Öteki Dünya'yı da aşar."

Dumanlı homurdandı. Ters ters bakıyordu bana. Menolly'e de kızdığı belliydi. Sessiz kaldı ama yanımda gerildiğini hissedebiliyordum.

Kendi iç dengemin de değişmeye başladığını hissettim. Değişmemek için derin bir nefes aldım. Ailevi tartışmalar bana her zaman aşırı bir sıkıntı verirdi. Ağız kavgası yaptığımız zamanlarda bile kendime zor hâkim oluyordum.

"Kapılar," diye fısıldadım. "Kapılar açıldığı için yaptın."

Camille bana baktı. Şaşırmıştı. "Kediciğe on puan. Üç dünyayı ayıran elementler hiç bu kadar gerilmemişti. Büyük Bölünme koca bir yanlıştı. Bölünme'de payı olan Öteki Dünya Perileri bunu er ya da geç kabul edecekler. Ama bence biraz *geç* oluncaya kadar kabul edeceklerini sanmıyorum."

"Kraliçe Asteria ve Peri Kraliçeleri dışında, Büyük Bölünme'de parmağı olan birilerinin hâlâ var olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Yaşayan birkaç tane atamız olduğunu düşünüyorum.

dylann

Ama bu önemli değil. Önemli olan sistemin çökmekte olduğu ve bu karmaşanın kötü cinlerle olan problemimizi nasıl etkileyeceğini bilmememiz. Eğer dünyaları ayıran element parçalanırsa, Gölge Kanat kapılardan çok daha rahat geçebilir. Bu işin içinde sadece biz yokuz; Dünyalı Periler de bize yardım edebilirler ama onlara bir neden göstermemiz gerekir. Öteki Dünya'daki Periler karşısında ikinci sınıf hissetmemelerini sağlamakla başlayabiliriz." Camille kaşlarını çattı ve başını arabanın kenarına yasladı.

Birden, kendimi aşağılık biri gibi hissettim. Sanki hile yapmış gibi yargılamıştım onu. Ve kalbimin derinliklerinde bir yerlerde, acaba Camille, Peri Kraliçeleri'yle iyi geçinmek için mi bunu yaptı, diye düşünmüştüm. Şimdi, ne diyeceğimi bilemez bir hâlde, ellerime bakıyordum.

Menolly boğazını temizledi. "Bak sen. Bunları bize her şey olup bittiğinde söylemeliydin, Kardeşçiğim. Ben sandım ki… ah, benim ne düşündüğümü boş ver. Kalbin doğru yerde ama aklından hâlâ emin değilim. Ama önemli olan elimizden geldiğince çok müttefik bulmak ve herkesten önce ruh mühürlerini bulmak için elimizden geleni yapmak. Yine de, Kraliçe Asteria'nın bütün bu mühürlerle ne yapacağını merak ediyorum. Hepsi bir aradayken, cüce şehrinin başına bir şey gelirse, büyük bela çıkar."

"Aman ne hoş," diye mırıldandım. "Bize endişelenecek bir şey daha çıkardın. İzin verin de bir kerede tek bir şeye yoğunlaşalım, olur mu? Dördüncü ruh mührünü bulalım, Kraliçe Asteria'ya verelim ve endişelerimizden bahsedelim ona. Tamam mı?" Aklımda bir sürü şey vardı. Tek istediğim sıcak bir köşe bulup birkaç saat kıvrılarak uyumaktı.

O ana kadar sessiz kalan Morio konuştu. "Delilah haklı. Herkes sakin olsun. Büyük anne Coyote ne yaptığını biliyordur. O yüzden, Camille'nin üzerine gitmeyi bırakın. Çıkışa geldik neredeyse. Burayı geçince, on ya da on beş dakika daha gideceğiz. Sonra, mağaraya giden tepeye geleceğiz. Bu zamanı biraz dinlenmek için kullanmanızı öneriyorum. Sadece gözlerinizi kapayın ve uyuyun ya da öyle bir şeyler yapın." Sinirlendiği belliydi–ilk defa sesinde asabiyet vardı.

Tilki cin genellikle sakindi ama görünüşe göre, onun bile tüylerini diken diken etmiştik. Tekrar Dumanlı'ya baktım. Morio'nun sözlerinden oldukça memnun görünüyordu. En iyi savunma yolunun kısa bir uyku olduğuna karar verdim. Başımı Zachary'nin omzuna yasladım–bizim tartışmamızı sessizce dinlemişti o–ve gözlerimi kapadım. Tekerleklerin sesine daldım ve hafif bir uykuya yuvarlandım.

Yirmi dakika kadar sonra, sert bir şekilde uyandım uykumdan. Dik bir yokuştan çıkıyorduk ve yokuş oldukça tümsekliydi. Büyük ihtimalle asfaltsız ve büyük çakıllarla kaplı bir yoldu.

Tekrar sarsılınca, oturduğum yerde döndüm. Camille de Menolly de gayet sakin görünüyorlardı. İkisi de düşüncelerinde kaybolmuş gibiydiler. Arka koltuğa uzandım ve elimi yavaşça Camille'nin omzuna koydum.

"Üzgünüm," dedim. "Ne yaptığını bilmediğini söylemek istemedim. Yaptığın şeyi farklı amaçlarla yaptığını düşündü-

gümü kabul ediyorum. Ama yanılmışım. Yaptıklarından bir daha asla şüphe duymayacağım. O kadar uzun zaman bizi bir arada tuttun. Ben sana güveniyorum."

Gözleri parıldadı. "Teşekkürler, Kedicik. Böyle düşünmene sevindim."

Menolly gözlerini devirdi ama başıyla onayladı. "Ben de böyle düşünüyorum. Biz bir takımız ve birlikte hareket etmek zorundayız. Kendi aramızda kavga etmeyi politikacılara bırakalım."

Menolly için hüzünlü bir özür sayılırdı bu. O vampirdi ve Camille de bunu biliyordu. Burnunu çekti ve elleriyle gözlerini kuruladı. "Çok yorgunum. Bu geceyi atlatıp eve, uyumaya gitmek istiyorum sadece. Bugün hakkında düşünmem gereken bir sürü şey var."

"Evet, özellikle de Trillian'ın yine gizli ajanı oynadığını öğrenmen çok acayipti. Sana bunu söylememiş olması çok aşağılık bir davranış," dedi Menolly. Sonra bana baktı. Kavgada iyiydi ama diplomasi için daha bir fırın ekmek yemesi gerekiyordu.

Camille, Menolly'e baktı. Sonra başını iki yana salladı. "O konuya hiç girme. Trillian ile daha sonra ilgileneceğim." Konunun kesinlikle kapandığını bildirdi ses tonu.

Tekrar önüme döndüm. Neler oluyordu? Daha önce hiç bu şekilde birbirimizin gırtlağına yapışmamıştık. Tabi gerçek anlamda kavga etmiyoruz, dedim kendi kendime. Hepimiz yorgunduk, stresliydik ve ölü olmayan yaratıklarla savaşmamız gereken bir gece vardı önümüzde.

"Belki şansımız yaver gider ve bir grup Casper'la karşılaşırız," dedim. Ortamı yumuşatmaya çalışıyordum.

Menolly kahkaha attı. "Her zaman iyimser, işte bu bizim Kediciğimiz."

Camille de ona katıldı. "Aynen öyle. Bir kez olsun iyimserliğini bir kenara bıraktığını görmek isterdim. Belki yeterince kuvvetli dilersek…"

"Ve kırmızı pabuçları bulabilirsek!" diye ekledi Menolly.

"İkiniz de kesin şunu!" Ama çok kızmamıştım. En azından kahkaha atmalarını sağlamıştım ve bu iyiye işaretti. "Biraz daha devam ederseniz, bana kuvvetlice el çırpmam gerektiğini yoksa Tinkerbelle'in öleceğini söyleyeceksiniz."

"Ah, küçük tembel Tinkerbelle'in işi ne kolaydı," dedi Camille kahkaha atarak. "Yapması gereken tek şey, televizyonda uçuşmak ve şirin görünmekti. Bizim uğraşmamız gereken ise gerçek dünya."

"Gerçek dünyadan söz açılmışken, bayanlar, hazır olun. Park etmek üzereyiz. Umarım hepinizin yanında kalın kıyafetler vardır," dedi Roz. Bir dönemece çekmesini işaret etti Morio'ya.

Hepimiz arabadan indik. Soğuk bir akşamdı ve yakınlarda bir yerlerde bir ateş çukuru olduğunu fark etmiştim. Engebeli, küçük ve yuvarlak bir delikti. Etrafı büyük taşlarla çevrilmişti. Kısa bir süre önce, içinde bir ateş yakılmıştı. Ama kömür kokusuna bakınca, o zamandan beri yağmur yağmış olduğu anlaşılıyordu. Demek ki birkaç gün önce yakılmıştı

dylann

ateş.

Halka şeklindeki taşların yanına çöktüm ve içindekileri inceledim. Birkaç bira kutusu, bir hamburger kabı, birkaç sigara izmariti vardı. "Bir kötü cinin ya da hayaletin bunları bırakmış olabileceğini sanmıyorum."

Roz başını iki yana salladı. "Maden arayıcıların kamp yaptığı yerin burası olduğuna eminim. Bu yol çok nadir kullanılır. Konuştuğumuz adamın söylediğine göre, eskiden sık kullanılırmış ama on yıl önce yeni bir yol yapılmış. Şimdilerde, bu yol yalnızca avcılar ve vahşi doğada zor bir gezintiye aldırmayan maceraperestler tarafında kullanılıyordu."

Zor bir gezinti mi? Muhteşem. Ayağa kalktım ve ellerimi pantolonuma sürdüm. "Şimdi ne yapıyoruz? Ne taraftan?"

Vanzir yolu işaret etti. Belimize kadar uzanan otlardan zar zor görünüyordu yol. Hızlandık ve karabasanla rüya avcısının peşinden otların arasına daldık.

Yol hemen alçalmaya başladı ve acaba doğru yolda değil miyiz, diye merak ettim. Mağaraların bir hendek kenarında değil de uçurumun kenarında olması gerekmez miydi? Ama sonra, patika dar bir yola açıldı. Küçük bir vadi boyunca uzanıyordu yol. On beş, yirmi metre aşağıda akan bir dereye bakıyordu vadi. Eğim dik ve tekinsizdi. Eğer biri düşerse, yolu kapayacak tek bir engel bile yoktu. İki kişi yan yana yürüyebilirdi aslında ama tek sıra hâlinde yürüyorduk.

Dere yatağına baktım. Hendeğin diğer tarafındaki uçurum, kereste ile kaplanmıştı. Durduğumuz yerden, yolun dar bir köprüye çıktığını görebiliyordu. Akıntının üzerine yapılmıştı köprü ve tahta ayakları vardı. Destekleyici keresteler yağışlar yüzünden aşınmıştı ve çok eskiydiler. En az yüz yıllık olduklarını tahmin edebiliyordum. Hiç şüphesiz, yalnızca maden arayıcılar ve dağlarda gezinen avcılar tarafından kullanılıyordu bu köprü. Ama ağaç kesenlerin başka bir yol kullanıyor olması gerekirdi, çünkü araçların geçebileceği bir köprü göremiyordum buradan.

Hemen arkamdan gelen Zach derin bir nefes aldı ve durdu. Hendeğin karşı tarafındaki kayalık tabakayı işaret etti. İşaret ettiği yere baktım ve muhteşem bir puma ile karşılaştım. Dişi bir aslandı ve içgüdüsel olarak aslan kadın olmadığını anlamıştım. Saf kan bir kedigildi. Ve bizi izliyordu. Özellikle beni ve Zach'i. Bakışlarının kemiklerime işlediğini hissedebiliyordum.

Zach iyice yaklaştı bana. "Süt veriyor."

Biliyordum. Bir şekilde, biliyordum. Anne kedinin yavruları vardı ve yakınlarda bir yerde saklanıyorlardı. Uçurum duvarını taradım gözlerimle ama hiçbir şey göremiyordum. Anne pumaya geri döndü bakışlarım. Derin bir nefes aldım ve iyi dileklerimi gönderdim ona.

Başını geri atınca, gözyaşları sel oldu ve yüksek sesle inledi. Çağrısında yalnızlık vardı, korku ve öfke. Bir şeyler ters gidiyordu, biliyordum. Ne olduğundan emin değildim ama puma yardım istiyordu.

Ne yaptığımı düşünmeden, herkesin önüne geçtim–arkamda Zach'le birlikte–köprüden koşarken buldum kendimi. Camille ve Roz arkamızdan bağırıyorlardı ama dikkatim ta-

mamen anne aslanın üzerindeydi. Yardıma ihtiyacı vardı ve bizim bu yardımı ona verebileceğimizi biliyordum.

Köprüden koşarken, Zach'in puma hâline dönüştüğünü gördüm. Hiçbir düşünce, hiçbir uyarı olmadan ben de değişmeye başladım ve bu sefer kediye değil, pantere dönüştüm. Ne halt? Bu hâlimdeyken, beni Sonbaharın Efendisi kontrol ediyordu. Pumayla ne ilgisi vardı?

Sonra, aklımın, kalbimin derinliklerinde duydum onu. "Einarr'ın soyundan gelenlerin hepsi gibi, o da benim korumam altında. Annesi bir puma kadındı. Ama vahşi hayata dönüp dört ayağı üzerinde yürümeyi seçti. Kızı dönüşemiyor ama dönüşebilenleri fark ediyor. Ona yardım edin. Bir Ölüm Kızı olman, yaşayanlara yardım edemeyeceğin anlamına gelmiyor."

Göz açıp kapayıncaya kadar, görüntüsü yok oldu ama ben panter hâlimde kaldım. Zach'le yan yana, sessizce ilerledik. Bizi dişi aslana götürecek bir yol yoktu. Ama bunun bizi durdurmasına izin vermeyecektik. Kayadan kayaya zıplarken, gücümün zevkini çıkardım. Ön bacaklarım yere dokunduğu anda, arka ayaklarım yerden yükseliyordu. Uçuruma tırmandık. Sonsuza dek koşabileceğimi düşünüyordum. Kokuların karışımı ve etrafımdaki sesler beni sarhoş etmişti.

Dişi aslan bizi bekliyordu, bakışları biran olsun tereddüt etmemişti. Yanına yaklaştık ama hiçbir korku belirtisi göstermedi. Nazikçe uzandım, başımla ona dokundum. Tekir kedilere yaraşır bir davranıştı ama büyük de olsa küçük de, bütün kediler buna karşılık verirdi.

"Sorun nedir?" İngilizce ya da peri dilinde konuşmuyordum ama o ne dediğimi gayet iyi anlıyordu.

"Yavrum–kapana kısıldı ve ben onu dışarı çıkaramıyorum." Annenin gözlerinde bir acı kıvılcımı oluştu. O zarif sesindeki korkuyu hissedebiliyordum.

"Yolu göster," dedi Zach. "Yardım etmek için geldik."

Puma bizi kayalık araziden geçirdi ve bir mağaraya getirdi. Peşinden içeri girdik. Bir yavrunun miyavladığını duyabiliyordum. Diğer yavru köşede oturmuştu. Kafası karışık ve aç bakıyordu. İçimden oraya koşmak ve yavruyu almak geldi ama Anne Puma'nın bakışlarını görünce bunun iyi bir fikir olmadığını fark ettim. Mağaranın arka duvarına gelene kadar, küçük bir tünelin içinden geçtik. Kenarın yakınlarında, dar bir yarık vardı. Miyavlama bu çatlağın içinden geliyordu.

Başımı eğdim ve karanlığın içinde, diğer yavruyu gördüm. Bir şekilde, kendini bu yarığın içine sokmuştu. Annenin uzanıp yavrusunu alabileceği bir alan da yoktu. Eğer biz yardım etmezsek, yavru açlıktan ölecekti.

Dönüp dişi aslana baktım ve, "İnsan hâlime dönüşmem lazım. Lütfen endişelenme. Bebeğine zarar vermeyeceğim. Ama onu çıkarabilmemin tek yolu bu," dedim.

Pumanın onayını alınca, geri çekildim ve dönüşüme odaklandım. Bir süre sonra, vücudum bükülmeye ve dönüşmeye başladı. Birkaç saniye sonra, tekrar Delilah olmuştum ve iki bacağımın üzerinde duruyordum. Anne pumaya kaçamak bir bakış attım, sözüne sadık kalacak gibi görünüyordu. O yüzden, yarığın yanına diz çöktüm ve içeri eğildim. Duvara doğ-

dylann

ru uzanan yavruya ulaşmak için ilerledim. İki pençesiyle beni yakalamaya çalışıyordu ama ben yeterince uzağa eğilemiyordum.

Zach zorlandığımı anladı ve o da insan hâline dönüştü. Sessizce bacaklarımı yakaladı ve beni daha aşağı sarkıttı. Yarığın kenarında sallanıyordum. Yavru bana ulaşmak için çırpındı ve sonunda ön pençelerinden birini yakaladım. Ben hayata tutunmaya çalışırken, Zach beni yarıktan yukarı çekti. Yavru da benimle geldi. Ben bırakır bırakmaz annesine koştu ve emmek için bir meme ucu arandı. Yavruların hâlâ kafası karışıktı; korkunç derecede sevimli ve korunmasızlardı.

Yarığı doldurmak için taş aradım ama yeterinde taş yoktu.

Anne puma endişeyle bebeğini okşarken, ben öne doğru süründüm. İnsan hâlimdeyken de beni yanına kabul edecek mi diye merak ediyordum. Hafifçe huysuzlandı ama sonra göz göze geldik. Büyük kedi ve insan ya da büyük kedi ve kedi kadın değildik artık. Birbirinin kalbine bakan iki ruhtuk. Kedigillerin ortak bağlarıyla bağlıydık.

"Çok güzel," diye fısıldadım kedi dilinde. "Dokunabilir miyim? Okşayabilir miyim seni?"

Yine homurdandı anne ama hafifçe geri çekildi ve bebeğine dokunabilmem için yol açtı bana. Bir elimle bebeğe zarifçe dokundum. Yumuşacık tüyleri parmaklarıma değince ürperdim. Minik kız mırıldanınca, dudağımı ısırdım ve uzanıp yüzünü öptüm. Anne endişeyle miyavladı. Elimi onun yanına koydum ve parmaklarımı yumuşak tüylerinin arasında

gezdirdim nazikçe. Bağlantı kurunca, enerjilerimiz karıştı bir an.

Sonra geri çekildim.

"Gitsek iyi olur," dedi Zach. "Diğerleri endişelenecek."

Başımla onayladım ve geriledim. Gözlerimi annenin yüzünden ayıramıyordum. Puma başını eğdi ve yavrusunu ense kökünden tutarak bizimle mağaranın önüne kadar geldi.

"Kalacak başka bir yer bulmalısınız, Anne," dedim kedi dilinde. "Yerdeki yarığı sizin için güvenli hâle getiremedim. O yüzden, yavrularını yutmayacak başka bir mağara bulsanız iyi olur."

Gözlerini kırpıştırdı. Ne demek istediğimi anladığını biliyordum. Biz mağaradan çıkınca, hırladığını duydum. Sonra yerine oturdu ve bebeklerini beslemeye başladı. Zach'e baktım. Gülümsüyordu.

"Sen de istiyorsun, değil mi?" dedi.

"Ne istiyorum?"

"Bir yavru–bir bebek." Bunları söyledikten sonra, kahkaha attı. Ama gözlerindeki bakıştan şaka yapmadığı anlaşılıyordu.

Zach'e bakakaldım. Aklını kaçırmış olduğunu düşünüyordum. Ama bir kez daha düşününce, aklıma yattı. Doğru söylüyordu. Anne ile yavrularını görmek içimi titretmişti. Bir aile istiyordum. Ama sadece bebek değil, değişebilen bebeklerim olsun istiyordum. Hem kedi hâlimi hem de yarı insan yarı peri hâlimi anlayabilecek bebeklerim olmalıydı. Ve o kısımda problem çıkıyordu. Yarı periler, dönüşebilen bebekler

dylann

doğurma konusunda verimsizdiler. Pekâlâ, bir bebeğim olabilirdi ama dönüşebilir bir bebeğim olması şans işiydi.

Hafifçe iç çektim. Mağaradan çıktık ve dikkatlice indik uçurumun kenarından. Diğerleri bizi aşağıda bekliyorlardı. Bunu düşünecek zamanım yoktu. Şimdi olmazdı.

"Peki, kesin olan bir şey var," dedim Zach'e. "Her türden bebeklerim şimdilik beklemek zorundalar. Lütfen diğerlerine söyleme. Biyolojik saatimin çalıştığını, kız kardeşlerimin bilmesine gerek yok. Ortada bir neden yokken kendilerini üzerler. Nasılsa, hamile kalamam. Evden ayrılmadan önce uzun süre tedavi gördük ve panzehiri sadece Öteki Dünya'da var. O yüzden, şimdilik bebek yapma fabrikası kapalı."

Zach sadece başıyla onayladı ama gözlerinde parlak bir ışık belirdi. Hafifçe gülümsedi bana. Neler olduğunu diğerlerine anlatırken, Zach'in aklından ne hinlikler geçtiğini merak ediyordum.

Bölüm 15

Biz durumu açıklarken, Vanzir sabırsızlandı. Ceketimin kenarını hızla çektim. Rüya avcısı bize uymak için elinden geleni yapıyordu ama kötü cin ışığıyla birçok yönden bizden farklıydı. Beni huzursuz ediyordu. Ve bu kez, yalnız değildim.

Arabaya binmeden önce, Camille, bu sahte kahraman kılıklı herifin bizim tarafımıza bağlanmış olsa da, tüylerini diken diken ettiğini söylemişti. Ama her türlü yardıma ihtiyacımız vardı ve dilenciler seçici olamazdı. Özellikle de kapıda Gölge Kanat'ı beklerken. Vanzir'i özgür bırakamazdık. Operasyonlarımız hakkında çok şey biliyordu. Çoğu şeyi ondan saklıyorduk ama etrafımızda o kadar gezinince bir sürü

şey öğrenmiş olmalıydı.

Rahatsızlığımı gizlemeye ve hedefimize odaklanmaya çalıştım.

Köprüyü geçmek üzere olduğumuz için, Roz başa geçti. Gittikçe darlaşan düz bir kayanın üzerinden geçtik. Puma ile karşılaştığımız kayalığın tam tersi yöne gidiyorduk. Geri dönüp bakınca, bir çalının arkasından bizi izlediğini gördüm. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı. Ama benim keskin kulaklarımla bile işittiğim tek ses, aşağıdaki derenin sesi ve Camille ile Morio'nun fısıldamalarıydı.

Hepimiz karanlıkta görebiliyorduk, en azından bir miktar görebilirdik. Ama Roz yavaş gitmemiz konusunda ısrar etti. Eline uzun bir çubuk aldı ve geçeceğimiz yola sürtmeye başladı. Bileklerimizi burkmamıza neden olabilecek büyük taşlar ya da lağım çukurları olabilirdi. Hatta–belki–çıngıraklı yılanlar bile olabilirdi. Gerçi onlar Cascade'in doğu tarafında bulunurlardı ama dağların tepesinde neler olabileceğini kimse bilemezdi.

Belli belirsiz bir şekil gördüm. Sağ tarafımızda derin ve büyük bir mağara vardı. Uçuruma doğru gidiyordu ve biz karanlık girişe doğru yönelmiştik. Yaklaşınca, kollarımdaki ve ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Onları hissedebiliyorum. Bir çeşit ruh bunlar. Buradaki enerji aşırı yüklü. Şu anda Anne Ay'ın enerjisini çağırırsam, neler olur bilemiyorum," diye fısıldadı Camille.

"Deneme sakın. İhtiyacımız olduğuna karar verene kadar yapma," dedi Dumanlı. Camille'nin arkasına geçmişti.

Elini Camille'nin sırtına koymuş onu koruyordu. Onları izlerken, yine boşluk duygusu kapladı içimi. Chase burada olabilirdi; eski sevgilisiyle etrafta dolanacağına benim için endişelenmeliydi.

Zachary hissettiklerimi anlamış olmalıydı. Yavaşça omzumu tuttu ve fısıldadı, "Endişelenme. Biz birbirimize göz kulak oluruz. Tamam mı?"

Biraz daha iyi hissettim ve Zachary'e gülümsedim. Gerçekten ne istediğini çok merak ediyordum. Ama kendime acıyacak zamanım yoktu. Neredeyse varmıştık ve elimden gelenin en iyisini yapmak zorundaydım.

Mağaraya yaklaşınca, Menolly yanıma geldi. "Ruhları hissetmeden pekiyi değilim. Ama içeriden kötü cin enerjisi gelmediğini söyleyebilirim."

Vanzir onu duydu ve yanımızda bitti. "Ben de. Karvanak ve çetesinin burayı henüz bulamadığını tahmin ediyorum. Şansımız yaver gitti," dedi Menolly'e bakarak. "Ama size şunu söyleyebilirim ki, Ölüler Diyarı'ndan gelen bazı ruhlar benim atalarımı bile utandırırlar. Gölgeler ve hayaletler, Raksasalardan ya da rüya avcılarından çok daha tehlikeli olabilirler."

Kaşlarımı çattım. İyi haber değildi. Hoş bir haber değildi. Bu fikirden hiç hoşlanmamıştım. "Burada, Gölge Kanat kadar tehlikeli ruhlar ya da hayaletler olabilir mi?"

Vanzir etraftayken, Gölge Kanat konusunda temkinli davranıyorduk. Ne de olsa, Vanzir de Yer altı Ülkeleri'nden gelen saf kan bir kötü cindi. Gölge Kanat'a kötü olduğu için kızma-

sına gerek yoktu. Kapıları tamamen açmak ve hem Dünya'ya hem de Öteki Dünya'ya hükmetmek konusunda anlaşamıyordu onunla. İş öyle sonuçlanırsa, Vanzir'in doğasının ne kadar dayanacağını merak ediyordum. Diğer yandan, eğer gerçekten değişmek istemiyorsa, neden bize bağlanmayı kabul etmişti ki? En azından biraz değişmek istiyor olmalıydı. Eğer anlaşmaya uygun davranmazsa, ölecekti. Ve hiç de huzurlu bir ölüm olmazdı bu.

"Bilmiyorum. Ummuyorum." Vanzir omuz silkti. Bir an bana baktı. İnsanın huzurunu kaçıracak kadar berrak gözleri, düşüncelerimde geziniyordu. Sonra, yavaşça uzandı. Parmakları yüzümü okşadı. Bir an düşündü ve elini hemen geri çekti.

"Bana güvenmediğini biliyorum," dedi. "Amacımın ne olduğunu anlayamadığını biliyorum. Seni suçlamıyorum. Senin yerinde olsaydım, ben de böyle davranırdım. Gizli emellerim olmadığını söylediğim zaman bir gün bana inanacağını umut ediyorum. Kötü cin olarak doğmuş olabilirim ama ben sadece… hayatım boyunca yaptığım şeyler hoşuma gitmiyor. Yer altı Ülkeleri'ne uymuyorum ben. Türümün çoğuna da uymuyorum."

Ben bir şey söylemeden önce, hızla ilerledi ve Roz'a yetişti. Gidişini izledim, sonra derin bir iç çektim. Ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Menolly bana baktı. İkimiz de omuz silktik. O da benim kadar şaşkın görünüyordu. "Kim bilir?" dedi. Sesini o kadar alçaltmıştı ki, zar zor duyabiliyordum. "Doğruyu söylüyor olabilir. Bu arada, gözlerimizi açık tutsak iyi olur."

O anda Roz durdu ve elini kaldırıp yaklaşmamızı işaret etti. Parmağını ağzına götürdü. "Mümkün olduğunca sessiz olun. Seattle'daki evi inletmiştik, işlerin ne hâle geldiğini gördük. Bu sefer daha zekice bir yol deneyelim."

"Öyle mi?" dedim. Ama sesimi epey alçaltmıştım.

"Evet, öyle." Bana sırıttı, sonra ciddileşti. "Sorun şu: Mağaranın açık bir resmi yok elimizde. Maden arayıcılar tam tarif edemediler. Ama eğer doğruysa, ruh mührünün olduğu bölme, ana kubbenin sol tarafında kalıyormuş. Odaya giden kısa bir koridor varmış. Ama birkaç eski lağım çukuru ve kuyu olduğunu da ekledi. Sakın kaybolmayın. Eğer içerisi genişse, bir tünel labirenti olabilir. Tünelleri destekleyen odunlar muhtemelen kırılgandır."

Dumanlı kaşlarını çattı. Kaşlarını görünce, Roz olmadığıma sevindim. "Bu çok tehlikeli. Daha önce de bu tür tünellere girdim. Hiçbir uyarı vermeden ezerler insanı. Yavaşça yürüyün, yüksek sesle konuşmayın, patlama yaratmayın. Camille, sen büyünü kullanma. Morio, senin tilki ateşinin ışığı işe yarar. Ama kayaların titreşmesine neden olmayacak bir şey olmalı. Yani, şok dalgalarının gerekli olmadığı büyüler ile ruhlarla ilgilenmeliyiz. Bu konuda söylediklerimi dikkate alın. Yoksa Delilah'ın oyuncak farelerinden bile daha fena ezilirsiniz."

Kahkaha attım ama uzun sürmedi. Dumanlı ters ters baktı bana. Şaka olmadığı açıktı. Gülümsemem kayboldu.

"Adam gayet iyi açıkladı," dedi Roz. "Bu, zekice yapılması gereken bir operasyon. O yüzden, konuşmadan önce

dylann

düşünün ve koridorlara girmeden önce adımlarınızı kontrol edin."

Camille, Morio'ya baktı. "Tıpkı Titania'nın mağarası gibi. Orada da iğrenç lağım çukurları vardı."

İçeri girmek için sıralandık. Vanzir ve Menolly ilk giren grup olacaktı. En sessizimiz onlardı. Roz, Zach ve ben ikinci sıradaydık. Camille ve Morio üçüncüydü. Dumanlı arkamızı kollayacaktı ve arkamızdan bir sürpriz çıkmamasını garanti altına alacaktı.

Menolly ve Vanzir mağaraya girince, derin bir soluk aldım. *Yine başlıyoruz,* diye düşündüm. Sonra Roz ve Zach'e işaret verdim. Yanıma geldiklerinde, biz de karanlığa doğru ilerledik.

Hava hemen değişti. O temiz havanın yerini, serin ve rutubetli bir hava aldı. Küf, balçık ya da uzun süre buzdolabında unutulmuş gibi bir şey kokuyordu. Akşam yemeğimi çıkarmadan önce, nefesimi tutmayı başardım. Kıl yumakları yüzünden, güçlü bir öğürme refleksim vardı. Bir ton abur cubur yedikten sonra televizyondaki en garip şeyleri izlerken, hafif bir koku almam bütün o yediklerimi çıkarmama yetiyordu.

Bu kokan her neyse, kullanılmayan yerlerdeki doğal küf kokularına hiç benzemiyordu. Hayır, bu iğrençti. Bu... bu... acı ve keskindi. Zehircinlerin yuvasını hatırlatıyordu bana ama buradaki o kadar da kötü değildi.

"Dostum, leş gibi kokuyor," diye kulağıma fısıldadı Zach. "Nedir bu?"

"Bilmiyorum ama öğrenmeyi dört gözle bekliyorum." Bir çakıl taşına basınca dengemi kaybettim. Duvara tutunarak dengede kalmaya çalıştım. Parmaklarım kayaya değince, hayatım boyunca hissettiğim en tiksindirici, en yapış yapış şeye dokundum. Sanki elimi ezik bir muza batırmıştım ya da bir sürü sümüğün içine.

"*İğrenç, iğrenç, iğrenç.*" Yaşadığım dehşetin yankılarını koridor boyunca göndermeden önce, sesimi alçalttım. Elimi hemen geri çektim ve iğrenç ya da tehlikeli bir şeye mi dokundum diye baktım.

Zach hemen elime eğildi. Roz ise ince, kalem boyutunda bir el feneri çıkardı ve ışığını parmaklarıma yöneltti. Bir çeşit irinle kaplanmış gibiydiler. Ellili yılların bilim kurgu türlerinde görünenlere benziyorlardı. O dönemde bir kutu içinde satılırdı bunlardan. Ama anne babalar asla çocuklarına bu tür şeyleri almak istemezlerdi. Çünkü bu oyuncakların çocukların midesine ineceğini ya da daha kötüsü saçlarına yapışacağını bilirlerdi.

Bu şey ise, kokarca suyundan daha iğrenç kokuyordu. Çöp kutumu birkaç gün temizlemeyi unuttuğum zamanlardakinden bile daha iğrençti. Şeyden bile daha iğrenç... *Bu ne–?*

Ne gibi koktuğunu düşünmeyi bıraktım, çünkü o şey elimde ilerlemeye devam ediyordu. İyice yayılıp genişlemeye başlamıştı. Parmaklarımı kapladı ve avucuma doğru indi. Bir çeşit çılgın eldiven gibiydi. Hafif bir çığlık attım.

"Şunu hemen elimden çıkarın!" O anda beni kimin duy-

duğu umurumda değildi. Tenimde gezinen sindirici enzimler, düşüncelerimi altüst ediyordu. Asimile olmaya hazır değildim.

Zach elime uzandı ama Roz onu çekti.

"Dokunma; izin ver, ben çaresine bakayım. Al, ışığı sen tut."

O ana kadar, önden giden Menolly ve Vanzir dışındakiler etrafımızda toplanmıştı. Roz bir yemek çubuğu çıkardı. Bu adam ne demeye cebinde yemek çubuğu taşıyordu soramadım. Çubukla elimdeki şeyi dürttü. Yapışkan, garip lastiksi bir çubuk gibi kalktı ve küçük yemek çubuğuna şiddetli bir darbe indirdi. Harika; bu şey beni yiyip bitirecekti. Bir dahaki sefere, kendini küçük bir boks eldivenine dönüştürüp beni yumruklamaya başlayacaktı.

"Bu şeyin ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yok," dedi Roz. Sonra, tekrar dürttü. Bu kez yapışkan delindi. Yakıcı bir his oluştu avucumda. Sıçradım.

"Dur! Sanırım, tenime bir şey bırakıyor!"

Dumanlı öne geçti ve elime baktı. Anlayamadığım birkaç kelime söyledi. Ağzından ince ve beyaz bir sis yükselip elimi kapladı. Iris'in kar ve buz büyüsünü hatırlattı bana. Sis, avucuma gelince, balçık ufaldı ve parmaklarımı bıraktı.

"Ne yapıyor?" diye sordum. Hem büyülenmiş hem şaşırmıştım.

"Donmaktan korunmak için, öz ısısını yüksek tutmaya çalışıyor," dedi Dumanlı. Tekrar üfledi balçığın üzerine ve yapışkan şey, beyaz bir kristal jölesine dönüştü. Sonra da, don-

muş bir katı oldu. Ejderha dokununca da parçalara ayrıldı. Elimi sallayınca, hepsi yere düştüler.

"Öldü mü?" diye sordum. Yerdeki yüzlerce parçaya bakıyordum.

"Muhtemelen, ölmedi. Bunun gibi yaratıklar, çok çeşitli derecelere alışkındırlar. Bir çeşit ektoplazmik başlık bu." Elimi kontrol etti. "Durum kötü değil. Ama mümkünse, duvarlara dokunmamaya çalış. Etrafta daha agresif olanları da vardır."

Daha agresif mi? Hiç iyi bir haber değildi.

"Nereden geliyor?" diye sordu Camille.

Dumanlı, bulunduğumuz tünele baktı. "Küçük bir fiziksel alanda, Ölüler Diyarı'ndan gelen çok fazla ruh varsa, fazla ruh enerjisi oluşur. Bu enerji kendi başına bir yaşam oluşturur ve genellikle ektoplazma hâlini alır. Eğer ruhlar güçlü ise, basit bir bilinç kazanır ve yırtıcı olurlar.

"Ne kadar tehlikeli?"

"Bu miktarda bir balçık, derinin bir ya da iki kat aşağısına iner. O evrede, uyurgezer bir hâl alır ve büyür. Eğer devam etmesine izin verirsen, derisini dökünce yeniden başlar. Eğer daha büyük bir miktarın saldırısına uğrarsan, çok daha kötü olabilirdi," dedi Roz'un el feneriyle tavanı kontrol etti. "Daima tepenizi kontrol edin. Ektoplazma tavanlara ve çatılara yapışabilir."

Bu etobur balçığın tenimde dolaştığı fikri ürpermeme neden oldu. "Burada kaç tane vardır sence?"

"Kaç parça olduğunu söylemek zor ama ruhani enerjiyle

sarmalanış bir alanda, her türden yalnızca bir tane bulunur. Balçıklar, hücre kümelerinde topluluktan ayrılırlar, ama bir bilinç kazanırlar," dedi Dumanlı ve grubun yanına döndü.

Tekrar yola çıkmadan önce ekledi, "Eğer yeşil değil de çivit rengi olanları görürseniz, ne olursa olsun uzak durun. Sizi kimse kurtaramayabilir."

"Tabi ya; Erk-ölümcül balçıklar! Neden bahsettiğini biliyorum. Ben daha küçükken, babam öğretmişti. Ve Dumanlı haklı," dedi Morio. "Çivit rengi olanlar çok daha saldırgandır. Bir kurban bulduklarında kız kardeşlerine de haber verirler. İnanamayacağınız kadar hızlıdırlar. Bunlar buzdan etkilenmez ama ateş işe yarar. Tabi o şeyi yakmak, kişiyi de yakmak anlamına gelir."

"Bir kez daha, *neee* diyebilir miyim?" Ürperdim ve o şeyin elimden tamamen çıktığına emin olmak için, elimi hırsla pantolonuma sürdüm. Kaşlarımı çatarak Camille'ye baktım. Bir yapışkandan darbe yememişti. Tabi, kötü cinlerden darbe yemişti, cehennem tazısının kanıyla kızarmıştı ve vampirler tarafından yaralanmıştı ama bir balçık canavarıyla savaşmak zorunda kalmamıştı. O anda, saçma olduğunu bile bile onu kıskandım. Üçümüzden bir tek ben sürekli–ve muhtemelen sonsuza dek–yüzünde çamurla ya da kıçındaki kedi pisliğiyle uğraşan oluyordum.

Tünelde iyice ilerledik. Yuvarlanmış kayaların ve birkaç tane küçük lağım çukurunun yanından geçtik. Delikler, bizi yutacak kadar büyük değillerdi. Ama bileğimizi burkabilirdik. Uzaklarda bir yerlerde, suyun damladığını duyabiliyorduk.

lleriye giderken, burada çalışmış olan madenciler geldi aklıma. Altın, gümüş ya da değerli taşlar bulmayı hayal etmişlerdi. İçlerinden kaçı gerçekten zengin olmuştu acaba?

O kadar dalmıştım ki, Roz'un durmamızı işaret ettiğini görmedim. O yüzden, Zach'e çarptım ve Zach dizlerinin üzerine düştü. Ben müdahale edemeden ayağa kalktı. Şaşkın bir ifadeyle yüzüme baktı ve başını iki yana salladı. "Canın yandı mı?" dedim.

Roz kemer altında duruyordu. Kirişler eskiydi, su ve hava koşulları yüzünden yıpranmıştı. Keresteleri dinledim ve duyduklarım hiç hoşuma gitmedi: zamanın, böceklerin, aşınmanın, kopmanın ve parçalara ayrılmanın sesi geliyordu. Lanet olsun, burada tehlikedeydik. İşimizi ne kadar erken bitirip buradan ne kadar erken çıkarsak, o kadar iyiydi.

Roz dikkatle dinledi. Başını önce sola, sonra sağa çevirdi. Uzun, kıvırcık saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Kenarında tüy olan, siyah bir kovboy şapkası vardı başında. Benimle ve Menolly ile birlikte gece yarısı filmleri kuşağında *Timsah Dundee*'yi izledikten sonra, ikinci el ürünler satan bir dükkândan almıştı bu şapkayı. Deri önlüğüyle çok yakıştığını kabul etmeliydim.

Bir süre sonra, Roz arkasını döndü. "Bence burası başka bir boyuta açılıyor. Vanzir ve Menolly sola dönmüşler. O kadarını anlayabildim. Sağ taraftan su kokusu alıyorum. Derin uçuruma giden bir patika yol gibi görünüyor. Bu bölgenin tipik özelliklerden çok farklı, içinde bulunduğumuz mağara. Bu bölgede, bu kadar muazzam mağaralar olmaması gereki-

yor."

"İçeri girecek miyiz? Eğer bu bir kapıysa, eşiği geçince geri dönebilir miyiz?" Kapılar hakkında bildiğim her şeyi hatırlamaya çalışıyordum. Bazıları, Periler'in kötü cinlerden korunmak için yaptıkları gibi olanlar, çok sınırlayıcıydılar. Ama kullanımları gayet güvenliydi. Diğerleri, kendi kendine açılanlar, dengesizlerdi ve rastgele kapanabilirlerdi.

Roz, Dumanlı'ya baktı. Dikkatle boşluğu inceliyordu Dumanlı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu sessizce. O anda, Roz'un endişeli olduğunu fark ettim.

Dumanlı'nın bakışları Camille'ye kaydı, sonra da bana. "Görünüşe bakılırsa, Menolly ve kötü cin bu kapının güvenli olduğunu düşünmüş. Ama yine de, çok geç olana kadar girişi fark etmemiş olabilirler. Mağaranın hiçbir yeri durağan değil. Bir bomba taşıyor gibiyiz. Tek bir yanlış hareket yaparsak, tonlarca kaya iner tepemize. Ya da daha kötüsü olabilir."

Camille derin bir nefes aldı. "Seçme hakkımız yok. Ruh mührünü bulmak zorundayız. Menolly ve Vanzir'in nereye gittiğini de bilmiyoruz. Neden ayrılmıyoruz? Yarımız burada kalsın, yarımız gitsin ve neler olduğunu görsün."

Hafifçe iç çektim. "Evet, ben de öyle düşünüyorum. Sen, Dumanlı ve Morio ile burada kal. Ben, Roz'u ve Zach'i alıp içeri gireceğim. Kemerin altından geçince, başımız belada mı değil mi söyleriz."

İlk kez, benimle tartışmadı. Acaba eli bize söylediğinden daha mı çok acıyor diye düşündüm. Genellikle, Camille abla kartını oynardı. Çoğu zaman bunu yapardı. Ama o anda

rahatlamış görünüyordu.

Dumanlı başıyla onayladı. "Rozurial, eğer işler ters giderse, Delilah ve Zach'i nasıl geri getireceğini biliyorsun. Eğer zorda kalırsan, kullan onu."

Nefesimi tuttum. "Ionyc Denizi mi?" dedim ve Roz'a baktım.

Dumanlı yavaşça hırladı ama bir şey söylemedi.

Ona baktım. "Hadi ama. Camille'nin bana söylemesi gerektiğini biliyordun."

Roz sırıttı ve, "Bu noktada haklı," dedi.

Dumanlı, Camille ve Morio'yu kemerden uzaklaştırdı.

"Eğer sorun çıkarsa," dedi Camille, "çığlık at–bağır–bize haber vermek için elinden ne geliyorsa onu yap. Eğer ortadan kaybolursanız ve sizi birkaç saniye göremezsek, içeri geleceğim."

"Gitmeyeceksin–" diye söze başladı Dumanlı ama Camille itirazları dinlemedi.

"Tabi ki gideceğim. Sen beni durduramazsın." Yanıma koştu ve ayak parmaklarının üzerine yükselip yanağımı öptü. "Kendine dikkat et, Kedicik. Seni seviyorum. Başını belaya sokma."

Camille, ejderhanın yanına dönünce, derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. Midemde oluşmaya başlayan yumruları sakinleştirmek için birden yirmiye kadar saydım.

"Hazır mıyız?" diye sordum.

Roz ve Zach başlarıyla onayladılar. Roz, Zach ve ben kol kola girdik. Dev mağaraya giden kemerin diğer yanına

dylann

Bölüm 16

Bir çatırtı duyunca, enerji bölgelerinden birine girdiğimizi anladım. Sonra, hiçbir gürültü patırtı olmadan geçtik kemerden. Öteki Dünya'ya açılan kapılardan tamamen farklıydı. Fırıl fırıl dönüyordum. Ama Camille ve Dumanlı orada durmuş bize bakıyorlardı. Onları görünce rahatladım. Morio bize el salladı.

Ben de ona el salladım. "Beni hâlâ görebiliyor musunuz?"

Camille kahkaha attı. "Evet, tanrılara şükürler olsun. Biz de geliyoruz." Onlarda kemerden geçtiler. Küçük kıvılcımlar çıktığını gördüm ama nahoş bir şey olmadı ve birkaç saniye sonra tekrar birleştik.

Mağara kocamandı. Dünya'dan bir iki adım uzakta durduğumuzu tahmin edebiliyordum. Bizi annemizin evinden uzaklaştıracak kadar değildi ama bir boşluktaydık. Benim keskin görüşümle bile, mağaranın diğer tarafını görmek oldukça zordu. Dar ve derin koyağın karanlık dibinde sis bulutu vardı. Derinliğin ne kadar olduğunu söyleyemiyorduk.

Hava daha serindi. Tünellerdeki havadan daha nemliydi. Ceketimin altından giren havanın soğuduğunu hissedebiliyordum. Roz'un el fenerini aldım. Mağara duvarlarından birine gittim ve ışığı kayaya doğrulttum. Islaktı. İki yanından damla damla akan su yüzünden parlak görünüyordu. Erk-ölümcüllerle kaplanmıştı. Bu seferkiler morumsu bir renk tonundaydılar. Bu ektoplazmalara yaklaşmamak için oldukça dikkatli davranıyordum.

"Sanırım iyice yaklaştık. Eğer ruh mührü hayaletler ya da ruhlar tarafından korunuyorsa, ya etrafta bunlardan epey var ya da çok güçlüler. Çünkü her yanda bu balçıklardan var. Dört gözle–" Bir gürültü cümlemi böldü.

Duvardan uzaklaştım. Hepimiz dikkatle dinledik. Sinir bozucu birkaç saniyeden sonra, Menolly ve Vanzir çıktı solumuzdaki köşeden. Hafifçe iç çekerek nefesimi verdim ve rahatladım. "Çok şükür. Biz de sizi aramaya gelecektik. Ne buldunuz?"

Menolly'nin gözleri açılmıştı ve kıpkırmızıydı. "Ruh mührünün olduğu odayı bulduk ama çok sıkı korunuyor. Bir tane ruh var. Epey tehlikeli. Ama ona ulaşmadan önce, yarım düzüne heyula geçmemiz gerekir."

Heyulalar. Kahretsin. Heyulalar iğrenç yaratıklardı. Bir ayakları Ölüler Diyarı'nda, diğer ayakları mezardaydı. Yürüyen ölülerin en gerçek üyeleriydiler. Vampirler bile onlardan çekinirdi, çünkü heyulalar çok gaddardılar. Akıllı yaratıklardan çok hayvanlara benzerdiler. Ete ve ruha aşırı düşkün, kurnaz yaratıklardı. Sadece ruhla beslenen gölgelerin ve sadece eti yiyen zombilerin aksine, heyulalar her ikisini de yerlerdi.

Akşam yemeklerini yerlerken, insanın kemiklerinden emerlerdi ruhlarını. Kurbanları ise bu sırada hâlâ canlı olurdu. Öteki Dünya'da da heyulalar vardı. Özellikle, Güney Çölleri'ndeki volkanik sıradağlarda ve Nebelvuori Dağları'nın kuzey tepelerinde bulunurlardı. Ama kalabalık yerlere çok ender gelirlerdi. Hayvanlarla ve dağ geçitlerinde dolaşan bir avuç yolcuyla beslenirlerdi.

Camille boğazını temizledi. "Peki, bir heyulayı ne öldürür biliyor muyuz?"

"Ejderha nefesi," diye gürledi Dumanlı. "Ama eğer o oda da burası kadar büyük değilse, değişemem. Kibarca sorsak bile, oradan çıkıp benimle dışarıda oynamak isteyeceklerini de sanmıyorum."

"Büyük değil," dedi Menolly. "Dar ve alçak bir geçitten geçiliyor, sonra küçük bir mağara çıkıyor. Onlar için de bizim için de yeterince alan var. Ama bir ejderha için yok. Heyulalar ölü değiller. Eğer ölüleri dönüştürmek ya da geri püskürtmek için kullanabileceğin olağanüstü bir büyün varsa, işimize yarar, Morio."

Hepimiz youkaiye döndük. O ise Camille'ye baktı. Ca-

dylann

mille başıyla hafifçe onayladı. "Bunun üzerinde çalışıyorduk. Ama bir heyula üzerinde işe yarar mı bilemiyorum. Kasabada bilinen, hayaletli evlerdeki birkaç ruh dışında henüz kimse üzerinde denemedik, " dedi Morio.

"Hey, dur bakalım," dedim. "Yani, siz ikiniz Seattle'da gezip kötü ruhları mı kovuyordunuz?"

"Tam olarak değil," dedi Camille. "Birkaç hafta önce başladık bu büyü üzerinde çalışmaya. Şimdiye kadar, karmaşa çıkaran birkaç ruhu defetmeyi başardık. Büyünün işe yaradığından emin olana kadar size bir şey söylemek istemedik. Ve henüz emin olamadık."

"Hayır, ama çok yaklaştık," dedi Morio. Gözlerinde koyu, altın rengi bir parıltı oluştu. Derin bir soluk aldı. "Birkaç ay içinde, Camille'ye ruhlara emretmeyi öğreteceğim. Haberiniz olsun. Ama işler ters giderse diye, önce onları kovmayı öğrenmeli. O yüzden, bu konu üzerinde çalışıyorduk. Ruhları engellemek konusunda. Büyünün heyulaları nasıl etkileyeceğine gelince, ondan emin değilim. Belki hiçbir işe yaramaz, belki de yarar."

Diğerleri gibi ben de bu çifte baktım. Yani, Dumanlı dışındaki diğerleri gibi. O tavana bakıyordu ve içimden bir ses, onun Camille ve Morio'nun neler yaptığından haberi olduğunu söylüyordu. Menolly'e baktım. Sadece omuz silkti.

"Yani, siz ikiniz kendinizi ölüm büyüsüne kaptırdınız, ha?" Ne soracağımdan emin olamadım. "Neden?" diye sordum sonunda.

Camille derin derin nefes aldı. "Sonuç olarak, nekro-

mansi üzerinde çalışmak, kötü cinler üzerinde büyü yapmama yardımcı olacak. Onların büyülerini, onlara karşı kullanmayı öğretecek bana Morio. Kötü Cin Geçişleri'ni nasıl açıp kapayabileceğimi, Pentagram Tuzakları kurmayı falan."

"Kötü cin adetlerini mi? Kötü cin büyüsü mü çalışacaksın? Bu biraz fazla değil mi?" Ellerimi göğüslerimin üzerinde kavuşturdum ve dönüp Menolly'e baktım. "Bunun iyi bir fikir olmadığını söyle onlara. Bunun ona nasıl bir enerji getireceğini hayal bile edemiyorum. Zaten tek boynuzlu atın boynuzu onda. Neden sadece buna odaklanmıyor?" Kız kardeşimin, kötü cinlerin kullandığı o iğrenç ve kirli büyüleri çalışacağını düşünmek bile beni iğrendiriyordu.

Ama Menolly gözlerini bile kırpmadan, fikrime karşı geldi. "Bırak yapsın, Kedicik. Kirli oyunlar, savaş kazandırabilir. Güven bana. Kötü cinlerin büyülerini onlara karşı nasıl kullanabileceğimi öğrenmeyi isterdim. Gölge Kanat'a ve ordusuna karşı kullanabileceğimiz *her şeyi* hoş karşılamalıyız. Bu kapıların ne yapacağını kim bilebilir? Yer altı Ülkeleri'ne açılmaya başlayabilirler. İşte o zaman, ruh mühürleri olsun olmasın, etrafımızı kötü cinler sarar."

Sustum. Zihnimin derinliklerinde, Hi'ran'ın kahkaha attığını duyabiliyordum. Sonbaharın Efendisi, benim kötü cin büyümdü. Peki, Menolly–ona ne olacaktı? Eğer bu istenmeyen, bize dayatılan savaşa zorlanırsak, o hangi yola girmek zorunda kalacaktı?

"Anladım," dedim. Ama beni birkaç ay önceki iyimser kıza bağlayan iplerden birinin daha koptuğunu hissettim. "O

dylann

zaman, önümüzdeki konuya geri dönelim. Ruhları kovalama büyüsünü, heyulaların üzerinde kullanabilir misin?"

"Emin değilim," dedi Morio. "Heyulaları yere düşürüp öldürmeyecektir bu büyü. O kadarını garanti edebilirim. Kendi ellerimizle savaşmamız gerekecek. O yüzden, silahlarımızı hazır tutmamızı öneriyorum. Ve gölgeye dikkat edin. Heyulalar kadar tehlikeli değillerdir ama hayaletlerden çok daha güçlülerdir. Tek bir dokunuşlarıyla, bedenindeki tüm sıcağı yok ederler ve seni bir buz kütlesi olarak bırakırlar. Ama tabi, onunla baş edebiliriz de."

"Ünlü son sözler," diye mırıldandı Dumanlı. "Hadi başlayalım."

Menolly ve Vanzir, bizi ana bölmeden uzakta duran, soldaki dar geçide soktular. Onların peşinden giderken, mağaranın dibinde ne olduğunu merak ettim. Sırf eğlenmek için, dağa tırmanmaya gittiğimiz zamanlar çok geride kalmıştı. Belki de, bu iş bittiğinde, geri gelip mağarayı inceleyebilirdik.

"Bu geçitten sonra, heyulaların olduğu odaya gireceğiz," dedi Menolly arkasını dönüp. Koridorda ilerlerken, kenarlara dokunmamaya gayret ediyorduk. Çünkü balçıklar oldukça yoğundu ve bizi bekliyorlardı.

"Arkaya yakın bir oda var. Ruh mührü, bir gölge tarafından o odada korunuyor," diye ekledi Menolly. "Heyulalar ortadan kaybolmadan, gölgenin saldırıya geçmeyeceğini düşünüyorum. Bir muhafız gibi görünüyor. Ve *bu* da, o şeyin yüzyıllar önce ruh mührüne sahip olmuş birinin ruhu olduğunu düşünmeme neden oluyor. Bu yüzden bir sorumluluk hissetmiş ve öldükten sonra da onu korumak istemiş olabilir."

"Bu birçok şeyi açıklar," dedi Morio. "Gölgeler genellikle kendi istekleriyle muhafızlık yaparlar. Bir yer, bir nesne ya da insan olması fark etmez. Eğer ruh mührüne sahip olduysa, gücünün farkına varmış–tam olarak ne olduğunu bilmese bile–ve bu yüzden koruması gerektiğini düşünmüş olabilir."

"Peki ya heyulalar?" diye sordum. "Menolly ve sen haklıysanız, onlar nasıl resme dâhil olmuşlardır?"

"Gölgeler, heyulalara emredebilirler," diyerek araya girdi Dumanlı. "Ölüler Diyarı'ndan getirilmişlerdir."

Morio durdu ve elini kaldırdı. "İçeri girmeden konuşalım bunu. Heyulalar, şamanlar ya da ölüleri kaldırma gücü olan büyücüler tarafından da yaratılabilirler. Gölge canlıyken, ölüleri kaldırma gücüne sahip biriydi belki. Heyulalar, zombilerden çok daha iyi bekçi köpekliği yaparlar. Yaratılmaları daha zordur. O yüzden, eğer onları gölge uyandırdıysa, zorlu bir gösteriye hazırlansak iyi olur."

Rahatsız edici bir fikir geldi aklıma. Hiç düşünmek istemediğim bir şeydi. "Ya gölge hâlâ heyulalara hükmetme gücüne sahipse? Ya gölge hâlâ ölüleri kaldırabiliyorsa? Ölünce, sihirli güçler birden ortadan kayboluyor mu?" Kız kardeşimiz bir cadı olsa bile, Büyü Bölgesi'nde yaşamın bütün ayrıntılarını bilemiyorduk.

Camille kaşlarını çattı. "Çok ender rastlanan bir durum bu. Bazen, ruh yeninden doğunca, güçleri de geri gelir. Özellikle de ruhun güçleri doğuştan geliyorsa. Bu olay açıkça da

dylann

olabilir, gizlice de."

"Ama mümkün müdür? Teorik olarak yani?" Benim için neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum ama içgüdülerime her geçen gün daha fazla güvenmeyi öğrenmiştim. Camille içgüdülerine güveniyordu, ben de onu taklit ediyordum. Menolly güçlerinin geri gelmediğine dair yeminler ediyordu ama ben geldiklerine emindim. Menolly'nin bundan henüz haberi yoktu o kadar.

Morio araya girdi. "Teorik olarak, evet, olabilir. Ama Camille de haklı; çok ender görülür bu. Ama evet, böyle bir durumla karşı karşıya olabiliriz. Ve eğer öyleysek, başımız büyük dertte demektir. Çünkü eğer gölge, heyulalara emredebiliyorsa, bizim icabımıza bakabilecek güçtedir."

"Hiç hoş bir haber değil." Menolly bana baktı. "Kedicik, yanıldığını düşünmek istiyorum. Ama bütün bu mağara içerisindeki erk-ölümcül miktarına bakarsak, haklı olabilirsin."

Midemde bir yumru oluştu. Belki de şansımız yaver giderdi, ben yanılırdım. Ama eğer ölüleri kaldırabilen bir gölge ile karşılaşırsak, Morio'nun da dediği gibi başımız büyük derteydi.

Morio durdu ve Camille'ye baktı. Camille başıyla onaylayınca, Morio iç çekti. "Tamam, şöyle yapalım. Ben ve Camille önce gidelim. Odaya girdiğimiz anda büyümüzü yapalım, sonra kenara çekilelim ve siz görevi devralın. Heyulalara ne olursa olsun, büyü sizi etkilemez. Tabi herhangi bir geri tepme olmadığı takdirde. Yoksa hepimiz mahvoluruz." Camille'ye işaret verdi. "Hazırlanmalı ve çabuk olmalıyız."

Camille, Morio'nun yanına geldi ve elini tuttu. Gözlerini kapattılar ve alçak sesle bir büyü mırıldanmaya başladılar. Geri kalanlarımız koridora çekildik ve duvarlara değmemeye çalışarak onlara yer açtık. Camille ölüm büyüsüne, ay büyüsünden daha yatkındı ama yine de endişelendim. Ölüleri çağırma büyüsünün geri teptiğini düşünmek bile istemiyordum.

Aralarındaki enerji oluşunca, tüylerim diken diken oldu. İlk anda, dönüp kaçmak istedim. Kara büyüydü bu. Camille'nin bugüne kadar yaptıklarından daha karaydı. Sadece Geph von Spynne'ye ölüm büyüsü yaptığını görmüştüm. Ama o anda Geph bize saldırıyordu. Zachary'nin eski nişanlısı Rhonda'yı öldürmüştü ve sırada biz vardık. Ama bu daha önceden hesaplanmış bir büyüdü. Zach'e yaklaştım. Kolunu belime doladı.

Rahatlatıcı bir hareketti ve ben onun kucağına yaslandım. Sıcaklığı ceketimin altından bana ulaştı. Tahrik olmaya başladığını hissedebiliyordum ama o fark etti mi bilemiyordum. Ve ondaki arzu, bendekini de uyandırdı. Savaşın ortasında bir şeyler yapamazdım ama düşüncesi hoştu. Tutku ve adrenalin iç içeydi. Özellikle de, son birkaç aydır karşımıza çıkan, hayati tehlikelerle dolu olaylarda.

Tekrar ona yaslandım. İyice kucağına aldı beni, sonra gözlerime baktı. Elimi yavaşça kaydırdım ve kalçasına koydum. Sarı yakut gözleriyle bana soru soruyordu. Hafifçe başımı salladım. Dudaklarımı büzdüm ve dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. Zach derin bir nefes aldı ve eli kalçamdan

dylann

aşağı kaydı. Tam nefesim kesilmişti ki, Camille başını kaldırdı.

"Hazırız," dedi. Sesi bir milyon mil öteden geliyordu.

Zach'i bıraktım ama yanından ayrılırken elini sıktım.

"O zaman başlayalım," dedi Dumanlı. "Camille ve Morio, başa geçin. Delilah, Zach, Roz ve Menolly, sonra siz girin. Ben üçüncü gireceğim. Böylece tilki ve karımız kendilerine gelmek için zaman kazanırlar."

Başka bir şey söylemeden, Camille ve Morio mağaranın girişine gittiler. Sesleri tünelde yankılanıyordu. Büyülü sözcükleri, tutku ve acı yüklüydü. Odadaki hava akımında davul sesleri yankılandı.

Vücudum büyüye cevap veriyordu. Bu ani rezonansa hazırlıklı değildim. Neredeyse duvara çarpacaktım ama o balçıklara değmeden önce kendimi toparlamayı başardım. Kırmızı görmeye başladım ve öne atıldım. Korkum, büyüyen bir kana susamışlığa dönüştü. Panter uyanıyordu; kalbimin derinliklerinde, hırıltısını duyabiliyordum. Özgür kalmak istiyordu.

Hi'ran. Burası onun ülkesiydi. Ölüm, ateş ve ruhların ülkesiydi burası. Sonbaharın Efendisi bu dünyada oynardı ve ben–onun yaşayan tek Ölüm Kızı–mezardan yükselen karanlık kefenlerin çağrısına cevap vermekten alıkoyamıyordum kendimi. Camille'nin bir parçası olmaya başladığı, Menolly'nin Dredge yüzünden bir parçası olduğu karanlık bölgenin bir parçası olmaya başladığımı kabul etmem lazımdı.

Dünya dönüşmeye başlayınca, Menolly, Zach ve Roz'a

geri çekilmelerini işaret ettim. Önce dönüşeceğimi sandım, çünkü vücudum dünyalar arasında gidip geliyordu. *Panterden kadına, sonra tekrar pantere dönüşürken alnımdaki işaret girdap gibi dönüyordu.* Bir Hız büyüsü yapmıştım, sanki. Sonra, sadece kendim oldum ama panter bütün duygularımı kontrol ediyordu.

Kapıya doğru koştum ve heyulaları gördüm. Kara ve bodur yaratıklardı. Bir zamanlar, onlar da insandı. Ama şu anda, kösele gibiydiler, saçları uzamıştı ve bedenlerinin bir kısmını kaplamıştı. Ben odaya girince, çoğu dönüp baktı. Maymunlar gibi yürüyerek, bize doğru geldiler. Kolları iki yana sallanıyordu, ilerlemek için bilek eklemlerini kullanıyorlardı, gözlerinde ölüm kıvılcımları parıldıyordu.

Buna *hakları* yoktu; burada olmamaları gerekiyordu. Onlar ölüler ülkesine aittiler, yaşayanların ülkesine değil. Hançerimi kınından çıkardım. Onların kanına susamıştım, mezarlarına geri gönderecektim hepsini. Buz gibi elleriyle koluma dokunan heyulanın omzuna sapladım bıçağımı. Eğildim ve sivri dişlerimi heyulanın etine geçirerek sertçe ısırdım. Heyula acı bir çığlık attı. Ağzımdaki kanı ve kılı tükürürken, heyula geri çekildi.

Sıçradım ve döndüm. Çizmeli ayaklarımla, yaratığın çenesine sıkı bir darbe indirdim. Vuruşum onu yere fırlattı. Hiç düşünmeden, yanına atladım. Topuğumu çenesine bastırdım. Yaratık benim bileğimi yakalamaya çalışırken, gırtlağını ezdim. Tekrar vurdum. Bu kez kaburgalarına denk geldi. Menolly'e doğru gönderdim onu. Menolly, heyulayı yakaladı ve

dylann

heyula cansız kalana kadar duvara çarptı. Heyulayı bir kenara fırlattı ve diğeriyle ilgilenmeye başladı.

Kraliçelerini koruyan arılar gibi, heyulalar sardı etrafımızı. Hançerim, tekrar tekrar baktı kanın tadına. Yaşayan ölülerin duvarına çarpıp durdum. Kanın ve bu yaratıklardan yükselen pis kokunun sonu gelmeyecek gibiydi.

Altıncı düşmanım da düşerken, etlerin kemiklerden ayrılmasını büyülenmiş bir hâlde izledim. Büyüyle bir arada kalamıyorlardı artık. İlkel bir çorbaya, DNA ve kan bulamacına dönüyorlardı. Kusmak istiyordum ama başka bir yana çeviremiyordum başımı. Başka bir heyula süzüldü arkamdan ve ben neler olduğunu anlayamadan dişlerini bileğime geçirdi. Dişlerini kemiğime kadar sokunca, acıdan aklımı kaçıracağımı sandım.

Çığlık attım. Heyuladan kurtulmak için çırpınıyordum ama çok sıkı yapışmıştı. Bacağımdan büyük bir lokma almaya kararlıydı. Ondan çok daha büyük olduğumu fark ettim. O yüzden, dizlerimin üzerine, heyulanın tam tepesine çöktüm. Kapana sıkıştırmıştım onu. Kısa bir çığlık atarak beni bıraktı. Geri çekilip yuvarlandım. Ayağa kalkınca ondan çok daha uzun oluyordum. Bana doğru atıldı ama Camille hemen arkasındaydı. Hançerini kaldırmıştı. Bıçağı heyulanın sırtına sapladı ve heyula yere düşerken, Camille geri çekildi.

"Her zaman yardıma koşan ablam!" diye dalga geçtim. Camille başka bir heyula ile ilgilenmeye başlamıştı.

"Her zaman!" diye bağırdığını duydum. Ama yaşayan ölüler takımının başka bir üyesi daha dibimdeydi. Ona dön-

düm ve savaşa devam ettim. Havada kan ve leş kokusu vardı. Çığlık sesleri ve ete giren bıçakların sesleri yankılanıyordu odada.

Vücudum yorgun düşmüştü. Hi'ran'ın beni izlediğini hissedebiliyordum. Ruhu omuzlarımdaydı, o beyaz dişleriyle bana gülümsüyordu. Ondaki öldürme tutkusu, bedenimde geziniyordu. Sanki sırtımda gezinen ve her yanıma kıvılcımlar gönderen parmaklar vardı bedenimde. Nefesimi tutarak, en yakınımdaki heyulanın icabına baktım. Sonbaharın Efendisi'nin nefesini boynuma hissediyordum. Beni kucakladı ve bir sis bulutu girdi kıyafetlerimden içeriye. Saldırıya hazır bir yılan gibi gezindi karnımda.

Sendeledim ama o beni tutmak için yanımdaydı. Beni kollarının arasına aldı ve fırıl fırıl dönen pelerininin içine çekti.

Nefesimi kesiyordu. Hayatımdaki en yoğun tatmini yaşadığım anda, dizlerim titredi. Nefes alamıyordum, hareket edemiyordum. Kalbim bile susmuştu. O anda, öldüğümü biliyordum. Ve sonra–ciğerlerimin bir daha çalışmayacağını düşündüğüm, bedenimden ayrılmaya hazırlandığım anda–Hi'ran soluğumu geri verdi.

Hayata yavaşça geri döndüm. Dudaklarımdan hava giriyordu. Göğsüm inip kalkınca, el ve ayak parmaklarımı yeniden hissettim. Kalbim yeniden atmaya başladı, ritmik bir atıştı. Hemen geri çekildim. Korkuyla bakıyordum ona.

Hi'ran kahkaha attı ve yüzümü okşadı. "Bir sürü gelinimden biri olduğunu sana söylemiştim–ama *yaşayan* tek

Ölüm Kızı sensin. Bu pozisyonun yüzünden her zaman saygı görecek ve onurlandırılacaksın. Ve zamanı geldiğinde, benim vârisimi taşıyan sen olacaksın." Ben daha ağzımı açamadan, ortadan kayboldu. İnleyerek yere çöktüm. Bu sözcüklerin neler ifade ettiğini yeni yeni anlıyordum.

Bölüm 17

"Delilah? Delilah!" Düşüncelerimi saran sislerin arasından yankılandı Camille'nin sesi. Gözlerimi kırpıştırdım. Dizlerimin üzerine çökmüştüm, alnımı yere dayamış ve iki büklüm olmuştum. Ellerim, başımın arkasındaydı.

Sonbaharın Efendisi'nin sözleri kulaklarımda çınlarken, etrafıma baktım. Heyulaların hepsi ölmüştü. Kalıntıları odanın etrafına yayılmıştı. Dumanlı dışındaki herkes, kan ve pisliğe bulanmıştı. Menolly ve Camille kalkmama yardım ederken, hafifçe inledim.

"Ayakta durabiliyor musun?" diye sordu Menolly. Bakışlarını gözlerime kilitlemişti. Biliyordu. Belki neler oldu-

ğunu değil ama bir şeyler olduğunu anlamıştı. Her zaman bilirdi.

Başımla onayladım. Az önce olanları konuşmaya hiç hazır değildim. Hâlâ uğraşmamız gereken bir gölge ve bulmamız gereken bir ruh mührü vardı.

"Evet, aşırı heyecanlandım, sanırım." Ürperdim ve geri çekildim. "Hadi şu işi bitirip eve dönelim. Uyumam lazım." İhtiyacım olan tek şey bu düşüncelerimden kurtulmaktı. Sonbaharın Efendisi'ni, ölümü, ruhları ve Doğanın Efendileri'nden birinden çocuk sahibi olma fikrini bana unutturacak bir şeylere ihtiyacım vardı. Bakışım Zach'e kaydı. Şu anda ihtiyacım olan şey, sarışın ve yakışıklı bir puma adamdı.

Göz kırptı ve dikkatli bakışlarıma yanıt vererek yavaşça gülümsedi. Tahrik olduğumu hissedebiliyordu. Onun da tahrik olduğunu biliyordum, çünkü arzunun kokusunu alıyordum. Benim onu istediğim kadar, o da beni istiyordu.

Menolly, Camille'ye baktı. İkisi de omuz silktiler.

"Tamam, eğer sen iyiysen, şu işi halledelim." Camille arka odayı işaret etti. Mühür oradaydı, hiç şüphesiz gölge de.

Kanın ve heyulaların bedenleri arasından geçerken, mağara içimde kapanıyor gibiydi. Yer altından ve küçük yerlerden hoşlanmıyordum. Annem, Klostrofobi diyordu buna. Kedi kadın olduğum için bunu yaşadığımı söylüyordu. Kediler kilit altında olmaktan hoşlanmazlardı ama rahat köşeleri severlerdi. Annem her zaman, "Asla bir kediyi kapana kıstırma, yoksa seni parçalara ayırırlar. Kediler kaçmasalar bile, kaçma seçenekleri olmasını isterler," derdi. O kibar, azarlayıcı tav-

nıyla benden bahsettiğini anlardım.

Hiçbir zaman iyi bir kız evlat olamamıştım. En azından annemin baş edebileceği bir kız değildim. Sürekli kırlarda dolanmak, erkek kıyafetleri giyinmek, böcekleri kovalamak ve ağaçlara tırmanmak istiyordum. *Erkek Fatma* derdi bana ama sevgi dolu bir tonda konuşurdu hep. Her zaman onun onayını almak isterdim. Ama annem bunu hiçbir zaman söylemediyse de, asla onun ölçülerine uyamayacağımı hissediyordum.

Geçmişin düşüncelerini çıkardım aklımdan. Öne, Roz'un ve Vanzir'in yanına geçtim.

"Siz hiç gölge ile karşılaştınız mı daha önceden?" Evet demelerini umuyordum, *Hayır, ama nasıl öldürüleceklerini biliyorum,* sözlerine de razıydım. Ama ikisini de duyamadım.

"Hayır," dedi Roz. Kıvırcık atkuyruğunu salladı. "Bir sürü hayalet gördüm ve Ölüler Diyarı'ndan birkaç ruhla uğraştım ama gölgeler büyük oğlanlarla oynarlar. Genellikle, eski kalıntıların ve eski savaş alanlarının etraflarında bulunurlar.

Vanzir de başını iki yana salladı. "Ben de hiç uğraşmadım ama birkaç tane görmüştüm önceden. Çok acımasız olabileceklerini anladım. Ama ışıktan nefret ettiklerini biliyorum; güneşe katlanamıyorlar. Gün ışığında çok ender görünür ya da hissedilirler."

"Harika," diye mırıldandım. "Gecenin ortasında, bir mağaradayız. Hayaletlere uğraşmak için mükemmel zaman ve mükemmel yer."

dylann

Camille ve Morio da bize yetiştiler. "İşe yarayacak bir fikrimiz var," dedi Morio. "Eğer ateşten nefret ediyorlarsa, güneş gibi bir ışık yakalım. Camille'de tek boynuzlu atın boynuzu var; bu boynuzla, ateş ve şimşek büyülerinin gücünü artırabilir. Mağaraya bir şok dalgası göndeririz. Ruh mührünü alıp kaçana kadar zaman kazanırız böylece."

Menolly boğazını temizledi. "Gölgeyi… şey… *canlı* bırakmaktan mı bahsediyorsun? Onu cehenneme göndermeyi denemeden–"

"Teknik olarak, onu asla Cehennem'e gönderemeyiz zaten," dedi Dumanlı. "Gölgeler genellikle Ölüler Diyarı'ndan gelirler. Cehennem ise *Yer altı* dünyasının buzlarla kaplı derinliklerini yönetir."

"Tanrıçadan bahsetmiyordum, ateş üfleyen kertenkele." Dondurucu bir bakış attı Menolly. "Gerçek anlamdaki cehennemden bahsediyorum. Bilirsin işte, kırmızı tayt giyinmiş kızgın dostların, düşmanlarının kafatasları üzerinde dans ettiği yer."

Kahkaha attım. "Evet, doğru. Ama sen de benim gibi biliyorsun ki, Lucifer bir tanrıdır, şeytan değil. Ve ruhların çoğunun Yer altı Ülkeleri'yle alakası yoktur. Ayrıca, bir canlının düşünebileceği en korkunç varlıktan daha da tehlikeliler. Ciddi olalım. Eğer bu kavgadan çıkabilirsek, iyi olur. Bildiğimiz kadarıyla, gölge problem çıkarmıyor. Muhtemelen, bu noktaya bağlı. Buraya kaç tane ziyaretçi gelmiş olabilir ki? Örneğin, ben hemen buradan çıkıp eve gitmek ve uzun bir duş almak istiyorum."

"Olabilir, olmayabilir de… garantisi yok. Gölge ruh mührünü aramak için, bizi takip edebilir de," dedi Menolly. "Mührü korumak için buraya gönderilmediğini ve ruh mührünü çalmayı başaranları takip etmeyeceğini nereden bilebiliriz ki. Ruhlar konuşamazlar. Eğer peşimizden gelirse, ne yaparız? Üzgün olduğumuzu söyleyip mührü alabilecek miyiz?"

"Şey, tamam, haklı olabilirsin. Eğer onu defedebilecek-sen, güzel, ama ben tek taraflı bir savaşa girmek istemiyorum." Kaşlarımı çattım.

"Hanımlar, boş konuşacak vaktimiz yok," dedi Roz konuşmamızı bölerek. Odanın kapısını işaret etti. Gölgemsi bir şekil belirmişti.

Ruh, siyah bir karaltıydı. Daha önce karşılaştığımız gölgeye çok benziyordu ama bunun parıldayan gözleri vardı. Kırmızıydılar tabi. Bu şeylerin hep parlak kırmızı gözleri var gibiydi. Bize bakınca, kötü niyetli bir enerji dalgası gönderdi olduğumuz yere.

"Lanet olsun, bir çeşit enerji akımı kullanıyor," dedi Menolly koşarak. Onu durdurmak istedim ama ağzımı zar zor açıyordum.

Menolly, gölgeye saldırınca, eli gölgenin içinden geçti. Bir sisle savaşıyormuş gibiydi. Şaşırdı ve geri çekildi. Gölge ona aldırmadı. Ellerini kalçalarına koydu Menolly ve düşünmeye başladı. Düşüncelerimi toparlamaya çalışıyordum ama tek yapabildiğim buydu. Yolumuza çıkan öfke çok güçlüydü.

Gölge yavaşça hareket etmeye başlayınca, Menolly, Du-

dylann

manlı'ya işaret verdi. "Sende bir şey var mı? Görünüşe göre beni tehdit olarak algılamıyor."

Dumanlı kaşlarını çattı. Zach'e, Roz'a, Camille'ye ve bana geri çekilmemizi işaret etti. "Bilmiyorum," dedi düşünceli bir hâlde. "Deneyeceğim ama ruhlarla aram pek hoş değildir." Parmak uçlarını birleştirdi ve başparmaklarıyla bir üçgen oluşturdu. "Ruh, ey ruh, şenlik ateşi yanıyor, atalarımı çağırıyorum. *Ejderha, ejderha, ejderha*, bu yaratığı Ölüler Diyarı'na geri gönder! Gözümün önünden çek şunu!"

Gümüş rengi bir ışık çıktı Dumanlı'nın parmaklarının arasından ve doğrudan yaratığa yöneldi. Gölge bir an geri çekildi, sonra kendini toparladı. Bakakaldım. Dumanlı bile bu şeyi yok edemiyordu. Lanet olsun. Sırtımdan soğuk bir ter boşaldı. Gölge, ejderhanın hemen yanında bitmişti. Ona zarar verebilir miydi? Dumanlı bizi ondan koruyabilir miydi?

O anda, Camille ve Morio el ele tutuşup yana kaydılar. Daha geniş bir açı oluşturdular. Büyüyü yapmaya başlamışlardı bile. Yarattıkları güç kanımı donduruyordu.

Ayaklarının altında hafif bir gümbürtü oluştu. Yerden mavimsi bir sis yükseldi ve etraflarını sardı. Camille'nin sol elinde, tek boynuzlu atın boynuzu vardı. Sol elini Morio tutuyordu. Morio'nun sol elinde ise, daha önce hiç görmediğim gümüş bir madalyon vardı.

Dumanlı bir an onlara baktı. Geri geri giderken, beni ve Zach'i de yoldan çekti. Menolly, Roz ve Vanzir başını sokacak bir yer arıyorlardı. Görünüşe göre, herkes yükselen enerjiyi fark etmişti. Mâni olmak istemeyen tek kişi olmadığımı

görünce hem rahatladım hem de biraz utandım. Dumanlı'nın beyaz ceketinin arkasından, neler olduğuna baktım.

"*Reverente destal a Mordante, reverente destal a Mordante, reverente destal a Mordante...*" Uyum içinde büyülerini yapan Camille ve Morio, yüzlerinde vahşi ve ölümcül bir ifade ile çok güçlü duruyorlardı. Üzerine basa basa söyledikleri her dizede sesleri titriyordu. Camille, boynuzu havaya kaldırınca, etraflarını saran sis dönmeye başladı. Sisin ucundan kıvılcımlar çıkıyordu, yerden çıkan buharı topluyor ve devasa bir hortum oluşturuyordu. Tepelerinde bir fırtına bulutu dolanıyordu.

Gölge çığlık attı ve onlara doğru atıldı. Sonra Camille durdu. "Aklından bile geçirme. Git buradan, pislik, yoksa seni dumana ve küle çevririz," demek için büyüyü durdurdu.

O konuşurken, hafif bir esinti çıktı. Nereden geldiğini bilemiyordum ama hava akımları geçiyordu etrafımızdan. Bir Sidhe gibi parıldıyordu, görünmez bir yük treni yaklaşıyor gibiydi. Camille'nin tepesindeki bulut hafifçe gümbürdedi–şimşek çaktı. Kristal boynuzun ucu parıldıyordu.

Camille başını geri atınca, "*Reverente destal a Mordante!*" diye bağırdı Morio.

"Gözlerinizi kapatın!" diye çığlık attı Camille. Büyüleri bir yıldırıma dönüştü. Boynuzun uncundan çıktı yıldırım ve zar zor çevirebildik bakışlarımızı. Gölgenin üzerine hışımla atıldı ve ışığı odayı aydınlattı. Bir an, etraftaki lekeleri görebildim. Sonra, belirdiği gibi aniden kayboldu ışık. Gölge ortadan yok oldu.

dylann

Menolly inledi. Hemen yanına koştum. Bir kayanın arkasına saklanmıştı. Birkaç güneş yanığı vardı ama özellikle gözlerinin altında ve parmaklarının ucunda hafifçe yanmış olan etler iyileşiyordu bile. Ayağa kalkmasına yardım ettim.

"İyi misin?" diye gereksiz bir soru sordum. Fazla yara almadan atlattığı belliydi.

"Evet," dedi. "Tanrılara şükür ki, ateş çıkarmak yerine şimşek kullandı. Yoksa bir kül yığınına dönebilirdim."

Camille yanımıza geldi, gözleri kocaman olmuştu. "Ah Ulu Anne, özür dilerim! İyi misin? Bu kadar güçlü olacağını bilmiyordum," diye fısıldadı. Elindeki boynuza bakıyordu. "Bu şeyi kontrol etmeyi öğrenmeden önce alıştırma yapman gerekecek sanırım. Ama tabi, Eriksel beni test ettiğinde, bir yıldırımı durdurmayı başarmıştım."

Eriksel, boynuzun jindaseli, muhafız ruhuydu. Bir cinden farkı yoktu ama cinler kadar iğrenç ve güçlü değildi. Bu kristal boynuzun içindeki Elementleri izlemekle görevlendirilmişti. Camille'nin bize anlatmaya çalıştığı her şeyi anlayamamıştım ama anladığım kadarıyla, boynuz güçlü bir silahtı. Ne kadar güçlü olduğunu Camille'nin bile henüz bilmediğini sezinliyordum.

"Biraz çalışman gerektiği kesin. Ama benim etrafta olmadığıma dikkat et!" Menolly huysuzlandı. Sonra, gölgenin olduğu yere gitti. Ruhtan hiçbir iz yoktu. Tamamen yok olmuştu.

Hepimiz birbirimize baktık. Vanzir'in odanın kapısına baktığını fark ettim. Korkunç ama önlenemez bir fikir geldi

aklıma. Hemen arka bölmeye gittim.

Granitten yapılma kürsünün üzerinde, açık duran bir kutu vardı. Kutunun içinde ise bir kolye duruyordu. Bronz rengi yakuttan yapılmıştı. Bu ağır tılsımı yavaşça elime aldım. Mücevherin içindeki ışık parıldadı ve nefesimi kesti. Dördüncü ruh mührüydü bu.

Kapıya bakınca, Vanzir'i gördüm. Bana bakıyordu. Kapının kemerine yaslanmıştı. Bakışları ruh mührüne kayınca, hançerime uzandım. Vanzir kahkaha attı.

"Eğer mührü senden almak isteseydim, hançerin beni durduramazdı," dedi. Aşağılayıcı bir ton vardı sesinde. "Güven bana. Hiçbir şey yoluma çıkamazdı, *kedi kadın*." Bir an, daha uzun göründü. Gözleri ışık saçıyordu. Sonra o ışıklar söndü ve rahatladı.

"Size söz verdim. Kendimi size bağladım. Bana inanmanızı sağlamak için, boğazımı kesmek dışında başka bir şey kalmadı yapabileceğim. Ama bir kez daha deneyeceğim. *Ben mührü istemiyorum*. Gölge Kanat'ın mührü almasını da istemiyorum. Buna inanmıyorsun ama benim varlığım insanlık üzerine kurulu. Kimseye zarar vermemeye çalışıyorum. Sizlere yardım etmek için güçlü bir istek duyuyorum."

Bunları söyledi, döndü ve odadan çıktı.

Ne dediğini merak ederek, gidişini izledim. Ondan şüphe ettiğim için, suçlu hissettim neredeyse. Ama sonra, Menolly ve Camille'nin sesi beni kendime getirdi. Girişe yaklaşıyorlardı. Suçluluk hissini bir yana bıraktım. Bir savaşın içindeydik. Vanzir bizim endişelerimizi anlamasa da, onlarla

dylann

yaşamayı öğrenmeliydi.

Arabaya dönüşümüz bitmek bilmedi. Eve dönüşümüz ise sonsuza dek sürdü sandım. Hepimiz bitkindik. Camille arka koltukta uyudu yorgunluktan. Başını Menolly'nin omzuna koymuştu. Vanzir onlardan uzakta, sessizce oturuyordu.

Morio da, Dumanlı ve Rozurial'ın yanında sızmıştı. Zach arabayı kullanıyordu. Ben önde, onun yanına oturmuştum. Zach bu soğuk gecede ilerlerken, direksiyondaki ellerine baktım. Çok yorgundum–yorgunluktan tükenmek üzereydim aslında–ama aynı zamanda adrenalinle doluydum. Uyumak zor olacaktı. Zach'e iyice yaslandım.

"Bu gece benimle kalacak mısın?"

Bana baktı, sonra yine caddeye döndü. "Emin misin?" Başımla onayladım.

"Ya Chase?"

Derin bir nefes aldım. Havanın ciğerlerime gitmesini sağladım ve, "Bu *benim* seçimim. Bu gece seninle olmayı seçiyorum, eğer beni istersen." Sesim hafiften titriyordu. Bu kadar zaman ve bu kadar kırgınlıktan sonra, beni hâlâ istiyor muydu? Eğer bu işe karışmak istemezse, onu suçlamazdım.

Ama Zach gülümsemekle yetindi. "Delilah, ben her zaman seni isterim. Bunun için sakın endişelenme." Ve her şey tamamdı.

Eve gidene kadar, sessizce ilerledik. Sonra, Menolly ve

Dumanlı ruh mührünü alıp kapıya gitmek için yola çıktılar. Yaptıkları büyü yüzünden, Camille ve Morio yardım edemeyecek kadar yorgundular. Ben de çok bitkindim.

Oturma odasının ışıkları açıktı. Biz uyumasını söylemiştik ama Iris bizi beklemişti. İçeri girdik, endişe ile baktı bana. Yavaşça gülümsedim ve selam verdim.

"Mührü bulduk ve yola çıktı… yeni evine gidiyor." Vanzir'in önünde, Kraliçe Asteria ile ilgili konuşmak istemiyordum hâlâ.

Roz tereddüdümü hissetmiş olacaktı, çünkü Vanzir'in omzuna vurdu. "Hadi gidelim. Bir aylığına kiraladığım, yerel batakhaneye bakmamız gerek. Kızlar, bu gece yakanızdan düşeceğiz. Yarın ne zaman konuşmak isterseniz arayın. Cep telefonum yanımda."

Evden çıkarlarken, arkalarından el salladık. Camille başını iki yana salladı. "Uyumam lazım. Bayılmak üzereyim. Morio da aynı durumda. Dumanlı'nın anahtarı var. Yatağa gittiğinizde kapıyı kilitleyin." Kız kardeşim ve tilki cin merdivenlerden yukarı çıkıp o gece için ortadan kayboldular.

"Delilah, yukarı çıkmadan önce söyleyeyim, sen dışarıdayken bir telefon geldi." Iris elindeki sandviçi bana uzattı. Elindeki yemeğe gözüm biraz fazla kaymış olmalıydı.

"Acil değilse, duymak istemiyorum." Zach'in omzuna hafifçe vurdum. "Yukarı çık ve beni bekle." Hemen çıktı odadan.

Iris başını iki yana salladı. "Chase değildi," dedi kaşlarını çatarak. "Sharah'dı ve önemli olduğunu söyledi."

dylann

"Acil durum dedi mi?"

"Hayır," dedi yavaşça, sonra kaşlarını çattı. "Ama sesi endişeli geliyordu. Geri aramayacak mısın?"

"Yarın sabah ararım. Eğer acil bir şey olsaydı, tekrar arardı. Bu arada, ben de rahatlayıp biraz eğlenmek ve saatlerce uyumak istiyorum," dedim. Ellerimi saçımda gezdirdim. Duş almam gerekiyordu. Sonra, iğrenç bir suyun vücuduma değmesinden çok daha duyularıma hitap eden bir şeyler yapacaktım. "Zach burada kalacak," diye ekledim.

Iris yavaşça gülümsedi. "Zor zamanlar geçiriyoruz, Delilah. Korkundan ya da suçluluk hissinden dolayı çok değerli bir ilişkiden vazgeçme. Kesin kararlar vermeden önce, Chase'le konuşmanız gereken çok şey var. Ama ben senin yerinde olsaydım, o zamana kadar başıma buyruk davranırdım."

Başına buyruk. Bu terimden pek hoşlanmamıştım ama ufak bir öpücük kondurdum yanağına. Kollarını açmış beni bekleyen bir adamın olduğu üst kata çıkan merdivenlere yöneldim.

Bölüm 18

Odama yaklaşınca, kapının altından müzik sesi geldiğini duydum. Heart'ın söylediği "Büyülü Adam" şarkısıydı. Zachary, MP3 çalarımdaki şarkıları dinliyor olmalıydı. Kapıyı açtım. Yatak odamdaki pencerenin yanına oturmuştu. Tek dizini göğsüne çekmişti. Diğer bacağı aşağı sarkıyordu ve ayağıyla yere vurarak ritim tutuyordu.

Işıklar söndürülmüştü. Pencereden dışarı bakıyordu. O muhteşem yüzü, arkamdaki koridordan gelen ışıkla parıldıyordu. Bana bakınca, ağzını açtı. Dolgun ve tutkuluydu. Tozlu yaz buğdayı saçları, altın sarısıyla renklendirilmişti.

Deri ceketinin kokusu burnuma dolunca, nefesim kesildi. Tozlu pantolonunun üzerinden bile, bütün kaslarının hat-

dylann

larını görebiliyordum. Kayalıkların üzerinden yan yana koşuşumuzun anıları canlandı içimde. Derinliklerimde bir yerlerde, Panter uyanmak istiyordu.

Uzun zamandır ilk defa yalnız kalıyorduk. Yavaşça ona doğru gittim. Yatağın çevresinden dolandım. Örtülerin yere düşmüş olduğunun, pijamalarımın ve etrafa saçılmış diğer kirli kıyafetlerimin üzerinden geçtiğimin gayet farkındaydım. Başını benim olduğum yere çevirdi. Benim ona yaklaşmamı sessizce bekliyordu.

Aramızdaki mesafe azalırken, Chase geldi aklıma. Her şeyi berbat etmeden önce, durma şansım hâlâ vardı. Onu arayıp benimle konuşması için yalvarabilirdim. Onu özlediğimi söyleyebilirdim. Lanet olsun, gidip Erika'yı bulabilirdim. Kadını bir güzel dövüp ödünü koparabilirdim.

Ama bunların hiçbirini yapmak istemiyordum.

Düşünmekten yorulmuştum, kıskançlık ve canımı acıtan hislerle boğuşmaktan usanmıştım. Ve içimde büyüyen kıskançlıktan nefret ediyordum. Güvensizlik göstergesiydi ve annemden miras almayı hiç istemediğim bir özellikti bu. Kalbimde bıraktığı histen hoşlanmıyordum. Eğer Chase, Erika'yı istediyse, alabilirdi. Şu anda, bunlarla uğraşmak istemiyordum; yapmak istediğim tek şey…

"Delilah," Zach'in sesi etrafımı sarmıştı. Boğuk ve kısıktı. Bir anda ayağa kalktı, tek bir adımda yanıma geldi. Yavaşça uzanıp boğazımı okşadı. Parmaklarını boynumdan aşağı, gömleğimin üzerinden göğüslerimin arasına kaydırınca ürperdim.

"Sakın bir şey söyleme. Bir şey sorma," dedim. "Sadece öp beni."

Zach eğildi ve yavaşça dudaklarımı öptü. Dudakları iri ve dolgundu. Kolları belime dolandı. Beni iyice kendine çekince, titremeye başladım. Gözlerimi açık tuttum. Öpüşürken ve nefeslerimiz birbirine karışırken, gözlerindeki o sabit bakışa daldım.

"Ah Ulu Bast, bana ne olduğumu hatırlat," diye fısıldadım.

Zach durdu, geri çekildi ve gözlerimin içinde baktı. "Ne istiyorsun? Sadece söyle. Ben yaparım."

Panterin içimde dolandığını hissedebiliyordum. Bileğinden yakaladım Zach'i. "Gel benimle."

Onu oyun odama sürüklerken, beni takip etti. Kedi oyuncağını, üst kattaki çöp kutusunu geçtim ve pencereyi açtım. Çatıya tırmandım ve pencerenin kenarındaki meşe ağacının dalına atladım. Ellerim ağacın gövdesine dokunduğu, ayaklarım dallara değdiği anda, pantere dönüşmeye başladım. Çabucak ve acısız geldi. Saniyeler sonra, dallardan yere indim.

Gece sert ve karanlıktı. Ay kararmak üzereydi ama onun ışığına ihtiyacımız yoktu. Huşsuyu Gölü'ne giden kırlarda koşmaya başladım. Kaslarımı hissediyordum, pençelerimin altındaki yeri ve tüylerimi titreten havayı hissediyordum. Ve hepsinden zevk alıyordum. Tüm duyularım aktifti; tüm hislerim yoğundu.

Ormana girerken, çalıların arasında koşturan küçük hayvanlar çekti dikkatimi. İlkbaharın verimli toprağının, suyun,

dylann

mantarların ve Zach'in arzusunun kokusu rüzgârla savruluyordu. Sarhoş edici bir hortum gibiydi ve beni iyice kedi hâlime çekiyordu.

Başımı kaldırdım ve yüksek sesle uludum. Boğazımdaki titreşimler beni deli gibi acıktırdı. Onu istiyordum, beni yere yatırmasını ve derinliklerime dalmasını istiyordum. Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi, etrafımda dolandı. Birbirimizi ölçüp tartarken, gırtlağından hırıltılar geliyordu. İkimiz de değişebiliyorduk. Ne tamamen insandık, ne de kedi. İkisinin garip bir karışımıydık.

İnsan hâlindeyken olduğu gibi, puma hâlinde de inanılmazdı Zach. İnce ve kaslıydı. Sarı yakutla, açık kahverengi arasında parlak gözleri vardı. Arkama geçti. Yeni fikirlere açıktı. Kendimi yere yaklaştırdım ve ona sundum. Ama o geri çekildi ve kıvılcımlar saçarak bulanıklaştı. İki bacaklı hâline geri döndü. Şaşırmıştım. Ben de elimden geldiğince çabuk dönüştüm.

"Ne oldu?" diye sordum. "Etrafta kötü cin kokusu almıyorsun, değil mi?"

"Eğer sana o şekilde sahip olsaydım, incinebilirdin," dedi. Sesi titriyordu. "Başka ev kedileriyle birlikte olduğunu biliyorum. Ama büyük kedi şeklindeyken, çok daha acılı olur. Diğer puma adamlarınki gibi, benimki de dikenli. Sana bu şekilde sahip olmak istemiyorum… bu sefer olmaz. Şimdi olmaz. Ay tamamlanana ve biz, onun ruhlarımızı yönlendirdiğini hissedene kadar olmaz. Ama izin ver, seni ait olduğumuz bu yerde, ormanda, bir erkek olarak seveyim." Kollarını

açtı, bakışları kalbimi yakıyordu.

Sonra çıldırdık. Kıyafetlerimizden kurtulmaya çalışıyorduk ama o parlak gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. Pantolonunu çıkardı ve gömleğini arkaya attı. Bluzumü, pantolonumu ve iç çamaşırımı çıkardım. Zach'in boğazından hafif bir hırıltı çıktı. Burun delikleri titreşti. Kısık sesle kahkaha attı.

"Kokunu alabiliyorum. Gel buraya, pisipisi."

Midemde kelebekler uçuşmaya başladı. Zach çıplaktı ve tamamen tahrik olmuştu. Parmaklarımı vücudunda gezdirdim. Dikkatle beni beklediği bölgelere indim.

"Şimdi. Burada. Toprağın içinde," dedim. Neredeyse fısıldıyordum.

"Nasıl emrederseniz." Belimden yakaladı beni ve yere uzandık. Yerdeki bitkiler, tenimi gıdıklıyordu ve kokuları duyularımı harekete geçiriyordu. Tek eli bedenimde geziniyordu. Nereye gitmesi gerektiğini, nerelere dokunması gerektiğini gayet iyi biliyordu. Dudaklarını göğüslerime değdirdi. Gırtlaktan gelen bir kahkaha attı.

Hafifçe inledim. İçimde ateşler yanmaya başladı. Her biri diğerinden daha büyüktü. Nefesimi toparlamaya çalıştım ama hiç dur durak yoktu. Dilini bacaklarımın arasında gezdirince titremeye başladım. Başını tuttum. Bizi esir alan gücün zevkinden kahkaha attım.

Yaprak kalıntılarıyla kaplanmıştı her yanım. Sonunda kalktım ve Zach'i geri iteledim. "Sıra sende," diye fısıldadım. Dudaklarımı erkekliğine yaklaştırdım. Sivri dişlerime dikkat ederek dilimi gezdirdim. Her seferinde daha sert oluyordum.

dylann

"Seni istiyorum," dedi. Birden belimden tuttu ve kendine çekti beni. Gözlerimin içine bakıyordu. "İçine girmek istiyorum."

Yanından ayrıldım. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm. Arkamda diz çöktü. Belimi tuttu ve beni kendine çekti. İçeri girdi. Bana yaslanınca, başımı geri attım ve inledim. Önce kibardı, sonra hızlandı. Pozisyon değiştiriyordu. Döndü ve içimdeki fitili ateşledi.

Uzandı ve boynumun arkasını emdi. Ona yaslanınca, hafifçe ısırdı. Parmaklarımı toprağa geçirdim. Büyük kediler *olarak* sevişemiyorsak, büyük kediler *gibi* sevişirdik.

Gittikçe sertleşiyordu. Kendimi yere yaklaştırdım. O kadar yaklaşmıştı ki, ben nerede bitiyordum, o nerede başlıyordu anlayamadım. Göğüslerim ıslak yapraklara değiyordu. Onun altında hareket edince, nemli toprak etime yapışıyordu. Sanki Doğa Anne'nin kendisi göğüslerimi emiyordu.

İkimiz de kirli ve ıslaktık. Geçirdiğimiz günün yaralarını taşıyorduk. Ve bu çok hoşuma gidiyordu. Karnımın altındaki yosunu, bacaklarıma dolanan çamuru seviyordum. Bütün bu süreçte, Zach beni keşfediyordu. Koca barajı yıkacak olan son darbeyle mücadele ediyordum.

Sonra oradaydım, tam kenarda, kollarımı yardım için uzatmıştım. Büyük bir patlama geldi kulağıma, uzaklarda bir yerlerde bir şelalenin gürlemesi. Atladım–uçurumun kenarından süzülüyordum. Ve oraya ulaştım.

Zach benim adımı haykırınca, çığlık attım. Puma ve Panter uyandı. Bize karşı birleştiler. Geçmişin hayaletleri gibi.

kalplerimizin derinliklerinde uyandılar. Kendi gölgelerimiz de bizim gibi çiftleşiyorlardı. Ve soluğumu bıraktım. Zayıf ve telaşlıydı. Büyük kediler doruğa ulaştı. Kükremeleri kulaklarıma geldi. Geceleri çalan kabile davulu gibiydi.

Zach başını zarifçe sırtıma yasladı. Sırılsıklamdı. Terlemişti, nemli ve miskliydi. "İyi misin?" diye sordu.

Oturdum. Bütün kaslarım ağrıyordu. Her bir zerrem çürümüş gibiydi. Ama güzel bir acıydı, beni yorgun bırakan, sıcak bir banyoya ve ılık yatağa hazırlayan bir ağrıydı. Vücudumdaki bütün gerilimi atan bir acıydı.

"Evet, iyiyim," dedim esneyerek. Akşam serinliği çöküyordu. Soğuk ve ıslak hissetmeye başlamıştım. Pantolonumu giyindim ve bluzumü üstüme geçirdim. Çamura batmıştım. Nasılsa kıyafetlerde kirliydi ve yıkanmaları gerekiyordu.

"İçeri girmem lazım," diye ekledim. "Gel. Bu gece kalır mısın?"

Bana baktı. "Beni gerçekten istiyor musun?"

Düşündüm. Yatağımda, birlikte uyuduğum tek erkek Chase'di. "Evet, istiyorum."

"Tamam, o zaman," dedi. Pantolonunu giyindi ve fermuarını çekti. Eve dönerken, gömleğini yanında taşıyordu. Yol boyunca sessizce yürüdük. Bununla nasıl başa çıkabileceğimi merak ediyordum. Daha önce hiç bu şekilde sevişmemiştim. Her iki yanım da–hem kedi hem kadın–yatağa davet edilmiş gibiydi. Bir bütün hissettim. Bir bütün olarak kabul görmüştüm ve her iki yanım da arzulanmıştı. Ve bunun hiç bitmemesini diliyordum.

Bölüm 19

Sabah oldu. Gözlerimi açtığımda, Zach arkamdan sarılmıştı. Kolları belime dolanmıştı. Hafifçe horluyordu. Çenesindeki hafif sakalı, omzuma değiyordu. Uykusunda bir şeyler mırıldandı. Güneş doğuyordu. Tembel bir ışık düştü yatağa. Hiç beklenmeyen bir ışık ve sıcaklık verdi bize.

Gözlerimi kırpıştırdım ve saate baktım. Sekiz buçuktu. Kalkma zamanıydı. Yatağa geç gitmiş olsak da, şekerleme yapmayı tercih ediyordum. Birkaç saat orada, birkaç saat burada, daha iyi geliyordu bana. Özellikle de seviştikten ve birlikte sıcak bir banyo yaptıktan sonraki uyku.

Sudan hoşlanmazdım. Ama Zach beni köpüklerle dolu küvete soktu. Sırtımı onun göğsüne yasladım. Yavaşça yıkadı

beni. Elleri tenimde geziniyordu. Aramızdaki enerji yeniden yükseldi. Küvette de sahip oldu bana. Su soğuyana kadar kendimizi sabunlu coşkuya bıraktık. Başım yastığa değer değmez, uykuya geçtim.

Şimdi uyanmıştım ama gözlerim hâlâ bulanık görüyordu. Esnedim ve yataktan çıktım. Zach homurdandı, sonra kalkıp oturdu. Şapşal bir gülümseme vardı suratında. İçimi ısıttı ve kollarını uzattı. İç çamaşırlarımı bir kenara attım ve örtünün altına geri girip günaydın öpücüğü verdim Zach'e.

Sonra, yatağın başına yaslandı ve ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Tamam, bunu dün gece konuşmadık ama şimdi konuşmamız gerekiyor. Şey ne olacak?"

"Chase mi?" Boşluğu ben tamamladım. Bunu konuşmaya hâlâ hazır değildim ama Zach bir açıklama bekliyordu ve ben ona bu açıklamayı borçluydum.

"Evet, Chase." Uzun uzun iç çekti. "Dün gece inanılmazdı. Tanrıdan senin de aynı şeyi hissetmiş olmanı diliyorum yalnızca. Biz birbirimiz için yaratılmışız, Delilah. Bunu hissedemiyor musun? Biz sadece birlikte olmadık. Biz *çiftleştik*."

Neredeyse dilimi yutacaktım. Neden bahsettiğini o kadar iyi anlıyordum ki. Ben bunu dillendirmeye çekinmiştim. Onun da aynı şeyi hissetmiş olabileceğini bilmiyordum. Seks harikaydı ama dahası da vardı. Sanki birleşmiş gibiydik, beni tamamen kabul etmişti. Tamamımı. Peri, insan, kedi kadın, panter kadın… bütün parçalarım sevişmemize katılmıştı. Chase ve ben ne kadar denesek de, onun giremeyeceği–girmeyeceği –bölgelerim vardı.

"Biliyorum," dedim yavaşça. "Biliyorum. Ama Zach, şu anda o kadar çok şey oluyor ki. Chase ve ben… Chase…" Sutyenlerimi havaya kaldırdım ve baktım. Yeşil satendendiler. Chase almıştı bana. Victoria's Screet'dandılar. Birden, sutyenimi giyinemedim. Çekmecenin gerisine koydum ve başka bir tane çıkardım: açık pembe, pamuklu, çok basittiler. Bunlar benimdi. *Benim*, *benim* tarzım, *benim* rahat bulduklarım. Sutyenimi taktım ve onlara uyacak bir külot giyindim. Dönüp puma adama baktım. Yataktan çıkmıştı.

Soğuk bir kış gecesi içilen, ılık bir rom gibiydi Zach. Öğleden sonra süt ve kurabiyesi gibiydi, sabah yenen yulaf lapasıydı. Dağcı çizmeleri, kot pantolonu ve deri ceketinin kokusu cennet gibiydi. Peri dışında, benim olduğum her şeydi.

"Chase bana yalan söylediği için çok öfkeliyim. Onun eski sevgilisiyle yatmasını kabul edebilirdim. Çünkü doğruyu söylemek gerekirse, ben ikinizi de hayatımda isterdim. Ama o bana doğruyu söylemedi. Bu yüzden, aptal gibi hissettim. Şimdi ne istediğini ya da ne düşündüğünü bilmiyorum." Yatağın kenarına oturdum, başımı ellerimin arasına almış yere bakıyordum. "Ve sanırım, *ben* ne istiyorum onu da bilmiyorum. Neyi istemeye *hakkım* olduğunu bile bilmiyorum."

Döndüm ve alnımdaki işareti gösterdim. "Bunu henüz kimseye söylemedim ama dün, kavga sırasında, Sonbaharın Efendisi dedi ki… bir gün, vârislerinden birini benim taşımamı planladığını söyledi. Eğer ciddiyse, seçme şansım yok. Ben ona bağlıyım. Peki, bu bana neye mâl olacak? Chase bana karşı anlayışlı olsa da–babamın insanlarının anladığı dilden bir

dylann

anlayış bu–onun da bir sınırı var. Kabul edebilecekleri sınırlı. Ve böyle bir şeyi asla kabul etmez. Sen eder miydin?"

Zach bana baktı. Sonra, uzandı ve kolumu okşadı. "Buna şimdi cevap verebileceğimi sanmıyorum doğrusu. Sanırım, eğer Sonbaharın Efendisi senin ölümlü bir sevgilin olmasına karışmazsa, ben de senin ölümsüz bir çocuğun olmasına karışmazdım. Ama Puma Sürüsü karışırdı. Tabi onların her söylediğini dikkate almıyorum. Artık almıyorum. Benim, büyüklerin dediği gibi, son soytarılıklarım pek hoş karşılanmadı. Sana bundan daha iyi bir cevap veremem."

Omuz silktim. "Bana yalan söylemendense, dürüst olmanı tercih ederim. Benim için yeterince iyi bir cevap. Peki, konseyde bu kadar yaygara koparacak ne yaptın?"

Çekingen bir gülümseme oluştu yüzünde. "Puyallup'taki Şehir Meclisi'ne adaylığımı koydum."

Bakakaldım. "Ne yaptın?"

"Şehir Meclisi'ne adaylığımı koydum. Meclis üyesi olmak istiyorum. Dünya'da yaşayan doğaüstü bir varlık olarak bağımsız yarışıyorum. Puma Sürüsü'nün bir üyesi olarak. Venus beni destekliyor. Beni konseyden atmamalarının tek sebebi, onun desteği zaten. Ama bana karşı çok öfkeliler."

Başımı salladım. Puma Sürüsü'nün–özellikle de yaşlılar konseyinin–tarzı belliydi. Eski düşmanları olan acımasız bir seri katilden kurtarmıştık kıçlarını ama yine de beni ve kız kardeşlerimi onaylamıyorlardı. Yine de iki tane müttefikimiz vardı aralarında. Zachary ve şamanları Ayın Çocuğu Venus bizi destekliyordu. Onlar sayesinde, Puma Sürüsü birçok kez

bize yardımcı olmuştu. Onların desteği olmasaydı, istenmeyen kişiler olurduk.

"Meclis üyesi mi?" Kıs kıs gülüyordum. "Eğer seçilirsen, park biletli sorununu çözebilecek misin?"

Kahkaha attı. O kadar içten gülüyordu ki, o güzel dudaklarını ısırmak istedim. Ama döndü ve yataktan kalktı. Gerindi ve sabahın sıcak ışıkları kaslarını hafifçe dalgalandırdı. Çamurlu pantolonunu eline alınca yüzünü buruşturdu. Havlu bir bornoz attım Zach'e.

"Kirlilerini bana ver."

Üstüyle, bornozu değiştirirken kaşlarını kaldırdı. "Bu pembe. Canlı bir pembe de değil. Çiklet pembesi."

"Ama ben çiklet severim. O yüzden, idare et," dedim sırıtarak. "Eve gitmeden önce, kirlilerini yıkarız–"

Kapı çalınca, konuşmam yarıda bölündü. Zach bornoza iyice sarınınca kapıyı açtım. Iris endişeli bir bakışla kapıda duruyordu.

"Sharah yine aradı. Seninle konuşması lazımmış. Birinci hatta. Ben bunları çamaşır makinesine koyarken, sen konuş. Zach'e uyacak bir pantolon ve gömlek olacaktı." Zach'in kıyafetlerini elimden aldı. Zach ise bornoz açılmasın diye kıvranıyordu. "Rahat ol, Zachary. Daha önce görmediğim bir şey yok sende," dedi sırıtarak. Sonra, yerdeki kirli çamaşırları bir sepete aldı ve merdivenlerden indi.

Yatağımın yanındaki telefonu aldım. İki tane dâhili hat almıştık. Hem benim katıma, hem Camille'nin katına. Böylece, merdivenlerden koşmak zorunda kalmıyorduk. Ekstra-

dylann

dan bir hat için de başvuru yapmıştık.

"Merhaba, Sharah," dedim. Eğer Chase aratıyorsa, onu mahvederdim. İlişkimizin bu evresine birini sokmaya hiç ihtiyacımız yoktu. Ama Sharah'ın sesi çok kötü geliyordu.

"Delilah, tanrılara şükür. Dün geceden beri sana ulaşmaya çalışıyorum ama sen geri dönmedin."

Zach'e baktım. "Benim… yapmam gereken başka işler vardı. Ne oldu?"

"Chase'le ilgili."

"Ne olmuş Chase'e?" Ne kadar üzgün ya da neşesiz olduğunu duymak istemiyordum. Ne de olsa, bu duruma kendini o getirmişti.

"Dün öğleden sonra işe gelmedi. Asla ortadan kaybolmazdı. Bir şey mi oldu diye çok merak ettim."

Sözleri kalbime saplandı. "Ne demek istiyorsun? Başı dertte mi yani?" Midemin derinliklerinde oluşan huzursuzluk, yüzeye çıkmaya başladı.

"Ne diyorsam o işte. Hâlâ işe gelmedi. Dün gece bir sorun çıktı ve onu aradım. Ama evde değildi. Biraz endişelendim ama ailevi bir durum olabileceğini düşündüm. O yüzden seni aradım. Ama şimdi gerçekten meraklandım. Hâlâ gelmedi. Aradım ama kimse cevap vermiyor."

Dudağımı ısırdım. Camille'nin benim için aldığı dudak kremini sürmeyi unuttuğum, çatlak kısımdan birine sivri dişim denk geldi. Kanın tadını aldım. Sharah haklıydı. Ona ulaşabileceğimiz bir numara bırakmadan asla ortadan kaybolmazdı Chase. İşine çok büyük bir saygısı vardı. Ama tabi,

bu sıralar çifte hayat yaşıyor olabilirdi. Erika, işine duyduğu sorumluluğu unutturmuştu belki de.

"Erika ile konuştun mu?" diye sordum. Ağzımdan çıktıkları anda, kulağımı tırmaladı bu sözcükler. "Belki o nerede olduğunu biliyordur."

Sharah durdu. Biliyordu. Ve ben, bildiğini biliyordum. Biraz durduktan sonra, boğazını temizledi. "Onu da aradım. Ama cevap veren olmadı. Özür dilerim, Delilah. Ne diyeceğimi bilemiyorum–"

Yanaklarım kızarınca, Zach'in bakışlarının üzerimde sabitlendiğini hissettim. Kızarmaktan nefret ediyordum, dikkat çekmekten ve utanmaktan da. Gözyaşlarım hücum etmeye başladı. Tam akmak üzerelerken, geri göndermeyi başardım. Konuya odaklanmaya çalışıyordum. Erika olsun olmasın, Chase sorumluluklarını ihmal edecek biri değildi. Eğer imkânı olsaydı, arardı. Demek ki, bir şeyler yanlış gidiyordu. Belki arabası sorun çıkarmıştı. Belki de başka bir şeydi.

"Evine bakmaya gitti mi kimse?"

"Hayır," dedi. "Henüz kimse gitmedi. Gitmeden önce telefon görüşmeleri yapayım dedim. Sen bu iş için gönüllü olmazın, değil mi? Hayır dersen anlarım ama ortada bir şeyler dönüyor. Ve bizim buradaki imkânlarımız kısıtlı."

Uzun uzun iç çektim. Yapmam gereken en son şey, Chase'in peşinden gitmekti. Ama bu durumda yanlış giden bir şeyler vardı.

"Pekâlâ, ben gidip bakarım. Eğer ben sana dönmeden önce geri gelirse, bana haber ver ki ben de günlük işlerimi halle-

dylann

deyim." Bakmam gereken bir sürü dosya vardı masamda. Acil değillerdi ama gelecek ayın faturalarını onlar ödeyecekti.

"Anlaştık. Teşekkürler. Aramak zorunda kaldığım için tekrar özür dilerim."

Ben ahizeyi yavaşça yerine koyarken, Zach kolunu belime doladı. "Sanırım neler olduğunu anladım. Seninle gelmemi ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Pek iyi bir fikir değil. Eğer onu bulabilirsem, konuşmamız gereken çok şey olacak. Ve eğer bulamazsam, şey…" Bu fikri bir kenara bıraktım ve kapıyı işaret ettim. "Hadi aşağı inelim ve bir parça kahvaltı edelim. Senin planların nedir?"

Bornozun kemerini bağladı ve geçebilmem için kapıyı açtı. "Pek bir işim yok. Kampanya yöneticimle konuşacağım, birkaç tane vesikalık çektireceğim, binada değiştirilmesi gereken bir parmaklık var, işçileri kontrol edeceğim." Durdu. "Sonra beni arayıp neler olduğunu anlatır mısın?"

Başımla onayladım. "Kesinlikle ararım. Hadi gidip bakalım, dün ruh mührü ne olmuş."

Mutfağa girdiğimizde, sadece Dumanlı, Iris ve Maggie vardı içeride. Maggie, Dumanlı'nın kucağında oturuyordu. Dumanlı'nın saçıyla oynuyordu. Saçın bir tutamı, Maggie'nin karnını gıdıklıyordu.

Iris, Zach'e bir pantolon ve gömlek verdi. Üzerini değiştirmek için banyoya gitti Zach. Iris ocağı işaret etti; bir tavada yumurta vardı, diğerinde domuz pastırması dilimleri. Masanın üzerinde kavun dilimleri ve bir yığın tost duruyordu. Bir

dilim aldım ve hemen yemeye başladım.

"Servisi kendin yap, lütfen. Bugün çamaşır ve temizlik işlerim var. Camille dükkâna gitti bile. Morio alışverişe çıktı. Menolly ininde tabi. Ve bugün kötü cin ikizlerinden iz yok."

Ekmek kırıntısı boğazıma kaçtı. Iris, Roz ve Vanzir'den bu şekilde bahsetmeye başlamıştı. Onlar pek memnun değildi bu isimden ama geri kalanımız çok komik bulmuştuk. Özellikle Vanzir, Iris'in espri anlayışından hiç hoşlanmamıştı.

"Kendini yorma. Sharah'a bir söz verdim. Chase ortadan kaybolmuş ve kimse bulamıyormuş."

"Ulu Anne, umarım başına bir şey gelmemiştir."

"Ben de öyle umuyorum," diye mırıldandım ve masaya oturdum. Zach geri geldi, giyinmişti. Yumurta ve pastırma dolu bir tabak uzattım ama geri çevirdi.

Bir parça tost aldı ve alnımdan öptü beni. "Ben çıksam iyi olacak. Seni sonra ararım. Hoşça kalın, millet." Ben uğurlayamadan, kapıdan çıktı. Arabasına binip uzaklaşmasını, pencereden izledim. Dumanlı'ya geri döndüm. Oturduğu yerden dikkatle beni izliyordu.

"Anlat bakalım, dün ruh mührüyle ne yaptınız?" Sandalyeme geri döndüm ve yemeğe gömüldüm. Açlıktan ölüyordum. Bizim metabolizmamız hızlıydı. Camille ve ben çok fazla yerdik. Yaşıyorken, Menolly de yerdi.

Dumanlı omuz silkti. "Kız kardeşin insan ilişkileri konusunda çalışmalı. Ama onun dışında işler yolunda gitti."

A-ah. "Menolly ne yaptı ki?"

Ejderha kaşlarını kaldırdı, gülümsemesini zor bastırı-

dylann

yormuş gibiydi. "Öncelikle, Trillian hakkında bildiklerimizi neredeyse ağzından kaçıracaktı. Cüceler görevi gizli tutmak için bu kadar uğraşıyorken, hiç akıllıca bir hareket olmazdı bu. Gafını örtmeye çalıştım ama öksürük krizine girdiğine inandıklarını sanmıyorum."

Harika. Menolly'nin bu olayda dümene geçmemesi gerektiğini bilmeliydik. Tam bir kavgacıydı ve hiç güvenilmezdi ona. Kime ne söylediğine hiç dikkat etmezdi. Bugüne kadar hiçbir devlet sırrını ağzından kaçırmamıştı ama eğer damarına basılırsa, hemen dökülürdü. Her zaman böyle olduğunu biliyordum ama vampir olduğu için böyle olduğunu söylüyordum.

"Peki, Kraliçe Asteria ne dedi?"

"Dördüncü mührü görünce, çok sevindi. Üçüncü mühürle ilgili çok ciddi endişeleri var. Gölge Kanat'ın onunla neler yapabileceğini merak ediyor. Dahns Tek boynuzlu atları, kendi alanlarının eteklerinde saldırılar olduğunu bildirmişler. Önceleri, cüce cinlerin baskın yaptığını sanmışlar. Ama iyice araştırınca, yaraların hiç de cüce cin tarzı olmadığını fark etmişler."

Yumurtalarımı ve domuz pastırmamı yalayıp yuttum. "En azından, dördüncü mühür sağlam ve güvende. Bulmamız da o kadar zor olmadı. Şimdi dışarı çıkmam lazım. Bir ya da iki saate dönerim. Eğer bana ihtiyaç olursa, cep telefonum yanımda."

"Ben de kendi evime gidiyorum şimdi. Al," dedi ve Maggie'yi kollarıma verdi. "Sen bak. Eğer Camille sorarsa, bu gece

böyüğümde olacağım. Yapmam gereken işler var ve şu lanet olası Peri Kraliçeleri benim bölgemi altüst ediyorlar. Her yanı paramparça etmediklerinden emin olmam lazım."

Yüzünü buruşturdu. Son birkaç aydır sırdaş olmuştuk. Özellikle Dumanlı'nın Seelie ve Unseelie Sarayları'nın yeniden oluşturulmasıyla ilgili düşünceleri konusunda.

Büyük Bölünme sırasında, Öteki Dünya, Dünya'dan ayrılmıştı. O sırada, Peri Sarayları dağıtıldı, Aveal ve Titania sürgüne yollandılar. Birkaç ay önce, Morgaine'in çabaları sayesinde, sarayları yeniden kurmaya karar verdiler ve Camille'nin küçük bir yardımıyla, bu fikri harekete geçirdiler. Bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değildik ama bir tek şey kesindi: Onları tepemizden indirmişti ve saf kan insanlar bundan oldukça memnundu. Şimdi aklımızdaki soru, esas saraylarını nereye kuracaklarıydı. Titania, Dumanlı'nın arazisinin bir kısmını talep ediyordu. Dumanlı kabul etmiyordu.

"Dikkatli ol. Hepsi de tehlikeli ve hiçbirine güvenmiyorum." Maggie'yi çocuk kafesine koydum ve en sevdiği oyuncağı–Chase'in hediye ettiği doldurulmuş maymunu–verdim.

"Şüphelenmekte haklısın. İyilik peşinde değiller. Keşke Camille onlara hiç bulaşmasaydı. Ama sanırım Kader Büyücüleri size bir şey emrettiğinde, dinlemek zorundasınız." Ejderha uzun, beyaz trençkotunu giyindi ve kapıya yöneldi.

Kader Büyücüleri konusunda haklıydı, diye düşündüm. Hiçbirimiz Camille'nin bu işe karışmasını istememiştik. Morgaine'in teknik olarak bizim ailemizin bir parçası olduğunu bilsek de, kan, sadakati gerektirmiyordu. Ama Camille'nin

dylann

bir seçeneği yoktu. Büyük anne Coyote bunu istemişti.

Yeni Peri Kraliçeleri'nin bizim için yaptığı iyiliklerden biri de, halkın baskısını bizim üzerimizden birazda olsa almaktı. Bu dünyaya geçtiğimizden beri, gizemli görmüşlerdi bizi. Hem küçük görülmüş hem sevilip sayılmıştık.

Şimdi, Dünya'da yaşayan periler ortaya çıkınca, ilgi bölünmüştü. Ama ben bu duruma güvenmiyordum. Saf kan insanlar, Peri Kraliçeleri'nin sıradan insanlar gibi davranıp düzene ayak uydurmayacaklarını fark edince, dengeler bir anda değişebilirdi. Ve üç Kraliçe de hiç iyi niyetli değildi.

Çamaşırlarla uğraşan Iris'e bir not yazdım, Maggie'yi yanağından öptüm ve anahtarlarımı aldım. Arabama binince, yine Chase'i düşünmeye başladım. Gerçekten kayıp olduğunu sanmıyordum. Muhtemelen Erika ile kaçmıştı ya da benzer bir şey olmuştu. Aklımın derinliklerinde, neden bu kadar üzgün olduğumu merak ediyordum. Ne de olsa, geceyi Zach'le geçirmiştim ve harika hissetmiştim. Ve bunu Chase'e anlatacaktım. Her şeyi detaylarıyla anlatmayacaktım ama ne yaptığımı bilecekti. Belli şeyleri bilecekti.

Ama sonra, içimden cılız bir ses karşı çıktı. Sadece yalan söylemesi ya da bir şeyleri anlatmaması canımı sıkmamıştı ki. Chase benim Zach'i arkadaş olarak görmemi bile istememişti. O yüzden, Chase'e odaklanmış ve bütün ilgimi ona vermiştim. Ve o gidip başka birini becermişti.

Aklım karmakarışıktı. Aynı anda hem soğuktum hem sıcak. Karayolu boyunca ilerledim. Chase'in güney Seattle'daki evine giden çıkışa kadar sürdüm arabamı. Aslında Renton

civarında yaşıyordu ama posta kodu onu şehir yerine bağlıyordu.

Arabamı park yerine çektim ve Chase'in yeni arabasına bakındım. Park yerinde duruyordu. Yani, ya evdeydi ama telefonuna cevap vermiyordu ya da birisiyle–Erika adında birisiyle–dışarı çıkmıştı. Ya da, dedi içimdeki o cılız ses, belki de evdedir ama telefona cevap veremiyordur. Arabamdan indim ve ikişer ikişer çıktım merdivenleri. Kapıyı iki kez çaldıktan sonra, anahtarlarımı çıkardım. Anahtarlarıma bakarken, son kez bu daireye girdiğimi düşündüm. Eğer ayrılırsak, anahtarlarımı geri verecektim. Düşüncesi bile çok üzdü beni.

Ama kapıyı açmaya yeltenince, kapının kilitli olmadığını gördüm. İterek açtım ve dikkatle içeri adım attım. Gündüz olmasına rağmen, ışıklar açıktı. Chase'in dairesinde bir sürü ışık vardı ve odadan çıkarken ışıkları kapamaya çok dikkat ederdi. Bir numaralı kötülük işaretiydi.

İkinci işaret ise çok daha büyüktü. Oturma odasından bir kasırga geçmiş gibiydi. Kitaplar her yere yayılmıştı, masanın üzerindeki her şey yere atılmıştı: kalemler, kâğıtlar. Laptopu açıktı ve boşa çalışıyordu. Bir şekilde, yere düşmemeyi başarmıştı. Kalbim ağzıma geldi. Karışıklığın üzerinden yavaşça yürümeye başladım. Neler olmuştu böyle?

Panikle yatak odasına koştum. Kavgadan iz yoktu, valizlerden iz yoktu, dolap doluydu, yatak hâlâ yapılıydı. Ya bu sabah yatak toplayacak vakti olmuştu ya da dün gece hiç uyumamıştı.

Telesekreterinin ışıkları yanıp sönüyordu. Parmak izle-

dylann

rini hiç düşünmeden düğmeye bastım ve oturup dinlemeye başladım. İlki kuru temizlemecidendi. Takım elbisesinin hazır olduğunu söylüyordu. İkincisi Sharah'dandı. En kısa zamanda aramasını söylüyordu. Üçüncüsü Erika'dandı. Bunu duyuca birden durdum.

"Chase, hangi cehenneme kayboldun? Bu sefer anlaştığımızı sanıyordum. İşleri benim istediğim şekilde halledecektin. İş de olsa, seviştiğin o sürtük de olsa, ben artık ikinci planda kalmayacağım. Mesajımı alır almaz beni ara ya da hiç aramaya zahmet etme."

Vay be. Kadının gerçek yüzü işte *buydu*. Makineye baktım ve Chase'in bu kadında ne gördüğünü merak ettim. Güzel olduğu kesindi ama onda güzel bulabileceğim her şeyi siliyordu ağzı. Ben ona asla–bir kez bile–bu kadar kırıcı davranmamıştım. Biz de tartışırdık ama ben asla çirkefleşmezdim. Dördüncü mesaj başladı ve ödümü kopardı. Yine Sharah'dı. Beşinciyi de bu sabah o bırakmıştı. Mesajlar bu kadardı.

Orada otururken, komodinin üzerinde duran bir resim dikkatimi çekti. Uzanıp aldım. Benim resmimdi. Birkaç ay önce Chase çekmişti. Bir topa sarılmış, en sevdiği Armani ceketinin üzerinde uyuyordum. Tam oraya bir kıl yumağı bırakmıştım. Tamamen istem dışı olmuştu. Chase gözlerinden yaş akana kadar gülmüş ve kuru temizlemeyi ödememe izin vermemişti. Kendimi durduramadan, ağlamaya başladığımı fark ettim.

Resmi cebime koydum ve oturma odasına geri döndüm.

Telefonu arıyordum. Bulunca, Sharah'ın numarasını çevirdim. Bir dahakine Erika'yı aramaya karar verdim. Onunla konuşmak ve yüzleşmek istiyordum. Chase ile arama giren şeytanı tanımalıydım. Onun geçmişinden, benim güvensizliklerimden gelen bir şeytandı.

Ve sadece bir kereliğine Chase'in orada olması için Bayan Bast'a dua ettim. *Onunla* ve güvende olmasına izin versin istedim. Çünkü eğer orada değilse, o zaman ciddi anlamda endişelenmeliydik.

dylann

Bölüm 20

Erika'yı nerede bulacağımı bilmiyordum ama Chase'in adres defterini bulmam çok sürmedi. Ondan sonrası kolay işti. Erika'nın adresini ve numarasını buldum. Eşyalı otel odalarından birinde kalıyordu. Demek ki Seattle'dan gidip gitmeme konusunda hâlâ kararsızdı.

Adresi ve telefon numarasını kendi not defterime yazdım. Sonra, dışarı çıktım. Her yerde parmak izlerim kalmıştı ama Sharah orada olduğumu biliyordu. Ben park yerinden çıkarken, o içeri giriyordu. El salladım. O da başıyla selam verdi.

Erika'nın kaldığı yere gitmem on dakikamı aldı. Chase'e mümkün olduğunca yakın bir yere yerleşmişti. Ne kadar

zamandır buradaydı? Bir haftadır? İki? Dört?

Lüks otele girince, Erika'nın parası olduğunu anladım. Chase kendi maaşıyla burayı asla karşılayamazdı. Danışma masasına gittim ve mermer masaya yaslandım. Parıltımı gizlemedim. Normalde, peri kanımdan gelen parıltımı gizlerdim ama bu sefer bütün artıların benden yana olmasını istiyordum.

Görevli bana uzun uzun bakınca, hafifçe gülümsedim. "Bazı bilgilere ihtiyacım var," dedim.

"Ne istiyordunuz, güzel bayan?" İnanılmayacak derecede etkilenmişti. Ama bu benim işime yarardı. Kancama takılmıştı.

"Erika Sands ne kadar zamandır burada kalıyor?" Dudaklarımı büzdüm. Öpücük verecekmiş gibiydim.

Bana bakarken dudaklarını ısırdı. Ne yaptığını bile bilmediği belliydi. "Dört hafta kadar önce geldi."

Dört hafta. Demek ki, Chase onu dört haftadır beceriyordu. "Daha önce de burada kaldı mı?"

Görevli başını iki yana salladı. "Bildiğim kadarıyla kalmadı. Şu anda odasında. Aramamı ister misiniz?"

"Hayır, sadece oda numarasını istiyorum," dedim. Ve numarayı verdi. Sonra, dalga geçip kaçmayı seven biri olmadığım için, uzandım ve küçük bir öpücük kondurdum. Ben uzaklaşınca titredi. "Teşekkürler, Cliff," dedim. Yaka kartından adını okumuştum. "Çok yardımcı oldun."

"Önemli değil," diye fısıldadı. Bakakalmıştı.

Asansör ağır işliyordu ama bu kez merdivenleri kullanmak istemiyordum. Birkaç dakika içinde, 403 numaralı oda-

nın kapısına gelmiştim. Kapıyı çalmalı mıydım? Öylece içeri mi girmeliydim? Kapıyı çalmak kibar bir davranış olurdu, o yüzden bu fikri bir kenara bıraktım. Kapı kolunu tuttum ve çevirdim. Kilitliydi. Bir an bile düşünmeden, kilit açıcılarımı çıkardım ve işe koyuldum. Birkaç saniye sonra, kilidi açtım ve kapıyı itip içeri girdim.

Erika oturma odasında değildi ama her şey yerli yerindeydi. Su sesi dikkatimi çekti. Odadaki iki kapıdan birini açtım.

Lavanta kokusu doldu içeriye. Yapaydı. Burnumu büzdüm. Gerçek lavanta alacak kadar zengin görünüyordu ama ya parası yoktu ya da ucuz zevkleri vardı. Kaşlarımı çattım. Sonra, onun ödünü koparacağımı bilerek ve bundan büyük bir zevk alarak banyonun kapısını açtım.

Erika çığlık attı. Madeni kokulu köpüklerle dolu bir küvete uzanmıştı.

"Sen! Ne halt ediyorsun burada? Polisleri çağırıyorum "Ayağa kalkmaya yeltendi, sonra durdu ve tekrar küvete oturdu. "Çık buradan."

"Çeneni kapa," dedim. Çıkardığı yaygaraya aldırmıyordum. "Dün geceden beri Chase'i gördün mü? Ona mesaj bıraktığını biliyorum."

"Bundan sana ne ki–"

"Dediğim gibi, sorularıma cevap vermediğin sürece, çeneni kapat. Sana kibarca soruyorum. İstersem, seni o küvetten çıkarır, cevaplarımı alırım. Ama inan bana, kabalaşmamı hiç istemezsin." İçimde ham bir kıskançlık belirdi. Onu sars-

mak ve bir tane patlatmak istiyordum. Lanet olsun, eski moda bir kedi dalaşı istiyordum. Ama ben gerçek bir kediydim ve kaybeden o olurdu. Tanrılara şükür ki, mantığım galip geldi ve kendime hâkim olabildim.

"Beni dinle. Can kulağıyla dinle. Chase kayıp. Dün geceden beri nerede olduğunu bilmiyoruz. O yüzden, eğer onu dün gece gördüysen, hemen söylemeni tavsiye ediyorum. Çünkü az önce de söylediğim gibi, seni konuşturmasını bilirim. Beni zorlama, Erika."

"Kayıp mı?" Yüzünün kanı çekildi ve küvete yaslandı. "Ne demek kayıp?"

"Bu gün işe gitmemiş. Dün gece, Sharah telefonla ulaşmaya çalışmış ama cevap vermemiş. Dairesi talan edilmiş- en azından oturma odası edilmiş. Hiçbir yerde bulamıyoruz. Şimdi, o küvetten çıkacak mısın yoksa seni sürükleyeyim mi?"

Ona doğru bir adım daha attım. Hemen toparlandı. Jakuziden çıkarken neredeyse kayacaktı. Bir havluya sarındı. Çıplakken baktım ona. Benim daha güzel olduğuma karar verdim ve başımı çevirdim. "Oturma odasında bekliyorum. Çabuk ol."

Beş dakikadan az bir süre sonra yanıma geldi, saten bir bornoz giyinmiş, saçlarını sarmıştı. Tüylü terlikler giyiniyordu. 1950'lerden kalma parlak kız modası terliklerdi. Otuzlarında olmasına rağmen, daha demode görünüyordu. Yaşlıydı.

Bara gitti ve kendine viski doldurdu. "Bir şeyler içer misin?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

"Nasıl istersen. Sorularını cevapladıktan sonra, buradan defolup gitmeni ve bir daha asla gelmemeni istiyorum. Seni öğrenince, Chase'den seni bırakmasını istedim. Ama dinlemedi. O yüzden, bütün bu olanlar için beni suçlama," dedi ve yan yan baktı bana. Kurnaz ve ihtiyatlı bakışlardı.

"Benimle olduğunu bile bile onunla görüşmeyi seçen sendin. Hatanın yarısı da senin. Ama bunun için gelmedim buraya. En son ne zaman gördün onu?" Hafifçe iç çektim. Sakin ve kendine hâkim tavırları sinirimi bozuyordu. Histerik olmak istemiyordum. O kendine hâkim olurken, ben histerik olmak istemiyordum.

"Otursana," dedi. Yavaşça içkisini yudumluyordu.

Ben koltuğun kenarına dikkatlice otururken, o sandalyeye geçti. Bacak bacak üstüne attı. Sol ayağındaki terliği hiç durmadan sallıyordu.

"Yani, Chase kayıp mı oldu? Nerede olduğuna dair en ufak bir fikrim bile yok. Dün öğle yemeğinde tartıştık. Kapıya doğru giderken arkasından bağırdım. Eğer planladığımız gibi beni dansa götürmeyecekse, geri gelmeye zahmet etmemesini söyledim. Bana bir özür borçluydu. 'Üzgünüm' demeye hazır olana kadar, onunla konuşmaya hiç niyetim yoktu."

Bir yudum daha aldı. "Geri aramadı. Ben de hâlâ sinirli olduğunu sandım ve asla ilk arayan olmamaya kararlıydım."

Sinirimi bastırdım. O da benim kadar sinirliydi. "Neden tartıştınız?" diye sordum. Zorla konuşuyordum.

Hafifçe gülümsedi. Önce sahtekârlık yaptığını sandım

dylann

ama sesinin tonundan "İkimizde kadınız, erkeklerin bazen domuzlaştığını ikimiz de biliyoruz" gülümsemelerinden biri olduğunu anladım. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

İstemiyordum ama Chase kayıptı… iç çektim. "Onu bulmamıza yardımcı olacak bir ipucu olabilir."

Erika kahkaha attı. "Şey, sanmıyorum ama her neyse. Kavga ettiğimizi öğrenince başın göğe ermiştir. Neyse. Chase *seninle* açık bir ilişki yaşamak istiyordu. Bense unut onu dedim. Chase çok sinirlendi." Ayağa kalktı ve yavaşça pencereye gitti. Park yerine bakmaya başladı. "Bütün bu karmaşa yüzünden beni suçluyor."

Bakakaldım. Chase açık bir ilişki mi istiyordu? Bu yeni haberdi işte. Zachary yüzünden bu fikri ortaya attığımda, Chase inatla karşı çıkmıştı. Fikrini mi değiştirmişti? "Bilmek istediğim bir şey var. Buraya ilk geldiğinde, Chase sana benden bahsetti mi?"

Erika hiç kımıldamadı, dönmedi ama duruşundan ve omuzlarını düşürmesinden belliydi. Cevabı biliyordum. "Söylemedi, değil mi? İlk başta haberin yoktu."

"Tamam," dedi ve içkisini bitirdi. "Önceleri bilmiyordum. Chase söylemedi." Arkasını döndü, daha güvensiz duruyordu. "İki hafta önce, ofisine gidince seni öğrendim. Öğle yemeğine çıkmıştı. Zaman geçirmek için şu cüceyle–Sharah mıydı?–konuşmaya başladım. Neyse, kız arkadaşı olduğunu söyledi bana. Onunla görüştüğümü bilmiyordu. Geri gelince, gerçeği öğrendim. İlişkinizin sallantıda olduğunu söyledi. O zaman ayrılmasını söyledim. Bu haftaya kadar, abarttığını

anlamamıştım. Böyle bir şey yapacağını tahmin etmeliydim, lanet olsun."

Gözlerinde yaşlar birikti. Hiç istemesem de, onun adına üzülmüştüm. "Ne demek istiyorsun?"

"Biz *bu* yüzden ayrılmıştık. Şimdi ben *sana* bir soru sorayım. Sana benden bahsetti mi hiç?" Bardağını bir altlığın üzerine bıraktı ve sandalyesine geri döndü.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, bahsetmedi. Bana dedi ki… daha önce hiç ciddi bir ilişki yaşamadığını söyledi."

"Anladım," dedi. İfadesini sakin tutmaya çalışıyordu ama çökmeye başladığını hissediyordum.

"Üç yıl nişanlı kaldık. Sanırım, onun kitabında bu ciddi sayılmıyor. Ya da benimle ilgilidir. Neyse," dedi ve başını iki yana salladı. "Düğünden iki ay önce, en yakın arkadaşımla birlikte olduğunu öğrendim. Bir kereye mahsus olduğunu söyledi. Onu çok seviyordum, kabullendim. Düğünümüzden önceki gece bir striptizciyle bastım. *Bizim* yatağımızda. Hemen terk ettim onu ve uzağa taşındım."

Kafama bir tuğla çarpmış gibi hissettim. Bunu Chase mi yapmıştı? Benim Chase'im mi? Evet, bazen kırıcı olabiliyordu ama hep doğru şeyi yapıyormuş gibiydi. Ve şimdi, bir ahlaksızlık hikâyesi olduğunu öğreniyordum.

Başını kaldırıp bana baktı. Bakışları, yüzümde geziniyordu. "Bir tarafına kına yakarsın herhâlde."

Başımı iki yana sallayarak, "Hiç tarzım değil," dedim. Tamamen doğru değildi ama bu kez ciddiydim.

"Teşekkürler, tahmin etmiştim. Neyse, ben sandım ki…

dylann

bir ay önce geri döndüğümde, değişmiş görünüyordu. Özür diledi. Bana çiçekler getirdi, beni gördüğüne sevindiğini söyledi. Onu tamamen unutamamıştım, o yüzden ben… biz… ben tekrar affettim onu. Seni öğrenince, değişmediğini anladım. Sonra, onunla öylesine takılmaya başladım. Ona sahip olmayacağım, Delilah. Önce onu yükseğe çıkarıp sonra, yere bırakacaktım. Tıpkı onun beni bıraktığı gibi. Onu *incitmek* istemiştim."

Kahretsin! Erika'ya bakakaldım. Kıskançlık, perilerde olduğu gibi saf kan insanlarda çok derinlere inebiliyordu. Tabi, Chase'in de kendi hikâyesi olmalıydı. Ve muhtemelen doğru, her iki hikâyenin de ortasında bir yerlere denk geliyordu. Ama ne olursa olsun, bu karmaşadan sonra düşünmem gereken çok şey ortaya çıkmıştı.

"Yani, benim hakkımda mı tartışıyordunuz?" diye tekrar sordum.

"Senin hakkında–sorumluluk hakkında. Doğru şeyi yapmak hakkında. Eğer sen bu konuya karışmaya kalkarsan, bir şey demem. Ama ben Chase'e kızgınım. Hâlâ ayağa kalkıp, "Evet, bunu ben yaptım," diyecek cesareti yok. Sonuçlarını da kabul edemiyor. Dün, bütün sorunlar yüzünden beni suçlayınca, sabrımın taştığını hissettim. Şımarık bir herifle bu tarz oyunlar oynamak için çok yaşlıyım. Ve bir aşk üçgeninin içine girmeye de hiç niyetim yok. Ya da üçlü bir yola girmeye."

Ayağa kalktı ve kollarını kavuşturdu. Enfes bir şekilde boyanmış tırnakları, saten bornozunun üzerinde geziniyordu.

"Yeni mottom şu: Eğlencesi kaçınca, ben de kaçarım. Ve bu işin eğlencesi kaçtı. Onu en son ne zaman gördüğümü mü merak ediyordun? Dün, restoranda gördüm. Bir şeyler içip çerezyedik. Çıkıp gitti ve faturayı bana kakaladı."

Bunları söyledikten sonra, bana döndü. "Ben giyineceğim. Odamdan çıktığımda, burada olmazsan sevinirim. Şehri bugün terk ediyorum. Chase tamamen senindir, tatlım. Ama uzun süreli planlar yapmanı tavsiye etmem. Çünkü Chase'in çantası tamamen pislik doludur."

Erika'nın banyoya gidişini izledim. Sonra yavaşça kalktım ve odadan çıktım. Kapıyı arkamdan kilitledim.

Demek ki, Chase bana defalarca yalan söylemişti. Eğer Erika doğruyu söylüyorsa, Chase bana yaptıklarından daha beter şeyler yapmıştı ona. Düğünlerinden bir gece önce… Öteki Dünya'da bile soylular dışındakiler böyle bir davranışı normal karşılamazdı. Ve sadece Lethesanar'ın etrafındaki soylular böyle bir şey yapardı.

Arabama geri döndüm. Konuşmalarımızı tekrar tekrar çeviriyordum zihnimde. Chase kayıptı. Chase ikimizi birden idare etmişti. Chase bana yalan söylemişti, Erika'ya yalan söylemişti, kadınlara yalan söylemek üzerine bir geçmişi vardı.

Bazı yönlerden, tek kurban olmadığımı bilmek beni rahatlatmıştı. Ta en başından açık bir ilişkiyi kabul etmiş olsaydı, bu duruma gelmezdik. Ama kabul edemiyordu–en azından kadın tarafı için kabul edemiyordu. Resmi anlamaya başlıyordum. Chase ikili oynamak istiyordu ama aynı durumla

dylann

karşılaşmaya tahammül edemiyordu. Peki, bu bizi nereye getirmişti? Beni? Onu?

Erika gideceğini söylemişti ve ben ona inanıyordum. Onun düşman olmadığını yeni fark ediyordum. Aslında, düşman yoktu… beni sevdiğini ısrarla söyleyen bir adama güvenememenden kaynaklanan bir boşluk hissi vardı. Beni tutku ile aşk ile insani duygularım ile tanıştıran bir adamdı o.

Şimdi ne yapacaktım? Ona sırtımı mı dönecektim? Dönüp gidecek miydim? Bunu yapamazdım. Ona işi için ihtiyacımız vardı, kötü cin problemi için de. Geri çekilip arkadaş kalabilir miydik? Düşündükçe, daha iyi bir fikir gibi geldi bana. En azından kafalarımızı toparlayana kadar.

Hangi cehennemde olduğunu merak ederek, eve döndüm. Chase ile konuşma şansı bulana kadar, ilişkimiz üzerindeki en ufak kararları bile ertelemeye karar verdim.

Araba yoluna girince, bir şeylerin ters gittiğini hissettim. Ne olur ne olmaz diye, arabamı biraz aşağıya park ettim ve korudan dolaşarak eve yaklaştım. Mutfak merdivenlerine koştum ve bir anda durdum. Arka verandaya giden kapıya bakakaldım. Menteşelerinden sökülmüştü. Lanet olsun!

İçeri koştum hemen. Ters dönmüş çamaşır sepetine çarptım. Mutfak altüst olmuştu. Her yerde kırık tabaklar vardı ve yemekler yerlere saçılmıştı. Menolly'nin inine giden kapının hâlâ kapalı olduğunu gördüm. İçeri giren her kimse, şans eseri, girişi bulamamıştı.

Peki ya Iris ve Maggie? Hemen Maggie'nin çocuk kafesine gittim. Parçalara ayrılmıştı.

Çığlık atmamak için kendimi zor tutarak, oturma odasına gittim. Orası da tarumar edilmişti. Burnuma garip bir koku geldi ve irkildim. Çok güçlü bir kokuydu. Çürük meyve: portakal, vanilya ve yasemin gibi kokuyordu… hay lanet olsun. Kahretsin. Raksasa kokusuydu. Karvanak buradaydı.

Yere çöktüm. İçimde dalga dalga enerji geziniyordu. Değişmek istiyordum. Kaçmak ve güvenli bir yerde, karanlıkta saklanmak istiyordum. İçimi kemiren bu isteğe karşı savaşırken, acaba Karvanak burada mı diye merak ettim. Ve tabi, Maggie ve Iris hâlâ hayatta mı?

dylann

Bölüm 21

"Hayır, hayır, hayır…" diye inledim. Keşke tekir kedi hâlime dönüşebilseydim. Gidip saklanacak güvenli bir köşe bulabilseydim. Cesetleri bulan kişi ben olmak istemiyordum. Karvanak'ın evimize neler yaptığını görmek istemiyordum. Camille neredeydi? Bu konularda benden çok daha iyiydi. O neden burada değildi? O benim ablamdı ve bize bakmak onun işiydi.

Başımı ellerimin arasına almış, öne arkaya sallanıyordum. Etrafımdaki yıkımı yok etmeye çalışıyordum. Şimdiye kadar değişiyor olmalıydım. Neden vücudum öne geçip beni istediğini yapmaya zorlamıyordu ki? Yıllarca, istemsiz değişimlerim beni acıdan ve korkudan kurtaran bir liman gibi

olmuştu. Tartışmalara bir ara verebilmiştim. Tam ihtiyacım olduğu anda neredeydiler?

Bir süre sonra, değişmeyeceğimi anladım.

Hem rahatladım hem üzüldüm. Etrafıma bakındım. Değişme isteğim makul bir orana düşmüştü. Bir saniye sonra, tekrar nefes alabilmeye başlamıştım. Korkumu bastırdım ve ayağa kalktım. Omuzlarımı dikleştirdim. Seçme şansım yoktu. Raksasa'nın bıraktığı izlerle yüzleşmek zorundaydım.

Kalbim hızla atıyordu, cep telefonumu çıkardım ve Camille'nin kitapçısı Çivit Hilâl'in numarasını tuşladım. Telefonu açar açmaz, "Hemen eve gel. Kötü cinler buraya gelmiş. Eğer mümkünse, Dumanlı ile bağlantı kur. Ona da ihtiyacımız olabilir," dedim.

Telefonumu cebime koydum ve merdivenlere yöneldim. Sessizce hareket edebiliyordum–bir kedi gibi süzülüyordum–ve bu yeteneğimi kullandım. Camille'nin katına gelen kadar elimden geldiğince sessiz oldum. Kapıların hepsi açıktı. Bütün odaları kontrol ettim. Hepsi altüst edilmişti. Yatak odasının her yanında kıyafetler vardı. Camille'nin çalışma odasına da baktım. Büyülü yağları ters çevrilmişti ve büyü malzemeleri mahvolmuştu. Ama içeri girenlerden hiçbir iz yoktu. Tanrılara şükür ki, Tek boynuzlu atın boynuzu Camille'nin yanındaydı.

Kendi odalarıma doğru yöneldim. Dikkatle dinledim, sıra dışı bir ses ayırt etmeye çalıştım. Üçünü kata çıkınca da aynı durumla karşılaştım. Her şey etrafa saçılmıştı. Bazı şeyler mahvedilmişti. Ama etrafta kimseler yoktu.

Sadece Menolly'nin ini kalmıştı. Menolly'nin iyi olduğunu–ve Iris ile Maggie'yi canlı bulabileceğimi–umut ederek merdivenlere koştum. Oturma odasında, Camille ve Dumanlı ile karşılaştım. Dumanlı'nın kolu, Camille'nin belindeydi.

"Ionyc Denizi üzerinden geldik," dedi Camille. Şaşkın görünüyordu. "Arabamı dükkânda bıraktım."

"Tanrılara şükür geldiniz," dedim. "Iris ve Maggie'yi henüz bulamadım. Ama ikinci ve üçüncü katlara baktım. Kan izi, ceset ya da kötü cin yok. Kokuyu alabiliyor musun? Karvanak buradaymış."

Camille derin bir nefes aldı. Raksasa kokusunu alınca, "Lanet olsun," dedi.

"Hadi Menolly'nin inini kontrol edelim," dedim ve önüne geçtim.

Kitaplığın önünde durduk. Dumanlı arkamızdaydı. Camille'ye baktım. Başını iki yana salladı. "Bir gün nasıl olsa bulacaktı. Aç hadi."

Böylelikle, buraya geldiğimizden beri ikinci kez Menolly'nin gizli girişinin yerini açıklıyorduk. Raflar açılınca, Dumanlı hiçbir şey söylemedi ama başıyla onayladı.

Karanlık girişi geçtim ve Menolly'nin yuvasına inen merdivenleri aydınlatan loş ışığı açtım. Yavaşça aşağı inerken, kötü cin kokusunu almaya çalıştım. Ama ini bulduklarını işaret edecek herhangi bir koku yoktu.

"Iris? Iris?" diye bağırdı Camille. Menolly için elden geçirdiğimiz bodrum katının derinliklerinde yankılanıyordu sesi. En son basamağı inince, Iris'le göz göze geldim. O muhte-

şem mavi gözleri korkundan ve sinirden kocaman açılmıştı. Maggie arkasındaydı. Üzerinde Aqualine kristali olan değneği elindeydi Iris'in.

"Olduğunuz yerde kalın," dedi ve değneğini kaldırdı.

"Biziz, Iris…" dedim ama sonra durdum. Endişelenmekte haklıydı. Raksasalar illüzyon ustasıydılar. Bizler kılık değiştirmiş kötü cin ve arkadaşları olabilirdik. "Devam et. İllüzyon Dağıtma büyünü yap. Emin olursun."

Değneği kaldırdı. Elinin titrediğini görebiliyordum. Yüksek sesle konuşmaya başladı. "*Piileva otus, tulee esiin*!"

Bir ışık seli geldi üzerimize. Biraz tuhaf hissettim ama bir an tekir kediye dönüştüğümü düşünmem dışında pek bir şey olmadı. Işık sönünce, Iris elini indirdi. Yere çöktü ve Maggie'yi kucağına aldı.

"Tanrılara şükür, tanrılara şükür… ben sandım ki…"

"Bizim kötü cinler olduğumuzu sandın," dedim ve yanına koştum. Camille, Menolly'i kontrol etti. Menolly uykudayken, solgun ve yorgun görünürdü. O bir vampirdi ve ölüydü. Ne kımıldar ne nefes alırdı ne de tek bir hareket yapardı. Bazen, rüyalarında nereye gittiğini merak ederdim ama Menolly bize anlatmazdı. Yine de bilirsim ki, eski hatıralarında gezinirdi çoğu zaman.

Iris'in alnını öptüm. Tam kalkmalarına yardım edecektim ki, Dumanlı zarifçe kenara itti beni. Iris'i ve Maggie'yi kucağına aldı. Sanki kuş tüyü taşıyormuş gibi çıktı merdivenlerden. Camille ve ben de peşlerinden gittik. Mutfağa geri çıkınca, kitaplığı iyice kapattık. Dumanlı, Iris'i sallanan san-

dalyenin yanına bıraktı ve oturmasını işaret etti.

"Çay," dedi Dumanlı, Camille'ye.

Camille başıyla onayladı. Yerdeki çöplerin ve karmaşanın arasında çaydanlıkları aradı. Temiz bir çaydanlık buldu sonunda. Ezilmişti ama yine de kullanılabilir durumdaydı. Su doldurdu ve ocağa koydu.

Çaydanlıklarımız kırılmıştı ama çay fincanlarımızı bulabildim. Mutfak dolapları boşaltılmıştı ama bir kutu poşet çay bulamayı başardım ve her bir fincana bir poşet çay koydum.

Camille yanına oturduğunda, Iris titriyordu. Maggie, Camille'nin kucağındaydı. "Neler olduğunu anlatabilir misin?" dedi Camille.

"Siz çıktıktan kısa bir süre sonraydı. Kahvaltı bulaşıklarını yıkıyordum. Oturma odasından bir gürültü geldiğini duydum. Hiç bağırmadım. Hepinizin çıktığını biliyordum. Ayrıca, kapı çarpması gibi değildi. Raflardan biri aşağı inmiş gibiydi. Ve sonra kokuyu aldım. Portakal, vanilya ve yasemin… Karvanak'ın eve girdiğini anladım."

Başını eğdi. "Kaçmaya korktum. Dışarıda muhafızları olabilirdi. O yüzden, Maggie'yi aldım ve Menolly'nin inine saklandım. Kapının kilidini kapadığım anda, birilerinin mutfağa girdiğini duydum. Bir saniye geç kalsam yanardık. Bir sürü ses geliyordu. Bağırtılar, gürültüler. Karanlıkta saklandım ve bekledim. Başka ne yapabileceğimi bilmiyordum. Cep telefonum yanımda değildi. Menolly'nin komodinin üzerindeki telefonum denedim ama hat kesikti."

dylann

Duvardaki telefonun ahizesini kaldırdım ve dinledim. "Ses yok. Dışarıdaki kabloları kesmiş olmalılar."

Camille, Maggie'yi Iris'e verdi. Çocuk kafesine ne olduğuna bakmak için döndü. Koruyucu yastığın üzerindeki büyük tavayı kaldırdı. Sonra da, enkazın altındaki minderi çekti. Üzerinde cam parçası kalmamasına çok dikkat ederek silkeledi. Maggie'yi minderin üzerine koydu ve yanına çöktü.

Iris odaya bakınca, uzun uzun iç çekti. "Evin geri kalanı ne durumda?"

"Mutfak kadar feci durumda. Menolly'nin ini dışında tabi. Epey bir temizlik yapmamız gerekecek. Çok fazla kaybımız var." Su kaynadı ve çayları doldurdum.

"Peki ya Fısıldayan Ayna?" diyerek ayağa zıpladı Camille.

"Fark etmedim," dedim. Camille merdivenlere koşmaya başladı.

Parmaklarımı şakaklarıma dayadım. Koca bir baş ağrısı, zihnimin derinliklerinde davul çalıyor gibiydi. Migrenim başladı diye düşündüm.

Dumanlı buzdolabının kapısını açtı. Görünüşe göre, kötü cinler ona dokunmamışlardı. İçindekiler tamdı. Ekmek, et ve sandviç için gerekli diğer malzemeleri çıkardı. Sessizce çalışmaya başladı. Hakkını vermem lazım. İşler kötü gittiği zamanlarda, ne yapılması gerekiyorsa, hiç zorlanmadan ya da şikâyet etmeden yapılması gerekenleri yapardı.

Dumanlı biftekli sandviçleri bitirdiği sırada, Camille

mutfağa döndü. Hepimiz ona baktık.

Başını iki yana salladı. "Kırılmış. Kapıdan birini göndermeli ve bir tane daha var mı diye Kraliçe Asteria'ya sormalıyız. Bütün büyü malzemelerim mahvolmuş. Bazıları kayıp. Yani çok acil değil ama makyaj malzemelerim de ezilmiş. Sinirim bozuldu. Neyse ki, yerler parke. Eğer odamda halı olsaydı, o da mahvolurdu." Cep telefonunu çıkardı. "Morio ve Roz'u arıyorum. Yardıma ihtiyacımız var."

Camille sessizce konuşurken, Iris bir çöp kovası çıkardı. Mutfaktaki dağınıklığa verdim dikkatimi. Bir elimde sandviç, diğer elimle yerdeki cam parçalarını ve kırık tencereleri çöp kovasına atıyordum.

Iris de yanıma geldi. Porselen yemek takımımızdan en az dört tanesinin parçalandığı yere diz çöktü. Servis tabaklarının parçalarını eline topladı ve başını eğdi.

"Üzgünüm, kızlar. Belki de onları durdurabilirdim."

"Saçmalama," dedi Dumanlı. "Saklanacak zaman bulabildiğin için şanslısın. Kendini kurtardın, Maggie'yi kurtardın. Eğer saklanmasaydın, şimdiye çoktan kötü cin yemi olmuştunuz. Raksasalar insan yerler, biliyorsunuz. İki ya da dört bacağı üzerinde gezinen her şeyi yerler. Karvanak seni öğle yemeği için zevkle yerdi. Sonra da, tatlı niyetine Maggie'yi yutardı. O yüzden, cesur olmadığını düşünme sakın. En akıllıca şeyi yaptın. Şimdi, masaya otur ve yemeğini ye."

Iris minnettar bir gülümsemeyle baktı. "Teşekkürler, ejderha dostum. Orada, karanlıkta otururken, o kadar çaresiz hissettim ki. İki saat boyunca, acaba burası güvenli mi diye

düşündüm. Yukarı çıkmalı mıyım? Ya Delilah ya da Camille eve tek başına gelir ve Raksasa'yı içeride bulursa? Ömründen ömür götürdü bu sabah. O kadarını söyleyebilirim."

Dağınıklığa baktım. Iris ve Maggie hakkındaki endişelerim geçince, yeni ve rahatsız edici yepyeni bir his oluşmaya başladı. "Ah kahretsin. Lanet olsun."

"Ne oldu? Sorun nedir?" diye sordu Camille. Yığınların arasından birkaç tane kırılmamış tabağı çıkarıyordu.

"Chase! Onu görmek için dairesine gittim. Oturma odası altüst edilmişti. Erika'ya da uğradım ama o da Chase'i dün öğleden sonra görmüş en son. Doğru söylediğinden eminim." Midem harekete geçti. Karvanak oraya mı gitmişti? Onun kokusunu almamıştım ama Karvanak için çalışan bir sürü haydut vardı.

"Sence–" Camille elindeki poşeti bıraktı. "Onu kötü cinlerin aldığını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorum," dedim çaresizce. "Hiç kan izi görmedim. Sadece oturma odası dağıtılmıştı. Sharah gelince, ben çıktım. Ama bu tesadüf olabilir mi? Iris, kötü cinlerin neyi aradığına dair bir bilgin var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Belki ruh mührünü arıyorlardır." Derin bir iç çekti ve Camille'ye yanımıza oturmasını işaret etti. Sonra ellerini kıpırdattı. Camille'nin elindeki fırça ve faraş kendi kedine hareket etmeye başladılar. "Ben aletleri kendi başlarına çalıştırabiliyorken, bizim bu karmaşayla uğraşmamıza gerek yok."

"Ya da kimi?" dedi Dumanlı bir süre sonra.

"Kimi ne?" diye sordum. Camille dolapta biraz patates salatası bulmuştu. Dumanlı'nın sandviçleriyle birlikte yemek için servis ediyordu. Sandviçler, biftek ve peynirle doluydu. Et, domatesin, kıvırcığın ve ekmeğin tadını bastırıyordu. Benim umurumda değildi. Ben et oburdum. İkinci bir sandviç aldım ve bifteğin tadını alınca gözlerimi kapadım.

"Demek istiyorum ki, belki de kötü cinler *bir şey* değil, *birini* arıyorlardı. Ya Iris ve Maggie'yi arıyorduysalar? Menolly dışında, hepinizin arabaları gitmişti. Ve Karvanak onun bir vampir olduğunu biliyordu. Menolly'nin uyuduğunu da biliyordu. Gece ya da hepinizin evde ve uyanık olduğu sabah saatlerinde gelmedi."

Konunun varacağı yer hiç hoşuma gitmiyordu.

"Bence, kötü cinler Iris'in evde tek başına ve savunmasız olduğu bir zamanı bekliyorlardı," dedi.

"Buraya onu *öldürmek* için geldiklerini mi söylüyorsun?" diye sordu Camille.

"Öldürmek gerekmez, " Cep telefonum çalınca, Dumanlı durdu.

Hemen açtım telefonumu. "Alo?"

Kısık, erkeksi ve boğazdan gelen bir ses cevap verdi. "Delilah D'Artigo ile mi görüşüyorum?"

"Evet, dedim. Midemde gayet net ve yüksek sesli tehlike çanları çalıyordu. Hattan gelen enerji o kadar tehdit ediciydi ki, ensemdeki tüyler çekildi.

"Ben Karvanak. Çeneni kapa ve dinle. Erkek arkadaşının hayatı, verdiğim emirleri yerine getirmene bağlı."

Lanet olsun. Chase ellerindeydi. Hemen diğerlerine işaret verdim. Parmağımı dudağıma götürüp susmalarını işaret ettim. Camille'yi ahizenin yanına çağırdım ki o da benimle dinleyebilsin.

"Anladım," dedim.

"İyi kız," dedi. "İşte izleyeceğimiz yol. Dördüncü ruh mührünün sizde olduğunu biliyorum. O yüzden yalan söylemeye kalkma. Mührü ve benim dönek adamımı verin. Ben de size erkek arkadaşını–pek dokunulmamış bir hâlde–geri vereyim. Nasıl?"

Kahretsin, mührün hâlâ bizde olduğunu sanıyordu. O ya da diğer kötü cinler, bizim ruh mühürlerini Kraliçe Asteria'ya verdiğimizi nereden bilecekti ki? Gölge Kanat mühürleri kendimiz için topladığımızı sanıyordu, muhtemelen! Çenemi kapalı tuttum. Bazen naif olabilirdim ama salak değildim. Camille bana baktı. Çenesini büzmüştü.

"Ne kadar vaktimiz var? Henüz mührü bulamadık."

"Tabi ki buldunuz. Ama belki izini kaybetmiş olabilirsiniz. O yüzden, cömert olacağım. Dedektiflik becerilerini kullanmalısın. Ve eğer bu küçük anlaşmayı bozmaya kalkarsan, erkek arkadaşının Yer altı Ülkeleri'ne tek taraflı bir gezi yapacağını ve köle olarak satılacağını bilmelisin."

Derin bir nefes aldım ve sordum, "Chase'in hâlâ canlı olduğunu nereden bileceğim?"

"Mantıklı bir soru. Bekliyordum zaten. Şimdi, kız kardeşine ya da birlikte yaşadığın o lanet periye söyle, gidip ön verandaya baksınlar. Bekliyorum."

Camille'ye işaret ettim. Ön kapıya gitti. Döndüğünde, yüzü kül rengine dönmüştü. Elinde küçük bir kutu duruyordu. Kutu açıktı. İçinde, üzerinde yüzük olan bir parmak vardı. Sanki parmak ucu ısırılmış gibiydi. Yüzük Chase'indi. Midemden yükselen safrayı yutmaya çalıştım.

"Ne yaptınız ona?"

"Küçük hediyeni sevdin mi?" Karvanak kahkaha attı. "Ekstradan, onunla konuşmana da izin vereceğim." Telefon el değiştirirken, boğuk sesler geldi. Sonra tanıdık bir ses konuşmaya başladı.

"Delilah–Delilah–" Chase'in sesi hem korkmuş hem de acı içindeymiş gibi geliyordu.

"Chase! Ulu tanrılar, iyi misin? Parmağın–" Ona nerede olduğunu sormak istemiştim ama Karvanak zekiydi. Eğer ondan bilgi almaya çalıştığımı anlarsa, Chase'i öldürürdü.

"Boşver parmağımı," dedi Chase. "Dinle. Her şey için çok üzgünüm. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum–" dedim gözyaşları içinde. "Seni kurtaracağız. Dayan. Ne derlerse yap. Biz seni kurtaracağız."

"Hayır! Onlarla uğraşmayın," dedi Chase. Sesi sert ve korku doluydu. "Mührü almalarına izin veremezsiniz–"

"Yeter." Yine Karvanak aldı telefonu. "Eğer parmağın ona ait olduğundan emin olmak istiyorsanız, araştırma yapabilirsiniz. Ve bu arada, şunu düşün: Yer altı Ülkeleri'nde insanları önemsiz bulan bir sürü kötü cin var. Köle ya da oyuncak almak isteyen bir sürü telefon geliyor. Ve tutuklularımızı

canlı tutma konusunda mükemmel bir hâle geldik. Ölmek istediklerinde bile canlı tutuyoruz."

Çenemi kapalı tuttum. Ne kadar üzgün olduğumu gösterirsem, Chase'e yardım edemezdim. "Zamana ihtiyacımız var–"

Karvanak kahkaha attı. "Beni anlayacağını düşünmüştüm. Bugün cömertliğim üstümde. Otuz altı saatiniz var. Ertemeleme kabul etmiyorum ve cep telefonunun şarjının bitmesine izin verme. Her ikisi de çok kötü olur."

Hat kesilince, telefonumu kapattım ve diğerlerine baktım.

"Chase ile mi konuştun?" diye sordu Camille.

Başıma onayladım.

"Sanırım Karvanak dördüncü ruh mührünü istiyor."

"Biraz daha fazlasını istiyor. Vanzir'i de vermemizi istiyor. Eğer vermezsek, Chase'i Yer altı Ülkeleri'ne köle olarak gönderecek." Chase'e olan bütün sinirim, endişe denizinde yitip gitmişti. Sandalyeme çöktüm. Tuzlu gözyaşları yüzüme hücum ederken, başımı masaya eğdim. "Ona bir şey olmasına izin veremem. Ben… Ben…"

Camille elini omzuma koydu. "Ona kızsan da, onu çok seviyorsun." Başımla onayladım. Sırtımı sıvazlamaya başladı Camille. Iris koştu ve biraz daha çay getirdi bana. Ben bununla nasıl baş edecektim? Rol yapmaya bir son verdim ve gözyaşım kalmayana kadar ağladım.

Bölüm 22

Akşam çöker çökmez, masanın başında toplandık. Dağınıklığın çoğunu toparlamıştık. Ama ev sabahkinden çok daha boş görünüyordu. Süs eşyalarımızın çoğu gitmişti ve mobilyalarımız hasar görmüştü.

Morio'yu Büyük anne Coyote'nin kapısından Elqaneve'ye göndermiştik. Yeni bir Fısıldayan Ayna'ya ihtiyacımız olduğunu bildirecekti. Birkaç saat sonra geri döndü. Hafta sonuna kadar yeni bir tane alacağımızı söylemişlerdi. Şimdi, Dumanlı bir yanında, Morio öteki yanında oturuyordu Camille'nin. Zach ve ben tam karşılarında oturuyorduk. Menolly masanın başında oturuyordu. Iris ve Roz diğer başa geçmişlerdi.

dylann

Menolly, Wayfarer'daki barında garsonluk yapan kurt adam Luke'a haber vermişti. Bu gece, bara o bakacaktı. Vanzir'e biraz daha geç gelmesini söylemiştim. Chase'i geri vermelerinin bir şartının da kendisiyle ilgili olduğunu söylemeden önce, kendi aramızda tartışmamız gerekiyordu. Karvanak'ın kendi ile ilgili planlarını öğrendiğinde ne yapacağını bilemiyorduk. Hoş şeyler yapmayacağı kesindi. Onu Karvanak'a vermeye niyetim yoktu. Bizimle ve planlarımızla ilgili çok şey öğrenmişti.

"Ne yapacağız? Ruh mührünü ona veremeyiz. Zaten Kraliçe Asteria'ya verdik. Ama vermemiş olsak da, Karvanak'a teslim edemezdik. Chase'i kurtarmak için bile olsa." Camille'nin yüzünde yorgun bir ifade vardı. Hepimiz aynı durumdaydık.

Süt bardağıma baktım. "Biliyorum. Eğer onlarla anlaşmalar yapmaya başlarsak, kapıları açıp Gölge Kanat'ı istediğini yapmaya davet etsek de olur." Mantığın tadı hiç hoş değildi ama işte orada öylece duruyordu. Karvanak, Iris'i bile kaçırmış olsa, ruh mührünü veremezdik. Ve Vanzir'i de vermeyecektik. Terör başarılı sonuçlar getirebilirdi ve eğer şu anda teslim olursak, yenilgiyi kabullenmiş olurduk.

"Sivil kayıplar," dedi Menolly. "Olanların anlamı bu. Kurbanların isimsiz olduğu durumlarda, bir pazarlığa hayır demek kolaydır. Ama eğer ellerindeki insanlar arkadaşlarımızsa, işte o zaman zor kararlar vermeye zorlanırız." Camille'ye baktı. "Tıpkı Erin'in durumunda olduğu gibi."

"Erin…" dedim. "Haklısın. O da senin yüzünden hedef

hâline gelmişti."

Erin Mathews, Camille'nin sık sık uğradığı *Scralet Harlot* iç çamaşırı mağazasının sahibiydi. Ayrıca, yerel Peri Gözetmenleri Kulübü'nün başkanıydı. Ülke çapında çok yaygın bir kulüptü bu. Üyeleri resimler ve biyografiler paylaşır, toplantılarında konuşma yapmaları için perileri davet ederlerdi. Genellikle zararsız ve heyecanlı bir topluluktu.

Camille ile Erin arkadaş olduklarında, işlerin bu kadar kötü sonuçlanacağını bilmiyorduk. Birkaç ay önce, Menolly'i dönüştüren vampir, ortalığı cehenneme çevirmek için şehrimize gelmişti. Erin'i hedef seçti, çünkü o bizim arkadaşımızdı. Çünkü ona zarar vermenin, *bize* zarar vermek olduğunu biliyordu.

Erin'i dönüştürmeyi ve bize karşı kullanmayı planlamıştı. Ama biz erken davrandık. Erin'in hayatını kurtaramadık. Ama tam zamanında yetiştik. Menolly ona ölülerin arasında yaşayabilme seçeneğini sunabildi. O vampirin ellerinde bir katliamcı olmaktansa, Menolly'e "anne" demeyi seçmişti. Şimdilerde, Menolly onunla epey vakit harcıyordu. "Kızının" yeni yaşantısına uyum sağlaması için elinden geleni yapıyordu.

"Kapılar üzerindeki kontrolün savaşı sürdükçe, bu durumla daha çok karşılaşacağız. Ve parmaklıklar kırıldığı için kapılar kendi kendilerine açılmaya devam ettikçe… işimiz daha da zorlaşacak," dedi Morio. "Ateşte yürüdüğümüzü ve ateşin yandığını iyice fark ediyoruz artık."

Camille uzun bir iç çekti. "Morio haklı. Bu en kötüsü

dylann

değil. Peki, Chase için ne yapabiliriz? Onlara mührü veremeyeceğimiz açık. Ve Vanzir'i de veremeyiz. O zaman, Chase'i nasıl kurtaracağız?"

"Karvanak'ı bulacağız. Böylece, Chase'i de bulmuş olacağız. Bu kez, Raksasa'yı öldürmek zorundayız. Eğer bunu yapmazsak, sürekli tepemizde olacaktır ve ölene kadar da durmayacaktır." Elimi masaya vurdum. "Mührü çaldıktan sonra neden onu indirmedik ki? Uzaklaşacağını umarak, serbest bıraktık gitti."

"Meşguldük," dedi Iris. "Ve mührü çaldıktan sonra, büyük bir tehdit olmayacaktı. Sen de gayet iyi biliyorsun ki, Raksasa'ya yaklaşmayı düşünmeden önce, Vanzir'i kendimize bağlamamız gerekti. Ve eğer hatırlarsan, bu epey zamanımızı ve enerjimizi almıştı."

Sert bir cevabı kendime sakladım. Iris bu töreni uygulamak için kendini paralamıştı. Morio ve Camille ona yardım etmiş olsalar da, bağlılık boyunluğunu kontrol etmek için bütün enerjisini harcamıştı Talon-haltija.

Ortakyaşar canlıları, yıldızlar âleminden ağır ağır gelirler. Güçlükle idare edilirler ve rüşvet ile ikna olurlar. Bağlamaya ancak kan sunulduğunda yardımcı olurlar. *Efendilik kırbacını* yönetecek herkesin kanını isterler. Bu yüzden, Camille, ben, Menolly ve Iris bir hafta boyuca çeyrek kavanoz kanımızı akıtmak için uğraştık. Ancak o şekilde bu yaratıkları

çağırabildik. Iris bu süre boyunca oruç da tuttu ve bu onu daha da zorladı.

Tören sırasında, yarı saydam bir yılan balığına benzeyen yaratık, bizim kanlarımızı emdi. Sonra, Vanzir'in boynuna süzüldü. Onu hayat boyu bize bağlayacak olan, derisinin altındaki canlı enerji zincirini oluşturmaya hazırdı.

Yaratık ısırınca, Vanzir sıçradı ama kelepçeler oldukça sağlamdı. Rahatlamaya çalıştı Vanzir. Bu tören, vücudundaki her bir kemiğe aykırıydı ama o oldukça kararlı görünüyordu. Rahatlamıştım. Çünkü geri kalan tek seçeneğimiz onu öldürmekti. Gitmesine izin veremezdik.

Ruh bağlayıcı, Vanzir'in boynundaki girişi genişletmek için kıvrılınca, midem kalktı. Yıldızlardan gelen parazit, kasa gitmek için içerilere girmeye başlayınca, kendimi kontrol etmek ve odadan kaçmamak için epey uğraştım. Ama kız kardeşlerim ve Iris ile birlikte sağlam durmayı başardım.

Kuyruğu gözden kaybolana kadar, başının yolunu bulduğunu ve boyuna sarıldığını gördüm. Derinin birkaç kat altındaydı. Ruh bağlayıcının dişleri, ilk ısırığın tam karşısında yeni bir delik açtı, ouroboros gibi kuyruğunu tuttu ve sonra kasın derinliklerine yerleşti. İki ince kesiğin olduğu kısımlar hızla iyileşmeye başladı.

Ruh bağlayıcıyı ve Vanzir'i sonsuza dek bağlamak için, büyü yapmaya başladı Iris. Bu büyü, ikisini de bize bağlayacaktı. Bir kez daha, tek yönlü bir seyahate başlamışız, tavşan deliğinden iyice derinlere inmişiz gibi hissettim.

Hiç biri gerçek değil, diye düşündüm tören boyunca.

dylann

Her şey bir illüzyondu. Öyle olmalıydı ya da ben burada olmamalıydım. Ama yine de… yine de… bulunduğumuz yerde, her şey korkunç bir şekilde gerçekti.

Ve tören bittiğinde, Vanzir bizim kölemizdi. Bizim kaprislerimiz ile yaşayıp ölecekti. Biz onun efendileriydik. Giyinmek istemediğim bir şapka daha çıkmıştı. Ama işte şapka oradaydı, biz burada. Kötü cinlerin kendisi kadar eski olan kan töreniyle, kötü bir cine bağlanmıştık.

"Karvanak'ın olduğu yeri bulmalıyız," dedi Roz. "Ve büyük ihtimalle, Chase'i bu şekilde kurtarabiliriz. Ama Raksasa bizi bekliyor olmaz mı? Bizler onu zekâmız ile kandıramayız. Dumanlı'ya katılıyorum. Daha fazla garanti almak için buraya gelmişti. Eğer Iris ya da Maggie ya da ikisi birden elinde olursa, anlaşmadan asla vazgeçemeyeceğinizi düşündüğüne eminim."

"Lanet olsun," dedi Camille. "Çok haklısın."

"Tabi ki haklı," dedi Menolly. Sandalyesini masadan uzaklaştırdı. Süzüldü ve tavana tünedi. Biz çocukken de hep ağaçlarda oturmayı tercih ederdi. Artık bir vampir olduğuna göre, yükseklik sevgisini, kimsenin yardımı olmadan havada uçmaya yöneltmişti. Yerel halkı çok etkilediği kesindi.

Iris taburesinden kalktı. "Eğer keskin kulaklarım olmasaydı, beni de alacaktı." Etraftaki karmaşaya baktı. Süpürge ve küreğin kendi başlarına temizleyemeyeceği şeyler kal-

mıştı. "Delilah haklı. Eğer bu yaratığı yok etmezsek, yine peşimize düşecektir. Ayrıca, Chase'i kurtarmalıyız. Ailemizin bir parçası o," diye ekledi. Sonra bana bakarak devam etti, "Maggie ona tapıyor."

Gözlerimle sessizce teşekkür ederek, Zach'e döndüm. Bir elini hafifçe omzuma koymuştu. "O iyi bir adam. Ve sana her şeyini verdi. Yardım için elimden ne gelirse yapacağım."

O sırada kapı çaldı. Açmak için aradan sıyrıldım. Vanzir gelmişti. Sessizce mutfağa götürdüm onu ve oturmasını istedim.

"Sanki cenaze varmış gibi görünüyorsunuz," dedi ve etrafına endişeyle bakındı. Sonra, dudaklarını ısırdı. "Bir şeyler olmuş. Ne var? Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır, yapmadın." Derin bir nefes aldım, sonra verdim. Bizim tarafımızda olduğunu bilsem de, kalbim küt küt atıyordu. Rozurial gibi kötü cinlerle uğraşmak faklı bir şeydi. Roz şeytan değildi, sadece karmaşa çıkarıyordu. Ama Yer altı Ülkeleri'nde iken, Vanzir'in unvanını hak edecek şeyler yaptığından emindim.

"Senin yaptığın bir şey değil," dedim bir süre sonra. "Ama Karvanak harekete geçti. Chase'i yakaladı ve onu esir tutuyor." Chase'in parmağının ve yüzüğünün olduğu kutuyu gösterdim.

Vanzir bembeyaz oldu. "Lanet olsun." Uzun bir iç çekti ve sandalyesine yaslandı. "Daha kişisel bir şeyini değil de, parmağını kestiği için şanslısınız. Karvanak merhametsiz bir piçtir. Ruh mührü için bir anlaşma sunuyor, değil mi?"

dylann

"Evet..." Kendisinin de menüde olduğunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum.

"Onu bu şekilde geri alamazsınız," dedi Vanzir. Ellerini masaya dayamış, parmağa bakıyordu. "Mührü Karvanak'a verseniz bile, Chase'i parçalara ayırıp yer. Adil konuşur ama kazık atmada ustadır."

"Biz oraya varmadan, Chase'i öldürür mü?"

"Mührü vermeyeceğinizi anlayana kadar öldürmez. Şöyle diyelim: Anlaşma sonuçlanana kadar, seçeneklerini elinde tutar Karvanak. Sonra, delilerden kurtulur. Chase sapasağlam değildir ama sizin ruh mührünü vermeyeceğinizi ya da mührün sizde olmadığını anlayana kadar onu canlı tutar." Vanzir omuz silkti. "Onu sakın küçümsemeyin. Aptal olduğu için generallik verilmedi ona."

"Bir şey daha var," dedim. Ona söylemek istemiyordum. Ama bazen, çürük bir dişi çektirmek gibi, o şeyden kurtulmak daha iyi geliyordu. "Karvanak, seni de geri istiyor."

Ani bir tepki getirdi söylediklerim. Vanzir irkildi ve gözlerini kocaman açtı. "Hayır. Yapamazsınız–" Sustu ve sonra etrafına baktı. Parmaklarını endişeyle masaya vuruyordu. "Beni ona verecek misiniz?"

İlk kez, sesi sinirlerimi bozmuyordu ve ilk kez gözlerinde korkuyu görmüştüm. Bir kötü cin olabilirdi ama kendi ırkından ödü patlıyordu.

"Hayır," diye fısıldadım. "Hayır, vermeyeceğiz. Operasyonlarımız hakkında çok şey biliyorsun. Ayrıca, cana can mı vereceğiz? Hayır. Eğer bizim tutuklumuz olsaydın, baskı

altında olsaydın, verebilirdik. Ama sen taraf değiştirmeye karar verdin ve biz müttefiklerimizi yüzüstü bırakmayız." Söylediğim sözlere ben de şaşırdım ama onu temin etmem gerekiyordu. Ondan hoşlanmıyor olabilirdim ama o bizim tarafımızda savaşıyordu.

Camille ve Menolly'e baktım. İkisi de başlarıyla onayladılar. Bu kez, hepimiz hemfikirdik. "Ama onun nerede olduğunu bulmamız lazım. Mordred kilimci dükkânını yaktığı için, Karvanak saklanmış olmalı. Nerede olduğunu bilmeliyiz."

Vanzir mutfak penceresine gitti ve avluya baktı.

Ben de peşinden gittim ve elimi tereddüt ederek omzuna koydum. "Merak etme," dedim. "Seni Karvanak'a geri vermeyeceğiz."

"Tabi ki vermeyeceksiniz. Çok şey biliyorum," dedi kabaca. Elimi geri itti. "Sevgilin, Gölge Kanat'ın en acımasız generallerinden birinin esiri. En azından, dünyaya göndermeye cesaret ettikleri arasında. Yer altı Ülkeleri'nde çok daha beterleri var."

Arkasını döndü, bakışı bakışlarıma kilitlenmişti. "Şu anda yaşadıklarımızın, Yer altı Ülkeleri'nde yaşamaya benzediğini *biliyor musun*? Hayat bir süreliğine gayet iyiydi. Ta ki Gölge Kanat kontrolü eline alana kadar. Şimdi korkunç bir yer. Sırf *ondan* kaçabilmek için Dünya'ya geçmeyi isteyen *binlerce* kötü cin var orada."

"O zaman, neden onun için savaşıyorlar? Neden birleşip ona karşı savaşmıyorlar." Mantıklarını anlayamıyordum.

Vanzir kahkaha attı ve pencere eşiğine yaslandı. Boş

dylann

gözlerle avluya bakıyordu. "Bazıları birleşiyor–birkaç tanesini ben de tanıyorum. Ama Gölge Kanat'ın bir *Ruh Yiyici* olduğunu anlamanız lazım. Büyük kitleleri kontrol edebiliyor, çünkü ister insan olsun ister peri ister kötü cin, Gölge Kanat yoluna çıkan bütün ruhları yutuyor. Korku ve ateşle herkesi yönetiyor. Sırf başlarını kurtarmak için onun önünde diz çöken binlercesi var." Kollarını göğsünün üzerinde bağladı. Sanki donuyormuş gibi, omuzlarını ovuyordu. "Başka bir şey daha var."

"Ne? Anlat bize. Eğer bizden bilgi saklarsan–" Menolly aşağı indi ve Vanzir'in diğer yanına geçti.

"Sizden bilgi saklamıyorum. Ama hayal gücüm zıvanadan mı çıktı yoksa gerçek olduğunu düşündüklerim gerçek miydi bilemiyordum. Bu sabah bazı araştırmalar yapana kadar emin değildim. Haklı mıyım *hâlâ* emin değilim. Ama eğer haklıysam, ruh mühürlerini ondan saklamaktan daha çok şey yapmalıyız. Onu avlamalı ve yok etmeliyiz." Vanzir o kadar solgundu ki, bir an öleceğini sandım.

"Anlat bize," dedim. "Tahmin ettiklerini anlat."

Ayağını İran kilimine sürttü ve dönüp pencere eşiğine oturdu. Dışarıdaki dünyaya bakıyordu. "Eşikte, kapıların kendi kendisine açılmasına neden olan kırılmayı biliyorsunuz değil mi? Sanırım Gölge Kanat bunu kullanmanın bir yolunu bulmuş. Mühürleri ele geçirmekten daha fazla şeyler yapacağını tahmin ediyorum. Gölge Kanat tam bir kaçık. Sadece güce aç değil. O bir deli."

"Nasıl?" Oda o kadar sessizdi ki, her bir gıcırtıyı, her

hareketi, sandalyede yaptıkları her kıpırtıyı duyabiliyordum.

Vanzir derin bir nefes aldı, sonra yavaşça verdi nefesini. "Bence, dünyaları harap etmek istiyor. Yok edici Gölge Kanat, diye çağırıyor kendini. Fethetmekten daha fazlasını yapacak. Sanırım tamamen yok etmek için yola çıktı."

"*Orospu çocuğu*," dedi Menolly. Çok ender gösterirdi korkusunu. Ama şu anda gayet net gösteriyordu. Gözleri kan kırmızıydı ve sivri dişleri uzamıştı. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Kaçmayı ve kapılardan geçmeyi başaran birkaç kötü cin tanıyorum," dedi. "Genellikle ortalarda görünmüyorlar, başlarını belaya sokmuyorlar ve radara takılmamaya çalışıyorlar. Karvanak'a ve ordularına bulaşmak istemiyorlar. Ya da Gölge Kanat ve savaşına. Çok az konuşuyoruz. Ve hayır, size bağlandığımı bilmiyorlar. Sadece Karvanak'tan saklandığımı sanıyorlar."

"Neden masaya geri dönmüyorsun? Delilah yorgun ve oturması gerekiyor," dedi Dumanlı aniden. Eğer uymazsan, seni kızartırım tonunda konuşmuştu.

Vanzir dondurucu bir bakış attı ama masaya geri döndü.

Sandalyeme geri döndüm. Hatta Menolly bile yavaşça aşağı süzüldü ve Zach'in yanından hızla geçerek yanıma oturdu. Vanzir'e yan yan baktı. "Peki, arkadaşların ne diyorlar? Ve sanırım bize bir isim listesi verebilirsin. Hepsini gözetimimiz altında tutmak isteriz."

"Kâğıt getirin," dedi sessizce. Bizi reddedemezdi. "Onları öldürmeyeceksiniz, değil mi?"

dylann

"Eğer problem çıkarmazlarsa, öldürmeyeceğiz. Eğer, senin de dediğin gibi, beladan uzak duruyorlarsa, onları kendi hallerine bırakırız. Şimdilik. Ama eğer Gölge Kanat'ın emri altında olduklarına dair bir belirti gösterirlerse, icaplarına bakarız. Ve sen, onlardan haberimiz olduğu konusunda çeneni kapalı tutacaksın."

Ellerini masaya koyup Vanzir'e doğru eğildiğinde, gözleri parıldıyordu. "Duydun mu beni, cin çocuk? Eğer bir tanesinin bile ortadan kaybolmaya niyetlendiğini düşünürsem, sivri dişlerimi boyunlarına geçiririm."

Vanzir ürperdi. Doğru zamanlarda doğru şeyi söylemekle ilgili problemleri olabilirdi ama aptal değildi. Menolly'nin ne kadar güçlü olabileceğini gayet iyi biliyordu.

"Anladım." Yaptığı listeyi ona uzattı. "İşte. Dört tanesinin nerede yaşadığını biliyorum. Başkaları da var. Ama onların nerelerde takıldığını bilmiyorum."

Menolly listeyi aldı ve başıyla onayladı. "Güzel. Şimdi, ne dediklerini anlat."

"Sadece en son haberleri bu sabah, buraya gelirken duydum. Trytian adında kötü bir cin, birkaç hafta önce kaçmayı başarmıştı. Yaz dönümünde idam edilecekti ve inanın bana idamlar Yer altı Ülkeleri'nde büyük çaplı bir iştir. Babası, Gölge Kanat'a karşı bir ayaklanma yöneten, kodaman iblislerden biriydi. Gölge Kanat, Trytian'ı yakalamayı başardı ve onu bir yem olarak kullanmak istedi. Ama Trytian'ın babası anlaşmayı reddetti."

Kötü cinler ve iblisler, Büyük Kötüler listesindeydiler.

Ama küçük farkları vardı ve birbirlerini sevmezdiler. Şeytanların ve kötü cinlerin, aynı aile ağacının farklı dallarından gelmesi gibiydi.

"Yani, Trytian, kuzenimiz Shamas'ın yaptığı şeyi yapmıştı–idam edilmeden önce ortadan kayboldu," dedim yavaşça. "Neden babasının evine geri dönmedi?" Bana epey tesadüfi görünmüştü ama o sıralar Menolly ve Camille ile birlikte şüphe üzerine çalışıyorduk.

"Döndü, ama babası burada daha çok işe yarayacağını düşündü. Bilirsiniz işte," dedi Vanzir. Sesi gittikçe alçalıyordu. "Yer altı Ülkeleri'nde dedikodular almış başını gidiyor. Yarı peri, yarı insan üç kadının, Gölge Kanat'a karşı durduğunu konuşuyorlar. Ama kötü cinler arasında isimleriniz hâlâ gizli. Gölge Kanat ve orduları dışında, oralarda sizin kim olduğunuzu bilen yok diye düşünüyorum."

Karvanak ona söylemiş olmalıydı; kulağa mantıklı geliyordu. "Neden Gölge Kanat isimlerimizi gizli tutsun ki? Üzerimize birilerini salması daha olası."

Vanzir başını iki yana salladı. "Düşünün. Gölge Kanat'ın gücü, korkudan geliyor. Eğer sizi resmî olarak kabul ederse, saldırıya açık olduğu ortaya çıkar. Ve böyle bir şey olmasına izin veremez."

Menolly de aynı fikirdeydi. "Evet, bu mantıklı geliyor. Kan Emiciler Klanı'nda da aynı yapı var ama biz o kadar paranoyak değiliz. Yer altı Ülkeleri'nin tüm sakinlerinin Dünya'da tatil yapmak niyetinde olmaması güzel."

"Her neyse, bence Trytian'ın babası, oğlunun sizi bul-

masını ve müttefik olmanızı istiyor." Vanzir gülümsedi. Ruhsuzdu ama yine de gülümsemeydi işte. "Trytian'a sizden bahsetmeyi ne kadar istedim bilemezsiniz. Ama bahsetmedim. Babası, Yer altında büyük bir gücü yönetiyor. Bize çok yardımcı olabilirler."

"Teoride, iyi bir fikir. Ama onunla bağlılık oluşturamayız," dedi Camille. "Şeytanların arasındaki meseleye öylece karışamayız. Kaba olmak istemem ama Vanzir, kabul etmemiz lazım ki, kötü cinler pek dürüst oynamaz. Ya Trytian'ın babası da ruh mühürlerinin peşindeyse? Sana açık bir emir veriyorum: Sana izin vermediğimiz sürece, ona ya da başka bir kötü cine bizden veya planlarımızdan bahsetme. Nokta. Anlaşma bitmiştir." Camille derin bir nefes aldı. Dumanlı bir elini Camille'nin omzuna koydu yavaşça.

"Anladım," dedi Vanzir. Gözlerinde yine kaleydoskoplar dönüyordu. Bir şey daha söyleyecekmiş gibi baktı ama çenesini kapalı tuttu.

Zach kurabiye tabağını bizim olduğumuz tarafa çekti ve bir tane kurabiye aldı. "Peki, ne oldu şimdi? Karvanak'ın nerede olduğuyla ilgili bir şey duydunuz mu?" diye sordu Zach.

"Evet, size söyleyeceğim ikinci şey buydu. Bu sabah turnayı gözünden vurdum. Gözlerimi açıp çenemi kapadım. Odada olduğunu unuttuklarında, insanlardan ne kadar çok şey öğrenebileceğini bilsen şaşırırsın. Her neyse, Jassamin adlı ecinniyi hatırlıyor musunuz?"

Başımı salladım. Jassamin küçük bir ecinniydi ve Karvanak ile çalışıyordu. Vanzir, onun Karvanak'ın sevgilisi ve

güç kaynağı olduğunu söylemişti. Üçüncü ruh mührü için savaştığımız sırada, Jassamin neredeyse Chase'i öldürecekti. Çok gergin bir andı ve o anda Vanzir bizim tarafımıza geçti. Bir pala ile ecinninin üzerine saldırmıştı. "Geri geldiğini söyleme bana."

"Hayır, ama Raksasa ile birlikte gezen başka bir yaratık var. Ecinni olduğunu sanmıyorum ama Karvanak'ın emri altında olduğunu söyleyebilirim. Bu sabah, kilimci dükkânından kalanların yanında gördüm onu. Elimden geldiğince takip ettim." Elini cebine soktu, bir harita çıkardı ve masanın üzerine koydu. Haritayı açınca, caddelerin üzerinden çizilmiş kırmızı bir çizgi gördüm. Ben öne eğilince Vanzir görebilmem için yana kaydı.

"Gittiği yönü kırmızı ile işaretledim. Belki bu yolu izlemesinin bir önemi vardır diye düşündüm."

"Teşekkürler," dedim. Dikkatle haritayı inceliyordum. "Çok fazla dönmüş. Sence takip edildiğini fark etmiş midir?" Vanzir'e baktım.

Omuz silkti. "Olabilir. Karvanak bu noktada çok dikkatli davranıyordur. Nakavt oldu–en azından siz onu nakavt ettiniz–ve bu yüzden, düşmanlarını asla küçümsemeyecektir. Bir yılı aşkın süredir onun hizmetindeydim. Zekâsının nerelere uzanabileceğini biliyorum. Raksasalar çok kurnazdır. Tek alçak yanı zamparalığıdır."

Zach sessizliğini bozdu. "Madem Gölge Kanat'ın yaptıklarından hoşlanmıyordun, neden onun için çalıştın?"

Vanzir kaşlarını kaldırdı ve kahkaha attı. Yüzümü ekşit-

dylann

tim. Iris, kız kardeşlerim ve ben hikâyeyi duymuştuk. Zach bilmiyordu. Duyduğu zaman, o kurabiyeleri midesinde tutmayı başaracak mı, diye çok merak ediyordum.

"Onun için çalışmak mı? İyi düşün, dostum. Ben ona bir hediye olarak sunulmuştum. Gölge Kanat'ın diğer generallerinden Nakul, beni bir kumar masasında kazanmıştı. Bir oyun sırasında elimde olandan daha fazlası için bahse girdim. Elimin daha iyi olduğunu biliyordum ama Nakul hile yaptı. Ödeyemeyeceğimi söylediğimde, beni Gölge Kanat'ın önüne sürükledi. Gölge Kanat, Nakul'a yedi yıl hizmet etmeme karar verdi. Anlaşmadan sonraki bir yıl içinde benden sıkıldı Nakul ve beni doğum günü hediyesi olarak Karvanak'a verdi."

Zach kusacakmış gibi bakıyordu. Dünyanın ne kadar acımasız ve alçak olacağını hâlâ bilmiyordu. Geçmişini ve kökenini düşününce, şaşırmıştım. Çok iyimser falan değildi ama ihtiyacı olandan daha fazla tutunuyordu ümitlerine. "Neden seni serbest bırakmadı?"

Vanzir kahkaha attı. "Yer altı Ülkeleri'ndeki her hareket daha yüksek bir mevki içindir. Eğer bir rüşvet ya da hediye ile birilerine yağ çekiyorsan, daha sonra kıçını kurtarmaları içindir. Nakul, Karvanak'ın *değişik* yatak zevkleri olduğunu biliyordu. Büyülü enerjileri olan genç kadınlardan ve yakışıklı kötü cinlerden hoşlanırdı. Kadınlarla her birlikte olduğunda, onların enerjilerini çekerdi. Erkeklere ise acımasızca davranırdı. Yeni bir oyun arkadaşı bulduğunda ise, eskisini yerdi. Bana asla unutamayacağım şeyler yaptı. Ona hâlâ beş yıl borçluyum ama o kadar zaman dayanabileceğimi sanmı-

yorum. Karvanak yatakta çok saldırgandır."

Gözlerim haritadaydı ama yüzümü ekşittim. Yanımda oturan Zachary'nin gerildiğini hissediyordum. Kuzey Amerika'daki en güçlü Puma Sürü'nün üyesiydi ve onlar da yeri geldiğinde çok iğrenç olabiliyorlardı. Ama onlar, kötü cinlerin eline su dökemezlerdi. Yer altı Ülkeleri'ndeki yaşam öl ya da öldür temeline dayanıyordu. Dikkatli olmazsan, kendini bir bıçağın altında bulurdun… ya da daha kötüsü olurdu. Vanzir'in Karvanak'tan nefret etmesi için birçok nedeni vardı.

Haritadaki kırmızı çizgi, Güney Seattle'daki bir binada son buluyordu. Sanayi Bölgesi'ndeydi. "Vampir kulübü mü? O bir vampir mi?"

Vanzir başını iki yana salladı. "Hayır, değil. Burası Fangtabula. Kadın içeri girdi, bir süre bekledim ama çıktığını görmedim. Bir ecinni olduğunu söylerdim ama öyle kokmuyordu. Kötü cin kokusu vardı. Ama Karvanak ile takıldığı için mi öyle kokuyordu bilemiyorum." Elini cebine soktu ve bir fular çıkardı. "Kadın bunu düşürdü. Tıpkı onun gibi kokuyor." Masanın üzerinde bıraktı fulları.

Camille tereddüt ederek eline aldı. Kokladı ve kafasını salladı. "Seks," dedi. "Seks kokusu alıyorum ama başka bir etki bırakmıyor bende."

Roz'a gelene kadar hepimizin elinden geçti fular. Roz kokladı ve yere düşürdü. Arı sokmuş gibiydi.

Camille'ye baktı. "Haklısın. Bunun kime ait olduğunu size hemen söyleyebilirim. Ama onu tekrar göreceğimi hiç

dylann

düşünmemiştim."

"Kimmiş o?" dedim.

Derin bir iç çekti. "Adı Fraale. Çok korkunç ve garip. Ama tanıdığım en açık yürekli kadındır. Eğer uçlarda yaşamak istiyorsan, en doğru seçimdir. Ama bir kötü cine yardım ettiğine inanamıyorum. Cidden. Eğer onların yanındaysa, onun da başı dertte demektir."

Menolly, Roz'a bakakaldı. Gözleri açılmıştı. "Fraale mi? Emin misin?"

"Fraale de kim?" diye sordum. "Sen de mi tanıyorsun?"

"Ben onu tanıyorum," dedi Roz. Ağzında çekingen bir gülümseme vardı. "Dişi bir karabasan olup partnerine baskın gelmeyi öğrenmeden önce, benim karımdı."

Bölüm 23

Tabi kıyamet koptu. Çenemi kapalı tutamayacak kadar şaşırmıştım buna.

"Evli miydin? Sen? Şaka yapıyor olmalısın," dedim. İkinci bir kafası çıkmış gibi, şaşkınlıkla Roz'a bakıyordum. "*Bu* hikâyeyi duymam lazım–"

"Delilah, kapa çeneni," dedi Menolly yavaşça. O kadar yavaş söyledi ki ürperdim. Yüzündeki ifadeden şaka yapmadığı belliydi.

Dilimi ısırdım ve, "Evet, tamam. O zaman, bize şunu söyle: Karvanak'la takılacak kadar, aklını mı kaçırmış? Yoksa hep mi kaçıktı?" Dominant bir dişi karabasan ödümü koparmıştı. Uzun ve ince olduğunu, bir sürü deri giyindiğini

dylann

düşünmüştüm.

Rozurial'ın gülümsemesi kayboldu. "İkisi de değil," dedi yavaşça. "Fraale ve ben… biz birlikteyken… yani demem o ki, eğer Karvanak için çalışıyorsa, Vanzir gibi ona satılmıştır ve yapabileceği bir şey yoktur. Fraale kırbacı kullanan kişi olabilir ama biri ona yanlış yapmadığı sürece, asla şiddete başvuracak biri değildir. Başının dertte olduğuna inanıyorum."

Menolly sandalyesini geri itti. "O zaman, kurtarmamız gereken iki kişi var demektir," dedi. Roz minnetle baktı. Neler döndüğünü çok merak ediyordum. Roz çok endişeliydi ve Menolly bize söylediğinden çok daha fazla şey biliyordu.

Derin bir iç çektim. "Menolly, sen hiç Fangtabula'ya gittin mi?"

Başıyla onayladı. "Sadece bir kez, Wade ile birlikte gitmiştim. Şehirdeki en temiz yer değil ve kesinlikle karanlık işlerin döndüğü bir yer. Kumar odaları var içeride. Ama polisler ne zaman baskın yapsa, içeriyi büyülü bir biçimde boş buluyorlar ve hiçbir şey ortaya çıkaramıyorlar. Bir grup huysuz vampirin arasında gezinmek, polisleri çok korkutuyor."

"Eminim," dedim. Chase'inde baskın yapanlar arasında olup olmadığını merak ettim. Eğer yaptıysa da, bundan hiç bahsetmemişti.

"Sadece o da değil, kan fuhuşu da yaptıklarına iddiaya girerim." Yüzünü ekşitti.

"Kan fuhuşu mu?" Zach'in kafası karışmıştı.

Menolly başıyla onayladı. "Evet, vampir olmak isteyenler ya da azgın kızlarla erkekler oraya takılıyorlar. Vampir-

lerle seks karşılığında kan getiriyorlar. Sonra bağımlı hâle geliyorlar ve "sahipleri" onlara iyi davranmazsa, eriyip gidiyorlar. Bazı vampirler, gözdelerine dikkat ediyorlar ama hepsi değil. Bütün bu süreç haklı olarak yasadışı. Ama normal fuhuş gibi, engellemenin bir yolu bulunamıyor. Bence hükümet bunu yasal hâle getirmeli ve vergi uygulamasına gitmeli. En azından bazı düzenlemeler yapabilirler. Bu işe girenlerin kötüye kullanılmasını ya da tükenmelerini engelleyebilirler."

"Kulağa mantıklı geliyor," dedi Camille ve bardağına tekrar çay doldurdu. "Sen ve Wade bağımlıları tedavi etmek için bir rehabilitasyon merkezi kurmayı düşünmediniz mi hiç?"

"Hayır," dedi Menolly yavaşça. Gözlerini kıstı. "Son zamanlarda başka konularla ilgili konuşuyoruz. Ama bir şeyden emin olabilirsin. Bulduğum ilk fırsatta konuşacağım onunla. Neyse, Fangtabula'ya geri dönelim. Kulüpte hiç iyi şeyler hissetmemiştim. O yüzden, sahibi Terrance birkaç tane kötü cinle işbirliği içinde olursa şaşırmam."

"Güzel." Ayağa kalktım ve gerindim. "O zaman bizim için casusluk yapabilirsin. Birilerinin gidip Fraale ile konuşması gerekiyor. Karvanak'ın işine gönüllü mü katılmış yoksa zorlanmış mı öğrenelim."

Tiksindiğini belirten bir ifade geçti Menolly'nin yüzünden. "Lanet olsun." Derin bir iç çekti. Kız kardeşimin nefes almasına gerek yoktu, bunu bilerek yapmıştı. Derin bir nefes alışı ya da iç çekişi ya da oksijenle ilgili herhangi bir hareketi tamamen göstermelikti.

"Olur," dedi bir süre sonra. "Ama eğer bunu yapacak-

dylann

sam, sen de benimle geleceksin. Bu gece için benim gözdem olabilirsin. Tasma takmaya alışkınsın, değil mi, Kedicik?" Bana iğrenç iğrenç gülümsedi. İnledim.

"Ben de geliyorum," dedi Zach ama ben elimi kaldırdım. "Hayır. Senin için bile çok tehlikeli. Roz, sen bizimle gelmek ister misin?" Sesimi yumuşatmaya çalıştım ama sorum yine de can evinden vurdu onu. Yüzündeki ifadeden anlaşılıyordu.

"Biraz düşüneyim," dedi. Birden kalkıp oturma odasına gitti. Morio, Zach ve Dumanlı da peşinden gitti. Camille, Iris'in yanına gitti. Iris yeniden çay yapıyordu. Camille çay poşetlerini indirdi. Menolly camın yanına gitti ve karanlığa baktı.

Vanzir bana baktı. "Sen bana çok benziyorsun."

Pek de öyle hissetmiyordum. Şöyle bir baktım ona. "Ne açıdan?"

"Sen ve ben bazı yönlerden benziyoruz. Çabalıyorsun ama asla doğru şeyleri söylemiyorsun. Öyle demek istesen bile olmuyor." Sandalyesine geri yaslandı, parmaklarını başının arkasında birleştirdi. "Benim kendi dünyama uymadığımı biliyorsun. Yaptığım işte iyiyim ama zevk almıyorum."

Duymayı beklediğim şey tam olarak bu değildi. "Ah, hadi. İnsanların rüyalarını emmekten hoşlanmadığını mı söylüyorsun bana? Ama en iyi yaptığın şey bu değil mi? Kötü cinlerin insanları incitmekten hoşlandığını sanıyordum."

Kibar olmaya çalışsam da, iğneleyici olmaktan alıkoyamıyordum kendimi. Son olan olaylardan ve Chase'in esir

alınmasından sonra, kibarlık yapamayacaktım.

Kaşlarını çattı. "Şimdi, bilinçli olarak hakaret ediyorsun. Ama anlayabiliyorum. Gerçekten, *anlıyorum*. Bazı kötü cinler öyledir. Karvanak, kendinden altta olanların isteklerini mahvetmekten çok zevk alıyor. Kiralanmış, satın alınmış ya da yakalanmış olmaları fark etmez. Raksasalar cimri doğmuşlardır ve küstahlardır."

"Evet. Bu izlenimi edinmiştim," dedim. Kurabiyemle oynuyordum. Vanzir de Karvanak'ın kurbanlarından biriydi. Ona karşı şefkat hissetmek benim için zor olsa da, doğrudan yüzüne bakmaya zorladım kendimi.

O da bana baktı, gözlerini açmıştı. Vanzir ince ve uzundu. Gözleri bir prizma gibi parlayarak genlerine ihanet ediyordu. Menolly'nin sinirlendiğinde olduğu gibi, kan kırmızısı gözleri olmasını beklerdim. Ama değillerdi. Gökkuşağı rengindeydiler. Sert saçlarının platin rengi karşısında, gözleri öne çıkıyordu. Parlak ve muhteşemdiler. Siyah bir sürme çekiyordu gözlerine. Hâlâ sessizdik. Bakışlarımı dudaklarına indirdim. Birçok adamın ki gibi inceydiler, gece kadar solgundular. Yanaklarında gamzeler vardı ama çok zayıftılar. Sonra hıçkırdı ve dalga geçen bir gülümseme yayıldı yüzüne.

"Bitirdin mi yoksa hâlâ köpek suratlı çocuğun izlerini mi arıyorsun?" dedi. Başını işaret etti ve ekledi, "Görünürde hiç boynuzum yok. Puanlı kuyruğumun da olmadığını garanti edebilirim. Çengelli hiçbir şeyim yok. El ve ayak tırnaklarım ya da penisim de bir gariplik yok."

Ben kızarınca, dudaklarını büzdü ve bana öpücük gön-

derdi. "*Ah, zavallı şey.* Seni utandırdım mı? Şaka konusu olmak nasıl bir şeymiş? Karvanak bana bunu her gün yapıyordu. Ve o benim bu şekilde beslenmeme neden oldu. Otuz beş yıl boyunca, kimsenin rüyasıyla beslenmedim ama o *orospu çocuğu benim öyle beslenmeme neden oldu.*"

Vanzir birden masaya eğildi. Sıçradım ama o sadece elime uzandı. Bana dokunmadı, parmaklarını masaya vurdu sadece. "Ben bir alkolik gibiyim. Enerjiyi bir kere tattım mı, daha fazlasını istiyorum. Beni dönüştürdüğü şeyi sevmiyorum. Raksasa, durmak için yemin ettiğimi biliyordu. Eğer ruhlarını içmezsem, kurbanlarını öldürmekle tehdit ediyordu beni. Sırf onları kurtarmak için bunu yapıyordum. Onların ruhlarını çekiyordum. Umutları, aşkları ve güçleri ile besleniyordum. O yüzden, *Bayan Delilah*, belki de bana güvenmemekte haklısındır. Ben bununla yaşayabilirim. Ama benim dünyama adım atana kadar, ukalalığı bir yana bırak. Düşündüğün kadar komik değilsin."

Çocukluğumun görüntüleri zihnimde canlanınca, midemin kalktığını hissettim.

… çocuklar bir halka oluşturmuş, benim ve kız kardeşlerimin etrafında dönüyorlardı. "Rüzgâr Gezginleri, Rüzgâr Gezginleri, sizin eviniz yok… Sizi kimse istemiyor, tek başınasınız!" diye bağırıyorlardı. Annem seslerini duyup hepsini dağıtana kadar devam ettiler. Ağladığımızı görmesine izin vermedik; onun kanı yüzünden bize bunları yaptıklarını düşünmesini istemedik…

… yaz şenliğinden eve dönerken, amcalarımızdan biri

bizi işaret etti. Kız arkadaşına dönüp fısıldadı, "*Sana bahsettiğim üçlü bunlar. Benim erkek kardeşimin, yarı soylu pislikleri…*" Babamızın bilmemesi için, ben ve Camille, Menolly'i çenesini tutmaya zorladık…

… komşunun oğlu, köpeği ile arkamdan koşuyordu. Dönüşmemi sağlamak için beni korkutuyordu. Ağaca çıkmak zorunda kaldım ve saatlerce inemedim. En sonunda, Camille neler olduğunu anladı ve o çocuğun canını çıkardı. Sonra ağaca tırmandı ve beni aşağı indirdi…

Ve şu anda, ben de aynı şeyi Vanzir'e yapıyordum. Sırf olduğu şey için onunla dalga geçiyordum. Sanki hâlâ bizim düşmanımızdı. Bağlama töreni bize bir güvenlik ağı oluşturmuştu aslında. Tek bir kaprisimizle onu öldürebilirdik. İtiraz etmek için elini bile kaldıramazdı. Ve ben bunun avantajını kullanıyordum.

Lavaboya baktım. Camille bize aldırmadan kurabiye çıkarıyordu. Iris ise çayı kontrol ediyordu. Menolly tavana çıkmıştı ve gözleri yarı kapalı duruyordu. Konuşmalarımızı duyduğunu biliyordum ama karışmamayı tercih etmişti. Oturma odasından gelen sesler, erkeklerin döndüğünü belirtiyordu.

Aceleyle, masaya uzandım ve Vanzir'in kulağına fısıldadım. "Üzgünüm. Gerçekten. Tam bir pislik gibi davrandım ve özür diliyorum." Gururumu bir kenara bıraktım. "Benim de başıma geldi bu. Hepimizin geldi. Bazen, nefret ettiğin şeye dönüşmek o kadar kolay ki."

Bakışları hâlâ yüzümdeydi. Başıyla onayladı. "Evet, biliyorum. İstemediğin bölgeye kaymak çok kolay. Oraya gi-

dersin, istemediğin şeyi yaparsın ve bir daha gitmek istemezsin." Gerindi. Üzerinde Ölüm Zombileri olan tişörtü sökülmüştü. Bazı yerlerden çengelli iğne ile tutturulmuştu. Siyah deri pantolonu tozluydu ama kirli değildi. Serseri tarzını koruyor diye düşündüm.

O anda, Dumanlı ve Morio odaya girdiler. Roz, Menolly'e döndü. Yüzü ifadesizdi. Ne hakkında konuştuklarını bize söylemeyeceklerini fark ettim.

"Ben de sizinle geleceğim. Zach'in de gelmesini istiyorum. Onun çok naif olduğunu düşünebilirsiniz ama güvenin bana, iyi bir müttefik olacaktır. Ve benim eski karım, dönüşebilenlerden hoşlanır," dedi Roz yavaşça. Sonra bana baktı. "Yanlış anlama olmasın: Her iki tarafta da iyidir."

"Çıksak iyi olur," dedi Menolly. "Fraale orada olmasa bile. Onu fark etmiş olmalı. Kedicik, üzerini değişmen lazım."

Beni nasıl bir işin içine sokacağını merak ederek, sandalyemden kalktım. "Geliyorum. Camille, Morio ile birlikte Chase'in yerini bulmayı deneyebilir misiniz? Eğer ihtiyacınız olursa, odamda ona ait birkaç eşya var."

Camille başıyla onayladı. "Deneriz. Dumanlı kendi arazisine gidecek. Üçlü Bela bir şey duymuş mu onu araştıracak." Titania, Morgaine ve Aveal için bu lakabı kullanmaya başlamıştık ama genellikle sadece kendi aramızda kullanırdık. Erkeklerin hepsi dönüp baktılar.

"Üçlü Bela mı? Onlara böyle dediğinizi *biliyorlar* mı?" dedi Roz. Sırıtıyordu.

"Tabi ki bilmiyorlar, geri zekâlı," diye dalga geçti Camille.

"Ya sen?" diyerek Dumanlı'ya döndü Roz. "Sen onların yüzüne bunu söylüyor musun?"

Dumanlı boğazını temizledi. "Üçü de kuş beyinli ama ben her zaman beyefendiyimdir–"

Menolly, Camille ve ben aynı anda gülmeye başlayınca, Dumanlı kaşlarını kaldırdı. "En azından, sevgili karımdan daha kibar olduğumu kabul etmeniz gerekiyor." Camille'ye şehvetle baktı. "Haklı değil miyim? Neyse, benim onlardan korkum yok. Benim için bir bela oluşturmuyorlar."

"Kabul et, aşkım, sen bana bağlısın," dedi Camille. Dumanlı'nın elini okşuyordu. "Kaba, vahşi ve tamamen şehvet düşkünü."

"Başka türlü olmasına katlanamazdım," dedi. Uzanıp Camille'yi öptü. "Tabi seni tilkiyle paylaşmak zorundayım. Bir de Svartanla," dedi. Sonra sessiz bir gölge gibi arka kapıya süzüldü ve bir saniye içinde evden yok oldu.

Islık çaldım. "Herif dokunduğu yeri yakıyor."

"Bir daha söyle bakayım," dedi Camille. Yüzünde muzip bir gülümseme vardı.

"Ah tanrılar aşkına… öyle demek istemedim–"

"Kedicik? Gitmemiz lazım!" Menolly'nin sesi yakılandı merdiven boşluğunda. Oturma odasına doğru ilerledim.

Menolly beni gömme dolabın yanında bekliyordu. İğrenmiş gibi bakıyordu bana. "Biraz daha kız gibi giyinemez misin? Yani, Kedicik, iç çamaşırların tamam ama askılı bluzler ve yırtık kotlar dışında bir şeyin yok mu?" Kalçalarında ve

dizlerinde kesikler olan en rahat kotumu elinde tutuyordu. "Dantelli ya da parlak bir şeylerin yok mu?"

Ah ulu tanrılar. Gardırobumu beğenmiyor muydu? "Ciddi misin?"

"Şüphe çekmeden kulübe girmek istiyor musun, istemiyor musun? Benim gözdem gibi durmalısın. Göğüs çatalının ya da bacağının falan görünmesi lazım."

Yüzümü ekşittim. "Bana kıçınla güleceksin. Bunu hiç giyinmedim," dedim ve dolabımın derinlerinde duran bir kutuya uzandım. "Bir delilik anında almıştım. Dükkândan çıktığım anda, hata yaptığımı anlamıştım. Ama geri dönmeye utandım. Senden ve Camille'den de sakladım, çünkü dalga geçmenizi istemiyordum."

Küçük sırrımı Menolly'e göstermek istemiyordum. Ama mademki baklayı ağzımdan çıkarmıştım, Menolly artık durmazdı. Kutunun dibinden, plastik bir poşet çıkardım. Gözlerimi devirdim ve poşeti ona fırlattım.

Poşeti açtı. Altın rengi parlak pantolonu ve ona uyan fırfırları olan ipli bluzu çıkarınca, sallamaya başladı. Yüzündeki sırıtma gittikçe yayılıyordu.

"Sana söyledim," diye mırıldandım. Elindekileri geri almaya çalışıyordum.

"Aklından bile geçirme!" dedi ve geri çekildi. "Bu gece bunları giyeceksin demek! Biliyordum… tamda senin tarzın–"

"Küçük düşeceğim." Menolly'e baktım. Yatağıma atladım ve üzerine yattım. Kaderime kahrediyordum. "Böyle bir kıyafetle insan içine çıkmak… bu gece hayatımın en utanç

verici gecesi olacak… tamam… Chase'i Erika ile bastığım zamanı saymazsak."

"Bu durum bana küçük düşürücü değil de, sinir bozucu geliyor," dedi. "Utanmamalısın. Eğer kendini erkek gibi hissetmesi için böyle şeyler yapması gerekiyorsa, bu senin suçun değil. Ama…" Durdu, tereddüt ediyordu. Başka bir şeyler daha söylemek istiyormuş gibiydi.

"Ne var? Benimle paylaşmadığın bir fikrin daha var bu konuda." Oturdum. Bekliyordum.

"Evet, var ama nasıl karşılayacağını bilmiyorum."

"Söyle hadi."

"Tamam." Menolly bana baktı. "Eğer fikrimi sorarsan, Chase rahatlamak istiyordu. Sevdiğin kişinin insan olmamasını bir yana bırak, senden daha güçlü, daha büyülü, daha seksi olmasını kabullenmek kolay olmamalı, Kedicik. Bunu kabul etmemiz lazım. Üçümüzde bir adam–ya da kadın–için, yönetmesi zor kişileriz. Peri kanından birinin sevgilisi olacak ve erkekliğinin elinden alındığını düşünmeyecek güçlü insanlar bulmak çok zor. Chase'in bunla başa çıkması çok zordu. Sürekli senin daha iyi kavga ettiğini, onun önüne geçtiğini görüyordu. Egosunu yaralamış olmalı bu durum."

Yatağımın üzerindeki yorgana baktım. Menolly'e tokat atmamak için zor tutuyordum kendimi. Chase'e asla benden alt seviyedeymiş gibi davranmamıştım. Asla. Sonra durdum. Hepimiz davranmıştık. İsteyerek değil ama bundan kaçmanın bir yolu yoktu. Kavga sırasında yoldan çekilmesini, arkamıza geçmesini ya da geride kalmasını istiyorduk. Çünkü bun-

dylann

lar onun için çok tehlikeliydi. Onu korumak için bunu yapıyorduk, onun bizden daha "küçük" olduğunu düşündüğümüzden değil. İlk defa, onun bu olayı böyle görmemiş olabileceğini düşündüm.

"Ulu tanrılar," diye fısıldadım. "Haklısın. Bana yalan söylediği için tam bir pislik o ama sen de haklısın. Güçlü olan taraf olmak istediği için Erika'ya dönmüş olabilir." Yorganımdaki desenlere bakıyordum. "Annem, babamın yanında asla böyle hissetmemiştir, değil mi?"

Babamız çok güçlü olduğu için ya da ondan çok daha uzun yaşayacağı için annemin şikâyet ettiğini hiç duymamıştım. Aslında, babamla daha uzun yıllar yaşayabilmek için elinde olan şansı reddetmişti. Fazladan yıllarla başa çıkamayacağını düşünüyordu.

Menolly yatağın üzerine gelip yanıma oturdu ve elimi tuttu. "Bunu bilemeyiz. Şimdilik. Ama şunu biliyorum: Annem, Muhafiz olmayı hiç istemedi. İyi bir anne ve iyi bir eş olmak dışında bir hayat arzulamadı. Onun ülkesi, evi ve kalbiydi. Babam buna karışmazdı. O yüzden, aralarında hiç rekabet yaşanmadı. Yatak odasında sorunları var mıydı bilemiyoruz ama onların arasındaki dinamikler, senle Chase arasındakilerden çok farklıydı. İlişkini desteklemek için neden o kadar tereddüt ettiğimi sanıyordun ki?"

"Sadece Chase'den hoşlanmadığını düşünmüştüm," dedim kısık sesle.

"En başta hoşlanmamıştım ama hayır sorun bu değildi. O, iyi adamlardan biri. İhtiyacımız olan, güvenebileceğimiz

biri. Ama o saf kan bir insan ve bu onu saldırılara karşı savunmasız hâle getiriyor. Biz de tehlikeli işlerin içinde olduğumuz için, ikiniz aynı alanda top koşturuyorsunuz. Ve eşit düzeyde değilsiniz. Bunu söylemem gerek." Menolly omuzlarını silkti. "Onu kurtarmayı başarsak bile, bu durumun üstesinden nasıl geleceğini hiç bilemiyorum. Chase bunu kişisel algılamayı bırakmayana kadar çok zor."

Boş gözlerle yere baktım. Menolly haklıydı. Nasıl bu kadar kör olabilmiştim? Ama ilişkiler konusunda fazla deneyimim yoktu. Hayatımı başka biriyle paylaşmanın küçük nüanslarına alışamamıştım. Bütün bu aşk meselesi bana yeniydi ve şimdi acaba bana uygun mu diye düşünüyordum. Tanrıların aşkına, ben bir kediydim. Kediler yalnızlıklarıyla nam salmışlardı.

"Kedicik? İyi misin?" Menolly ayağa kalktı ve alnımdan öptü beni. "Çıksak iyi olur."

"Öyle mi? Hiçbir şey düşünemiyorum," dedim yavaşça. "Ama sen haklısın. Yapacak işlerimiz var." Kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Menolly kıyafetleri verdi elime. Şu anda, Chase'i kurtarmak ilk sırada geliyordu. "Bu iğrenç şeyleri giymem gerektiğine emin misin?"

Menolly gülümsedi. "Kendini hazırla, evet giymelisin. Eğer benim gözdem olacaksan, bu tarz şeyler giyinmen lazım. İnan baba, kan fahişeleri bu şekilde giyiniyorlar." Bakışları başka çarem olmadığını anlatıyordu bana. "Üzerini değiş."

"Bunları giyinmek istemiyorum." İdamıma giderken, en

iyi üzgün kedi gözü numaramı da yaptım, ama ikna olmadı.

"Rezil. Peki ya çizmeler? Yüksek topuklu siyah çizmen var mı? Çamur için olan ayakkabıların dışında, ince topuklu ayakkabıların da var mı?" Menolly dolabımı altüst etmeye hazırdı. O yüzden, geri çekilmesini işaret ettim ve üst raflardan bir kutu çıkarıp ona uzattım.

"Camille bunları almaya ikna etmişti beni. Şirin şeyler, ama boyumu çok uzatıyorlar. O kadar uzun bir gözde istediğinden emin misin? Benden kısasın zaten."

"Ne olmuş yani? Sen uzunsun, ben bir vampirim. Evet, bunlar iyi," dedi ayakkabılara bakarak. "Gerçekten de hoşlar. Senin kendini göstermeni istiyoruz, Kedicik. Belli bir kalıba girmen gerekiyor. Fangtabula, gözde ya da kan fahişesi tutan vampirlere yiyecek ve içecek temin ediyor. Eğer oraya kot pantolon ve beyaz atletle girersen, baştan şüphe çekeriz. Çünkü biraz… ucuz görünen müşterilere yiyecek ve içecek veriyorlar. Umarım kimse beni tanımaz. Wade'le çalışmak bana dezavantaj getirdi."

"Ben beyaz atlet giyinmiyorum," dedim. Kıyafetlerimi çıkardım. "Kolsuz tişörtler giyiniyorum, tamam mı?"

"Ne dersen de." İç çamaşırlarımı işaret etti. "Bunlar da olmaz. Sende Camille'nin göğüslerinden yok. O yüzden, sutyensiz durabilirsin. Ve külotunun izinin görünmemesi lazım. Pantolonunun dar olması ve başka şeyleri göstermesi önemli değil. Normallik belirtecek şeylerden uzak dursak yeter."

"İnan bana, bunların içine girdiğim zaman, *normalin* yanından bile geçmeyeceğim."

Daracık pantolonun içine girmeye uğraştım. Nefesimi tuttum ve kalçalarımdan geçirdim. Kumaşı kaşıntı yapıyordu ve ben kaşınmak istiyordum. Aynaya bakınca, insanlar bu gece bedava röntgen şovu izleyecekler diye düşündüm. Tenime yapışan tayttan bu anlaşılıyordu. Dudaklarımı görebiliyordum ve bu dudaklar ruj ya da parlatıcı sürdüklerim değildi.

Pantolonun ağını biraz aşağı çekmeye çalıştım ama kumaş tenime yapışmıştı. Sonunda vazgeçtim. Boyundan bağlamalı bluzu kafamdan geçirdim ve boynumdan bağladım. Göbek deliğimin epey üzerinde bitiyordu bluz. Göğsümle karnım arasındaki kısım, saçaklı kenarlarla süslenmişti. Onlar da beni gıdıklıyordu. Aslında, içimden tekir kedi hâlime dönüp o saçaklarla oynamak geliyordu ama bu düşünceyi zihnimden attım.

Menolly bana çizmeleri uzattı. Onları da giyindim ve fermuarlarını çektim. Sonra hızla döndüm. Çok gülünç hissediyordum.

Menolly başıyla onayladı. "Güzel… şimdi bir boyunluğa ihtiyacımız var. Bir fiyonk ile bağlı, siyah dantelli fular. Eğer sende yoksa Camille'de vardır."

"Ah Pete aşkına, belli bir giyinme kodu mu var?" diye sordum. Dolabımı karıştırdım ve şifon bir fular buldum. Siyahtı, sade ama parıltılıydı.

Menolly bunu da onayladı.

"Evet, var, ama yazılı değil." Fiyonk boynumun arkasına gelecek şekilde ayarladı fuları. "İşte, iki cinsiyetli olduğunu gösteren bir şifre. Eğer fiyonk önde olsaydı, hiçbir vam-

pir–ya da Fangtabula'daki hiç kimse–sana yaklaşamazdı. Çünkü senin bana ait olduğunu ve sana dokunmamaları gerektiğini söylemiş olurduk. Solda olursa, sadece kızlarla oynarsın. Sağda olunca, sadece erkeklerle. Eğer fiyonk arkadaş ise, herkes izin isteyebilir."

Gözlerimi kırpıştırdım. Nasıl bir taşın altına sokmuştum elimi? "Bütün bunları nereden biliyorsun sen?"

"Etrafta geziniyorum," dedi. Kaşlarını kaldırdı ve kısa naz bir gülümseme yerleşti suratına. Unutma, bu kod sadece vampir kültüründe geçerli." Menolly oturmamı işaret etti ve makyaj çantamı aldı. "Her alt kültürde, sahiplik ve üstünlük farklı şekillerde gösterilir."

Boya yığınlarının arasında geziniyordu. Camille'nin eski malzemeleri, beni yıllarca idare ederdi. "Bakalım nelerimiz var–ah! Bunlar çok işe yarar."

Birkaç dakika içinde, parlak kırmızı bir ruj ve açık yeşil, muhteşem bir göz makyajım oldu. Yeşil kadife renginde bir göz kalemi de ekledikten sonra, beni solgun göstermek için pudra sürdü Menolly. "Eğer her gün senden besleniyorsam, bu kadar güçlü görünmemelisin." Geri çekildi. "Sanırım işimiz tamamdır."

Aynada kendime bakakaldım. "A, evet, hazırım. Travesti gibi görünüyorum. Peki, hikâyemiz nedir?" dedim. Menolly'nin peşinden merdivenlerden iniyordum.

"Bir lezbiyen kulübünde tanıştık. Eğer soran olursa, Sapphik Mavi dersin. Seni tavladım, eve götürdüm ve senden güzel bir öğün çıkardım. O kadar hoşuna gitti ki, tekrar geldin."

"Ne yani ben lezbiyen miyim? Sanırım becerebilirim," dedim. "Ama sakın sana Fransız öpücüğü vermemi bekleme." Ben kahkaha atınca, Menolly döndü ve beni duvara itti.

"Eğlence ve oyun tamam ama unutma, *bu bir şaka değil. Kedicik*. Sakın bunu berbat etme. Chase'in hayatı Karvanak'ı bulmamıza bağlı. Bu küçük fiyasko bizi kötü cinlerin eline düşürebilir. O yüzden, eğer erkek arkadaşını kurtarmak istiyorsan hikâyeye çalış ve gerçekçi oyna."

O kadar düşmanlık doluydu ki bakışları, tökezledim ve merdivenlere oturdum. "Üzgünüm, haklısın."

"Tabi ki haklıyım. Tamam, bir hikâye mi istiyorsun? Dinle bakalım. Biz bir çiftiz. Benim gözdelerimden birisin, yani bir kapatmasın. Ben senin kanını içiyorum ve birlikte oluyoruz. Ben seni kullanmadığım zamanlarda, oturma odasında takılıyorsun, televizyon izliyorsun ve telefonla konuşuyorsun."

Yutkundum. "Peki, bir işim var mı?"

"İşin yok. Ben sana bakıyorum ve gittiğimiz her yerin parasını ben ödüyorum. O yüzden paranı ve cüzdanını arabada bırak. Sadece acil durumlar için çizmenin içine biraz para bırak. Ben iyi bir sahibim. Yemek yemek, tuvalete gitmek ya da insanlarla konuşmak için izin istemene gerek yok ama bütün kararları ben veriyorum. Bana seslendiğinde, sahip de."

Öksürdüm. "Sahip mi? Ah dostum, bu iş gittikçe daha iyiye gidiyor. Peki, ilk olarak ne yapıyoruz?"

"İlk işimiz, Fraale'nin dikkatini çekmek. Eğer şehirde yeni ise, bizi araştıracak vakti olmamıştır. O zaman, şansımız

yaver gider. Eğer Karvanak ona gerekli bilgileri verdiyse ve Fraale onun için çalışıyorsa, o zaman yandık demektir. Onu öldürmemiz gerekebilir. Roz, Fraale'nin seninle kesin ilgilenileceğini söyledi. Seni denemek isteyecektir."

"O bir vamp–"

Menolly son merdivende durdu. "Hayır, ama vampir kulüpleri onun için iyi avlanabileceği yerler. Ve görünüşe göre karabasan kanı çok tatlı. Ben hiç tadına bakmadım, onun için bilemiyorum. Benim tahminim, istediği gözdeyle bir saat geçirmek için bir damar sunuyor. Bir süre takılıyor, vampirlere kanını veriyor ve sonra gidiyor. Neden Karvanak'ın etrafında dolandığını bulmamız lazım. Ve tabi nerede saklandığını da. Eğer şanslıysak, Fraale ondan bahseder. Eğer bahsetmezse, bağlantı kurarız, biraz oynarız ve onu eve getiririz."

"İyi. Yani, bu işin sonunda başıma bir bela gelebilir diyorsun." Bir soru sormuyordum, sadece yönümü belirlemeye çalışıyordum.

"Olabilir."

Omuz silktim. "Tamam. Hadi yapalım şunu. Eğer Camille bizim için ejderhanın yatağına girdiyse, ben de bir karabasanın baştan çıkarmalarına dayanabilirim. Yardım alabilmek için neden hep seksi kullanmamız gerekiyor. Sadece yemek pişirsek ya da onlarla sinemaya gitsek olmuyor mu?"

Kahkaha atma sırası Menolly'nindi. Önce bana gülümsedi, sonra kahkahaya boğuldu. "Diğerlerinin yanına gitmeden önce, sana bir şey söyleyeyim. Rozurial ve Fraale karabasana dönüşmeden önce evlilermiş. Birbirlerini çok seviyorlarmış. Dredge ailesini ve kardeşlerini öldürdükten sonra, Roz'un sahip olduğu tek aile oymuş."

"Normal periler miymiş?"

"Evet," dedi Menolly. "Rozurial doksan yaşlarındayken olmuş–çok gençmiş. Gezgin bir büyücü evlerine gelmiş ve Fraale'yi baştan çıkarmaya çalışmış. Roz onu engellemek için ortaya çıktığı sırada, büyücünün karısı gelmiş ve Fraale'yi dişi karabasana çevirmiş. O anda anlamışlar. Karşılarındaki bir büyücü ve karısı değilmiş. Aslında Zeus'muş ve yine kaçamak yapmaya çalışıyormuş."

"Dur tahmin edeyim. Büyücünün karısı Hera mıymış?"

"Aynen öyle. Ve kan aramaya çıkmış. Zeus'a çok sinirlenmiş ama sinirini Fraale'den çıkarmış. Roz, Zeus'a Fraale'yi geri döndürmesi için yalvarmış. Ama Zeus yapamamış. O yüzden, Roz'u da karabasana çevirmiş. İşe yarayacağını sanmış ama işler daha beter olmuş."

"Tanrılar bazen tam bir baş belası olabiliyorlar, değil mi?" Hafifçe inledim. "Her zaman adil olamıyorlar."

"Yunan tanrıları hiçbir zaman adil olamadılar." Menolly iç çekti. "O ikilinin Roz ve Fraale'yi tamamen unuttuklarını tahmin ediyorum. Roz'un ve Fraale'nin doğaları ortaya çıkmaya başlayınca, birbirlerinden ayrılmışlar. Birbirlerine zarar vermeden bir arada kalamamışlar. Onlar da tek eşlilermiş. Tıpkı annemizle babamız gibi. İki saf kan peri arasında pek görülmeyen bir şeydir ama olmuş işte."

Vay canına. "Daha duyarlı olmaya çalışacağım. Roz fuları koklayınca, yüzünde oluşan ifadeyi gördüm."

dylann

"İyi." Menolly beni hafifçe itti. "Hadi gidip Chase'i bulalım."

Biz mutfağa girince, herkes sustu. Camille elindeki kurabiyeyi çayının içine düşürdü. Iris tam cümlenin ortasında durdu. Dumanlı öksürdü ve gülümsemesini bastırmaya çalıştı. Morio ve Zach dehşete düşmüştü. Rozurial'in yüzüne bir gülümseme yayıldı. Vanzir sadece başını iki yana salladı.

Tek konuşan Maggie'ydi. Neşeyle bağırdı, "De-ya-ya!!!"

Kucakladım ve burnunu okşadım. Sonra dut yemiş bülbüle dönen Iris'e uzattım. "Tamam, sakın aynı anda konuşmayın. Gerçektende Fangtabula'ya uygun görünüyor muyum?"

Camille şaşkınlık içinde konuştu. "O kıyafeti hangi cehennemden aldın? *Benim* dolabımdan almadığın kesin."

"Almadığını umuyorum," dedi Dumanlı.

"Kapa çeneni." Ejderhaya ters ters baktım. "Birilerinin bu kıyafetleri göreceğini hiç düşünmemiştim. Çöpe atmam gerekirdi bunları."

"Muhteşem oldun," dedi Menolly. "Şimdi, acele etsek iyi olur. Doksan dakika içinde kulüp dolmaya başlar. Çok kalabalık olmadan orada olmak istiyorum. Umarım biraz bilgi edinebiliriz."

Zach ve Roz ceketlerini alırken, ben diğerlerine baktım. "Cep telefonum yanımda. Menolly'ninki de. Chase'i bulmamız lazım. Yoksa Karvanak onu…"

Karvanak'ın Vanzir'e yaptıkları, rüya avcısını düşürdüğü durumlar zihnimden çıkmıyordu. Chase böyle bir duruma

dayanamazdı. O bir kötü cin değildi. Zaten başına o kadar şey gelmişti. Kurtulsa bile, nasıl iyileşecekti?

"Hadi gidelim," dedim. "Kaybedecek vaktimiz yok."

dylann

Bölüm 24

Fangtabula, güney Seattle'ın Sanayi Bölgesi'ndeydi. Zehircinlerle savaştığımız yerden çok uzak değildi. Eğer kötü cinler, bölgedeki vampirlerle bir bağlantısı varsa, bela büyük demekti. Ve eğer kötü cinler evlere yerleşip o iğrenç sineklerini yerleştirdilerse, kim bilir başka neler yapıyorlardı ve başka nerelere sızmışlardı.

Zehircinlerin evinde, Ölüler Diyarı'na giden bir kapı olması canımı sıkıyordu. Kötü cinler, ruhlar âlemi ile de mi bağlantı kurmuşlardı? Bütün taraflardan ordu mu toplamaya çalışıyorlardı? Korkularımdan diğerlerine de bahsettim.

"Haklı olabilirsin. Kötü cinler genellikle Ölüler Diyarı'ndan uzak dururlar ama bütün bu olanlar arasında eski düşman-

lıklar ve müttefikler geçerli olmuyor. Ve eğer Vanzir haklı ise, Gölge Kanat uçlarda geziniyor. Ama Ölüler Diyarı'ndan birisi neden ona yardım etmek istesin ki? Ne kazançları olur bu işten?" Menolly kaşlarını çattı. Camille'nin arabası ile caddelerden geçiyordu. Onun arabasında çok sıkışırdık, benim arabam ise onun tarzı değildi. Baştan sona deriler içindeydi ve tam bir sahip gibi görünüyordu.

"Ölüler Diyarı'nda yaşayanlardan nefret eden yaratıklar var," dedi Roz. "Eğer hayatlarının bir döneminde maddesel bir şekle sahip oldularsa, ondan vazgeçip gölgeler diyarına gittikleri için üzülüyorlar. Kötü cinler, yardım karşılığında fiziksel dünyaya daha kolay girebileceklerinin sözünü vermiş olabilirler."

"Benim bu konuda bir bilgim yok," dedi Zach ve kaşlarını çattı. "Ama bizim binada da bazı gariplikler oluyor. Bizim arazilerimizin eteklerinde rahatsız edici bir hava var. Gece korumalarını iki katına çıkardık. Eğer bilmesek, örümcek adamların geri geldiğini düşünürdük."

Ürpererek, pencereden dışarı baktım. Örümcek adamlar bütün günümüzü almıştı. Şimdi düşününce, Kyoka ve Karvanak eşit sayılırdı. Tabi Kyoka sadece puma adamlara nefret güdüyordu ama Karvanak nefretini tamamen bize doğrultmuştu.

"Sanmam. En azından, ummam," diye mırıldandım. "Endişelenmemiz gereken bir sürü şey var zaten ama Kyoka onlardan biri değil. Belki başka örümcek adamlar onun yerini almışlardır ama ben Kyoka'yı yok ettim ve ruhunu sonsuzluğa gönderdim." O geceye geri dönünce ürperdim. Hi'ran–Sonbaharın Efendisi–bana emirler vermişti, ben de onları uygulamıştım. Kyoka'yı yok ettim ve ruhunu, evreni besleyen enerji havuzuna gönderdim. Özü bile yok olmuştu, yaradılışın beyaz ateşlerine karışmıştı. Hâlâ var olması mümkün değildi. Ama Ay Avcıları Klanı tekrar toparlanmayacak ve yine kargaşa yaratmayacak diye bir şey yoktu.

Yağmur altındaki caddelerden geçerken, temiz hava almak için pencereyi açtım. Kuzeybatıda, bahar serindi ama soğuk hava beni kendime getirdi. Derin bir nefes çektim içime, ciğerlerimde tuttum havayı, sonra bıraktım. Islanmayı sevmiyor olabilirdim ama bu, yağmurun getirdiği nimetleri takdir etmediğim anlamına gelmiyordu.

Rozurial garip bir biçimde sessizdi. Menolly ile arasında bir çeşit iletişim olduğunu fark etmiştim. Karışmaya niyetim yoktu ama ikisi konuşuyor gibiydiler. Ya gizli bir kavrayış geliştirmişlerdi ya da birbirlerini anlamaya başlamışlardı. Aralarında bir bağlantı vardı. Yatıyorlar mıydı bilemiyordum, sonra bu fikri bir kenara bıraktım. Rozurial'ın birçok özelliği vardı ama ağzı sıkı değildi. Böyle bir sırrı kendine saklayamazdı.

"Oraya gidince, ne yapacağız? Zach de gözdelerden biri olacak mı? Eğer olacaksa o niye dar çamaşır giyinmedi?" Zach hırlayınca, sırıttım.

"Dar çamaşır mı? Şaka yapıyorsun herhâlde. Ben boxer giyen bir adamım," dedi. Ama ben bazen iç çamaşırı giyinmediğini biliyordum.

dylann

Menolly öksürdü. "Zachary'i o hâlde hayal bile edemiyorum. Alınma, Zach–sen yakışıklısın, ama sana yakışmaz."

Kahkaha attı. "O sivri dişlerinle benim açıkta kalan yerlerime bakman benim de pek hoşuma gitmiyor. O yüzden, eşit durumdayız. Eğer yüzmüyorsak, dar şeyler giyinmem. Günışığı olması lazım."

Menolly kahkaha attı. "İyi bir düşünme tarzı. Ve evet Zach benim yeni kazançlarımdan biri olarak gelebilir ama haklısın; uygun kıyafetleri giyinmemiş." Arkasına baktı ve sola döndü. Sonra Giles Bulvarı'na saptı. Fangtabula'dan birkaç blok ötedeydik.

"Bana uyar. Senin birkaç adım arkanda yürürüm, ne de olsa sen sahipsin."

"Evet, ikiniz de öyle yapın. Ve ikinizde ortalık yerde asla bana karşı çıkmayın. Ya da bir şey istemeniz gerekmediğinde konuşmayın."

"Duyduk ve anladık," dedi Zach.

Menolly yavaşça park ettiği sırada, etrafta park etmiş bir sürü araba olduğunu fark ettim. Park alanına bir göz attım. Dışarıda pek fazla kişi yoktu ama yağmuru düşününce, bu pek de şaşılacak bir şey değildi. Depoya benzeyen kulübe giden çift kanatlı kapı, parlak kırmızıya boyanmıştı. Duvarlardaki siyah beyaz çizgi desenleri karşısında göze çarpıyordu. Siyah duvarın üzerinde hâlâ duran, silik tabeladan anladığım kadarıyla, üç katlı kulübün bulunduğu bina, bir zamanlar toptan kasaplık işletmesiymiş. İroniye bak sen.

Arabadan inince, gece kulübü fedailerini gördüm kapı-

ların yanında. Bir an ortalıktan kayboldular. Şimdi ise, iri yarı, uzun boylu iki adam, girişteki kadife halatların yanında duruyordu. Kulübe girmek için yanlarından geçmemiz gerekiyordu. Adamların giyindiği kıyafetler, neredeyse benimki kadar dardı. Motorcu çizmeleri ve siyah gözlükleri vardı. İlk vuruşta kemiklerimizi kıracakmış gibi duran iğrenç görünümlü coplar tutuyorlardı.

"Not alın bunu," dedim yavaşça. "Deri ikizlerinin ilk vuruşu yapmasına sakın izin vermeyin."

"Yüz yüze geleceğimiz bir duruma gelmemeliyiz," dedi Menolly gergin bir sesle. "O adamlar vampir. Eğer onlarla kavga edersen, canını çıkarmak için o ellerindekine ihtiyaçlarının olmaz, Kedicik. Bir tanesi çok ama çok yaşlı. Uzun zamandır buralarda olduğunu tahmin ediyorum. Ve daha çok yaşadıkça, daha çok gücü olacak. Wade ondan neden bahsetmedi merak ediyorum."

"Belki Wade onu tanımıyordur," dedim. Püsküllerimin yerli yerinde olduğundan emin oldum.

Zach şüpheyle baktı kapıya. "Oraya girmeyi hiç istemiyorum ama hemen arkandayım." Sesi hafiften çatlıyordu. Korkunun kokusunu alabiliyordum. Zach'i suçlamıyordum. Benim midemde de kelebekler uçuşuyordu.

"Merak etme." Menolly, Zach'in sırtına vurdu. "Kimsenin seni almasına izin vermeyeceğiz. Eğer Fraale yaklaşıp kendini tanıtırsa, bırakın ilk ben konuşayım."

Derin bir nefes aldım ve bir vampir gözdesinin nasıl davranacağını kestirmeye çalıştım. Sonra aklıma geldi. Ben kedi

dylann

hâlimdeyken, birinin beni okşamasını ya da fırçalanmayı istersem, kız kardeşlerime ve Iris'e uzanırdım. Tatlı ve tüylü kartlarımı oynardım.

Evcil kedi, bütün kedilerin bildiği gibi, sadece numaradır. Evet, kedilerin çoğu, insanlarını severler ve evet, iyi bir evleri olsun isterler. Ama bu işbirliği maskesinin altında, yine de bir kaplanın kalbi yatmaktadır. *Parlak bir kafese gireceğim kendi ayaklarımla*, diye geceleri şarkı söyler ev kedileri, *ama ruhumu alamazsın esaret altına.*

Beni kucağında tutan Iris'e odaklandım, boğazımdan mırıltılar yükseliyordu. Camille'nin yanındaki mindere kıvrıldığımı getirdim aklıma. Gecenin bir yarısı uyanmış, kulaklarımı kaşımış ve ne kadar iyi bir kız olduğumu söylemişti. Evet, tekir kediyken, eğer sevgi, koruma ve kabullenme varsa, boyunluk takmaya razı olurdum.

Enerjime yoğunlaştım, Menolly'e iyice yaklaştım ve hafifçe miyavladım. Bana döndü ve gülümsedi.

"Güzel, Kedicik. Gözlerinden anlayabiliyorum. İçerideyken, sana Desiree diyeceğim. Böylece, gerçek adını kimse duymayacak. Sen bana sadece Sahip de. Hazır mısın?" Bana baktı.

Başımla onayladım. "Evet… Sahip."

"Çok güzel. Zach, sana da başka bir isim verelim. Jerry'e ne dersin?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Jerry mi? O nereden geldi aklına? Tamam, ben Jerry'im. A… evet, Sahip." Zach derin bir nefes aldı ve baba baktı. "Delilah–dikkatli ol. Olur mu?"

Başımla onayladım. Rozurial da hazır olduğunu söyledi ve gruptan ayrıldı. O bizden ayrı girecekti içeri ve ona ihtiyacımız olana kadar sessizce bekleyecekti. Park yerine son bir kez baktıktan sonra, Menolly bizi Fangtabula'dan içeri soktu.

Menolly sivri dişlerini gösterince, kapıdaki fedailer sorun çıkarmadılar. Geri çekildiler ve başlarıyla Menolly'e selam verdiler. Biz girerken yan gözlerle bizi incelediler.

Fangtabula sonuna kadar *vampirdi*. Diğer bir deyişle: Vampir olmak isteyenler ve turistler için dikkat çekici bir yerdi. İçinde beyaz ve gümüş dokunuşlar olan, kırmızı ve siyah karışımı göz alıcıydı. Ve önümüzde uzanan manzara, Elvira filmlerinden birinin setine giriyormuşuz gibi hissettiriyordu.

Ana mekân kocamandı. Girişten alt kata inen bir merdiven vardı. Siyah beyaz, dama modelli çinilerle kaplanmıştı yerler. Tavan altı metreye kadar uzanıyordu. Siyah ve kırmızı kadifeden perdeler, dalgalı duvarlardan bir labirent oluşturuyordu.

Işıklar loştu ve kısa aralıklarla yanıp sönüyordu. Işık ve gölgelerden bir girdap oluşuyordu. Gotik bir sirk çadırında gibiydik. Ama burası bir çadır değil, depoydu. Ve akrobatlar ölümlü bedenlerinin güçlerine değil, doğaüstü güçlerine güveniyorlardı.

Odanın her iki tarafındaki büyük merdivenler, ikinci bir kata uzanıyordu. Odanın ortasında ise açık bir alanın üç tarafını çevreleyen demirler vardı. Orada da bir merdiven duruyordu ve kulübün alt kısımlarına uzanıyordu.

Sol taraftaki bardan içki servisi yapılıyordu. Etrafında masalar ve kabinler vardı. Büyük salonun diğer tarafında, yapay bir mağara duruyordu. Öteki Dünya'daki, Collequia'da bulunan "çukur"a benziyordu. Collequia bir gece kulübüydü ve Camille'nin sık sık uğradığı bir afyon yuvasıydı. Asla uyuşturucu kullanmazdı ama Trillian da dâhil bir sürü ilginç adamla tanışmıştı orada. Birçok kişinin takıldığı bir yerdi.

Mağaraya bir sürü rahat divan ve büyük yastık konulmuştu. Üçlü âşıklar gömülmüşlerdi minderlere. İçlerindeki tek kadının kan sağlamak için orada olduğu belliydi. Adam motorcuların dergisinden fırlamış gibi duruyordu ama kadın kan fahişesi miydi anlaşılamıyordu.

Vampir tek kelimeyle muhteşemdi. Parlak kızıl saçları beline kadar iniyordu. Daracık bir pantolon dışında pek bir şey giyinmemişti. Kadının boynuna gömülmüştü. İlk başta kadını öptüğünü sandım ama sonra sarışının boynundaki kan izlerini gördüm. Vampir diliyle damla damla kanları emerken, kadının gözleri kapalıydı. Yüzünde büyük bir mutluluk vardı.

Ben izlerken, vampir bize baktı. Dilini kadının boynundan çekmiyordu. Gözlerimin içine baktı ve ben başımı çeviremedim. Olduğum yerde kaldım. Adamın güzelliği beni büyülemişti. Nefesim hızlandı ve kızarmaya başladım. Bakışlarının derimi geçtiğini, kaslarıma ve kemiklerime indiğini

hissediyordum. Korkuyordum ama ben istemesem de ıslanmaya başlamıştım. Elim kasıklarıma gitti.

İnledim.

Menolly döndü, önce bana, sonra vampire baktı. O kadar hızlı hareket etti ki, bir karaltı gibi geldi bana. Ağzını açtı ve sivri dişlerini göstererek tısladı. Ürpererek, vampirin enerjisini geri ittim. Benim alanımdan çıktığını hissediyordum. Menolly'e kibarca selam verdi ve dikkatini beslenmekte olduğu genç kıza verdi.

"Lanet olsun," diye geveledi Menolly. "Bundan iyi yırttık. Bakışlarını yerde tut, Kedicik. Sen de, Zach. Buradaki vampirlerin bazıları çok yaşlı ve çok güçlü. Bazılarının sizi baştan çıkarmasını engelleyemeyebilirim. Yüzlerine bakmayın sakın. Siz benim gözdelerimsiniz. O yüzden, ben izin vermediğim sürece, ayaklarınızın dışında bir yere bakmayın." Bize başını salladı ve odanın ortasında götürdü bizi. Zach ve ben peşinden gidiyorduk, üç adım gerisindeydik. Roz'un yakınlarda olduğunu hissedebiliyordum ama nerede olduğunu göremiyordum. Kendini iyi gizlemişti.

Kulübün kalbine doğru ilerledikçe, Menolly'nin buraya neden erkenden gelmek istediğini daha iyi anlıyordum. Öncelikle, Fraale'yi tespit etmek daha kolay olacaktı. Ama bir de, çok fazla kimse yokken bile, kulübün enerjisi inanılmaz derecedeydi. Sarhoş edici ve korkutucuydu. Beni değişmeye zorluyordu. Fangtabula'da hisler açık büfede sunuluyordu.

Menolly birden ciddileşti. Elini hafifçe kaldırdı. Neredeyse çarpacaktım. Ama tam vaktinde durdum. Zach de he-

dylann

men yanımda frenledi.

Hemen ilerimizde, siyah bir yuvarlak masa vardı. Sert plastikten yapılma kırmızı sandalyeler duruyordu etrafında. Masada oturan bir kadın çarptı gözüme. Vampir değildi, o kısmı açıktı. İçimden bir ses Fraale ile karşılaştığımızı söylüyordu.

Fraale güzel bir kadın değildi. Aslında, bazı insanlar ilk bakışta sıradan bulabilirlerdi onu. Ama ikinci bakışta, akılları başlarından giderdi. İnsan ona bakınca, hoş bir yüz görüyordu ama klasik bir güzel değildi. Saçları mat kahverengiydi. Ama ikinci bakışta, Fraale parlıyordu. Saçları altın sarısına dönüyordu ve özellikle dudakları çok çekiciydi.

Biz yaklaşınca, Fraale ayağa kalktı. Uzun değildi–Camille'den biraz kısaydı. Çok ince de değildi. Ben daha narin bir kadın bekliyordum. Kırk ya da kırk iki beden giyiniyor olmalıydı. Ama kıvrımları hoştu. Bakışlarımı üzerinde gezdirdim. Dikleştirici, pembe bir sutyenle desteklenmiş yuvarlak göğüslere baktım. Bakışlarım, belini saran siyah korseye kaydı. Sonra, bütün vücudunu saran kırmızı elbisesini inceledim.

Gittikçe hızlanan nefesimi bastırdım. Ne halt…? Teorik olarak, kadınları çekici bulabileceğimi–ve bulduğumu–biliyordum. Ama bu gece libidom tavan yapmıştı. Önce vampir, şimdi de dişi karabasan. Aklımda seks mi vardı? Yoksa havaya bir şey mi sıkmışlardı. Belki de Şişede Şehvet isimli bir oda kokusu kullanmışlardı.

Menolly omuzlarını dikleştirdi. Duruşundan anladığım kadarıyla, o da kadından hoşlanmıştı. Ve Zach yavaş yavaş

yanıma yaklaşıyordu. Vücudundaki gerilimi hissedebiliyordum.

Menolly bir şey söylemeden önce, Fraale yanımızda bitti. Zar zor duyulan bir sesle konuşmaya başladığı zaman, o kadar dikkatle yaptığımız tüm planlar uçup gitti. "Kim olduğunuzu biliyorum. Buraya gelerek kendinizi tehlikeye attınız. Kurguladığınız oyunu oynamaya kalkmayın. Yanınızda kimin olduğunu da biliyorum," dedi.

Etrafına bakındı. "Rozurial, benden gerçekten saklanabileceğini mi düşündün? Burada olduğunu biliyorum, o yüzden kendini gösterebilirsin. O kadar zaman sonra bile kokunu tanıyabiliyorum." Sesi yumuşaktı, neredeyse incinmişti. Başını öyle bir eğdi ki, sözcüklerine yansıyan acısını dindirmek istedim.

Roz yakındaki sütunlardan birinin arkasından çıktı. "Eğer yardımına ihtiyacımız olmasaydı, gelmezdim. Eğer bir zamanlar paylaştıklarımıza biraz saygın varsa, doğruyu söyle. Raksasa ile mi çalışıyorsun?"

Fraale hepimize tek tek baktı. Bana baktığı anda, gözlerinde bir gözyaşı belirdiğini görür gibi oldum. Gözlerini kırpıştırdı. "Şerefim ve evli geçirdiğimiz günlerin üzerine yemin ederim ki, ben onun müttefiki değilim. Beni kontrol ettiği doğru ama kendi isteğimle değil."

"Nasıl peki?" Roz oturmasını işaret etti. Biz de masanın etrafına toplandık. "Konuş bizimle."

Acı dolu bir bakış attı ve başını eğdi. Oturduğu yere döndüğünde, parıltısı bir an için yok oldu. Yas tutan, acılı bir ka-

dylann

dına bakıyordum.

"Birazdan gelecek. Eğer sizinle konuştuğumu görürse-"

"Biz o zamana kadar gitmiş oluruz," dedi Menolly. "Lütfen, yardımına ihtiyacımız var. Eğer onunla aynı tarafta değilsen, en azından bizi dinleyemez misin?"

Fraale, Menolly'nin ricasını düşündü. Sonunda iç çekti ve, "Tamam. Hayatım dışında, kaybedecek neyim var ki?" dedi.

"O seviyeye gelmeyecek," dedi Roz. "Şimdi, Karvanak için ne yapıyorsun?"

"Kaza eseri çakıştı yollarımız," diye başladı yavaşça. "Onun genç gözdelerinden birini ayarttım ve Karvanak bunu öğrendi. Çok kızmıştı; çocuk bakireydi ve Karvanak çocuğun… şey… bekaretini bozmayı dört gözle bekliyordu. Bunun olmasına izin veremezdim. Çocuk gençti, daha yeni on sekiz olmuştu. Bir şairdi, sanatçıydı. Karvanak'ın ona yaptıklarına dayanamazdı. Karvanak bana bir pazarlık sundu. Benim enerjimi bir yıl kullanmasına izin verecektim. O da çocuğu bırakacaktı. Nasıl hayır diyebilirdim ki? O çocuğu ölüme nasıl gönderebilirdim? Erkek kardeşime çok benziyordu, Rozurial. Bana Marion'u hatırlatıyordu."

Roz dudaklarını birbirine bastırdı.

"Yani, kendini ateşe atarak çocuğu mu kurtardın?"

Fraale başıyla onayladı. "Çok acı bir karşılığı oldu. Karvanak iğrenç biri. Bana buraya gelmemi, bir oyun arkadaşı bulmamı ve kızı ya da oğlanı onun evine götürmemi emrediyor. Eve götürdüklerimi mahvediyor. İki kez buna razı oldum

ama bu sefer, tekrardan, yapamam. Bana yardım edecek birini tanıyor musunuz?"

Sorusu kulaklarımda çınladı. Tam cevap verecektim ki, Menolly oturduğu yerden zıpladı.

"Karvanak. Hemen şurada." Arkadaki masayı işaret etti. Sadece başının arkasını görebiliyorduk. Onun o parlak ensesini karıştırmamıza imkân yoktu. Ya da pahalı elbisesini ve bizi ona çeken kokusunu yanlış hatırlayamazdık.

Dikkatlice sandalyemden kalktım. Dikkat çekmemeye çalışıyordum. "Bizi gördüğünü sanmıyorum. Ama buradan hemen çıkmamız lazım. Nereye gideceğiz?" Eğer kapıya gitmeye kalkarsak, tam yanından geçecektik ve kulüp bizi saklayacak kadar dolu değildi.

Fraale tereddüt etti önce. "En kolay çıkış yer altı mezarları olur. Karvanak asla oraya inmez. Raksasa vampirleri sevmiyor. Buraya sadece parayla ilgili konuları düzenlemek için geliyor. Gelin, beni takip edin ve çabuk olun," dedi.

Karvanak bizi görmeden önce, aşağı kata inen merdivenlere gittik. Aşağı inmeye başladık. Bizi dinleyen bütün tanrılara, Fraale'nin doğru söylüyor olması için dua ettim. Yoksa başımız dertte demekti.

Bölüm 25

Fangtabula'nın alt katları, giriş katından çok daha kasvetliydi. Sadece siyah ve beyazdan oluşan bir renk hâkimdi. Duvarlar da yerler de dama taşı şeklindeki çinilerle kaplanmıştı. Karelere baktıkça midem bulanıyordu. Merdiven, bir koridora iniyordu. Koridor da başka koridorlara ayrılıyordu. Koridor boyunca belli bir hizada yerleştirilmiş kapıların üzerinde hiçbir iz yoktu. Hepsi aynı renkte ve aynı boydaydılar. Nedenini bilmediğim bir şekilde ürperdim. Arkalarında neler döndüğünü kim bilebilirdi ki? Üzerlerinde herhangi bir işaret de yoktu. İçeridekiler hangi odaya gireceklerini nereden biliyorlardı ki?

Menolly'e yaklaştım iyice. "Bunlar da ne?"

dylann

Dönüp Fraale'ye baktı. "Yer altı mezarları. Vampirler dinlenmek ve beslenmek için buraya geliyorlar. Odaları dağıtmanın bir yolu olmalı ama nasıl yaptıklarından emin değilim. Kapıları açmanızı hiç tavsiye etmiyorum."

Roz ve Zach arkadan geliyorlardı. Roz arkamızı da gözetliyordu. Fraale ile çok az konuşmuştu. Şimdi ise Fraale'nin olduğu yöne bile bakmıyordu.

"Buralarda uzun süre kalamayız," dedi Roz. "Çok fazla şüphe çekiyoruz. Bir daha ki adımımız ne?"

Dişi karabasana döndüm. İkisi için de çok üzülüyordum. "Bizi Karvanak'ın saklandığı yere götürebilir misin? Erkek arkadaşımı kurtarmamız gerekiyor."

Bir süre bana baktı, sonra başıyla onayladı. "Sana yardım edeceğim. Saklandığı yer güney Seattle'da, buradan çok uzakta değil."

Sesi yorgun geliyordu. Çok şey görmüş geçirmiş olduğunu hissettim. Hera'nın kendisi için seçtiği hayata uygun biri gibi görünmüyordu.

"Büyük bir risk alıyorsun," dedim.

Fraale omuz silkti. "Umurumda değil. Eğer Karvanak beni öldürecekse, öldürsün. Evde bekleyen bir ailem yok nasılsa. Böyle devam edemem; eğer ona yardım edersem, kurbanlarına zarar vermesine de yardım etmiş olurum. Bu şekilde yaşayamam." Benimle konuştuğu hâlde, gözü Rozun-al'daydı. Fraale'nin onu hâlâ sevdiğini anladım.

"O zaman, harekete geçsek iyi olur," dedi Menolly. "Buranın bir gizli çıkışı ya da–" Durdu ve elini kaldırdı. "Tanıdık

birinin kokusunu alıyorum."

"Karvanak mı?" diye sordum. "Hayır," dedi. "Şey gibi kokuyor–"

"Lanet olsun!" diye çığlık attım. Sağımdaki kapı açılmıştı ve bir vampir kolumu tutuyordu. Sade, siyah bir tişört ve kot pantolon giyinmişti. Beni yanına çekti. Kurtulamayacağım kadar sıkı tutuyordu beni. Çabaladım ama çok sıkı tutuyordu. Menolly tısladı. Vampir, dişlerini omzuma saplayınca, Menolly uzun dişlerini gösterdi.

İçgüdüsel olarak geri çekildim. Azı dişlerinin altında derim parçalandı. Ama vampir karşı koymamı beklemiyor olmalıydı, çünkü beni bıraktı. Boynumdaki yaradan kan akıyordu.

Ben daha kıpırdayamadan, Menolly vampirin üzerine atladı. Onu yere fırlattı ama o anda ikinci bir vampir daha belirdi. Yeni vampir daha yaşlı görünüyordu ve çok güçlüydü. Menolly'e bakınca, Menolly dondu. O da yeni vampire bakıyordu.

"Sen Kan Emiciler Klanı'na aitsin," diye fısıldadı. Vampirin etrafında dolanıyordu.

Benim sevgisini açıkça gösteren vampirim yaralanmıştı ve Menolly'nin dengi olmadığı belliydi. Diğer vampirle Menolly'e baktı ve merdivenlere doğru ilerledi. Akıllı adamdı. Ama o merdivenlere doğru gidince aklıma geldi, tek bir kelime bile ederse, bütün kulübü tepemize toplayabilirdi. Roz'u yakaladım ve işaret ettim.

"Onu durdurmamız lazım." Tam koşacaktım ki, Roz bi-

dylann

leğimden yakaladı.

"Eğer boynundaki kanla yukarı çıkarsan, kanını emip öldürürler seni. Hemen buradan çıkmamız lazım. Bu herif sadece alarm vermez, aynı zamanda Karvanak'ı da uyandırır."

O sırada, Menolly ile kapışan vampir tısladı. "Hain kaltak. Sen bizim atamızı öldürdün. Kendi kanına karşı geldin ve yemini bozdun. Cehennemde seninle tekrar görüşeceğiz."

Menolly'nin üzerine sıçradı. Menolly kaçmayı başardı. Ayağını kaldırdı ve ayakkabısının topuğunu vampirin göğsüne geçirdi. Adam arkasındaki duvara fırladı. Ne yazık ki, tam kalbine vuramamıştı Menolly.

Hafifçe inledi ve tekrar saldırıya geçti. Bu sefer, Menolly'i yere yatırdı. Araya girmek ve onları ayırmak istiyordum ama o kadar aptal değildim. İkisi de hazır durumdaydılar: sivri dişleri dışarıdaydı, gözleri kan kırmızısı olmuştu ve içlerindeki şeytan serbest kalmıştı. Eğer onları ayırmaya kalkarsam, beni parçalardılar. İkisi de yere düşünce, koridor sarsıldı. Yukarıdan gelen karmaşa seslerini duyabiliyordum.

Hemen Roz'a döndüm. "Çıkmamız lazım!"

Roz bir kez daha merdivenlere baktı, sonra teşhirci gibi önlüğünü hızla açtı. Ceketinin kenarlarından sarkan bir sürü değişik silah, loş koridorda parıldıyordu. Yuvarlak bir şey çıkardı ve kavga eden vampirlerin yanına fırlattı. Anında, sarımsak kokusu sardı etrafımızı.

Menolly ve diğer vampir ayrıldılar. İkisi de zor nefes alıyordu. Roz fırsatı değerlendirdi ve vampirin açık duran ağzına bir tane daha sarımsak bombası attı. Beyaz dalgalar hâlinde gaz yayılmaya başlayınca, vampir çığlık attı. Zach ve Roz, Menolly'i kollarının altından yakaladılar. Fraale yan koridorlardan birini işaret etti.

"Bu tarafta bir çıkış var. Daha önce de buraya inmiştim," dedi.

Labirent gibi koridorlardan geçerken, boynum kanamaya devam ediyordu. Kapılar açılmaya başladı. Muhteşem gözlü vampirler geçişimizi izliyorlardı. Yüzlerinde açlık ifadesi vardı. Yarı çıplak kadınlar ve adamlar görüyordum. Yatakların ya da divanların üzerlerine bitkin bir hâlde uzanmışlardı. Göğüsleri açıktaydı. Göğüslerinin üzerinden kanlar akarken, inliyorlardı. Şiddetli bir acı ve coşku bir aradaydı Fangtabula'da. Hiçbir kontrol yoktu–en azından o anda yoktu. Arkamızdaki bağırtılardan birkaç saniye öndeydik.

İlk dalga hücum ettiğinde, büyük ve kırmızı harflerle yazılmış Çıkış tabelasına giden küçük merdivenin hemen yanındaydık. O zamana kadar, Menolly sarımsağın etkisinden kurtulmuştu. Döndü ve yolu kapadı. Roz hemen yanındaydı. Zach ve ben arkalarındaydık. Fraale ise bizim arkamızdaydı.

On kişilik bir vampir grubu bize doğru geliyordu. Bana saldıran vampir başı çekiyordu. Menolly'e saldıran da oradaydı. Başka bir arkadaşından destek alıyordu. Vampirlerden biri tanesi, barın yanında gördüğüm konsomatrislerden biriydi. Kadın öne atılınca, ben inledim.

Kadın canlı iken vücut geliştirme çalışmış olmalıydı, çünkü beton bir ev gibiydi: koca göğüsler ve pazılar, ince bir bel, insanı rahatsız eden kaslar. Daha da fenası, benden bile

dylann

uzundu. Fırfırlı beyaz bir iç çamaşırı giyinmişti. Dekolteli bir bluzu vardı. Bir mil uzunluğunda topuğu olan çizmelerinin kenarlarında, turuncu renkte yapay elmaslar vardı. Sarı saçları beline kadar uzanıyordu. California'lı gibi görünüyordu ama o da en az diğerleri kadar solgundu. Gülümseyince, sivri dişleri ortaya çıktı. Elimde olmadan, uçuk pembe parlatıcının artık onun rengi olmadığını düşündüm.

"Artık hoş karşılanmıyorsunuz," dedi Menolly'e bakarak.

"Çıkıyoruz," dedi Menolly. "Bizi bırakın. Bela çıkarmayacağız."

Amazon vampir boynuma baktı ve dudaklarını yaladı. "Çok geç." Bana doğru zıpladı. Menolly ve Roz'u geçmeye çalışıyordu.

Menolly hafifçe hırıldadı ve sarışına kafa attı. Vampir birkaç adım geri gitti. O sırada, Roz kestanefişeğine benzeyen bir şeyler çıkardı. Bir tanesinin ucunu yaktı ve kalabalığın üzerinde fırlattı. Barut patladığı anda, başka bir koku daha yükseldi geçitte. Bir kez daha, ağır bir sarımsak kokusu sardı etrafı.

Öksürmeye başladım. O iğrenç karışım nefesimi tıkamıştı. Bu dumanın, vampirler üzerinde daha fazla etkili olduğunu gördüm. Birçoğu geri çekildi. Merdivenlere geri döndüler. Ama kadın ve birkaç tanesi dumandan etkilenmemiş görünüyordu.

"Lanet olsun, bir çeşit bağışıklığı olmalı," diye mırıldandı Roz.

Kadın kahkaha attı. "Bizim buralarda ne yaptığımızı sa-

nıyorsun? Çalışanları silahsız mı gezdiriyoruz?" O sırada, tekrar saldırmaya hazırlanan Menolly'e elinin tersiyle vurdu. Menolly bana çarptı ve ikimiz de yere düştük.

Keskin bir çığlık duyduk. O kadar yüksek sesliydi ki kulaklarımı tıkamak zorunda kaldım. Biz bakarken, Fraale üzerimizden atladı. Vampirlerle aramıza yavaşça indi. Derin bir nefes aldı.

"Kulaklarınızı tıkayın," diye uyardı bizi Roz. Biz de hemen söyleneni yaptık.

Fraale ağzını açtı ve daha önce hiç duymadığım kadar yüksek bir seste bir ağıt yakmaya başladı. Sidhe'den bile daha kötüydü. Bacaklarını açmış, ellerini kalçasına koymuştu. Onda insanlık dışı bir hâl vardı. Çok korktum. Görünüşe göre, Fraale vampirlere bir oyun oynuyordu. Çünkü grup hâlinde geri çekildiler. Gözlerinde korku ve belki de açlıkla bakıyorlardı.

Roz kolumu tuttu ve beni merdivenlere sürükledi. "Yukarı çık!" Zach, Menolly'nin önündeydi. Sonra, Fraale döndü ve bizim arkamızdan koştu. Tam kapıya ulaşmıştık ki, yine peşimizde olduklarını fark ettik. Arabaya doğru koşarken, Roz ceketinden bir şey çıkardı ve siyah arabanın tam yanına bir şey fırlattı. Camille'nin arabasının yanına varmıştık ki, park yerinde bir patlama oldu. Beni ve Zach'i yere yatmak zorunda bıraktı.

"Lanet olsun! Ne–"

"Yürüyün çabuk!" Roz beni ön koltuğa sürükledi. Menolly otomatik anahtarları kullanarak kapıları açtı hemen.

dylann

İçeri atladık. Zach, Roz ve Fraale arka koltuğa geçti. Ben ön koltuktaydım.

Yepyeni bir BMW'ye sıçramış olan yangına baktım. Vampirler geri çekilmişti. Sadece iki tanesi ölümcül alevlerden kurtulabilmişlerdi. Ateş topu, geceye bir alev yağmuru göndermişti. Rüzgârla iyice yükseklere çıkıyordu alevler. Kıvılcımlar ve duman hızla yayılıyordu.

Menolly arabayı çalıştırdı ve saatte altmış mil hızla çıktık oradan. Ya polisler başka bir olay için çıkmışlardı ya da oyun gecelerindeydiler. Uzaktan gelen ve gittikçe yaklaşan siren seslerini duydum ama ortalıkta hiç polis arabası göremedim. *Harcamalarda kısıtlamaya giden hükümet sağ olsun,* diye düşündüm. Chase etrafta adam bulamamaktan şikâyet ediyordu ve şaka yapmadığını biliyordum.

Ana yollardan birine çıktığımızda, Menolly yetmişe çıkmıştı. Caddeye çıkınca biraz yavaşladı ve aynasından baktı. Aynada şoförlerinin aksini görmemek, eminim ki diğerlerinin huzurunu kaçıracak bir şeydi. Ama ben alışmıştım.

"Herkes tek parça mı?" diye sordu Menolly.

"Sanırım öyle," dedi Zach. "Ama kesin olan bir şey var."

"Nedir o?" dedim ve geri yaslandım. Sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyordum.

"Çitlerinizi yeniden kurmanız gerekiyor. Neden bilmiyorum ama Fangtabula'dakilerin bunu burada kapatmayacağını düşünüyorum."

"Zach haklı," dedi Roz. "Kafayı yemişler. Hata olmasın;

neredeyse çıkamayacaktık oradan. Tuzağa düşmekten on saniye farkla kurtulduk. Ve eğer yakalansaydık, hiç hoş olmazdı."

"Özellikle de Karvanak'a yakalansaydık," dedi Menolly. "Fraale, artık ona geri dönemezsin. Hadi Karvanak'ın saklandığı yeri bulalım ve basıp gidelim."

Fraale kahkaha attı. "Artık onun ölüm listesindeyim. Eğer beni yakalarsa, canlı canlı yer. Metaforik olarak söylemiyorum. Bunu yaparken gördüm. Bir gün, hizmetçilerinden birine o kadar kızdı ki, bir kaplana dönüştü ve kadının kolunu kopardı. Ve ondan önce kadına neler yaptığını duymak bile istemezsiniz. Kadın çığlık ata ata, kan kaybından öldü." Sesi o kadar boğuk geliyordu ki, doğruyu söylediğini anlamıştım.

Ürperdim ve torpido gözünden cep telefonumu aldım. Kulübe girmeden önce, oraya bırakmıştım. Camille'nin cebini çevirdim. Hemen cevap verdi.

"Başımız belaya girdi ama Fraale ile birlikte Karvanak'ın saklandığı yere gidiyoruz. Morio ve Dumanlı'yı da alıp oraya gel–ve acele et. Sana ihtiyacımız var. Vampirler de peşimizde olabilir, o yüzden Maggie'yi tek başına bırakma. Ne yapacaksın bilemiyorum ama şimdiden itibaren, kendi arazimizde de çok dikkatli olmamız gerekiyor. Menolly, Kan Emiciler Klanı'ndan biriyle karşılaştı. Herif, Menolly'i gördüğüne hiç memnun olmadı."

"Ulu tanrılar, işler iyice karışıyor," diye fısıldadı. "Tamam, ben bir şey düşünürüm. Hemen geliyoruz. Ben Dumanlı'ya ancak çağrı bırakabilirim. Görünce gelir o. Adres ne-

dir?"

Telefonu Fraale'ye uzattım. "Adresi ver, lütfen."

"23585 Forsythia. Yolun biraz gerisine yapılmış, ufakça olan gri ev. Avluya dikkat edin–bubi tuzakları var. Kaldırımdan geçin." Telefonu bana geri verdi.

"Anladın mı?" diye sordum. Yan aynadan dışarıya baktım. Şimdilik, izlendiğimizi belirten herhangi bir hareketlilik yoktu. Ama bu bir şey değildi. Vampirler ve kötü cinler birçok şekilde seyahat edebilirlerdi.

"Evet, anladım," dedi Camille. "Vanzir burada. Onu da getiriyorum. Bu işte herkese ihtiyacımız var ve Karvanak'ın onu yakalamayacağı riskini alması lazım. Süper fikir değil ama ayrıca…" Bu kısımda, sesini iyice alçalttı. Kimsenin duymasını istemediğini biliyordum. "Yakalayacağını anladığı anda, kendisini öldürmesini emredeceğim."

Geçip gitmekte olan geceye baktım. Ay, karanlık yüzüne doğru ilerliyordu. Mezarlıktaki uzun sessizlik gibiydi gece. "Evet, en iyisi olur," dedim bir süre sonra. "Yeniden normal bir hayat yaşama şansımız var mı sence, Camille?"

Boğuk bir kahkaha attı. "Ah Kedicik, bir merdiven bulup yıldızlara yürüsek bile, yeniden normale dönemeyebiliriz. Korkarım, bir kâbusun içinde sıkışıp kaldık. Ve ne var biliyor musun? Hayatlarımızın bir anlamı olduğu için, bence bir problem yok. Bu kadar nedensiz öfkenin ve şiddetin olduğu bir dünyada, sorumluluklarımızı yerine getirebildiğimiz için kendimizle gurur duymalıyız. Biz önemli bir şey yapıyoruz. En azından, bunu kendimize sürekli söylemeliyiz. Şimdi,

dikkatli olun, elimizden geldiğince çabuk orada olacağız."

Telefon kapanınca, yine geceye baktım. Menolly caddelerden geçiyordu ve bir sonraki felakete doğru götürüyordu bizi. O sırada, bulutlar bir anlığına aralandı ve yıldızları görebildim. En azından bir şey sonsuza dek sürecek, diye düşündüm. Öfkenin, nefretin, deliliğin dünyasında, en azından yıldızlar–her ne olursa olsun–sonsuzdular.

dylann

Bölüm 26

Forsythia Caddesi, Sanayi Bölgesi'nin içine gizlenmişti. Ana caddeden kopuktu ve eğer belli bir yeri aramıyorsanız, asla orada bir cadde olduğunu fark etmezdiniz. Menolly sağa dönmeden önce, farları kapattı. Camille'nin arabası tam bir gölge olmuştu. Sessiz ve hayalet gibiydi. Caddeden yavaşça aşağı indik. Fraale'nin bahsettiği evin birkaç ev aşağısında park etti Menolly.

"Hemen evin önüne park etmesem daha iyi," dedi. "Arabanın hedef alınması ve kaçışımızın engellenmesi yüksek bir ihtimal." Menolly sürücü koltuğundan indi, anahtarları ceketinin cebine koydu ve fermuarını çekti. "Hadi gidelim. Karvanak gelmeden önce girip çıksak iyi olacak."

dylann

Karvanak. Ürperdim. Bu kötü cin hakkında daha fazla şey öğrendikçe, ismini duyduğum anda daha çok geriliyordum. Fraale'nin bahsettiği, Karvanak'ı sinirlendiren hizmetçinin görüntüsü beynime kazınmıştı. Ve ben yarı kediydim–bir kedi gibi öldürmüştüm. Hem doğam hem açlık yüzünden öldürmüştüm. Ama bu–bu kasten birini öldürmekti. Kasıtlıydı. Karvanak'ın hizmetçisi her ne yaptıysa, bunu bilerek yapmadığından emindim.

"İçeride bizi ne bekliyor?" diye sordum. "Raksasadan başka kötü cinler de var mı?"

"Şişkarınlar var. Bir sürü hem de. Yetişkin zehircinler de var. Ve bildiğim kadarıyla, birkaç tane de insan savaşçı var. Hizmetçiler de var ama çoğu otobüs duraklarından topladığı kaçaklar. Kendi zevki için çalıştırıyor onları ya da eğlenmek için kullanıyor. Kaçmak umuduyla, hemen taraf değiştirebilirler."

Ürperdi ve yavaşça dönerek bana baktı. "Yıllarca çok kötü şeyler yaptığımı biliyorum. Öyle denk geldi. Aileleri parçaladım, erkeklerin kalbini kırdım ve kadınların rüyalarını mahvettim. Ama bu kapalı kapıların ardındaki kadar büyük bir dehşeti hiçbir yerde görmedim."

"Doğana söz geçiremezsin, Fraale," dedi Roz. "Ama senin yaptıklarının hiçbiri, Karvanak'ın kurbanlarına yaptıklarıyla aynı değil." Konuşmaya devam ederken sesi hüzünlendi. "Kendini onunla sakın kıyaslama. Onun kadar kötü olabileceğini düşünme bile."

Fraale donuk gözlerle baktı Roz'a. "Son üç yüz yıldır

neler yaptığımı nereden bileceksin? Tek bildiğin, toplu cinayetler işleyecek kadar delirmiş olabileceğimdi. Tanrılar hadük, Rozurial. Ve bir kez bile–geçen onca yüzyılda tek *bir kez* bile–bununla nasıl başa çıktığımı sormadın. Hep bir bahane buldun ve hemen yanımdan kayboldun."

Rozurial dişlerini gösterdi. "Bizim hayatımızı ait olduğu yerde–geçmişte–bırak. Geri dönüş yok. Pişmanlıklar yalnızca paylaştığımız hatırları zehirler. Evliyken seni çok sevdim ve o pislik Hera seni dönüştürdükten sonra da sevdim. Sen değişirken ağladım. Zeus beni dönüştürürken de ağladım. Ama dönüştüğümüz şeylere bir etkisi olmadı. Bütün gözyaşlarım kuruyana, içimde koca bir boşluk kalana kadar ağladım."

Fraale'nin yüzü değişti. "Ve sonra, beni terk ettin. Beni yalnız bıraktın."

"Yapmak zorundaydım. Seni kurtarmak için. Birlikte sahip olduklarımızı korumak için." Roz arabaya yaslandı. "Neden ayrılmamız gerektiğini senin de bildiğine eminim. Ve bu konuşma, neden bir arada olamayacağımızın bir kanıtı. Çok fazla hatıra, çok fazla pişmanlık ve öfke var aramızda. *Seni o zaman da kurtaramazdım, şimdi de kurtaramam.*"

Fraale bakakaldı. Tekrar deneyeceğini düşündüm. Aşk karını çıkaracağına ve onu oynayacağına kesin gözüyle bakıyordum. Gözyaşlarına ve kalp kırıklığına nasıl karşı koyabilirdi ki? Ama bir saniye sonra, Fraale başını iki yana salladı ve eve döndü.

"Haklısın. Tanrılar kazandı ve biz kaybettik," dedi ya-

dylann

vaşça. "Hadi şu işi bitirelim. Ne kadar çabuk bitirirsek, o kadar çabuk çıkarız bu cehennemden. Karvanak arkamdan gelip boğazımı kesecek mi diye düşünmeden buradan ayrılmak istiyorum."

Menolly'e baktı ve düşmansı bir tonda ekledi, "Senin için neler hissettiği açık ama kalbine dikkat et. O bir karabasan. Sonunda canını yakmadan, kimseyi sevemez artık. Karabasanlar seni becermek ve sonra basıp gitmek için doğmuşlardır. Benim türüm de öyle. Biz sadece kullanırız."

Menolly zekice ellerini kaldırdı. "Hey, beni bundan uzak tutun. Ben bu işin içinde değilim," dedi yavaşça. "Roz ile aramda olduğunu düşündüğün şey yok. Tek istediğim içeri girmek ve Karvanak'ın menüsüne girmeden önce, Delilah'ın erkek arkadaşını kurtarmak."

Fraale kaşlarını çattı, sonra omuz silkti. "Hadi başlayalım. Karvanak gelmek üzeredir."

"Camille ve diğerlerini bekleyelim mi?" diye sordu Zach. Yavaşça omzuma dokunuyordu.

Başımı iki yana salladım. "Ortalıkta durup beklemeyi göze alamayız. Tek başımıza bu savaşa başlamalı ve kavga kızışmadan önce diğerlerinin gelmesini umut etmeliyiz. Keşke bunları giyinmemiş olsaydım. Bana pek bir koruma sağlamayacak." Parlak pantolonumun paçasını sertçe çektim.

Ev grimsi bir yeşildi. Munsters dizisindeki eve benziyordu. Ama o komedi dizisindeki karakterler yerine, zorlu Karvanak ile karşı karşıyaydık.

Ev epey kötü durumdaydı aslında. Eve giden dar kaldı-

rımın betonları kırılmıştı. Taşların arasındaki yarıklardan otlar çıkıyordu. Avlunun her iki tarafı da bakımsızdı. Kıştan kalma yapraklar, yenileriyle birbirine karışıyordu. Böğürtlen çalıları ve eğrelti otları bahara uyanıyordu.

"Chase nerede? Hangi katta tutuluyor?" Eve bakarken, birden tüm şiddetiyle içimde hissettim.

Chase *oradaydı*. Parçalanmış bir parmakla, korkuyordu. Ona başka neler yaptıklarını, yalnızca tanrılar biliyordu. Ve tek umudu bizdik. Derin bir nefes aldım ve yürümeye başladım. Fraale'nin bubi tuzaklarıyla ilgili söyledikleri aklımdaydı. Menolly ve diğerleri peşimden geliyorlardı.

"Sanırım bodrumda. Kaçmasını istemediğin bir mahkûmu başka nerede tutabilirsin ki?"

"Muhafızlar?" Parmaklarımı çıtlatarak kavgaya hazırlandım.

Fraale başını iki yana salladı. "Sadece söylediklerim var: şişkarınlar, zehircinler ve birkaç tane saf kan insan. Bunlar da yeter sanırım."

"Evet, bunlar bile çok. Lanet şişkarınları öldürmesi çok zor. Birkaç gün önce anladım bunu." Kapıya yaklaşınca, Fraale'ye döndüm. "Kapı bu mu? Bubi tuzağı var mı? Bir hilesi var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok," dedi.

"Güzel! Bu benim için yeterli." Perde kapıyı menteşelerinden söktüm ve kapı tokmağına, ayağımla hızla vurdum. Kapının kilidi kırıldı. Sonuna dek açtım kapıyı. Fraale'nin gözyaşları bana çok dokunmuştu. Rozurial aşkının ellerinden

dylann

gitmesine izin vermişti ve ona sırtını dönmüştü. Çok büyük zorluklar vardı karşılarında ve Rozurial geri çekilip tanrıların kazanmasına izin vermişti. Ben, Chase'e bunun olmasına izin vermeyecektim. İyi olacağından emin olana kadar yapmayacaktım böyle bir şey. İyi olacağını anladığım anda, seve seve bir kenara çekilebilirdim. Eğer iyi olmayacaksa, devam etmenin bir yolunu bulacaktım.

Oturma odasına girdim. Pahalı ve şatafatlı eşyalarla döşenmişti. Diğerleri de arkamdan geldiler ve hemen etrafa yayıldılar.

"Bodrum nerede?" diye sordum. Ama baştan aşağı deri giyinmiş, üç tane iriyarı adam odaya girince durdum. Sihirli *görünmüyorlardı*, fakat görüntü insanı yanıltabilirdi. Hafif mavimsi bir parıltısı olan kılıçlar vardı ellerinde. Büyülü bıçaklar. Zehircinler gibi, silahın işlemediği yaratıkları kontrol etmek için iyi bir yöntemdi. Kolları ve bacakları koparmak için de gayet kullanışlıydılar.

Derin bir nefes aldım ve–lanet olsun! Bıçağım! Bıçağım yanımda yoktu. Evde bırakmıştım! Bunu nasıl–

"Kedicik! Yakala!"

Dönüp baktım. Camille, Morio ve Vanzir odaya giriyorlardı.

Camille bana bıçağımı fırlattı. "Buna ihtiyacın olabileceğini düşündüm," dedi. Adamlara zevkle bakıyordu. "Kendimize oyun arkadaşı bulmuşuz gibi görünüyor," diye ekledi ve anında dondu. Etrafında bir girdap gibi dönen enerji ağını hissedebiliyordum. Aman ne güzel–hatalı sihirler iş başın-

daydılar! Ama dur bir dakika, işe yaradıkları zaman, tam yardılar.

Hançeri yakaladım ve Camille'ye gülümsedim. "Ben de seni seviyorum, bebek! Hadi başlayalım!"

Adamlar bize doğru koştular, gözlerinde sapıkça bir zevk vardı. Sapıkça olduğunu biliyordum, çünkü o hissi ve bakışı tanıyordum. Öne atılınca, benim adrenalinim de artmaya başlamıştı. Kot pantolon ve bluz giyinmiş olmayı dilidüşündüklerimi unuttum.

Solumda, Rozurial iğrenç görünümlü bir hançer almıştı eline. Sağımda, Menolly vardı. Sivri dişleri görünüyordu ve gözleri parıldıyordu. Biz üç adamla uğraşırken, Morio, Camille'ye döndü ve, "Dur sen–büyülerini sakla. Onlar bu üçünün hakkından gelebilirler. Bizim güçlerimiz Karvanak için kalsın," dedi.

Ve sonra, kavgaya daldım. Benim kavga ettiğim kişinin kılıcı uzundu, kıvrımlıydı ve üzerinde kan vardı. Hançerimi kaldırıp darbesine karşı koyunca, kaç tane adamı öldürmüş olabileceğimi düşündüm. Kaç tane kadını? Bütün ağırlığımı bıçağıma verdim ve geri saldırdım. Tökezledi ama kendini toparladı ve alttan bir darbe indirdi. Zıpladım. Bıçak ayağımın altından geçti. Bir sonraki hamlede, Bruce Lee'ye dönüştüm ve başının üzerinden atladım. Hemen yanına inip hançerimi çektim.

Şiddetle silkindi. Kafa karışıklığından faydalandım ve tekrar saldırdım. Bu sefer döndüm ve kılıcı tutan koluna to-

puğumla vurdum. Topuğum üzerindeki deriyi yırttı, tenine geçti, kaslarına kadar geldi.

Lanet olsun! Topuğum dokusuna takıldı. Geri çekemiyordum. Ayağımı salladım. Kolunda derin bir yarık açtım. O anda, adam çığlık attı. Sesi tüm odada yankılandı. Rakibim geri çekilince, botumu kurtarmayı başardım ve tökezledim. Takla attım ve çömeldim.

"Kaltak! Kaltak!" Rakibimin acı çektiği belliydi. Kaybediyordu ve ben onu uçlara çekiyordum. Bu bir savaş taktiğiydi: Karşındakini zorla ki mantığını kaybetsin ve hata yapmaya başlasın.

Ayağa kalktığımda, yüzüme bir gülümseme yayıldı. Hançerimi elime vuruyordum. "Hadi, bebeğim. Küçük bir kedinin seni kırbaçlamasına izin mi vereceksin." Sırıttım ve bir öpücük gönderdim. "Seni uçurabilirdim ama senin şeyin küçük parmağım kadardır. Ben cücelerle *yapmam*."

Ah evet, işe yarıyordu. Bütün gücüyle bana saldırdı. Kılıcını başına kadar kaldırmıştı, bedenini saldırıya açık bir hâlde bırakmıştı.

Büyük bir öfke, diye düşündüm, *koca bir adamı bile aptala çevirir*. Geri çekildim ve hançerimi kaldırdım. Tam kalbine saplayacaktım. Ben sıçrayınca, artık bir yere varamayacağını anladı. Kılıcını bıraktı. Tam yanına düştü kılıç. Göğsüne, hançerin saplandığı yerden akan kana baktı, sonra da bana. Kafası karışmıştı.

Kanın gümüşi kokusu burnuma doldu, salyalarım akmaya başladı. Göz açıp kapayıncaya kadar, *onun* orada olduğunu hissettim. Farkında ve uyanıktı; Panter zincirlerini koparmıştı. Adam ölmek üzereydi. Ve o göçüp giderken, benim içimdeki Ölüm Kızı eğleniyordu.

Hançerimi yakaladım. Adam öne doğru devrilirken, bıçağımı göğsünden çektim. Bakışı, bakışlarıma kilitlendi. Aklından geçen son düşüncelerinde şaşkınlığı ve hayreti gördüm. Ve sonra, öylece yere düştü ve hareketsiz kaldı. Ölmüştü.

Onun yüzükoyun yatışına baktım. Pişmanlık hissine karşı koymaya çalışıyordum. Tek düşünebildiğim Chase'i kurtarmaktı. Bu adamın onun parmağını kesenlerden biri olabileceği geldi aklıma. Bıçağımı sırtına sildim ve diğerlerine yardıma döndüm.

Roz önündeki adamı halletmişti. Menolly ise kendi rakibinin icabına bakmıştı. Şimdilik, yine yalnızdık.

Camille, adamların kılıçlarına baktı ve bir tanesini aldı. "Bunlar işimize yarayabilir. Demir değil–ama bir çeşit metal alaşımı. Daha güçlü ve ölümcül olmaları için büyü yapılmış. Belli bir ırk ya da tür için yapıldıklarını sanmıyorum." Bir tane Morio'ya, bir tane Roz'a verdi. Bir üçüncüsünü ise bana uzattı. Kıvrımlı bıçağa dikkatle bakarak aldım.

"Bilemiyorum. Ben hançerimi kullanmaya alışmışım. Bunu kullanmak zor olacak. Ama insanları uzakta tutmak için iyi olabilir. Vanzir, ister misin?"

Vanzir, yüzünde ender gördüğüm bir açlıkla aldı bıçağı. "Onun kalbini çıkarmak için kullanacağım bunu," diye mırıldandı. Karvanak'tan bahsettiğini biliyordum. Kılıcı aldı ve

dylann

çevirdi. Bu işte deneyimi olduğu belliydi. Çok iyi kullanıyordu.

Morio'ya baktım. "Çantanda hiç yedek elbise yok, değil mi?"

Morio sırıttı. "Bu hâlde gezmek hoşuna gitmedi mi? Yedek bir karate giysim var. Pantolon kısa olur ama bu giyindiklerinden daha iyi dururlar." Çantasını açtı. Siyah bir pantolon, beyaz bluz ve siyah bir kemer fırlattı bana.

"Teşekkürler," dedim. İşkenceci kıyafetlerimi aniden çıkardım. Herkes bana bakıyordu. Parlak pantolonumun altına hiçbir şey giyinmemiştim. "Neye isterseniz bakın, şu anda hiçbir şey umurumda değil. Tek istediğim şu pisliklerden kurtulmak ve beni kaşındırmayacak bir şeyler giyinmek."

Ben pantolonumu giyinince, Camille kahkaha attı. Kısa geliyordu ve üst kısmı kemerliydi. "Daha iyi misin?" dedi.

"Çok daha iyi. Kumaşı, şu pisliklerden çok daha ağır ama olsun," dedim ve yerdeki kıyafetlerimi tekmeledim. "En azından, şimdi derim nefes alıyor."

"Onları yanına al," diye uyardı beni Camille. "Morio, pantolonu ve bluzu çantana koy. Üzerlerinde kokusu ve esansı var. Birilerinin bunları büyü için kullanmasını hiç istemeyiz."

"Doğru," dedi Morio ve yerdekileri aldı. Kıyafetlerimi çantasına attı ve fermuarı çekti.

"Tamam, hadi Chase'i bulalım. Uğraşmamız gereken bir sürü şişkarın ve zehircin var daha." Oturma odasından ayrılan koridora götürdüm onları. Zehircinlerle savaştığımız evi hatırlatıyordu bana ama onun şekli daha düzgündü. Ayrıca, burada bir kapı bulacağımızı da sanmıyordum; enerji yeterince güçlü değildi. En azından, ben kapı olmayacağını umuyordum.

Karşımıza çıkan tüm kapıları açıyordum. Bir odada, bir yığın pahalı kilim bulduk: yün, el dokuması ve güzeldiler. Bir sonraki kapı banyoydu. Üçüncüsü ise yatak odası. Lüks ve gösterişliydi. Raksasa gibi kokuyordu oda. Tam eşikten geçecektim ki, Camille beni durdurdu.

"Çitler var–güçlü çitler. Eğer içeri girersen, kafanı patlatırlar. Gidip Chase'i bulalım ve buradan çıkalım." Beni kapının önünden geri çekti. Etrafıma bakınarak başımı salladım.

"Bodrum nerede, Fraale?" Kafası kesik bir tavuk gibi oradan oraya koşarak vakit kaybetmek istemiyordum. Camille haklıydı: İçeri gir, Chase'i kurtar ve sonra Karvanak için geri gel.

"Şuradaki kapıyı gördün mü? Başka bir yatak odasına açılacakmış gibi duran kapıyı?" Koridorun bitimindeki kemerin diğer tarafındaki kapıyı işaret etti. "İşte o kapı. Bodrum henüz bitirilmemiş. O yüzden, soğuk ve nemli. Zehircinlerin nerede olduğunu hiç bilmiyorum. Karvanak onların aşağı inmesine izin verilmemesi konusunda çok netti. Bu yaratıklar akılsızdır. Senin dedektifi akşam yemekleri olarak görebilirlerdi."

Ama şişkarınlar akılsız değillerdi… tehlikelilerdi, evet. Kesinlikle iğrençtiler. Ama akılsız? Hayır. Kapının koluna uzandım.

"Dikkatli ol. Şişkarınların aşağıda olduklarını tahmin ediyorum. Savunma durumuna geçmeden aşağı inmeyin. Bu

arada, Roz beni bizim araziye giren şişkarından kurtarmıştı. Unutmayın, ateş üflüyorlar."

Kapıyı açtığım anda, leş gibi bir koku geldi yukarıya. Evet, şişkarın kokusuydu. Harika. Aşağıdaki karanlıkta, bir çift göz parlıyordu.

Bunların kedi gözü olmadığından adım gibi eminim, diye düşündüm. Bağırarak, Han Solo'yu oynamaya karar verdim ve merdivenlerden aşağı koşmaya başladım. Son ses çığlık atıyordum ve bir çılgın gibi sallıyordum hançerimi.

Kör ve cahil cesaretinin de bazı avantajları varmış anlaşılan. O iğrenç mahlûk daha şaşkınlığını atıp sıvışamadan, ben midesinin tam ortasına hançerimi sapladım.

Bir şişkarındı, evet. Ve az önce dilini yutmuş gibi görünüyordu. Daha ağzını bile açamadan, hançerimi kaldırdım ve gözlerine sapladım. Derisi kalındı ama gözleri değildi. Hançerimi daha da derine indirdim. Üzerime yeşilimsi bir sümük fışkırdı.

"İğrenç." Yüzümü ekşittim. Pis ve iğrenç bir şeydi, evet, ama şu anda Morio'nun karate kıyafetlerini kirlettiği için endişelenmeye vakit yoktu. Hiçbir şey için endişelenmeye vakit yoktu. Otomatik pilota geçmiştim: Düşmanı bul ve yok et. Kalenin zindanlarında esir tutulan, cesur şövalyeyi kurtar. Pişmanlık ve tereddütle ilgili her şey uçup gitmişti. Bedenim sadece adrenalin ve içgüdü ile hareket ediyordu.

Diğerleri de yanıma gelince, ayağa kalktım. Bir sonraki pislik neredeydi?

Bir hareket çarptı gözüme. Dönüp baktığımda, ikinci bir

yaratık ağzını açmıştı ve yakıcı bir nefes salmıştı. Nefesi, Vanzir'in omzuna çarptı. Vanzir ürkmedi bile. Rüya avcılarının neden yapıldığını gerçekten merak ettim. Onu doğal hâlinde hiç görmemiştik. Gırtlağından hafif bir hırıltı koptu ve Vanzir öne geçti. Elindeki kılıç geri sekmeden önce, yaratığın kolunda güzel bir yara açtı. Dostum, bu pislikler çok sertti!

"Çekilin," dedi Morio. Sesi Dumanlı gibi çıkıyordu. Değişmeye başlamıştı. Saniyeler içinde, boyu daha da uzadı, burnu ve çenesi değişti. Sivri dişlerinden salyalar akıyordu. Bakakaldım. Onun youkai hâli beni hep etkilemişti. Diğer değişenlerin aksine, o iki ayağının üzerinde kalıyordu. Ama kafası tam bir tilki gibiydi. Kırmızımsı bir kürkle kaplansa da, elleri ve ayakları insan şeklinde kalıyordu. Hepsi birleşince, korkunç bir hâle geliyordu.

Morio, yaratığa doğru atılınca, ben geri çekildim. Koca göbekli pisliği kollarından yakaladı. Şişkarın çığlık attı ve Morio'nun burnunu ısırmak için ağzını açtı.

Daha dokunamadan, Morio boynundan yakaladı ve yaratığı duvara çarptı. Her yer sallandı. Şişkarın garip bir ses çıkardı ve yere düştü. Morio, Camille'ye döndü. Camille ise başıyla onayladı.

İşte o anda, bodrumun arkasına açılan kapıyı gördüm. Chase oradaydı; öyle *olmalıydı*. Odanın içinde başka şeytanlar olabileceğini düşünmeden, kapıya koşum. Tam kapının tokmağına dokunduğum anda, arkamda bir kargaşa olduğunu duydum. Dönüp baktım. Menolly ve Morio başka bir şişkarınla uğraşıyorlardı. Voleybol oynar gibiydiler. Onlara aldır-

dylann

madım–şişkarının icabına bakardılar–ve kapıyı açtım.

Işığı yaktım ve hamam böcekleri her yana dağılmaya başladı. İçerisi küçüktü, bir çamaşır odasından çok da büyük değildi. Arkaya bir kafes yapılmıştı. Aslında, tavandan tabana kadar parmaklıklarla örülü bir hücreydi. Tavana yerleştirilmiş bir akkor ampul vardı. Kırk watlık ışık yayıyordu. Hücrenin kapısının yanındaki sandalye dışında bir şey yoktu odada. Bir kir tabakası kaplamıştı duvarları. Pislik, kan ve bozuk yemek gibi kokuyordu oda.

Boğazıma kadar gelen bulantıyı yuttum ve bir adım attım. Bakışlarım hücreye odaklanmıştı. Köşede, bir döşeğin üzerinde, ince bir battaniyeye sarılmış oturan Chase'di. Benim tatlı Chase'im.

Başını kaldırdı. Bakışları parıldadı. Beni görünce, inanamadı. Sonra ağlamaya başladı.

"Chase! Chase!" Hücrenin kapısını zorladım ama kilitliydi. "Bekle burada. Parmaklıkları bükebilecek birini getireceğim." Odadan çıktım. Üçüncü şişkarın da ölmüştü. "Menolly, gel de şu parmaklıkları eğ. Chase'i buldum."

Ayakları yere bile değmeden geldi yanıma Menolly. Hemen odaya koştu. Etrafına bakınca yüzünü buruşturdu. Ama dikkatini Chase'e verdi. Parmaklıkları tuttu ve eğmeye başladı.

"Bekle!" Morio içeri koştu. İnsan hâline geri dönmüştü. "Durun, önce İllüzyon Dağıtma büyüsü yapayım. Ne olur ne olmaz." Morio büyüyü yapınca, parlak bir ışık doldurdu odayı. Ama hiç kimse değişmedi.

Menolly hemen parmaklıklara geri döndü. Menolly ayırmaya başlayınca, gıcırdadılar. Menolly'nin elleri kabarmıştı–içlerinde demir olmalıydı–ama Menolly'de herhangi bir acı ya da tereddüt ifadesi yoktu. Kısa bir süre sonra, Menolly'nin geçebileceği kadar açıldı parmaklıklar.

"İzin ver ben yapayım. Ben senden daha güçlüyüm ve Chase'i daha rahat taşıyabilirim." Başka bir şey söylemeden içeri girdi ve Chase'in yanına diz çöktü. Yavaşça bir şeyler mırıldandı. Chase başıyla onayladı. Menolly onu kollarına aldı ve kendisinden daha uzun olan adamı omzuna attı. Parmaklıklardan geçirdi Chase'i.

Chase'in koluna girdim ve hücreden çıkmasına yardım ettim. Parmağının kesildiği yerdeki kanlı şişlik, iltihap kapmış olabileceğini gösteriyordu.

Gözyaşlarına boğulmamak için kendimi zor tutuyordum. Chase için güçlü durmam gerekiyordu. Onun destek alacağı kişi olmalıydım. Şu anda ne kadar korktuğunu ve tuhaf hissettiğini yalnızca tanrılar bilirdi.

Chase parmaklıklara yaslandı. Solgundu ve titriyordu. "Delilah, çok üzgünüm–çok üzgünüm–" diye fısıldadı.

Parmağımı dudaklarına bastırdım. "Sus. Bir şey söyleme. Daha sonra konuşacak çok vaktimiz olacak. Önemli olan seni buradan bir an önce çıkartmak ve yaralarına baktırmak." Kolumu beline doladım ve onu bu iğrenç odadan çıkardım. Camille'nin soluğu kesildi ama ben yüzüne bakınca, olduğu yerde kaldı.

Zach öne atıldı.

dylann

Chase ona baktı. Gözleri tükenmişti. Sanki cehenneme gidip geri dönmüş gibiydi. Karvanak'ın ona yaptığı en kötü şeyin, kesik bir parmak olması için dua ettim. Chase bana baktı, sonra Zach'e döndü.

"Sen–sen… anladım…"

Bir kez daha parmağımı dudaklarına bastırdım. "Hişt. Şu anda tartışacak kadar önemli hiçbir şey yok. Karvanak dönmeden önce, seni buradan çıkarmaya odaklanmamız–"

Chase'in gözlerinde bir korku bulutu oluştu. "Hâlâ hayatta mı?"

Ben tam cevap verecekken, merdivenlerden gelen bir ses benim yerime cevap verdi.

"Hayır, beni henüz öldüremediler," dedi ses. "Tıpkı senin bana karşı koyamadığın gibi. Elinden geleni yaptın, Dedektif ama ben seni yere yatırdığımda hiçbir şey yapamadın. Ayağımı öptün."

Karvanak karşımızda duruyordu. Calvin Klein takımı ve parlak ayakkabıları vardı. Kocaman gözlükleri, gözlerindeki vahşiliği gizliyordu. Işık, tıraş edilmiş tepesine vuruyordu. Bana gülümsedi.

"Bayan Kedicik, benim oyuncağımı çaldınız. Merakın kedilere neler yaptığını hiç duymadınız mı? Sanırım, bunu size ben öğreteceğim. Ve Fraale, bana karşı gelmeye nasıl cesaret edersin? Sen de Vanzir de benim cehennemimde daha çok uzun zaman yaşayacaksınız. Ve nefes aldığınız her güne, her ana lanet edeceksiniz."

Sonra, tam arkasında bir adam belirdi. Uzun, siyah bir

önlük giyinmişti. Çinlilere benziyordu ama nereli olduğunu söylemek zordu. Zorba insanlardan biri değildi. Hayır, adamdan dalgalar hâlinde güç yayılıyordu. İçimde öyle büyük bir alarm çalıyordu ki, neredeyse çığlık atacaktım.

Ve o anda anladım–bir şekilde anladım. İnsana bu kadar benzeyen ama insanlıktan çok uzak olan yaratığa bakakaldım. Bir insanla ortak noktada buluşabileceği bir yer var mı diye düşünüyordum. Ölüler Diyarı'nın en derinlerinden gelen Tırpanlılar'dan biriydi. *Bir Tırpanlı Hasatçı.*

Karvanak başıyla onayladı, memnun görünüyordu. "Ah, evet, korkmalısın. Senin kim olduğunu biliyorum Ölüm Kızı. Genç olduğunu da biliyorum. Bir Tırpanlı ile savaşamazsın, arkadaşların da savaşamaz."

Olduğum yerde donup kaldım. Alnımdaki dövme, bu yaratığın orada oluşuna tepki vererek değişiyordu.

Bakışlarımı hiç çevirmeden, "Tırpanlılar, Ölüler âlemindendir. Hasatçıların âleminden. Bundan eminim. Onu *hissedebiliyorum*. Onunla hiçbiriniz savaşamazsınız–benim dışımda. Sadece benim Ölüler Diyarı ile bağlantım var. O yüzden, eğer ben kaybedersem, hemen buradan çıkın. Çünkü size yemin ederim, eğer bu şey size dokunursa, kalbinizi yerinden söker ve bir çerez gibi yer."

Sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre bekledik. Bendin kırılmasını ve savaşın başlamasını bekliyorduk.

dylann

Bölüm 27

Her savaş farklıdır. Her savaşın kendi ruhu vardır. Büyülü bir savaş alanı sadece ölülerin hayaletleriyle değil, savaşın ruhuyla da doludur. Ve her kılıcın bir bilinci vardır. Her bıçağın bir adı olur. Bazen, saklandıkları yerden çıkmaları gerekene kadar, çelik ve gümüş sessiz kalırlar. Bazen isimlerini hiç açıklamazlar. Ve bazen kendi kendilerine uyanırlar.

Tırpanlı'ya bakarken, hançerli elim ürperdi. Derin bir nefes aldım. Olabilir mi? Bıçağım daha önce benimle hiç konuşmamıştı. Ama şimdi, bir kadının fısıldayan sesini duyuyordum. Zarif, ruhani ve buz gibi soğuktu.

"Lysanthra," diye fısıldadı. "Benim adım Lysanthra ve ben senin bıçağınım."

Bakışlarımı hiç değiştirmeden, mesajı aldığım kadar kısık bir sesle karşılık verdim. "Ben Delilah. Periyim, insanım ve değişebiliyorum. Ve… ben bir Ölüm Kızıyım."

Bu sözcükten nefret ediyor olabilirdim ama kabul etmem gerekiyordu. Sadece Peri, insan ve kedigil âlemlerine ait değildim. Ben Ölüm'ün de gölgesi altında yürüyordum. Efendimin yolunda ilerliyordum.

Ve bu kabullenme ile aylardır sakladığım gerçekle yüzleşmiş oldum. Kaderimden kaçmayı ne kadar denesem de, dönüştüğüm kişiyle yüzleşmem–ve kabul etmem–gerektiğini biliyordum.

Delilah, Ölüm Kızı. Delilah, ruh toplayıcısı. Delilah, ölü kadınların hasatçısı.

Bıçağım bir enerji akımı gönderdi elime. Zarif kahkahası kulaklarımda çınladı. "Baban beni sana vermekle iyi bir seçim yapmış. Uyandır beni, Delilah. Senin karanlıkta yürümene yardım edeceğim. Nasıl güçlü olunacağını ve etrafındaki her şey çıldırmışken bile ruhunu sağlam tutmayı öğreteceğim."

Kader harekete geçmişti. Alın yazım iş başındaydı. "Seni nasıl uyandıracağım?" diye sordum. "Ve neden daha önce benimle hiç konuşmadın?"

Elimin içinde, Lysanthra'nın nefesini hissettim. Omzumdan geçip kalbime girdi. "Sadece, ruhunun derinliklerinde aşk olan ve sevdiği insanı korumak için savaşan birileri tarafından kullanılınca konuşurum. Daha önce de bu duruma yaklaşmıştın ama bugün–bugün farklı. Sevdiğin kişinin yok

edilmesini görmektense, ölmeyi seçtin bugün."

Chase. Chase olmalıydı. Ben Chase'e âşıktım. Zachary'e hissettiğim arzuya ve Chase'in yalanlarına rağmen, onu hâlâ seviyordum. Şapşal mıydım? Belki. Ama bazen kalplerimiz mantığa göre hareket etmezdi. Bazen, Kader Büyücüleri kıvrandığımızı görmek isterdi.

"Bana ne yapmam gerektiğini söyle."

Lysanthra'nın sesi o kadar narindi ki, rüzgâr çanlarının çınlaması ya da gece gezen kuşların eşlerini çağırması gibiydi. "Adımı üç kere yüksek sesle söyle. Ve sonra, tamamen seninim. Ama beni kullanarak bu yaratığı öldüremezsin. Bunun için, kendi güçlerini de kullanmalısın."

Bıçağı kaldırdım. Tırpanlı bekledi. Sessizce bekliyordu. Karvanak sabırsız görünüyordu ama işleri hızlandıracak gibi durmuyordu. Akıllıca bir hareketti. Tırpanlı, üç saniye içinde kıyma yapardı ondan.

"Lysanthra, Lysanthra, Lysanthra!" diye bağırdım. Bıçağım havadaydı. Ucundan bir ışık oku fırladı. Yüzüme kan hücum etti. Damarlarımda yeni bir güç dolanıyordu. Lysanthra sustu ama ben birbirimize bağlandığımızı biliyordum.

Camille sessiz kaldı. Bakışları önce bıçağımda, sonra yüzümde gezindi. Menolly konuşmaya başlayınca, Camille onu susturdu. Ciddi bir tavırla gülümsedi bana.

Tırpanlı'ya ve Karvanak'a geri döndüm. "Seni cinlerin yüz karası. Kendinden o kadar eminsen, buraya gel de kavgamızı yapalım. Tırpanlı senin arkanda. Daha ne bekliyorsun?"

Karvanak yavaşça hırladı, sonra parıldadı ve kafası bir

kaplana dönüştü. Tırnaklarından pençeler çıktı ve öne doğru adım attı.

O anda, bir yük treninin düdük sesi geldi merdivenlerden. Beyaz ve gümüş rengi bir karaltı girdi odaya. Hortum, merdivenlerden inince, Raksasa'yı yere devirdi. Ionyc Denizi üzerinden Dumanlı gelmişti. Yuvarlandı ve kötü cinin üzerine bindi.

Dumanlı hemen Karvanak'ı benzetmeye başladı ama Raksasa kuvvetliydi. Bir elini kurtarmayı başardı ve Dumanlı'ya pençe attı. Ejderhanın yüzünde yara açtı.

"Ona zarar verme!" Camille öne atladı. Tek boynuzlu atın boynuzunu çıkarmıştı. Birkaç gün önce de boynuzu kullanmıştı. Ne kadar gücü kalmıştı acaba?

Boynuzun ucundan, donmuş şimşek gibi bir buz oku fırlayınca, sorum cevaplanmış oldu. Buz şimşeği, Karvanak'ın tam kafasına, kulaklarının arasında bir yere denk geldi. Vanzir ve Menolly yardım için yetişene kadar, kötü cini oyaladı.

Karvanak kükredi ve Vanzir'e doğru atıldı. Rüya avcısını yere devirdi ve Zachary'e ulaşmak için Vanzir'in üzerine bastı. Zachary, Chase'i koruyordu. Tek elle, Zach'e vurdu ve bir duvara fırlattı onu. Sonra, Chase'e döndü. Chase hâlâ şokta idi.

Menolly odanın içinde koştu ama Zach daha hızlı idi. Başını eğerek koştu ve Karvanak'ın tam midesine vurdu. Geri itti onu. Menolly, Chase'i oradan alana kadar Karvanak'ı tuttu Zachary.

Karvanak hırladı ve döndü. Zach'in beline tekmesini in-

dirdi ve Zach'i yere devirdi. Dumanlı araya girdi ama bana doğru gelmekte olan Tırpanlı dikkatimi dağıttı.

Bu odadaki herkesi öldürmeye niyetlendiğinden eminim. Bizimle işi bittiğinde, eğer Karvanak hâlâ yaşıyorsa, o da kendini menüde bulacaktı. Ruhlara emretmek–bir kötü cin için bile–her zaman planlandığı gibi gitmezdi.

Lysanthra'yı kınına koydum. Dövmemin altında kesik kesik atan enerji dalgasına odaklandım.

"Hi'ran," diye fısıldadım. "Yardım et bana. Sana ihtiyacım var. Senin gücüne, kuvvetine ihtiyacım var."

Şenlik ateşleri arasında gezinen rüzgârla geldi kahkahası. Mezarlık tozları yükseldi. "Sana yardım gönderiyorum. Bırak gitsin. Sadece sen bu canavarı öldürebilirsin. Eğer öldüremezsen, kız kardeşlerin ölür."

Ve Panter'i serbest bıraktım. Ellerim pençelere dönüştü. Omurgam uzadı, kulaklarım sivrildi, uzun ve keskin dişlerim çıktı, avuçlarım, bacaklarım, kollarım, yüzüm ve sırtım tüyle kaplandı… dünya gri tonlamaya geçti. Kokular daha keskin bir hâle geldi ve dürtülerimi kontrol etmem zorlaştı.

Değişimim tamamlanınca, panter hâlimi saran bol enerjinin içine bıraktım kendimi. Etrafımda sisler oluşurken, derin bir nefes aldım. Tırpanlı ile yüz yüze geldim. Herkes kaybolmuştu. Bir kez daha, tek başıma eter âlemde savaşıyordum.

Yaratık gölgeler arasında gizlenmişti. İki ayaklı hâlimdeyken onu görebilmem zordu ama bu hâlimle ne olduğunu net olarak görebiliyordum: Ölüm simgelerinden biriydi. Göl-

geler gitmişti, parlak bir beyazlık içinde duruyordu. Dünya-
nın yüzeyine çıkmaya hazırlanan magma gibi parıldıyordu.

Tırpanlı o kadar parlaktı ki, ona bakmak bile güçtü. Üçün-
cü göz kapağım, gözlerimi korudu ve yavaşça ilerledim. Eğer
sıradan bir panter kadın olsaydım, benim pençelerim ona do-
kunamazdı, dişlerim zarar veremezdi. Ama arkamda Sonba-
harın Efendisi'nin enerjisiyle, Ölüler Diyarı'ndan gelen bu
varlığı yenebilirdim.

Tırpanlı yaklaşınca çömeldim. Bir… bırak yaklaşsın…
iki… doğru pozisyonu al ve sonra–zıpla! Ön pençelerimle
yakaladım onu. Kısacık bir saniye için, özümün bedenimden
ayrıldığını hissettim. Enerji alanıma girmişti. Ama hemen
kendimi geri çektim. Çok azıcık da olsa tökezledi. Ama be-
nim bu kadar güçlü olduğumu beklemediğini anladım.

Ve sonra güreşmeye başladık. Beni yere yatırdı, gücü
inanılmazdı. Sadece beni öldürmemesini sağlamak için uğ-
raşıyordum. Eğer kollarını boğazıma dolarsa, ayvayı yediğim
kesindi. Başımı geri ittim ve sivri dişlerimi omzuna sapla-
dım. Birlikte yere yuvarlandık.

Sonra bir hata yaptım. Daha iyi tutabilmek için, bıraktım
onu.

Beni ters çevirmek için kullandı bu anı. Benim altım-
daydı, bir kolunu belime, diğerini boynuma dolamıştı. Pen-
çelerim havaya bakıyordu. Çabaladım ama kendimi kurtara-
madım. Boynumdaki kolunu iyice sıkmaya başladı, kolu so-
luk borumu tıkıyordu. Kıvrandım ama olmadı. Değişmeye
de cesaret edemedim. Kürdan gibi kırardı boynumu. Dilim

dışarı çıktı, bilincimi kaybetmeye başlamıştım.

Gri bir duman yükselmeye başladığı anda, uzaklardan
bir hırıltı duyar gibi oldum. Göremiyordum–her şey karar-
mıştı–ve kavgayı bırakmaya hazırlanıyordum. Kız kardeşle-
rim bana güveniyordu ama ben yeterince güçlü değildim.
Onları hayal kırıklığına uğratacaktım. Menolly kaçabilirdi, Du-
manlı ve Rozurial da. Ama bu yaratık diğerlerinin işini bitirdi.
Vanzir'in bile.

Bedenimden ayrılmaya başladım. Hemen Hi'ran'ın ta-
rafına mı geçecektim? Yoksa atalarımı görmek için bir şan-
sım var mıydı? En azından bir kere de olsa, Sonbaharın Efen-
disi'ne gitmeden önce, annemi görmek isterdim.

Of!

Bir şey kuyruğumu ısırdı. Sertti. Beni bedenime geri
döndürecek kadar sertti. Gözlerimi açtım. Tırpanlı kolunu gev-
şetmişti, yine nefes alabiliyordum. Sonra beni bıraktı. Ben ka-
çınca, ayağa kalktı. Etrafındaki enerji çatırdıyordu. Mide bu-
landırıcı bir şeyin peşindeydi.

Beni neyin kurtardığını görmek için etrafıma bakındım.
Yanımızda duran bir leopar görünce şaşırdım. Benim gibi si-
yah benekliydi ve ağzında bir parça kumaş vardı. Dişi oldu-
ğunu kokusundan anlayabiliyordum. Bana göz kırptı ve son-
ra yavaşça hırladı. Çok tanıdık geliyordu bana. Ama her kim-
se, fiziksel âlemde ölmüş biriydi. Ama burada, ince ve güçlü
bir hâlde duruyordu ve–en önemlisi–Tırpanlı'yı etkileyebi-
liyordu. Leoparın ağzındaki kumaş parçası, Tırpanlı'nın ön-
lüğünden kopmuştu.

dylann

O anda, Tırpanlı bir enerji yıldırımı gönderdi ve ben o akımın enerjisini tanıdım. Ölüm Büyüsü. Hayalet leopar arkadaşımı etkilemezdi ama beni etkileyebilirdi. Kenara çekilmeyi başardım ve yıldırım az önce durduğum yere isabet etti.

Ben güvenli bir yere geçerken, leopar kendini toparladı ve Tırpanlı'ya doğru atıldı. Öteki Dünya'dan gelen yaratık yana kaçtı. Bense neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Leopar onun peşinden gidiyordu. Ben de diğer tarafı tuttum. Tırpanlı diğer tarafa dönünce, ben arkasına atladım. Bacaklarının arkasına vurdum. Sarsıldı ve yere düştü.

Hayalet leopar, dişlerini yaratığın koluna geçirdi. Ben de göğsüne zıpladım. Pençelerim onu yerde tutuyordu. Parıldayan yüzüne baktım. O kadar güzel, o kadar muhteşemdi ki, yüz hatlarını zar zor ayırt edebiliyordum. Sonra, boynuna uzandım ve ısırdım. Hayalet leopar, yaratığın bağırsaklarını tırmıkladı. Benekli pençesi belimi gıdıklıyordu. Yaratışa ulaşabilmek için yanıma gelmişti.

Tırpanlı döndü ve çığlık attı. Boğazındaki elimi gevşettim. Enerjisi bir balon gibi sönüyordu. Ve sonra–öylece–gitti. Kayboldu. Puf.

Bir an öylece durdum, yaratığın az önce durduğu yere bakakaldım. Hayalet leopar yanıma geldi ve burnuyla boynumu okşadı. Sonra geri çekildi. Gözlerinin içine baktım. Tanıdıktı ama onu daha önce hiç görmediğimi biliyordum.

"Kimsin sen?"

Alçak sesle hırıldadı. "Sen beni tanımazsın, sanırım ama ben bütün hayatın boyunca seni izledim. İyi misin?"

"Ben iyiyim, sanırım. Hayatın boyunca beni mi izledin?" Başımı yana çevirdim. Kaslı vücudum beni rahatlatıyordu. Panter oynamaya çıkınca, kendimi neredeyse yenilmez hissediyordum. Ama öyle olmadığımı biliyordum.

Bana baktı, gözleri parıldıyordu. Benimkiler gibi zümrüt yeşiliydiler. Sonra, etrafını saran ışığı ve uçuşan sarı saçlarını gördüm. Yok olmaya başlıyordu. Birden anladım ve öne atıldım.

"Bekle, gitme! Geri gel!" Az önce durduğu yere geldiğimde, ondan son bir mesaj daha aldım.

"Her zaman burada olacağım, kardeşim. Hep seni izleyeceğim."

Sonra gitti. Boş bir noktaya bakakaldım. Etrafımdaki şenlik ateşi kokusu yine azaldı. Gözlerimi kapadım ve bilincimi kaybetmeye başladım.

Kendime geldiğimde, normal hâlime geri dönmüştüm. Camille hafif hafif yüzüme vuruyordu. "Delilah, Delilah? İyi misin?"

Odayı dolduran keskin ışık yüzünden gözlerimi kırpıştırdım. Camille oturmama yardım etti. Neredeydim ben? Etrafıma bakınca, Peri İnsan Olay Yeri İnceleme'nin tıbbi bürolarında olduğumuzu anladım. Bir muayene masasının üzerinde oturuyordum.

"Ne kadar zamandır baygınım?" dedim irkilerek. Başım

çok fena ağrıyordu.

"Yaklaşık bir saattir. Düşerken başını bir boruya çarptın. Ama Sharah iyileşeceğini söyledi. Nasıl hissediyorsun?" Bir tekerlekli sandalye getirdi ve beni binmeye zorladı. "Bir beyin sarsıntısı geçirmediğinden emin olana kadar yürümek yok."

"Chase–Chase nasıl? Peki, Karvanak–" Buraya neden geldiğimi hatırlayınca, paniklemeye başladım. Ayağa kalkmaya çalıştım ama başım dönünce, yine oturmak zorunda kaldım. Başımı ciddi bir şekilde çarptığım kesindi.

Camille beni koridora çıkarınca, zihnimde görüntüler belirmeye başladı. Karvanak. Chase. Ve–kız kardeşim. Hayalet leopar. Demek ki doğruydu, benim bir ikiz kız kardeşim vardı ve ölmüştü. Ben bir şeyler hatırlamaya çalışırken, Camille beni iki kanatlı kapılardan geçiriyordu. Geniş bir odaya geldik. Üç tane yatak ve bir sürü sandalye vardı. Dinlenme odalarından biriydi.

Chase oradaydı, yataklardan birinde uyuyordu. Ve işin garibi, Menolly yanında oturmuştu ve elini tutuyordu.

Zachary de başka bir yataktaydı. Bandajlara sarılmıştı, bir mumya gibi duruyordu. Dumanlı bir sandalyede oturuyordu. Tanıdığımdan beri ilk kez yorgun görünüyordu. Vanzir de oradaydı. Sayamayacağım kadar çok bandajı vardı. Koluna bir tahta sarılmıştı. Camille de dâhil, herkes yaralıydı.

Morio ve Sharah odaya girdiler.

"Chase, Zach, nasılsınız? Karvanak öldü mü?" Camille'ye beni Chase'in yanına götürmesini söyledim. Menolly

uzaklaştı, bana hafifçe gülümsedi. Menolly için büyük bir şeydi bu.

"Chase iyileşecek ama parmağını kurtarmanın bir yolu yok," dedi Sharah. "Aklından daha çok endişe ediyorum aslında. Epey hırpalamışlar. İşkencenin görünmeyen izlerini bile tanıyabilirim. Cehennemden çıkmış resmen. Sakinleştirici verdim. İyileşme sürecinde, dinlenme çok önemli."

Uyuyan dedektifime baktım. Bu cehennemden nasıl kurtulacağımızı düşünüyordum. Onu ele geçirmeye çalışan yeni şeytanlara karşı nasıl savaşacaktı?

"Peki, Zach?" dedim yavaşça.

Omuz silkti. "O da iyileşecek ama epey zaman alacak. Eğer Karvanak biraz daha sert vursaymış, Zach'in omurgası kırılırmış. İşte o zaman, felçli kalırdı. Şu anda, kuyruk kemiği kırık. İki tane omurga kemiği çatlak, kalçası ve bacağı kırık, kol bileği çatlak ve çok sayıda doku zedelenmesi var. Sanırım altı ay boyunca, tek başına yürüyemeyecek. Hayatı boyunca topallayabilir. Bunu söylemek için çok erken."

"Chase'in hayatını kurtarmak için yaralandı," dedi Menolly. "Kendini Chase ile Karvanak'ın arasına attı."

Camille'nin itirazlarına aldırmadan sandalyeden kalkmaya çalıştım. Dikkatli bir şekilde Zach'in olduğu yere gittim. Kavganın görüntüleri geliyordu aklıma. Kan, ellerimizde çok fazla kan vardı. Nabzım hızlandı ve o anda hissettim ki, kavganın bütün o korkunç anılarına rağmen, adrenalinim en yüksek seviyeye çıkıyordu yeninden. Düşmanı kovalamaya devam etmeyi, onu takip etmeyi ve parçalara ayırmayı is-

tiyordum.

"Chase'i kurtardın," diye fısıldadım. Eğilip Zach'in alnını öptüm. "Şimdi hatırlıyorum. Ben dönüşmeden hemen önce… Karvanak ile Chase'in arasına girdiğini gördüm." Diğerlerine baktım. "Ya *o*? Ya Karvanak?"

"Onu yenmek hepimizi bu hâle getirdi," dedi Dumanlı. Camille'ye işaret etti. O da gidip kucağına oturdu. Kolunu Camille'nin beline sardı ve uzun uzun iç çekti. "Büyük bir kötü cindi ama ne de olsa… sadece *bir* tane kötü cindi. Yer altı Ülkeleri'nde onun gibi binlercesi var." Hepimizin aklından geçenleri söylemedi. Binlerce kötü cin, Gölge Kanat'ın baraj kapısını açmasını bekliyordu.

O anda, Roz ve Fraale'nin ortalarda görünmediklerini fark ettim. Nerede olduklarını sorduğumda, Menolly kaşlarını çattı. "Kavgadan sonra yanımızdan ayrıldılar. Roz konuşmaları gerektiğini söyledi."

"Aman ne iyi. Bu sefer ruh mührünü kurtardık ama neredeyse aramızdan iki kişiyi kaybediyorduk." Chase'in yanına geri döndüm ve elini tuttum. Uyandığında ne olacaktı? Hem ona… hem bize?

"Sanırım herkes hemen hemen sağ salim?" diye sordum. Hâlâ Chase'in elini tutuyordum. Diğer eli sargıdaydı ve rengine bakınca, enfeksiyon kaptığını anladım. Ama enfeksiyon ve kopuk bir parmak, kötü hatıraların yanında hiç kalırdı.

"Evet," dedi Camille. Derin bir nefes aldı, bir süre içinde tuttu nefesini ve sonra hızla bıraktı. "Ve sen–sen hepimizi kurtardın. Eğer sen… şey… işte ona her ne yaptıysan, onu

yapmamış olsaydın, Tırpanlı hepimizi öldürürdü."

Gözlerimi kırpıştırdım. Hayalet leopardan henüz kimseye bahsetmemiştim. İkizimi bilmiyorlardı. Nasıl anlatacağımı düşündüm ama hiç sırası değildi. Şu anda tek düşünebildiğim kemiklerimde gezen ağzıydı. Sevgililerimin ikisi de yaralanmıştı. Kılıcım konuşmuştu, ölü kız kardeşim benim yanımda savaşmıştı ve efendim–Hasatçılardan biri–çocuğunu taşımamı istiyordu. O kadar çok şey vardı ki, nereden başlayacağımı bilemiyordum.

Ve o anda, bir mucize oldu. Ya da Kader Büyücüleri kısacık bir anda olsa bize gülümsedi. Chase gözlerini açtı ve elimi sıktı. Sharah'a işaret ettim.

"Uyandı. Sakinleştirici verdiğini söylemiştin."

Sharah yanına gelince, "Hayır," diye fısıldadı Chase. "Uyumadan önce, Delilah'a söylemem gereken bir şey var. Lütfen?"

Sharah geri çekildi ve bana izin verdi.

Eğildim ve kulağımı Chase'in dudaklarına yaklaştırdım. "Üzgünüm. Erika konusunda çok özür dilerim. Ben bir geri zekâlıyım. Ben sandım ki… ne sandım bilmiyorum ama lütfen, beni terk etmeyeceğimi söyle. Beni terk etmeyeceğine söz ver."

O kahverengi gözlerin derinliklerine baktım ve düştüm. Öyle derine düştüm ki, geri dönmek ya da çekip gitmek için elimde olan bütün şanslarımı kaybettim. "Ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum. Daha iyi hissettiğinde, konuşacağız. Bir yolunu bulacağız."

dylann

Bir damla yaş süzüldü yanağından ve elimi dudaklarına götürdü. "Benim istediğim sensin, Delilah. Sadece sensin. Neye mâl olursa olsun, nasıl olmasını istersen, kabulüm. Sana yalan söylememi affettirmek için, ne istersen yaparım. Hatta… hatta Zachary'i istesen bile. Benim hayatımı kurtardı ve neredeyse kendi ölecekti. Bunu nasıl unutabilirim? Karşılığını nasıl öderim?"

Bir parmağımı dudaklarına bastırdım. "Sus. Gücünü tüketme. Uyu. Uyandığın zaman burada olacağım. Bu işi halledeceğiz, Chase. Annem ve babam bunu başardı; biz de bir şekilde başaracağız."

Gözleri kapandı ve hafifçe horladı. O anda, gülümsedim. Her şey iyi olacaktı. Olmak zorundaydı.

Bölüm 28

O gece hastanede kaldım. Chase'in yanındaki yatakta uyudum. Camille ve Menolly eve gittiler. Oradaki sorunlarla uğraşmaları gerekiyordu. Yeniden alınması gereken bir sürü mutfak eşyası vardı. Iris işe koyulmuştu ama yapacak çok iş vardı. Camille ve Morio sihirli çitleri güçlendirmeyi ve kırıldıkları zaman bize haber verecek bir yol bulmayı istiyorlardı.

Ne kadar yorgun olsam da uyuyacağımı sanmıyordum, ama Sharah bana Öteki Dünya bitkilerinden yapılma bir çay verdi ve çay işe yaradı. Hemen uykuya geçtim. Hiç beklemediğim bir günışığı yüzüme vurana kadar da uyudum. Pencereden içeriye giren güneş, odayı sıcak bir ışığa boğuyordu.

Gerindim ve esnedim. Rahatlamış gibi hissediyordum. Cehennemle karşı karşıya olabilirdik ama en azından bu sabah, günışığının tadını çıkarabilirdik.

"Uyanmışsın." Chase'in sesi zihnimde yakılandı ve döndüm. Oturuyordu. Elini bir yastığın üzerine koymuştu. Yara bere içindeydi ve çok bitkindi. Ama gülümsemesi odayı aydınlattı.

"Uyandım," dedim. Sessizce kalktım ve Chase'in yatağının ucuna kıvrıldım. "Bu sabah nasılsın? Zach nereye gitti?"

"Sırtından ameliyat etmek için içeri aldılar. Benim için yaptı bunu. Bilmediğimi sanma. Ona nasıl öderim…" Chase omuz silkti ve geri yaslandı. "Benim nasıl olduğuma gelince… cevabı zor bir soru. Bana sert davrandılar, Delilah. Parmağımın kesilmesinden daha kötü şeyler yaptılar bana." Sarılı eline baktı ve başını iki yana salladı. "Ama ne var biliyor musun? Artık anladım."

"Neyi anladın?" Gözlerimi kırpıştırdım. Kırılgan olmasını bekliyordum ama tam tersi, güçlü ve kararlı geliyordu sesi.

"Ne için savaştığınızı anladım. Ne için *savaştığımızı* anladım. Kötü cinlerin doğasını daha iyi anladım. Menolly'nin yaptığı şeyi neden yaptığını biliyorum, kuralların neden artık işlemediğini de. Bu sayede, işimi daha iyi yapabileceğime inanıyorum. Sanırım… nötr olmaktansa, sizin ordunuzda asker olmaya karar verdim." Tereddütle gülümsedi bana. "Tabi hâlâ beni kabul etmek istiyorsanız."

Bakışlarımı yere indirdim. Bulmayı beklediğim Chase, bu değildi. Ve bu hoşuma gitmişti. "Sana ihtiyacımız var, Chase. Bizim aramızda ne olursa olsun, sana ihtiyacımız var."

Derin bir iç çekti ve gözlerini kapadı. "Seni incittim. Bunu sana nasıl yapabildiğime inanamıyorum–"

"Bir şey söyleme. Menolly anlattı bana. Güçlü hissetmeye nasıl ihtiyacın olduğunu, babamın kanı yüzünden seni nasıl küçük düşürdüğümü ve kendimi daha güçlü gösterdiğimi–" Durdum. Garip bir ifade ile bana bakıyordu. "Ne? Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır ama konudan uzaklaştın. Ben senin yerinde olsaydım, Menolly'den ilişkimle ilgili tavsiye almazdım." Chase kahkaha attı. "En açık gerçek şu ki, ben bir domuz olduğum için yaptım bunu. İlişkilerde iyi değilimdir, Delilah," dedi. Uzandı ve sağlam olan eliyle, elimi tuttu.

"Bağlılık işi benim için çok zor. Bazılarının içki ya da uyuşturucu kullanması gibi, ben de kadınları kullandım hep… Erika'yı bile, nişanlıyken bile. Evlilik sözünü hiçbir zaman ciddiye almadım ve onu incittim. Geri geldiğine ise, işleri berbat ettim. Sade ve basit. Başka bir alt nedeni yok. Özrü yok. Hoş bir kadındı ve beni terk etmeden önce, hep eğlendirirdi. Şansımı denemek istedim. Senin öğrenebileceğini hiç düşünmedim ve bir kaçamaktan başka bir şey değildi benim için."

Chase'e bakakaldım. Bir endişe krizi geçirdiğini sandığım zaman daha rahat hissettiğimi fark ettim. "Ne diyeceğimi bilemiyorum, dostum. Onunla yatmış olman beni o kadar kızdırmadı."

dylann

Chase'in gülümsemesi kayboldu. Birazdan süpürge ile dayak yiyecek bir köpek gibi bakıyordu. "Devam et."

"Sen bana *yalan söyledin*. Ve Zachary'i istediğim için, kendimi kötü hissetmeme neden oldun. Zach konusunda çok sorun çıkardın. Ve sonra da gidip benim daha önce hiç görmediğim bir kadını becerdin. Eğer bana onu istediğini söyleseydin, bu karmaşayı engelleyebilirdik! Çifte standartla yaşayamam ben." Bekledim. İşlerin nereye varacağını merak ediyordum.

Chase iç çekti. "Evet. Biliyorum. Söylediğimde ciddiydim. Ne yapmamı istersen, yapacağım. Eğer hâlâ Zachary ile olmak istiyorsan, ben sorun çıkarmam. Erika ile bizi gördüğün andan itibaren, seni ne kadar çok sevdiğimi ve seni hayatımda ne kadar çok istediğimi fark ettim. Belki öylesi doğrudur. Belki de her ilişki farklıdır. Eğer ilişkinin *benim* olmasını istediğim gibi olmasını ummayı bırakırsam, belki de *istediğimiz* gibi bir ilişki yaşayabiliriz."

Son birkaç günde, dedektifim epey büyümüştü. Uzandı ve burnunu sıktım. "Aptal herif. Ne ara bu kadar zeki oldun sen? Her şeye yeniden başlamak için, dürüst olacağım. Zachary ile tekrar yattım. Sana o kadar kızmıştım ki. Bir de, çok zor bir kavga atlatmıştım… ve onu istedim. Ama Chase, ben seni seviyorum. Zach'i umursuyorum. Bizim doğalarımız çok benziyor. Ama onu sevmiyorum."

Chase'in yüzüne dikkatle baktım, tepkisini ölçüyordum. Dudaklarını birbirine bastırdı. Midesine yumruk atmışım gibiydi. Ama sonra derin bir iç çekti ve gülümsedi. "Evet. Ta-

mam. Zaman zaman bunlar olacak ve ben bunu kabul edebilirim. Ve eğer ben… ben biriyle görüşürsem…"

"İlk bana söyleyeceksin. Her şeyin hemen gerçekleşmesini beklemeyelim. Tamam mı?" Eğildim ve dudaklarından öptüm Chase'i. Dili ağzımda gezindi. Sonra, sağlam eli göğsümde gezindi. İnledim. Onu istiyordum. Aşkımı istiyordum.

"Var mısın?" diye sordum. Kapıya bakıyordum.

Başıyla onayladı, gözleri istekle parlıyordu. "Ah, evet, bir bak bana ve ne kadar hazır olduğumu anla." Battaniyeyi kaldırdı. Hazırdı ve bekliyordu. Dudaklarımı ısırınca, kahkaha attı. "Isırma yok. Tırman şuraya, Bayan. Sana manzarayı göstereyim."

Sırıttım ve iç çamaşırımı çıkardım. Yatağa tırmandım. Sağ göğsüme dokundu. Tepeden tırnağa kadar bir sıcaklık kapladı içimi. Eğildim. Hazır bir hâlde beni bekleyen erkekliğinin üzerine kaydım. Vücudum sabit ve yavaş hareketlerle gidip geliyordu. Bütün bedenim arzuyla doldu. Nefes nefese kalmıştım. O kadar ıslanmıştım ki, ona asla doyamayacağımı sanıyordum.

Aceleden, çağrı düğmesini çekmeyi unutmuş olmalıydı. Çünkü tam kendimden geçeceğim sırada, kapı açıldı ve cüce hemşirelerden biri olan Jessila içeri girdi.

"Siz mi çağırdınız, Bay John–ah!"

Dönüp baktım. Kapıda durmuş başını iki yana sallıyordu ve ağzı kulaklarına varıyordu. Orada durmamız gerektiğini biliyordum ama o kadar yakındım ki ve Chase o kadar iyi hissediyordu ki, bir kez daha dokundu bana. Hafif bir çığlık

attım ve işte oradaydım. Orgazm dalgaları yayıldı bedenime. Chase de beni izledi.

"Devam edin, o zaman," dedi Jessila. Kahkaha attı ve kapıyı arkasından kapadı.

Birbirimizden ayrılırken, Chase bağırarak kahkaha atmaya başladı. Battaniyenin altına, yanına girdim. "Yüzünü gördün mü?"

"Sen çok kötü bir adamsın," dedim. Kollarının arasına kıvrılırken sırıtıyordum. Yaralı elini, dudaklarıma getirdim ve yavaşça öptüm. "Sen kötü bir adamsın ve ben seni cezalandıracağım. Tekrar sevişmeyi emretsem sana, nasıl olur?"

Ama Chase hiçbir şey söylemedi. Benim tatlı dedektifim uykuya geçmişti. Başımı iki yana salladım. Gürültüyle horluyordu. Dinlenmeye ihtiyacı vardı, benim de. Ona yer açmak için, yataktan çıktım. Çenesine kadar çektim battaniyeyi. Sonra kedi hâlime dönüştüm. Hızla zıpladım ve Chase'in başını koyduğu yastığın yanına kıvrıldım. Ilık, tembel bir gün gibi geldi uykum.

Bir anlığına, dünyadaki her şey normale dönmüştü.

Bölüm 29

Üç gece sonra, büyük bir toplantı için, Dumanlı'nın höyüğünde toplandık. Kız kardeşlerim, ben, Iris, Maggie, Chase, Morio, Vanzir, Roz ve bir grup insan ile Dünya'da yaşayan olağanüstü yaratıklardan bazıları davet edilmişti.

Puma Sürüsü'nden Ayın Çocuğu Venus oradaydı. Vampir Anonim'den Wade de gelmişti. Kuzenimiz Shamas, Yeşil Tanrıça Kadın Sığınma Evi'nin müdürü Lindsey Cartridge, Dünya'da yaşayan olağanüstü varlıklar toplantısının veritabanını oluşturmamıza yardım eden bilgisayar gurusu ve kadın taklitçisi saf kan insan Tim Winthrop da aramızdaydılar.

Ama en korkutucu konuklarımız, üç Dünyalı Peri Kraliçesi, Titania, Morgaine ve Aveal'di. Biz tam oturduğumuz

sırada, havada elle tutulur bir enerji gezinmeye başladı.

Konuşmanın sakinleştiği anda, "Her an burada olabilirler," dedi Camille. "Kraliçe Asteria'nın asistanı Trenyth, Büyük anne Coyote'nin kapısı aracılığıyla bir not göndermiş. Katılmayı planladıklarını söylüyor. Görünüşe göre, ülkemizdeki savaşta bazı gelişmeler olmuş."

Masanın başında, Dumanlı'nın yanına oturmuştu. Morio ise solundaydı. Sağdaki boş sandalye, Trillian'ın her an dönmesini beklediklerini gösteriyordu.

Dumanlı'nın sahip olduğu her parça mobilya, cam ya da tabak muhteşemdi. *Gösteriş*, diye düşündüm. Ejderhalar parayı ve iyi eşyaları severlerdi. Aşırı süslü hiçbir şey yoktu. Muhtemelen bin yıldan fazla bir sürede toplanmış, inanılmaz pahalı eşyaların muhteşem dizaynıydı karşımızda duran. Eşyalar antika ve el oymasıydı, kristaller el yapımıydı ve şaraplar en iyi zamanlardan kalma, en iyi üzüm bağlarının mahsullerinden yapılma idiler.

Höyüğe göz attım. Topraktan yapılma bir höyüğün altında bu kadar çok oda olabileceğini görünce çok şaşırdım. Bu köstebek yuvası, bir dağ bile olabilirdi. Dumanlı'nın höyüğü, diğer âlemlere uzandığı gibi, bu dünyanın derinlerine de uzanıyordu. Camille'nin, Alice Harikalar Diyarındaki şatolardan birinde gibi hissettiğini söylemesine şaşmamak gerekir.

Höyüğün tavanı, başımızdan on metre kadar yukarıya uzanıyordu. Etrafımızı saran üç duvar granittendi. Dördüncü kenar ise derin bir uçuruma uzanıyordu. Aşağıdan gelen su sesini duyabiliyordum. Kanalın dibinden, bir nehir ya da akıntı

geçiyordu. Ama o kadar derinde ve o kadar loştu ki, ne olduğunu tam olarak göremiyordum. Gidip araştırmak istiyordum ama merakımı dizginledim. Şu anda, yapmamız gereken çok daha önemli şeyler vardı.

Chase hastaneden yeni çıkmıştı. Resmî olarak yine birlikteydik. İlişkimizi hangi temellerde kuracağımıza kesin karar vermemiştik ama bu ilişkiyi sürdürmeye kararlıydık. Eli elimde, orada otururken, yaşıyor olmasına şükrettim.

Odaya göz attım. Nedenini tam olarak bilmiyordum ama ikiz kız kardeşimle buluşmamdan henüz kimseye bahsetmemiştim. Beni sessiz tutan bir şeyler vardı. Birileri bunu öğrenip üzerine yorum yapmadan önce, deneyimimi mümkün olduğunca kendime saklamayı istiyordum.

O anda, höyüğün kapısı çalındı ve Dumanlı kapıyı açmaya gitti. Kraliçe Asteria–Cücelerin Kraliçesi–içeri girerken, Dumanlı zarifçe geri çekildi. Kraliçenin peşinden, yardımcısı Trenyth girdi içeri. Dumanlı'nın dışarıya baktığını fark ettim. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Hiçbir şey söylemedi, sadece kapıyı kapadı ve masaya geri döndü.

Tanışma faslından sonra, herkes elindeki haberleri sundu.

İlk sırada Venus vardı. "Zachary iyileşecek ama bir süre oyundan uzak kalacak. Meclis üyesi olma planları bir süreliğine askıya alındı. Onun yerine geçmesi için Nerrisa'yı zorluyoruz. Büyükleri topladık ve ben çok direttim. Onu desteklemeyi kabul ettiler. Puma Sürüsü'nün size elinden gelen yardımı yapmasının bizim için en iyisi olduğunu da kabullendi-

ler. Diğer kabilelerden birileriyle de konuştuk. Doğaüstü Varlıklar Cemiyeti'ne katılacaklar. Bir ay içinde, bir ordu oluşturacağız. Camille'nin trollerle olan olayını okuyunca ve Zachary'nin bir kötü cin tarafından yaralandığını duyunca harekete geçtiler diyebiliriz."

Tim, ayağa kalktı. "Veritabanı için gereken programı neredeyse tamamladım. Geniş bir telefon ağacımız olacak çok yakında. Bize katılan her kabilenin büyüklerine ve farklı cemiyetleri yöneten kişisel üyelere gidecek bu."

Venus öne eğildi. "Kulağa hoş geliyor. Peki, ya gizlilik?"

Tim, başıyla onayladı. "Bir seviyeye kadar gizlilik meselesini hallettim. Ama ağdaki birine ulaşmanız yine de en fazla bir saat alacak. Tabi telefonlarının yanındaysalar. Ama bütün organizasyonun dosyalarına, *sadece* konseydekiler ulaşabilecekler. Yani, daha önceden seçildiği gibi, Camille, Menolly, Delilah ve ben ulaşabileceğiz."

Camille başıyla onayladı ve Lindsey'e döndü. "Sen bize ne haberler getirdin?"

Lindsey yeni hamileydi ve buna çok seviniyordu. Grubumuza daha yeni katılmıştı. Herkese ürkek bir gülümseme ile baktı. Erin Mathews konusunda çok yardımcı olmuştu ve saf kan insan olan cadılar arasında, çok tanınan bir öncü idi. Bu yüzden, biz de onu gruba almaya karar verdik. Kötü cinlerden bahsettiğimiz zaman dehşete kapıldı ama yardım etmek için çok istekliydi.

"Sizin de bildiğiniz gibi, insan paganlar ve medyumlar çok dağınık noktalarda bulunuyorlar ve çok ciddiye alınmı-

yorlar. Ama ben daha büyük sihirli güçleri olanların çoğunu ikna etmeyi başardım. Etrafta tehlikeli enerjilerin gezindiğini ve sizlerin bu enerjileri yok etmek için uğraştığınızı anlattım. Şehri belli koruyucu işaretlerle mühürlemeye çalışıyoruz. Bir şey söylemek için erken ama bu bölgelerdeki suç oranlarından haberimiz olabilir. Konuşmamızı önerdiğiniz Perilerden çoğu, kendi sihirlerimizi güçlendirmemiz için bize yardım ediyorlar. Biraz ürkütücü ama biz de sizin yanınızdayız."

"Bu da demek oluyor ki," dedi Menolly, "yeni müttefikler ediniyoruz."

"Güzel. Müttefiklerden bahsetmişken, az zamanda konuşmamız gereken çok şey var, eğer bana izin verirseniz," dedi Kraliçe Asteria, "sabah olmadan Elqaneve'ye dönebilirim."

Masaya göz attı. Bakışları, üç Dünyalı Peri Kraliçesi'nin üzerinde takılı kaldı. "Öncelikle, Y'Elestrial'daki savaşla ilgili önemli haberlerim var. Tanaquar'ın birlikleri şehre girdiler ve Tanaquar tahtı talep etti."

Kız kardeşlerim ve ben sevinç çığlıkları attık ama Kraliçe Asteria elini kaldırdı. "Lethesanar geri çekiliyor. Ama o ve ordusu, kaçmasını engellemek için yollarına çıkan herkesi öldürüyorlar. Şehir yangınlar içinde. Şehri kız kardeşine vermektense, yerle bir etmeye kararlı."

Midem kalktı. Camille'nin yüzü bembeyaz olmuştu. Menolly, Cücelerin Kraliçesi'ne bakakalmıştı, gözlerinden kanlı yaşlar akıyordu. Bizim evimiz, bizim güzel evimiz. Ailemiz kayıptı ve gençliğimizin şehri harabeye dönüyordu.

Camille derin bir nefes aldı. "En azından, Tanaquar, şeh-

dylann

ri aldı. Eğer Lethesanar'ı yok ederse, Y'Elestrial yeniden inşa edilebilir."

Kraliçe Asteria başıyla onayladı. "Evet, aslında bu iyi haber. Ama tabi o kadar çok yıkım var ki, Y'Elestrial'in eski hâline dönmesi epey zaman alabilir."

"Şehri eski düzenine soktuğunda, Tanaquar bize yardım edecek mi?" Menolly öne eğildi, avuçlarını masaya bastırıyordu. "Yoksa hâlâ tek başımıza mıyız?"

Kraliçe Asteria derin derin iç çekti. "Başınıza konan ölüm emri kaldırıldı ama Öteki Dünya Haber Alma Ajansı'nın yeniden yapılanması biraz zaman alacak. Tanaquar, hükümetin bütün yapılarını elden geçireceğini gayet net bir biçimde açıkladı. Durumun ciddiyeti konusunda onu etkilemeye çalıştım ama o da en az kız kardeşi kadar inatçı. Ve… bir şey daha var. Gelecekte sorun çıkarabilecek bir şey."

Durdu ve Camille'ye baktı. "Tatlım, Kader Büyücüleri'nin dediği şeyi yaptın ama Aveal'in üzerindeki büyüyü kırman biraz problem yaratıyor. Tabi Tek boynuzlu atın boynuzunun sende olması da. Bu iki haberi de elimden geldiğince gizli tutmaya çalıştım ama bir şekilde, dedikodular Öteki Dünya'ya ulaşmış. Sen ve kız kardeşlerin–ama özellikle sen–bütün şehirde tartışmalara neden oluyorsunuz."

Camille kızardı, o kadar üzgün görünüyordu ki, onu kollarıma sarmak ve acısını dindirmek istedim.

"Harika," dedim. "Biz burada, evimizi kurtarmak için kıçımızı tehlikeye sokuyoruz ve anlaşmazlık çıkarmakla mı suçlanıyoruz? Bırakalım kendilerini tehlikeye atsınlar ve ne kadar erken konuştuklarını anlasınlar."

Kraliçe Asteria bana gülümsedi. "Sakin ol, çocuk. Sadece Büyük Bölünme'yi başlatan Doğanın Efendileri ve Sidhe lordları büyülerini bozduğu için Camille'yi cezalandırabilirler ama onun güçlerini nasıl alabileceklerini düşünen bir sürü büyücü var etrafta. Dikkatli olmanız gerekiyor. Düşman sadece karşınızda gördükleriniz değil artık. Sırtınızı yasladığınız dostunuz da olabilir."

"Gördün mü?" dedi Aveal, başını iki yana sallayarak. "Kaçaklardan aldığın teşekkür bu işte. Burada kalın, siz de bizim dünyamızın bir parçasısınız."

"Hişt!" Kraliçe Asteria ayağa kalktı ve Karanlığın Kraliçesi'ne baktı. "Sessiz ol. İşleri daha da kötüleştirmeyi bırak. Buraya gelmemin asıl sebebi, bu kızların kötü cinlerle savaşına nasıl yardım edebileceğimizi tartışmaktı. Lanetlenmişlere karşı bir ordu yönetmek onların kaderiymiş gibi görünüyor, o yüzden kızları desteklemeliyiz."

Aveal derin bir iç çekti. "İyi, peki. Önemsiz dertleri şimdilik bir kenara bırakalım. *Üçlü Bela* adına ben konuşacağım." Bize dönüp karanlık bir gülümseme ile baktı. Kızarma sırası bendeydi.

"Yaz dönümü geldiğinde, bu dünyanın binlerce yıldır gördüğü ilk Dünyada yaşayan Periler toplantısına ev sahipliği yapacağız. O zamana kadar, taç giyinmiş ve egemen bir devlet kurmuş olacağız. Hiçbir ulusun altına girmeyeceğiz ama bu dünyaya zarar vermek isteyen bütün kötülerle savaşacağız."

Titania saçını düzeltti ve zarif bir şekilde herkese gü-

lümsedi. "Karşılığında, özerklik isteyeceğiz. Bu boyut içerisinde, saraylarımızı kurabileceğimiz bir toprak parçası satın aldık. Devletimiz de orada kurulacak. Bizim işlerimizin çoğu dünyalar arasında olsa da, buradaki arazimiz Periler için kutsal bir yer olacak. Bizi dünyada temsil etmesi için bir elçi seçeceğiz."

Herkes aynı anda konuşmaya katıldı.

Titania ayağa kalktı ve elini havaya kaldırdı. "İhtiyacınız olduğu anda, bizim Peri ordumuz emrinizde olacak. Bizi Özel Kuvvet olarak düşünün. Bu arada, savaşçılarımız Peri İnsan Olay Yeri İnceleme'ye bağlı olacaklar. Yani, Dedektif Johnson, sandığınızdan daha erken sahaya inebilirsiniz."

Hepimiz bunun hakkında düşünmeye dalınca, oda sessizleşti. Kalbim hafiflemeye başladı. En sonunda, iyi haberler geliyordu. Bir ay içinde, müttefiklerimiz olacaktı. Bir ay içinde, güvenebileceğimiz birileri olacaktı.

O sırada, Kraliçe Asteria sessizliğini bozdu. "Eklemem gereken bir şey daha var. Buradaki tıbbi birimlerde çalışmaları için, Elqaneve'den daha çok kişi göndereceğiz. Dünya'da çalışması için kalıcı bir elçi atayacağım. Tanaquar da öyle. Bu arada, sizleri yeni baş danışmanı ile tanıştırmamı istedi."

Neden Tanaquar bizi danışmanıyla tanıştırmak istiyordu ki? Tabi danışmana bir şey söylememiz gerekmiyorsa.

Trenyth, Kraliçe'ye baktı. "Bu şerefe ben layık olabilir miyim, Majesteleri?"

"Tabi," dedi Kraliçe ve zarif hareketlerle yerine döndü.

Trenyth, Camille'ye, bana ve Menolly'e döndü. Parıldı-

yordu. "Sizlere verdiğim onca kötü haberden sonra, Y'Elestrial'in yeni sarayı ve hükümdarı ile yan yana çalışacak kişiyi sizlere sunmak bana büyük bir mutluluk veriyor."

Dumanlı sessizce kalktı ve kapıyı açtı.

Bir adam girdi içeri. Y'Elestrial'in renkleri olan maviye ve altın sarısına bürünmüştü. Başlığını çıkardığı anda, Camille ufak bir çığlık attı. Menolly'nin gözleri açıldı. Ayağa kalktım. Gördüğüm şeye inanamıyordum. Babamın yüzüne bakınca, titremdim ve ağlamaya başladım.

"Delilah–ne bu–" diye konuşmaya başladı. Ama onun yanından ayrıldım ve odada koşmaya başladım. Üçümüz de babamıza doğru atıldık. Ama Menolly geri çekildi, bekliyordu. Beni ve Camille'yi kollarına aldı babam. Yorgun ve solgun görünüyordu ama canlıydı işte. Her zamanki kuzguni mavi şeritle toplamıştı saçlarını. Yumuşak yanaklarından gözyaşları süzülüyordu.

"Kızlarım. Kızlarım. Ah ne kadar merak ettim…"

Yüzümü babamın omzuna gömdüm. Hiç bırakmak istemiyordum. Babam buradaydı. Babam sağ salimdi ve her şey iyi olacaktı.

Bir süre sonra, bizleri bıraktı ve bir adım öne çıktı. Menolly'e bakıyordu. Gözlerinden kanlı yaşlar akıyordu Menolly'nin. Babamız–Sephreh ob Tanu–vampirlerden nefret ederdi. Aslında, onları hor görürdü. Ayrıldığımız zaman, aralarındaki ilişki gergindi. Babam onu sevmek istiyordu ama yüzündeki mücadeleyi hepimiz görebiliyorduk.

Ama şimdi, babam başını kaldırdı ve kollarını açtı.

dylann

"Lütfen bağışla beni, yavrum. Her şey için bağışla. Ben hataliydim. Hayatta, ölümde ve tekrar hayata döndüğünde de sen benim kızımsın. Beni bağışlaman için sana yalvarıyorum. Seni seviyorum. Seni olduğun gibi kabul ediyorum. Sivri dişlerinle ve diğer bütün özelliklerinle."

Babam beklerken, Menolly bana baktı. Paniklemek üzereydi. Gözlerindeki umudu ve inanamayan bakışları görebiliyordum. Sonra, Roz ayağa kalktı ve Menolly'i öne itti. Tam babamın kollarına düşmesine yetecek kadar itmişti. Onlar orada kucaklaşırken, geleceğin bulanık olduğunu ama en azından yolumuzu bulmaya başladığımızı fark ettim. Müttefikler oluşturuyorduk. Planlar yapıyorduk.

Chase'e baktım. Önümüzde engeller vardı, evet. Ama biraz yardımla, belki bir şansımız olabilirdi.

Camille, Menolly ve ben Huşsuyu Gölü'nün yanında oturuyorduk. Şafağın sökmesine daha bir saat vardı. Menolly dinlenmeye gitmeden önce, biraz daha vaktimiz kalmıştı. Iris ve Maggie kucak kucağa uyuyorlardı. Babamız ise salonda yatıyordu.

"Eve sığmıyoruz," dedi Camille. "Morio ve Trillian benimle kalabilir ama bence tek odalı bir yer yapmamız lazım arazimize. Roz, Shamas ve Vanzir gerektiği zaman orada kalabilirler. Ahır tarzı bir yer." Hafifçe gülümsedi. Kaybolmakta olan yıldızların altında, hafifçe dalgalanan suya bakıyordu.

"İyi bir plan gibi geliyor kulağıma," dedi Menolly. "Kraliçe Asteria, Trillian ile ilgili bir şey söyledi mi?"

Camille başını iki yana salladı. "Hayır. Ben de sormadım. Gizli görev hakkında bir şey bilmemem gerekiyor. Mademki babamız güvende, Trillian'dan kısa süre içinde haber alırız. Bütün bu değişikliklere ayak uydurabilmesini umut ediyorum." Derin derin iç çekti. Biraz endişeli görünüyordu. "Sanırım beşinci ruh mührünü aramaya başlamalıyız. En azından babamız sağ."

Babamız bir grup altın Peri tarafından esir alınmıştı. Altın Perilerin parlak tenleri, simsiyah gözleri vardı. Yabancılardan nefret ederlerdi ve dağların tepelerinde yaşarlardı. Babam yanlışlıkla onların inine girince, babamı esir almışlardı. Ona zarar vermemişlerdi ama kaçabilmesi biraz zaman almıştı. Babamın, Kraliçe Asteria'ya getirdiği bilgi, savaşın akışını değiştirmişti ve Tanaquar'ı Lethesanar'ın üzerine göndermişti. Bizim babamız bir kahramandı. Ve bu *bizim* gözümüzde hep böyleydi.

"Fraale'ye ne oldu?" diye sordum. "Kavgadan sonra izini kaybettim."

"Öteki Dünya'ya geri döndü. Roz tartışmadan bir arada kalamadıklarını söyledi. Fraale onu hâlâ seviyor. Roz ise bir araya gelemeyeceklerini düşünüyor."

"Belki de bir şans vermeliydi," diye fısıldadım yavaşça. Ve sonra, yıldızlar bu kadar muhteşemken ve ay bu kadar kusursuzken, zamanının geldiğini anladım. "İkiz kardeşimle tanıştım." Kız kardeşimden ve kavgadan bahsettim onlara. "Ama

bana ismini söylemedi. Babama soracağım. Neler olduğu konusunda bana dürüst davranmalı."

"Yani, dördüncü bir kız kardeşimiz var," dedi Menolly. "Düşünmesi bile garip geliyor."

Bir süre sonra, "Chase ile ilgili ne yapacaksın?" diye sordu Camille.

"Denemeye karar verdik. Henüz kimseye açıklamıyoruz. Ama Chase bana bir şey sordu ve ben ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Ne sordu?" Menolly bana bakıyordu.

"Abıhayat suyu hakkında daha çok şey öğrenmek istiyor. Sanırım benimle–bizimle–daha uzun süre kalmak istiyor." Kalbimin derinliklerinde ben de onu istiyordum. "Titania ile bu konuda konuşacağım. O anlayacaktır. Ve belki, Tam Lin'in başına gelenlerin Chase'in başına gelmesini engelleyebilir. Eğer az bir dozda–benimle yaşamasına yetecek kadar–alırsa… işe yarayabilir."

Bunun üzerine söylenecek pek fazla bir şey yoktu ve çok şükür ki, kız kardeşlerim de söylemediler. Birkaç dakika daha, suyun kıyıya vurmasını izledik. Sonra Menolly elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı.

"Hadi, Kedicik. *Jerry Springer* zamanı geldi. Bir saate yakın zamanım var hâlâ. Ben de sana katılacağım. Ben Maggie'yi beslerken, Iris ve Camille büyük bir kahvaltı hazırlayabilir."

Birden ferahladım ve endişelerimi bir kenara bıraktım. Patika boyunca koşmaya başladım. Camille ve Menolly de

benim arkamdan son hız koşuyorlardı. Vakur duruşlu ayın altında, üçümüz de kahkaha atıyorduk. Eve gidiyorduk. Babamızın olduğu eve. Sevgililerimizin olduğu eve. Ailemizin olduğu eve.

ŞEYTAN KADIN

"Şunu silkelemek için, camı açıncaya kadar bekleyemez misin?" Yerdeki kilimi kaldırıp duvara vurmaya başlayınca, Iris sinirle baktı bana. "O kadar çok toz var ki, zar zor nefes alabiliyorum."

Üzülerek yere bıraktım kilimi ve utangaç bir bakış attım Iris'e. "Üzgünüm," dedim. "Camı aç. Dışarıya silkelerim."

Iris gözlerini devirdi ve pencerenin kanadını açıp elinden geldiğince yukarı kaldırdı. İşimi bitirmek için harekete geçtim. Ilık bir yaz havası geldi açık pencereden. Korna sesleri, rahatsız edici bir müzik sesi ve Wayfarer'in arkasındaki ara yolda esrar çeken sokak çocuklarının kahkaha sesleri de içeri girdi tabi. Gamsız bir hâli vardı havanın, bir canlılık vardı. Sanki bir anda sokak partisi başlayacakmış gibi bir his veriyordu insana.

Pervaza doğru eğildim. Bana bakan oğlanlardan birine el salladım. Adı Chester'dı ama Chit diye bilinirdi. Son birkaç aydır, o ve çetesi barın etrafına dadanmışlardı. İçeri girmek için çok gençlerdi, o yüzden arkada takılırlardı. Izgarada ne pişerse, onların da yediğinden emin olurdum hep. İyi çocuklardı–biraz yoldan çıkmışlardı, ama çok fazla sorun çıkarmazlardı. Sokak çetesi ya da uyuşturucu bağımlısı değillerdi. Aslında, pek istenmeyen mahlûkatları barın çevresinden uzakta tutmaya da yarıyorlardı.

Chit de bana el salladı. "Hey, Menolly! Ne silkeliyorsun, bebeğim?"

Sırıttım. Öyle görünmesem de, ondan çok ama çok daha yaşlıydım. Ama tanıştığım birçok saf kan genç erkek gibi, kırkının altında görünen bütün kadınlarla flört ediyordu. Özellikle de Perilerle. Ben yarı Peri olsam da, sapına kadar vampir olsam da, bana da diğer kadınlar gibi davranıyordu.

"Epey geç kalınmış bir temizlik yapıyorum," diye bağırdım aşağı. Iris'e dönmeden önce, tekrar el salladım. Odanın köşesinde gizlenmiş, antika bir sandığı inceliyordu Iris.

Mademki Wayfarer Bar&Grill'in olduğu binanın hepsi artık bana aitti, barın yukarısındaki odaları temizleme vaktinin geldiğine karar vermiştim. Böylece, bu odaları birer gelir kaynağına dönüştürebilirdim. Kız kardeşlerim ve ben, bu odaları düzenler, Öteki Dünya'dan gelen ziyaretçilere kiralar ve iyi bir gelir elde edebilirdik.

Sarayın ve hükümdarlığın maaş bordrosuna geri dönmüştük, ama yine de para geldiğinden çok daha hızlı gidi-

yordu. Özellikle de Dünya'da yaşayan olağanüstü varlıklar cemiyeti için bilgisayar işlerini yapan Tim Winthrop'a epey para ödüyorduk.

Wayfarer'ın ikinci katında, on tane oda vardı. Bunlardan ikisi banyoydu. Ve hiçbirine yıllardır el sürülmemiş gibiydi. Bütün katta kalın bir toz tabakası ve çöp yığınları vardı. Iris'le birlikte bir odayı bitirmiştik ama gazetelerle ve eski kıyafetlerle dolu torbaları ayırmak iki gecemizi almıştı.

Gerindim, sırtımı düzleştirdim ve başımı iki yana salladım. "Bu ne karışıklık!"

Görünüşe göre, oda, bir depoya dönüştürülmüştü. Muhtemelen, Wayfarer'ın gördüğü en temiz barmen olmayan Jocko yapmıştır bunu. Ne yazık ki, bu küçük dev adam, Serseri Luke'un ellerinde zamansız tatmıştı ölümü. Yer altı Ülkeleri'nden gelen bir kötü cindi Serseri Luke.

Jocko, Öteki Dünya'dan gelenler için dizayn edilen bir dairede yaşıyordu ve hiçbir zaman barda uyumadığından emindim. En azından, etrafta hiç devasa kıyafetler bulmamıştık. Tabi şimdilik. Ama bir zamanlar, Öteki Dünya'dan gelen birilerinin burada kaldığı kesindi. Çünkü bazı eşyalarını burada bırakmıştı. Tuniklerindeki örgüleri tanımıştım, Dünya'da yapılmamışlardı.

Iris kahkaha attı. "Karışıklık burayı anlatmaya yetmez bence. Şimdi, eğer o beyaz kıçını buraya getirirsen, sandıkları taşımama yardım edebilirsin." Elleri kalçasındaydı. Bir gazete yığınının altından çıkardığı tahta sandığı işaret etti.

Hayal âlemimden çıktım. Sandığı tek elimle kaldırdım

dylann

ve hiç çaba sarf etmeden odanın ortasına getirdim. Vampir olmanın da iyi yanları vardı ve sıra dışı kuvvet bunlardan biriydi. Iris'ten çok da uzun değildim, en fazla yarım metre vardı aramızda. Ama onun beş katı ağırlığında bir yaratığı bile kaldırabilirdim.

"Kız kardeşlerin neredeler? Onların da yardım edeceklerini sanıyordum."

Talon-haltija, Finli bir ev perisiydi. Alnına gelen örümcek ağını temizledi, ama ellerindeki kir yüzünden bir is lekesi kaldı alnında. Ayak bileğine kadar inen altın sarısı saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamış, sonra da rahatsız olmamak için örerek topuz yapmıştı. Kot bir şort giyiniyordu Iris. Üzerinde ise kırmızı beyaz ekoseli, kolsuz bir bluz vardı. Ayağındaki mavi Keds ayakkabılar, taşralı hizmetçi kıyafetini tamamlıyordu.

Sırıttım. "Kendi *özel* yöntemleriyle yardım ediyorlar. Camille markete gitti. Biraz daha temizlik malzemesi ve akşam yemeği alacak. Delilah ise çok para vermeyeceğimiz bir kamyonet bulmaya gitti. Böylece, çöplerin bazılarını taşıyabiliriz."

"Özelmiş. Külahıma anlat," diye mırıldandı Iris. Bembeyaz dişleriyle gülümsedi bana. Dişlerinin güzel olduğu su götürmez bir gerçekti. "Bakalım bu eski sandıkta neler var. Bizde bu şans varken, ölü fareler çıkar kesin."

"Eğer çıkarsa, Delilah'a söyleme. Onlarla oynamak ister." Iris'in yanına diz çöktüm, kilide bakıyordum. "Benim kırarak açmamı istemezsen, bir maymuncuk bulmamız gere-

kir."

"Anahtarı boş ver," dedi Iris. Eğildi ve bir tel toka soktu kilide. Sonra sessizce büyü yaptı. Saniyeler içinde açıldı kilit. Uzun uzun ona bakınca, Iris omuz silkti. "Ne? Basit kilitleri açabilirim. Sürgülerde de fena sayılmam. Kilitler ve parmaklıklar için endişelenmediğin zaman, hayat daha kolay oluyor."

"Bu fikre katılmak zorundayım," dedim yavaşça. Kapağı açtım. Hafifçe gıcırdadı kapak ve sedir kokusu doldurdu odayı. Nefes almıyor olmam, koku alamadığım anlamına gelmiyordu. En azından, istediğim zaman koku alabiliyordum ve bu kokunun içime girmesine izin verdim. Tütün ve tütsü ile karışmıştı koku. Deri kaplı, kocaman meşeden yapılma eşyalarla dolu, eski bir kütüphane gibi kokuyordu. Öteki Dünya'daki evimizin salonun hatırlattı bana.

Sandığın içine baktım. Ölü fareler yoktu. Mücevher ya da değerli takılar da yoktu. Kıyafetler ve bir sürü kitap vardı içinde. Bir de müzik kutusu gibi bir şey. Yumuşak kıyafetlerin arasına konulmuştu. Uzanıp aldım kutuyu. Tahtası kesinlikle Öteki Dünya'dan alınmıştı.

Daha yakından bakınca, "Arnikcah," dedim. "Öteki Dünya'dan gelmiş."

"Ben de o kadarını anladım," dedi Iris. Kutunun üzerine eğilmişti.

Arnikcah ağacının tahtası sert ve koyu renkliydi. Parlatıldığı zaman ışıldayan doğal bir parlaklığı vardı. Bordo rengi nedeniyle ayırt edilmesi kolaydı. Kızıl kahve ile vişne rengi arasında bir renkteydi.

dylann

Kutu, gümüş rengi bir menteşe ile tutturulmuştu. Kilidi açtım ve kapağını yavaşça kaldırdım. Kapağın altına yerleştirilmiş peridot taşı parıldadı. O anda, notalar çınlamaya başladılar. Pan kavalı değildi bu, gümüş flüttü. Gündoğumu yaklaşırken, ormanda gezinen kuşların şarkısını çalıyordu.

Iris gözlerini kapadı, melodiyi dinliyordu. Bir süre sonra, kutuyu kapadım. Iris dudağını ısırdı. "Çok güzel."

"Evet, öyle." Müzik kutusunun içini inceledim. "Benim annemin de buna benzer bir kutusu vardı. Babam vermişti. Ama sonra ne oldu bilmiyorum. Kimse bilmezse, Camille bilir. Çok yaygın bir melodi bu. Çocuklara ninni olarak söyleniyordur."

Müzik kutusunun içi, pahalı bir kumaşla kaplanmıştı. Kadifemsi ve simli bir kumaştı. Saraya ve hükümdarlığa ait kadınların eteklerinde kullanıldığını görmüştüm. Koyu mor kumaş, Arnikcah ağacının kokusunu içine çekmişti.

Kapağın altındaki değerli taşa dokununca, kendimi anlatamayacağım kadar üzgün hissettim. Melodi bir kez daha çalmaya başladı. Tozlu odada zarifçe geziniyordu. Gözlerimi kapadım. Gençliğimin o uzun yaz gecelerine gittim. Camille aya büyülerini yaparken, ben dans ederdim. Delilah ise kedi hâline döner ve ateşböceklerini kovalardı. O günler çok geride kalmıştı.

Iris kutunun içine dikkatle baktı. "İçinde bir madalyon var."

Kutuyu yavaşça yere bıraktım ve kalp şeklindeki madalyonu aldım. Gümüşün üzerine, güller ve sarmaşıklar oyul-

muştu. Dokunduğum anda, kalp açıldı ve bir resim ile bir tutam saç çıktı içinden. Resim kesinlikle Dünya'ya aitti ve bir cücenin resmi idi. Bir erkekti. Saç o kadar solgundu ki, platin rengine benziyordu. Bu buklelere hiçbir boya değmemişti. Iris'e uzattım.

Saçları tutan elini kapadı ve gözlerini kıstı. "Cüce olduğunu hissediyorum. Ne hoş bir kolye. Acaba kime ait?"

"En ufak bir fikrim bile yok," dedim. "Sandıkta başka neler var?"

Iris kitapları ve kıyafet yığınını kaldırdı. Dünya'ya ait kitaplardı–*Aptallar İçin Dünya'da Yaşam Rehberi* ve *Cüceler için Amerikan İngilizcesi*.

Kıyafetler bir kadınındı. Bir tunik, bir çift dizlik, bir ceket ve kemer, bir tane de sutyen vardı. İç çamaşırını havaya kaldırdım. Bunları giyen her kimse, küçük göğüsleri olmalıydı. Kıyafetler cüce örgüsüydü. O kadarını anlayabiliyordum.

Sandığın dibinde, kıyafetleri altında, bir günlük bulduk. İlk sayfayı açtım. Süslü bir el yazısı ile *Sabele* diye imzalanmıştı. İsim İngilizce yazılmıştı ama günlüğün geri kalanı Melosealfor dilinde yazılmıştı. Öteki Dünya'da kullanılan, ender rastlanan, güzel Kripto diliydi. Yazıyı tanıyordum ama okuyamıyordum. Camille okuyabiliyordu.

"Bir günlüğe benziyor," dedi Iris defteri karıştırarak. "Acaba…" Ayağa kalktı ve odanın etrafına bakındı. Yığınların arasında gezindi. "Hey! Burada bir yatak var. Köşede ise bir şifonyer. Buranın bir yatak odası olduğuna iddiaya girerim. Belki de madalyonun ve günlüğün sahibinindir."

dylann

Eski dergilere, gazetelere ve boş likör kutularına baktım. "Hadi, bütün çöpleri temizleyelim. Diğer odaya yığalım şimdilik. Bakalım ne bulacağız." Kıyafetleri ve müzik kutusunu sandığa yerleştirirken, merdivenlerin altındaki koridordan kahkaha sesleri geldi. Birkaç saniye sonra ise, kız kardeşim Camille ve beraberindeki iki erkek kapıda belirdiler.

"Pizza!" diyerek odaya girdi Camille. Yuvarlanmış bir kilimin üzerinden dikkatle geçti. Her zaman ki gibi, etki bırakmak için giyinmişti. Siyah, kadife bir eteği, mor bir büstiyeri ve topuklu ayakkabıları vardı. Morio hemen sağındaydı ve beş tane pizza kutusu taşıyordu. Onun arkasında ise Dumanlı vardı. Dumanlı herkesten daha uzundu, suratında halinden memnun bir ifade vardı ama geride kaldığı için havalara uçmuyordu.

Iris ayağa fırladı ve ellerini şortuna sürdü. "O kadar açım ki, bir atı bile yiyebilirim."

"Sus yoksa Dumanlı isteğini gerçekleştirebilir," dedi Camille. Burnunu büzüştürdü ve Dumanlı'ya muzip bir bakış attı. Ayak Bileğine kadar inen gümüş rengi saçlarıyla, iki metrelik bir insan gibi görünüyor olabilirdi, ama dönüştüğü zaman, bembeyaz bir ejderha olurdu. Atları, inekleri ve arada sırada keçileri yerdi. Hem de toynaklarına kadar. İnsanları yemekle ilgili şakalar da yapardı ama hiçbirimiz onu ciddiye almazdık. Tabi arada sırada kaybolan insanlarla ilgili ondan şüphelenmiyor değildim. Her neyse, Dumanlı insan kılığına girebilen bir ejderha değildi sadece. Kız kardeşimin de kocasıydı. Kocalarından *biriydi.*

Kız kardeşimin diğer kocası Morio bir Japon youkaisi kitsune idi. Değişebilen bir tilki cindi. Dumanlı kadar uzun değildi, ama yakışıklıydı. İnce ve esnekti. Omuzlarına kadar uzanan bir atkuyruğu, azıcık sakalı ve bıyığı vardı.

Camille'nin üçüncü bir sevgilisi daha vardı. Bir Svartan olan Trillian epey uzun bir süredir kayıptı. Camille'nin onun için endişelendiğini biliyordum.

"Benim yeme alışkanlıklarımdan bahsetmeyi bırak, kadın," dedi Dumanlı. Hafifçe omzuna vuruyordu Camille'nin. Çoğu insanın kızarmış ekmek diyarına tek yönlü bilet kazanacağı davranışları, Camille'nin yapmasına aldırmıyordu. Aşkın gözü kördü. Ama benim hissettiğim kadarıyla Dumanlı, Camille'ye karşı sabırlı olmaya karar vermişti. Yoksa sonu kötü bitecekti.

Pizzalara bakınca kaşlarımı çattım. Pizza yiyebilmek için çok şey verebilirdim. Ya da başka herhangi bir şeyi. Sürekli yemeğim kan bana yetiyordu ama tadına deli olmuyordum. Hep tuzluydu, hiç tatlı bir şey yiyemiyordum.

Morio'nın gözleri parıldadı. Bir termos çıkardı ve bana uzattı.

"Susamadım," dedim. Şişelenmiş kan hiç hoş bir şey değildi. Markasız bira gibiydi. O da işe yarardı ama asla gerçeğinin yerini tutmazdı. Acıkmadığım zamanlarda, ağzıma sürmezdim.

"İç şunu," dedi.

Başımı kaldırdım. "Neyin peşindesin?" Ama termosu açtığım zaman, kanın kokusu değişik geldi. Şey gibi koku-

dylann

yordu... ananas? Tereddüt ederek bir yudum aldım. Eğer kan dışında bir şey yersem, korkunç kramplar girerdi mideme.

Hem şaşırmış hem de sevinmiştim. İçtiğim şey kandı, ama ben Hindistan cevizli süt ve ananas suyu tadı alıyordum. Önce termosa, sonra Morio'ya baktım. "Tanrılar aşkına, yapmışsın!"

"Evet, yaptım," dedi. Muzaffer bir gülümseme yayıldı yüzüne. "Sonunda büyüyü buldum. Bu tadın ilk deneme için hoş olacağını düşündüm."

Morio bir süredir bu büyü üzerinde çalışıyordu. Öldüğüm zaman ardımda bıraktığım yemeklerin tadını almamı sağlayacaktı bu büyü.

"Evet, işe yaradı!" Kahkaha attım ve pencerenin kenarına tünedim. Tek bacağımı göğsüme çekip cama yaslandım. Kanı içerken, tat alma duyularım dans etmeye başladılar. On iki yıldır ilk defa, kan dışında bir şeyler tadıyormuş gibiydim.

"Bunun için sana bir öpücük verebilirim."

"Ver tabi," dedi Camille göz kırparak. "Morio bu işte iyidir."

Kahkaha atarak, termosu bir kenara bıraktım ve ağzımı kuruladım. Genellikle, ağzımın kenarında birkaç damla kalırdı. Gözünü kan bürümüş bir canavar gibi görünmemeyi tercih ediyordum.

"Kocana büyük bir saygı duyuyorum ve onu öpmeyi sana bırakıyorum. Pek benim tipim değil," dedim ve Moiro'ya göz kırptım. "Sakın darılma."

"Darılmadım," dedi sırıtarak. "Bir daha ki sefere, çorba

tadı deneyeceğiz. Nasıl tercih edersin?"

"Hım... sığır etli ve sebzeli tam süper olur."

Bir süredir olduğumdan çok daha mutluydum, odaya göz attım. "Siz pizzalarınızı yerken, ben buradaki pisliğin bir kısmını temizleyeyim. Iris ve ben ilginç bir şey bulduk. Bir yatak odasına ya da cüceye ait gibi görünen şeyleri sakın atmayın."

Bir kutunun içine dergileri yığdım ve dışarı taşıdım. Koridorun karşısındaki odaya yığdım hepsini. Dumanlı pizzalara aldırmadı ve Morio ile birlikte bana yardım etmeye başladı. Camille ve Iris bir bankın üzerine tünediler. Hawaii tarzı turtaya gömüldü ikisi de.

Biz çalışırken, Camille hem yedi hem de gün içinde olanları anlattı bana. Yaz dönümü bu kadar yaklaşınca, uyanık kaldığım ve aktif olduğum zaman kısalıyordu. Gündoğumu ile günbatımı arasında, yaklaşık sekiz saat aşağıda kalmam gerekiyordu. Sonbaharı ve kışı görünce çok sevineceğim kesindi. Sabah beş buçuğa kadar yatağa gitmek zorunda olmak çok iğrençti.

"Sonunda, Tim ve Jason'dan düğün davetiyesi aldık. Gece yapacaklar ve böylece senle Erin de katılabileceksiniz." Bir parça daha aldı ve havaya kaldırdı. Peynirin parçaları ağzına döküldü.

"Sonunda evlenmelerine sevindim. İyi bir çift oldular."

En yakın arkadaşı Erin'i dönüştürdüğüm zamandan beri, Tim saygımı binlerce kez kazanmıştı. Hiç kimseyi vampire dönüştürmeyeceğime yemin etmiştim ama aksi takdirde Erin

dylann

ölecekti. Ve bir seçim yaptı. İşte böylece, orta yaşlı vampir bir kızım oldu. Tim onun en yakın arkadaşıydı. Erin'in ve benim ona en çok ihtiyacımız olduğu zamanlarda hep yanımızdaydı. Ona olan saygım anlatılamazdı.

"Bu arada," dedim. "Erin, Scarlet Harlot'u Tim'e satıyor. Gündüz orada çalışamaz, o yüzden Tim işi devralıyor. Üniversiteden mezun da oldu. Bilgisayar danışma şirketi kuracakmış. Kadın taklitçiliği işini tamamen bırakıp başka şeylere odaklanacakmış."

"Biliyorum. Bana da söyledi," dedi Camille. "Cleo Blanco'nun yok olacağını görmek beni üzecek ama zaten pek de inandırıcı bir kadın değildi Tim. Erkek hâliyle daha yakışıklı. Ama Marilyn Monroe'nun şarkılarına dudak uydurmada çok iyiydi."

Parmaklarını yaladı ve devam etti, "Ah, evet, biz evden ayrılmadan az önce Wade aradı. Seninle konuşması gereken bir şey varmış. Bara uğraması gerektiğini söyledim, yani birazdan burada olur."

Kahretsin. Wade'le konuşmak istemiyordum. Son zamanlarda çok tartışıyorduk ve böyle durumlarda araya mesafe girmesi kalbe iyi geliyordu. Yaz sıcağı yüzünden mi yoksa çok uyumaktan mı bilemiyordum ama birbirimizin sinirlerini bozuyorduk. Problem azalıyormuş gibi de görünmüyordu.

"Harika," diye mırıldandım. "Dumanlı, şu kilimi taşımama yardım edebilir misin? Kaldırabiliyorum ama o kadar uzun ki, tek kişi taşınmıyor."

Dumanlı, İran kiliminin bir ucunu omzuna attı hemen.

Ben de diğerini attım. Koridordan geçirdik ve gittikçe büyüyen enkazın üzerine attık.

"Delilah nerede? Yangın çıkarmadan önce, bu pisliğin bir kısmından kurtulsak iyi olur. Küçücük bir kıvılcım çıksa, her yer yanar." Kilime tekme attım. Ters döndü.

"Sabır, sabır," dedi Dumanlı. "Dur, buraya bir buz büyüsü yapayım. Her şeyin üzerini buzla kaplayayım. Yanması daha zor olur."

İnledim. "O zaman da küf atar her yere. Evet, devam et. En azından yangın için endişelenmem."

Bir saat sonra, yatak odasına ait olmayan her şeyi temizlemiştik. Bir yatak, şifonyer, yazı masası, kitaplık ve sallanan sandalye çıktı ortaya. Odadaki her şey, burada kalan kişinin dişi bir cüce olduğunu gösteriyordu.

"Kim yaşamış burada?" diye sordu Camille. İkinci pizzanın kalıntılarını topluyordu. Dumanlı ve Morio da yemeğe oturmuşlardı. Diğer üç turtanın da tarih olacağını anlayabiliyordum.

Omuz silktim. "En ufak bir fikrim yok. Jocko'dan önce burada kimin çalıştığını Öteki Dünya'daki kimse söylemedi bana."

Iris sallanan sandalyeye oturmuştu. Sandalyenin parlak kenarlarından birine sürüyordu elini. "Eğer sorarsan, Öteki Dünya Haber Ajansı sana bu bilgiyi verir mi?"

Camille başını iki yana salladı. "Örgüt toparlandı ve çalışıyor ama muhtemelen sivil savaş sırasında dosyalar yok olmuştur."

dylann

Fikrine katılma zorundaydım. "Evet. Lethesanar'a olan bağlılıklarına bakılarak, personelin çoğu tutuklandı ya da işten atıldı. Garip ama Öteki Dünya Haber Alma Ajansı'nın müdürü dışındakilere bunu yaptılar. Babam bize onun ikili çalışan bir casus olduğunu söylemişti. İnansam mı inanmasam mı bilemiyordum. Ama eğer bu bilgi doğruysa, yandık."

"Jocko öldü. *O* da bize yardım edemez," dedi Camille. "Garsonlarından biri bilebilir mi?"

"Sanmam ama aklıma bir fikir geldi." Ayağa fırladım ve kapıya doğru ilerledim. "Hemen dönerim. Bu arada sizler odayı araştırın ve şifonyerde ya da masada neler var bir bakın. Neler bulabileceğinizi görelim. Döşeğin altını da kontrol edin."

Hızla koştum merdivenlere. Chrysandra ve Luke, Jocko öldükten *sonra* benimle çalışmaya gelmişlerdi ama kibar devi hatırlayan bir kişi vardı. Gündüzleri çalışan fedaimiz Peder, Jocko'nun zamanında da buralardaydı. Tezgâhın altında duran adres defterimi açtım. Sonra telefonu aldım ve Peder'in numarasını çevirdim.

Peder de, Jocko gibi devdi. Ama Jocko ailenin cücesi iken, Peder kendi ırkına göre boy ve kilo açısından ortalardaydı. Telefon üç kere çaldıktan sonra, Peder açtı.

"Eved?" İngilizcesi hâlâ sınırlıydı ve aksanı berbattı. Ama ben Öteki Dünya'nın kaba üyelerinin konuştuğu bayağı Calouk lehçesini biliyordum. Hemen ona geçtim.

"Peder, ben Menolly," dedim. Düşüncelerimi Calouk diline çevirmeye çalışıyordum. Kaba sözcüklerin üzerinde ge-

ziniyordu dudaklarım. "Jocko için de çalıştığını biliyorum. Ondan önce çalışan barmeni hatırlıyor olabilir misin? Cüce bir kadın barı yönetti mi? Adı şey olabilir mi–?"

"Sabele," dedi. "Evet, Jocko'dan önce Sabele bakıyordu bara. Ama Öteki Dünya'ya geri döndü. Birden ortadan kayboldu. Hiçbir şey demedi."

Ortadan mı kayboldu? Arkada bıraktığı madalyonu ve günlüğü düşününce, çok garip görünüyordu bu. "Ortadan kayboldu ne demek?"

"İşi bıraktı. Jocko buraya geldiğinde öyle söyledi."

Doğruymuş gibi gelmiyordu. Peder'in bana yalan söylemeyeceğinden emindim ama söylediği şey kesin olmayabilirdi. Devler zaten çok parlak değillerdi, Peder ise kendi soyu içinde bile çok parlak değildi.

"Emin misin? Odayı temizlerken, ona ait kişisel eşyalar buldum. Geride bıraktığı şeyler sanırım."

"Jocko bana öyle söyledi. Dedi ki… Öteki Dünya Haber Alma Ajansı ona Sabele'nin işini bıraktığını söylemiş. Ama çok iyi biriydi. Severdim onu. Benimle asla dalga geçmezdi."

Ses tonundan anladığım kadarıyla, Jocko gibi, Peder de alay konusunda hassastı. Devler şaşırtıcı bir şekilde duygusaldılar. Troller ya da gulyabaniler gibi değillerdi. Tam bir hödük gibi davranıyorlardı ama hassas hödükler olabiliyorlardı.

"Buralarda hiç arkadaşı var mıydı? Bir erkek arkadaş belki? Ya da bir erkek kardeş?" Madalyonda gördüğümüz erkek cücenin resmi geldi aklıma.

dylann

"Erkek arkadaş mı? Evet, bir erkek arkadaşı vardı. Bara çok sık gelirdi. Öteki Dünya'ya beraber döndüler ve evlendiler diye düşünüyorum. Lemme diyor ki…" Bir süre sonra, Peder iç çekti. "Tek hatırlayabildiğim, adının Harish olduğu. Soyadı Olahava'ydı. Bu biraz yardımcı olur mu?"

"Evet," dedim. İki ismi de yazdım. "Tahmin ettiğinden de fazla yardımcı olur. Teşekkürler, Peder. Ve bu arada, işini iyi yapıyorsun. Yaptığın işi takdir ediyorum." Herkesin bazen bunları duymaya ihtiyacı vardı. Devlerin bile.

"Teşekkürler, patron," dedi. Sesindeki sevinci duyabiliyordum.

Ahizeyi yerine koyduğum anda, kapı açıldı. Kafamı kaldırıp bakınca, Wade'in içeri girdiğini gördüm. Beyaza yakın sarı saçları, oksijenli su sayesinde daha da beyaz görünüyordu. Arkasına saklanmayı tercih ettiği gözlüklerini çıkarmıştı. Dar bir kot pantolon giyinmişti–nereden aldığını tanrılar bilirdi–ve beyaz bir tişört vardı üzerinde. Gözlerimi kırpıştırdım. Ne ara bu kadar çekici olmuştu?

Isırılıp dönüştürülmeden önce, bir psikiyatri idi. Vampir Anonimin başkanıydı Wade Stevens. Yeni ölüp dirilenler için bir destek grubuydu bu. Camille gruba girmem için ısrar ettiğinde, edindiğim ilk arkadaşımdı Wade.

Ama son zamanlarda, gergin ve kibirliydi. Benim ise nedenini araştırarak enerji kaybetmeye hiç niyetim yoktu. Listeye kaprisli bir vampir eklemeden de, uğraşmamam gereken yeterince derdim vardı zaten. Neyse, ben üzerine titreyecek biri değildim. O işi annesi yapıyordu.

Aslında, onunla çıkmayı bırakmamın ana nedenlerinden biri de annesiydi. Kendisi de vampirdi. Wade'e karşı hissettiğim en ufak bir ilgi kıvılcımı için en mükemmel panzehirdi.

Wade bara yaklaştı. "Konuşmamız lazım."

"Meşgulüm," diye mırıldandım. Kaçınma, her zamanki Menolly'nin yaptığı bir şey değildi ama şu anda moralimi bozmak istemiyordum. "Daha sonra olur mu?"

"Hayır. *Şimdi* konuşmamız lazım," dedi. Gözleri kırmızıya dönüyordu.

Vay canına. Etkileyici. Epey etkileyici.

"Tamam. Arkaya geçelim. Müşteriler bizi duymasın." Onu ofise götürdüm ve kapıyı arkamızdan kapadım. "Pekâlâ, birkaç saat bekleyemeyecek kadar önemli olan şey nedir? Ya da birkaç gün bekleyemeyen?"

Bekledim, ama Wade sessiz kaldı. Sinirlendim ve bara dönmeye niyetlendim. Tam onu itip geçecektim ki, beni durdurdu. Kolu ile kapadı yolumu.

"Tamam. Sana doğrudan söyleyeceğim. Çünkü başka türlü nasıl yapılır bilemiyorum. Son birkaç haftadır tekrar tekrar düşündüm bunu. Ama bir çıkar yol bulamadım. Aramıza mesafe koymak zorundayım Menolly. Yoksa Kuzeybatı Vampir Egemenliği'ne vekil olma şansımı yok edeceksin."

Duyduklarıma inanamayarak ona baktım. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Hayır." Beni susturdu. "Vampir Anonimden sessizce çekilmeni istiyorum senden. Toplantılara katılma. Ve halk içince benimle bağlantı kurma. Benim için bir engel olmaya

dylann

başladın sen. Grup içinde öyle."

dylann

YASMINE GALENORN

GECE AVCISI

Serinin beşinci kitabında D'Artigo kardeşlerin başı yine türlü türlü dertlere giriyor. Kardeşler bu kez üçüncü ruh mührünü çalan, kana susamış bir şeytanla savaşmak zorundalar.

Delilah'nın bazı problemleri vardır. Saf kan insan erkek arkadaşı rüyasında başka bir kadının adını sayıkladıktan bir süre sonra ortadan kaybolur. Şeytanlarla savaşmak mı yoksa erkek arkadaşı Chase'i neyin rahatsız ettiğini bulmak mı daha zor, bir türlü karar verememektedir. Savaşın ve aşkın dozu arttıkça, işler daha karmaşık hale gelir, yepyeni tehlikeler baş göstermeye başlar.

"Baştan sona, kesinlikle muhteşem. Yasmine Galenorn'un bu fantastik öyküyü anlattığı sayfalarda yarattığı dünyaya bayılıyorum. Karakterler, o eşsiz özellikleriyle, sayfaların arasından çıkıp canlanıyorlar… Yasmine Galenorn, en sevdiğim yazarlar listesinde…"
Night Owl Romance

"Galenorn'un baştan çıkarıcı perisi, olağandışı bir dünyada aksiyonu arttırıyor… Bayıldım!"
Patricia Rice

"Sürprizlerle ve büyülerle dolu eğlenceli bir kitap."
Linda Winstead Jones

"Eğlence ve sihirle dolu, harika bir seri."
Mary Jo Putney

ISBN 978-605-4335-73-2
9 786054 335732
www.martiyayinlari.com
MARTI